

ДЕЙВИД МОРЕЛ

ЕДИНСТВЕНИЯТ ОЦЕЛЯЯ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

Дейвид Морел

Единственият оцелял

На Хенри Морисън, който е мой агент от 1968 г., почти от цяла вечност. Най-сърдечно ти благодаря за приятелството и напътствията.

Благодарности

Много от уменията в „Охранителят“ не са споменавани в художествената литература досега. Разбрах за тях от хора, които имат личен опит в дейностите с висок риск, описани тук, и които бяха достатъчно търпеливи, за да ми обяснят. Тактическата употреба на изолирбанда, оловните тежести, гюдериите и частично отрязаните патрони е само малка част от нещата, които научих. Сърдечни благодарности на:

Линтън Джордал, бивш щатски шериф. Организацията на щатските шерифи се нарежда заедно с Тайните служби и Службата за дипломатическа охрана сред най-важните охранителни служби към американското правителство.

Дон Рош и Брус Райчъл, инструктори от курса за обучение на шофьори охранители в „Бил Скот Рейсуей“. Различни правителствени агенции, включително и Службата за дипломатическа охрана, изпращат свой персонал в „Бил Скот Рейсуей“ на обучение по дефанзивни и офанзивни антитерористични шофьорски техники. За да не осигурявам рецепта за това как да извършим престъпление, не съм описал една малка, но много важна стъпка при запалването на двигател на автомобил без ключ.

Лейтенант Дейв Сполдинг от Полицейското управление на окръг Монтгомъри, Охайо. Това управление допринесе много за високата степен на сигурност при сключване на Дейтънското (Босненското) мирно споразумение през 1995 г. Лейтенант Сполдинг е един от най-изтъкнатите инструктори по оръжия. Запознайте се с неговите книги „Бойни техники с малки оръжия“ и „Да живееш в отбрана“, последната в съвместорство с Ед Ловет, пенсиониран офицер от ЦРУ.

Карл Сокол, оръжеен майстор. Животът на много военни и хора от службите за опазване на обществения ред зависи от модифицираните от Сокол оръжия. Подобренията по „Зиг-Зауер 225“ на „агента-протектор“ са типичен пример за неговите умения.

Ърнест Емерсън. В допълнение на това, че е сред най-добрите производители на бойни ножове (един от които е описан в романа), господин Емерсън е също и висококвалифициран инструктор по хладни оръжия, който работи с различни елитни военни отряди и екипи за опазване на обществения ред.

Маркърс Уин, бивш парашутист от 82-и въздушен отряд, бивш

командир от американските ВВС и автор на първокласни трилъри. Прочетете неговите книги „Единствена възможност“ и „Воин в сенките“. Като млад Маркърс бе мой студент, когато преподавах в университета „Айова“. Години по-късно той ми върна услугата, като ме запозна с много аспекти от света на дейностите с висок риск.

Дан Майърс – Скалата, бивш член на Отряда за специални операции и военно разузнаване и бивш наемен офицер към Службата за дипломатическа охрана.

В „Охранителят“ са описани също и несмъртоносни умения, за което благодаря на Джейк Ийгъл и персонала в Института за невро-лингвистично програмиране. Преди години, когато научих, че ЦРУ и други разузнавателни служби, както и някои елитни военни организации, включват в подготовката си и познания по невро-лингвистично програмиране, самият аз завърших такъв курс.

И ако правилно съм схванал детайлите във всички тези области, то е благодарение на моите учители. А ако има грешки (винаги помнете, че, както казах, не давам рецепти за престъпления), вината е изцяло моя.

Дейвид Морел

Санта Фе, Ню Мексико

ПРОЛОГ

Извънредно положение

1.

ПОЛИЦЕЙСКИ ПОДРАЗДЕЛЕНИЯ ЗА БОРБА С БЕЗРЕДИЦИ РАЗПРЪСКВАТ ПРОТЕСТИРАЩИ

Сейнт Луис, Мисури, 14 април (Асошиейтед Прес). Това, от което някои официални източници се страхуваха, че ще се превърне в трети ден на безредици, свърши тази сутрин, когато две хиляди облечени в защитни брони полицаи, въоръжени с палки и сълзотворен газ, разпръснаха десетте хиляди протестиращи. Безредиците, прекъснали конференцията на Световната търговска организация, провеждаща се тук, бяха превърнали центъра на Сейнт Луис в нещо, прилично на военна зона, като щетите от пожарите се оценяват на 15 милиона долара.

Протестиращите смятат, че СТО пренебрегва чистотата на околната среда и правото на равнопоставен труд в неразвитите страни. Въпреки че от подобни демонстрации в Сиатъл преди четири години властите в Сейнт Луис имаха представа какво да очакват, полицията срещна сериозни затруднения. „Готвехме се шест месеца – каза началникът на полицията Едуард Гейнс на пресконференция. – Обаче тези анархисти се оказаха далеч по-организирани, отколкото в Сиатъл. Слава богу, че накрая успяхме да ги изтощим.“

2.

– *Анархисти.* – Ръководителят на кризисния екип се замисли над думата. – Добре подбран израз.

– Ал предложи на началника на полицията да го вмъкне в изявлението си – каза армейският генерал.

– Обаче началникът нямаше представа какво е станало – обади се военният аналитик. – Абсолютно успешна операция.

Екипът се допълваше от още двама подполковници и висока жилеста жена. Споменатата от генерала Ал (галено от Алиша) бе облечена в таки костюм с панталон, приличен на униформа. Заедно с всички останали тя седеше в облицованата с тъмна ламперия всекидневна. Столовете им с високи облегалки бяха наредени пред огромен екран, върху който мощният лъч на видеопроектора зад тях показваше записани от въздуха кадри от кризата.

Репортажът на Ен Би Си току-що бе свършил. Започна синтезирана версия на Си Ен Ен. Най-напред показаха сбит репортаж от безредиците от първия ден. Протестиращите заемаха целия път от стадион „Буш“ и сградата на Федералния съд до огромния Америка Сентър, където се провеждаше конференцията на Световната търговска организация. До вечерта центърът на Сейнт Луис бе парализиран. На екрана се виждаше ясно как протестиращите трошаха всички прозорци, попаднали пред погледите им. Обръщаха колите по пътя си и ги палеха. Пламъците проблисваха в пръснатите по тротоара парчета стъкло.

Подбраните от редактора кадри от втория ден показваха още повече протестиращи, изпълнили улиците и чупещи кой каквото намери. На свиканата пресконференция кметът обяви извънредно положение и заповяда гражданите да избягват централната зона на града.

Обаче на третия ден градската полиция, заедно с щатската и Националната гвардия, имаше числено превъзходство и организира контраатака. На екрана се виждаше как с помощта на сълзотворен газ те насочват протестиращите по „Маркет“, „Честнът“ и други централни улици към Мемориъл Парк. Там, в зелените площи около извисяващата се над главите им Гейтуей Арч, отстъпващите тълни стъпкаха палатковия лагер, който си бяха устроили.

Един от кадрите показваше бързо и разтревожено говорещ репортер, докато над главата му камерите, наблъскани в един хеликоптер, следяха неотстъпно как тълпите биват изтласквани отвъд арката. Протестиращите хвърляха камъни и бутилки към неуморно настъпващите полицейски части. Една от бутилките бе пълна с някаква течност и в гърлото ѝ бе напъхан парцал. Намираше се в ръцете на млад човек и в момента, в който тя полетя, камерата я проследи как описва дъга, разбива се и избухва в пламъци. „С противогазите, каските, щитовете и защитните си брони, полицаите приличат на «армия от робокопи»“, каза задъхано репортерът. Без да обръща внимание на пламтящия бензин и камъните, полицията изстрелваше флакони със сълзотворен газ. Около протестиращите се кълбеше толкова много дим, че едва се виждаха.

Камерата започна да показва екшъна вече от палубата на един шлеп в Мисисипи. Залитайки, превити одве и кашляйки, протестиращите изплуваха от облаците дим. Гневът, изписан по лицата им само преди минути, бе заместен от ужас. В мъглата се гмурнаха полицаи с противогази и въоръжени с палки, заудряха когото сварят, пробивайки си път напред с щитовете. Задъхани от непрестанната кашлица и със замъглени от сълзи очи, протестиращите изпадаха в паника и се хвърляха да бягат в единствената посока, която им бе оставена – в Мисисипи. Водата закипя от усилията на хиляди паднали вътре да се задържат на повърхността, а в това време черните фигури на полицаите се доближиха до брега и се подредиха по цялото протежение на парка да пазят.

– Сигурен съм, че забелязахте младежа, който хвърли коктейла „Молотов“ – каза генералът. – Някои либерални коментатори твърдят, че е от цяла група агитатори. Говори се, че корпорациите, чиято политика сега се критикува, плащали на мутри, за да подстрекават към насилие. Полицията, разбира се, отвърща на насилието и на легитимно протестиращите просто се налага да се отбраняват, като по този начин се превръщат в размирници и дискредитират каузата си.

– Цяла конспирация – въздъхна началникът на кризисния екип. – Винаги има някаква конспирация. Но в този случай са прави. Само дето не е точно такава, каквато те си представят.

Генералът кимна.

– И всички го виждат по телевизията. По всички канали. Ясно като бял ден. Обаче никой нищо не забелязва.

– Както казах... – Военният аналитик се поклони леко в знак на уважение към четиримата мъже и жената. – ...абсолютно успешна операция.

3.

ВОЕННИ РЕЙНДЖЪРИ ЗАГИВАТ ПРИ ИЗПЪЛНЕНИЕ НА УЧЕБНА ЗАДАЧА

Кемп Ръдър, Флорида, 24 април (Асошиейтед Прес). Командирът на Кемп Ръдър, щаб на Шести рейнджърски учебен батальон, потвърди, че петнадесет военни рейнджъри са се удавили в блато преди два дни, изпълнявайки учебна задача. По негови

думи, изявлението се прави по-късно, за да се уведомят първо близките.

„Все още се опитваме да разберем какво е станало – каза подполковник Робърт Боланд. – През цялото време използваме този район за учения, но проблеми почти никога не сме имали. Разбира се, по-миналата нощ бе необичайно студено за това време на годината, а и скорошните дъждове вдигнаха нивото на водоемите неочаквано високо. Но тези мъже бяха рейнджъри. На този етап от обучението им те вече са се научили да се справят в далеч по-трудни условия. Знаем само, че не осъществяваха радиовръзка в уговореното време.“

4.

Блатото е мой приятел, упорито повтаряше Брадок.

Вдигнал своята М-16 високо над главата, газейки в студената, стираща до гърдите му вода, измъквайки с усилие високите кубинки от тинята, той не спираше да повтаря магическите думи, които инструкторите му бяха набили в главата, когато постъпи при рейнджърите.

Блатото е мой приятел.

Доста вода изтече оттогава. Брадок бе участвал в бойни действия в Гренада, Панама, Ирак, Афганистан и в многобройните неизвестни за света мисии, често в джунглите. Сега той бе инструктор и докато с труд си пробиваше път в тъмнината, леко наведен напред, за да компенсира трийсеткилограмовата тежест на раницата, висяща на гърба му, се надяваше, че хората му също си повтарят безмълвно магическите думи „блатото е мой приятел“.

Алигаторите са мои приятели.

Змиите са мои приятелки.

Не мисли.

Просто повтаряй и вярвай.

Без да обръща внимание на размърдалото се под него нещо, което вероятно бе потънал дънер, той размаха ръце да запази равновесие и се съсредоточи върху магическата мантра, надявайки се и хората му да сторят същото.

Крачеха из блатото вече три часа и им оставаха още два. Минали сте повече от половината, искаше му се да извика на хората си, за да ги окуражи, но не биваше. Имаха строга заповед да пазят пълна тишина.

Дори радиовръзката със съседния отряд, плискащ се из блатото на около половин километър от тях, осъществявана на всеки половин час, бе безмълвна, състояща се само от радиоимпулси. Освен това им бе забранено да използват очила за нощно виждане, позовавайки се на теорията, че сложната апаратура е лукс, на който не може да се разчита.

Тъмнината е моя приятелка.

Бе избрана именно тази нощ, защото нямаше луна. На това отгоре дебелите облаци от вчерашната буря, все още стелещи се ниско над главите им, закриваха звездите. От тъмата изплуваха силуетите на мъртви дървета – сиви на черен фон, и само леки отгънъци от най-долния край на светлинния спектър помагаша на Брадок да се ориентира в околната обстановка. При такава видимост човек можеше да предположи, че зелено-черните ивици, с които бяха намазали лицата си, са напълно излишни, но Брадок бе предупредил хората си да са готови за всякакви ситуации, набивайки в главите им, че дори и по време на нощни акции камуфлажът е абсолютно задължителен.

Подгизналата и студена униформа бе залепнала за краката и гърдите му. Пред себе си долови съвсем слаб проблясък: разузнавачът отпред бе погледнал светещия циферблат на компаса и сега смени посоката. Брадок си каза, че трябва да го накаже – я без отпуск няколко дни, я някой и друг километър крос. Щом аз видях компаса, значи и някой снайперист можеше да го види, помисли си той.

Въпреки препаратата против комари, с който се бе намазал, те кацаха по лицето му, смучеха кръв и ухапаното място го сърбеше, но той не му обръщаше внимание. Комарите са мои приятели.

Слушаше тихото подплискване на водата, докато хората му газеха между едва забележимите силуети на мъртвите дървета. Ръцете му, стиснали пушката над главата му, изтръпваха. Застоялата блатна вода стигаше вече до шията му. Нещо го закачи по десния хълбок. Миришеше на гнила растителност.

Той потрепери.

Това го обезпокои. Свикнал с далеч по-лоши условия, Брадок се обвинува, че почва да губи самообладание.

Над него се виеше тънка, сива мъглица и някаква остра миризма раздразни обонянието му. Водата му се стори още по-студена и той затрепера още по-силно. Но тръпките, разтърсили краката и гърдите му, нямаха значение. Съзнанието му вече бе заето от по-важни неща.

Всеки момент, помисли си той.

Чувството му за време бе съвършено. Над главата му избухнаха

светлинни ракети. Леко забулени от дим, ярката им светлина разкъса мрака. Хората на Брадок изненадано вдигнаха глави към небето. Бавно падащите ракети проблясваха в мътната вода. Макар той да знаеше предварително, че ще има ракети, беше му заповядано да не казва на останалите.

Очаквай всичко.

Не се изненадвай от нищо.

Една от целите на нощното учение бе да се накарат и без това напрегнатите до краен предел хора на Брадок да почувстват надвиснала неочаквано опасност. В същото време току над клоните на мъртвите дървета прелетяха с оглушителен рев три самолета. Приближаването им бе толкова бързо, че ревят им всъщност се чу чак когато тях отдавна ги нямаше. Брадок носеше водоустойчив електронен предавател, указващ точно мястото, където се намираха, така че пилотите да знаят накъде да не стрелят. Отминали над тях, самолетите изстреляха в блатото ракети и 50-милиметрови трасиращи снаряди. На около двеста метра пред тях нощта стана светла като ден от експлозиите и огъня.

– Господи! – прозвуча нечий смаян глас.

Не, извика Брадок наум. Имаш заповед да не говориш.

– Какво, по дя... – обади се друг негодуващо. – Не знаят ли, че сме тук?

Енергично разплисквайки водата пред себе си като ледоразбивач, Брадок се насочи към втория обадил се и впери в него разярен поглед. Затваряй си устата, кресяха очите му.

Към тях се носеше димът от експлозиите. Замириса на кордит и мърша и Брадок усети, че му се повдига.

– Божичко, тия ракети едва не ни уцелиха – обади се трети.

Брадок разплиска водата към него, налагайки му да замълчи само с гневния си поглед. По дяволите, не губи самообладание, спазвай заповедта, искаше му се да кресне.

Водата като че ли стана още по-студена. Усетил нещо меко да се отърква в левия му хълбок, Брадок потрепери още по-силно. Сърцето му лудо блъскаше в гърдите. Дишането му се превърна в чести, накъсани хрипове.

– Никой не е споменавал за *ракети* – обади се четвърти с треперещ глас.

Побеснял, Брадок се извърна към него, после спря, защото бавно падащите светлинни ракети изсъскаха във водата, вдигна се дим и тъмнината отново обгърна всичко и всички. Брадок вече трепереше толкова

силно, че зъбите му затракаха. В същото време в стомаха му като че ли се разгоря огън. Към гърдите му се запромъкна необясним страх и мускулите му се вдървиха, пръскайки жегата около сърцето му. Дъхът му излизаше толкова начесто, че не можеше да го спре. Вдишай – едно, две, три. Задръж – едно, две, три. Издишай – едно, две, три. Вдишай – едно, две, три. Задръж – едно, две, три.

Гърдите му обаче не спираха трескаво да се надигат и спадат, откъзвайки да се подчинят. Не разбираше какво става. На фона на преживените от него бойни акции това бе нищо. Блатото е мой приятел. Тъмнината е моя приятелка. *Какво става с мен*, искаше му се да изкрещи.

Обаче един от хората му – най-печеният – *наистина* изкрещя.

– Нещо ме ухапа!

Не! Гласът му прозвуча толкова панически, сякаш извика някоя госпожица в парка, а не закален боец.

– Змия!

В хълбока на Брадок се удари дънер... или нещо *друго*.

– Алигатор!

– Има нещо под м...

Изведнъж един от хората му изстреля дълъг откос в тъмнината. Пламъкът, потрепващ в края на дулото, освети набръчканата повърхност около тях, от мъртвите клони на дърветата се разхвърчаха трески, мъжете се разпиляха като девиси и само след секунда всичко живо стреляше напосоки в тъмнината. Дясната ръка на Брадок бе разкъсана от попадение. Загуби равновесие и падна назад – мръсната вода нахлу в устата и носа му.

Под водата трясъкът от автоматите се чуваше приглушено. Без да изпуска оръжието си, Брадок се мъчеше да преодолее тежестта на дърпащата го назад раница и се опитваше да се изправи. Накрая успя да изплува на повърхността, вдиша трескаво, но ушите му писнаха от оглушителната стрелба наоколо. Покрай главата му се стелеше гъст дим, наситен с миризма на кордит.

Заслепен от блясъка на изстрелите, той ревна:

– Прекрати огъня! Прекрати огъня!

Страхът го беше стиснал за гърлото толкова здраво, че едва успя да познае гласа си. Леко пресипналият му плътен баритон се бе превърнал в жалко, треперливо скимтене.

В лявото му рамо попадна куршум и ударът отново го просна по гръб във водата. В гърлото му като че ли се впиха зъби. *Не! Блатото е мой приятел! Алигаторите са...*

Когато отново се подаде с усилие над повърхността, потъвайки в трясъка и проблясъците на паническата стрелба, задната част на главата му бе отнесена от куршум.

ЧАСТ ПЪРВА

Преценка на опасността

1.

Обувките и часовникът. Кавано отдавна бе научил, че една от тайните да си способен протектор е да обръщаш внимание на часовника и обувките. Да вземем например мокасините. Човекът, който ги носи, едва ли може да е обучен похитител или поръчков убиец, защото опитният престъпник знае колко е лесно да изгубиш мокасина си, ако побегнеш или се наложи да се биеш. За тази работа стават само кубинки – или изобщо обувки с връзки. Тънките подметки също са показател, че собственикът на такива обувки е малко вероятно да представлява сериозна заплаха, тъй като дебелиите подметки са едва ли не задължителни в боя. Разбира се, притежателят на мокасини или на обувки с тънка подметка също можеше да се окаже заплаха, но в този случай Кавано поне щеше да разбере, че си има работа с аматьор.

Часовниците също даваха на Кавано важна информация. Много от хората от тази среда, обучени през 70-те или 80-те, носеха на китките си ролекси за гмуркачи или за пилоти. Причините за това са две. Първата е издръжливостта на тези часовници при екстремни ситуации – задължително изискване на всеки специалист. Второ – при спешни случаи ролексът се превръща в малко преносимо състояние, което винаги можеш да продадеш.

Не че всеки с ролекс събуждаше подозрение у Кавано. Собственикът му трябваше да бъде някъде над четиридесет години, че и по-стар, да отговаря по възраст на обучение, проведено през 70-те или 80-те. Освен това хората от тази среда с обучение от онова време проявяваха предпочитания към маратонки, дънки, тениси и якета (често кожени), когато ставаше дума за работа. Якето обикновено трябваше да е с малко по-голям размер, за да може да прикрива оръжието. За неопитното око човек, отговарящ на това описание, не би изглеждал необичайно, но такава личност би накарала Кавано сериозно да се замисли.

Колегите му, получили обучението си през 90-те и след това, имаха по-различен профил. Бяха по-млади, разбира се, и часовника, който предпочитаха, бе евтин и незабележим, но все пак способен да понесе

удари – нещо от рода на гумираните часовници за гмуркачи, работещ и като хронометър, и който може да се купи от всеки приличен магазин за спортни стоки. Предпочитаха туристически обувки (здравни, дебели подметки), широки рибарски панталони с дълбоки джобове (за да скрият оръжието), торбест пуловер (за да скрият оръжието) и малка раница (за да скрият оръжието). Като се прибави към това и неособено развитото чувство за мода у по-голямата част от хората на улицата, човек, отговарящ на това описание, не би се сторил подозрителен на никого, освен на агент-протектор – какъвто бе Кавано.

Часовниците. Можеха да му разкрият толкова много неща. Веднъж му се случи да изпълнява задача в Истанбул, свързана с охрана. Налагаше се да осигури личната безопасност на един американски милиардер, който трябваше да присъства на преговори в Истанбул във връзка с предстоящо сливане, въпреки заплахите за живота му заради широко оповестяваните му в медиите финансови помощи за Израел. Преди частният му самолет да кацне на истанбулското летище, Кавано бе проверил оживената улица пред него и района в непосредствена близост. Разнообразието в облеклото на хората – традиционни арабски роби, както и безбройните варианти на европейските дрехи – правеше намирането на един общ знаменател много трудно. Обаче часовниците – Кавано го знаеше много добре – рядко лъжеха. Когато забеляза шестима мъже на около тридесетина години, облечени в различни, но еднакво обемисти якета, които сякаш нямаха нищо общо един с друг, но всички бяха обути в обувки с дебели подметки и всички носеха еднотипни гумирани спортни часовници, в главата му светна червена лампичка и му стана ясно, че трябва да намери друг начин да изведе клиента си от летището.

Това не бе нещо, което Кавано вършеше съзнателно. У него това бе рефлексивен начин да гледа на света – също както легендарният специалист по сигурността – полковник Джеф Купър, съветваше всеки да поддържа такова състояние на бдителност, което полковникът наричаше „жълт светофар“. Според неговата система на оценка, бялото бе пълна липса на бдителност, оранжевото – повишена бдителност в отговор на постъпили сигнали за опасност, а червеното – вече борба за живот.

В състояние „жълт светофар“ – с една дума, оглеждайки обувки, часовници и други показатели – Кавано слезе от таксито на Кълъмбъс Съркъл и се отправи към Централ Парк. Беше около два следобед. Маршрутът, който той пое между дърветата, избягваше пътеките и имаше за цел да разбере дали не го следят. Излезе на Западна 17-а улица и тръгна из пресечките ѝ, избирайки ги напосоки, като все пак гледаше да

поддържа посока юг. Изкачи стъпалата от Кълъмбъс Авеню и тръгна да прекосява огромното открито пространство пред Линкълн Сентър.

Едно от полезните неща при повишената степен на предпазливост бе, че поддържа съзнанието му будно във всеки един момент, кара го да си дава сметка за всяка изминала секунда и не само насочва вниманието му към тълпата – нещо типично за Линкълн Сентър, – но също така и към необичайно чистото синьо небе, към приятното слънце, греинало весело в този майски следобед.

Стигна до прочутия фонтан, седна с гръб към него и направи преценка на обстановката наоколо. Двама младежи си подхвърляха фризби. По пейките седяха ученици, вероятно от близкото училище „Джулиард“, и четяха читанките си. Делово изглеждащи хора кръстосваха назад-напред между близките сгради. Семейни двойки си бърбеха спокойно. Извърщайки се, Кавано видя, че в другия край на фонтана, зад него, е седнал един бизнесмен. В скута му имаше куфарче и погледът на Кавано го свари тъкмо когато поглеждаше часовника си.

По навик той се премести така, че да може да го огледа по-внимателно. Мъжът бе някъде между трийсет и четирийсет години, среден на ръст и тегло, с късо подстригана тъмна коса. Почти всеки бизнесмен се вместише в това описание. Черният му костюм изглеждаше скъп и му стоеше превъзходно. Нямаше къде да скрие оръжие. Куфарчето в скута му също изглеждаше скъпо и бе достатъчно блестящо, за да е чисто ново. Когато мъжът кръстоса крака, Кавано успя да огледа едната му обувка. Черна, вероятно кожена, с тънка подметка и толкова нова, че по подметката се виждаха само една-две драскотини. Колкото до часовника...

Кавано нямаше нищо против, че часовникът представлява едно от ония лъскави неща, претъпкани с циферблати и бутони. Вярно, някои бизнесмени предпочитаха да не се набиват в очи, но други се чувстваха направо задължени да носят по себе си какви ли не джунджурии – и един часовник, можещ да работи като хронометър, като в същото време показва часа, минутата и секундата в две различни часови зони, бе доста забавна играчка за някои манталитети. Не, това, което притесни Кавано, бе, че часовникът бе толкова дебел, че ръкавелът на ризата му трябваше да стои откопчан, придавайки му леко раздърпан вид на човек, чиято външност във всяко друго отношение можеше да бъде наречена безупречна.

Мъжът отново погледна колко е часът и насочи вниманието си наляво, към входа на Ейвъри Фишър Хол – една от сградите в комплекса.

В този момент Кавано усети, че някой се приближава към него, и

обърна погледа си към висок, строен мъж с едва забележими мустачки и широкопола шапка, която, както той добре знаеше, скриваше оредяваща побеляла коса. Макар че мъжът бе минал петдесетте, от него се излъчваше усещане за жилава сила – нещо присъщо на по-млад човек. Обувките му бяха лъснати така, че на тях Кавано би могъл да се обръсне, ако му се наложеше. Сивият му костюм създаваше впечатление за униформа. Бялата му риза бе разточително колосана. Единствените по-ярки цветове по него бяха червеното и синьото по вратовръзката, които обаче не можеха да прикрият бледността му.

– Дънкан. – Кавано се усмихна и се ръкува с него. – Много жълт ми изглеждаш. Трябва да излизаш по-често.

– Не е хубаво за здравето ми. – Широкополата шапка засенчваше лицето му. Фамилията му беше Уентуърт и тъй като бе прекарал по-голямата част от живота си навън като член на спецотрядите, а по-късно и като инструктор в Делта Форс, бе претърпял три операции от тежък рак на кожата. – Затова пък ти си хванал тен и за мен. Гледай да се пазиш повече от слънцето.

– Да, озоният слой непрекъснато изтънява. Още една грижа. – Кавано отново хвърли поглед към мъжа в черния костюм, седнал зад него от другата страна на фонтана. – Обаче денят е много хубав, за да си седи човек въщи. И ми дойде на ума, че след като и без това трябва да провериш новата система за сигурност на Линкълн Сентър, можем да се видим тук вместо в офиса ти.

Ставаше дума за Медисън Авеню, където се помещаваше централният офис на Глоубъл Протектив Сървисис – охранителна фирма, която Дънкан бе основал, след като напусна Делта Форс. Само след пет години фирмата вече имаше клонове в Лондон, Париж, Рим и Хонг Конг и всеки момент се очакваше откриването на такъв и в Токио. Репутацията ѝ нарасна до такава степен само поради качеството на агентите, които Дънкан наемаше. Всички бяха бивши членове на спецотряди, като някои бяха едновременно ученици на Дънкан.

– Как са раните ти? – попита го Дънкан.

– Излекувани.

– Посланикът ти праща много здраве.

– Голям късметлия е той.

– Да. Че имаше такъв човек като теб до себе си.

Кавано не можа да сдържи усмивката си.

– Всеки път щом почнеш да ме четкаш, значи ще искаш нещо от мен.

Дънкан му се усмихна виновно, признавайки, че са го хванали в крачка.

– Смяташ ли, че си готов да се върнеш на работа?

Хвърляйки още един поглед през рамо, Кавано видя, че мъжът в черния костюм изглежда по-напрегнат: пак погледна нервно часовника си и продължи да се вира към входа на Ейвъри Фишър Хол. Разкопчаеният ръкавел около дебелия часовник му се стори още по не на място.

В същия миг мъжът видя нещо, което го накара да изправи гръб. Сложил в скута си куфарчето, той допря длани до ключалките му, сякаш се готвеше да го отвори.

– Извинявай за минутка – обърна се Кавано към Дънкан.

Той се изправи и заобиколи фонтана, проследявайки погледа на мъжа към Ейвъри Фишър Хол и червенокосата жена, която току-що бе излязла от сградата. На около трийсетина години, добре облечена и хубава, тя крачеше заедно с някакъв мъж, когото малко след като бе излязла, целуна по бузата за довиждане. После тръгна през откритото пространство. След около десетина секунди щеше да мине през тълпата и да се намира близо до мястото, на което бе седнал мъжът в черния костюм, който продължаваше да я следи неотклонно с поглед.

Кавано се приближи откъм страната, откъдето онзи не можеше да го види, и в същия момент човекът отвори куфарчето малко – колкото да бръкне в него.

Жената идваше все по-близо и в един момент погледна към мъжа, изненадвайки Кавано, защото никой наоколо все още не забелязваше нищо нередно около себе си. Тя закова на място и в същия миг мъжът в черния костюм бутна куфарчето на земята, откривайки пистолета в ръката си.

Случиха се няколко неща почти едновременно. Жената писна, мъжът тръгна към нея и Кавано се хвърли към него, бутайки ръката му нагоре. Измъкна му пистолета, довлече го обратно до фонтана, просна го върху ръба и натисна главата му под водата.

Дънкан се приближи до него.

– Да, наистина се чувстваш по-добре.

– Недей да стърчиш там и да гледаш безплатно шоу, ами вземи да извикаш някое ченге.

Дънкан измъкна телефона от джоба си.

– Не мислиш ли, че трябва да му позволиш да си вземе глътка въздух?

– Не, защото в противен случай едва ли ще ни разкаже за какво

става дума.

– Казала му, че иска развод или нещо подобно, и той не е могъл да понесе това, разбира се – каза Дънкан.

– Разбира се. Но искам да знам защо се е изтупал така. Той обикновено не носи костюм. Веднага се познава, защото часовникът му е много голям за ръкавела на ризата му.

– Ако не му дадеш да си поеме въздух, има опасност никога да не узнаеш.

– Ще развали работата – кимна Кавано.

После извади главата на мъжа от водата, погледа го малко как кашля и се дави и го попита за костюма.

След още някое и друго потапяне, мъжът бе принуден да обясни. След като гръмнел жена си, която наистина била поискала развод и имала среща с него в кабинета на адвокатата си, той щял да застреля и себе си. Черният костюм, както и обувките, били нови. Оставил инструкции да го погребат с тях.

– Значи горе-долу съм налучкал – каза Кавано.

Но имаше и още. Мъжът гледал часовника си непрекъснато, защото знаел кога излиза жена му от работа и кога е срещата им в кабинета на адвокатата ѝ. Един от трите циферблата показвал времето. Друг – времето, което е изминало от момента, в който му е казала за развода, до този момент, а третият показвал колко още секунди ѝ оставало да живее.

Кавано отново му потопи главата във фонтана.

– И така, какво ще кажеш? – попита Дънкан.

– За кое?

– Готов ли си за нова задача?

2.

Хотел „Уоруик“ бе ремонтиран наскоро, но фойето му, цялото в мрамор и тъмна ламперия, пак навяваше чувство за традиционализъм, характерно за една манхатънска забележителност. Кавано сви вляво и влезе в тихия бар на хотела, където на една маса в ъгъла бе седнала привлекателна жена със зелени очи и интересно изражение. Одобри избора ѝ – гърбът ѝ опираше в стена и пред погледа ѝ бяха всички прозорци заедно с вратата, – макар че, ако мислеше, че я заплашва някаква опасност, той поначало не би ѝ разрешил да се мярка на обществени места.

Тя се казваше Джейми Травърс и доскоро бе живяла с него отшелнически живот в ранчото му в планините около Джаксън Хоул, Уайоминг, откъдето той периодично тръгваше да изпълнява поредната си задача, гледайки да поддържа обучението и по стрелба на високо ниво и да прати някого от колегите да я наглежда, докато го няма. Две години преди това тя бе дала показания за гангстерско убийство, на което бе станала неволен свидетел. Босът на мафията, който бе влязъл в затвора, бе обявил награда за издирването и ликвидирването ѝ. На два пъти насмалко не я убиха въпреки полицейската защита, което накара Кавано да се намеси, възхитен от решимостта ѝ, и да уреди изчезването ѝ. Обявата за награда загуби силата си, след като човекът, който я бе издал, се задави със спагетите си в един федерален затвор и умря. Въпреки невинните обстоятелства около смъртта на боса, Джейми бе убедена, че Кавано има пръст в тази работа, но той отричаше, макар веднъж да ѝ бе подметнал, че единственият начин да ликвидираш заплахата от който и да е мафиотски бос бе да ликвидираш самия него. „Късмет“ бе думата, с която Кавано описваше случката с боса в затвора. Малко след това те се ожениха. Продължиха да живеят в Уайоминг, но не заради отдалечеността на мястото, а заради красотата му.

Дългата до раменете блестяща коса си пасваше идеално с бежовия костюм с панталон и бледозелената блузка. Възхитен от жена си, той побутна стола си така, че да може да седне в ъгъла заедно с нея. Мястото му позволяваше да гледа както входа, така и всички минавачи, минаващи покрай прозорците по Петдесет и четвърта улица и Америка Авеню.

– Какво пиеш? – попита я той.

– Перие с лимон.

Той го опита, наслаждавайки се на кисело-горчивия вкус.

– Как мина следобедът ти? Хубаво ли е да си турист?

– Супер. От толкова време не съм идвала в Музея по съвременно изкуство. Все едно се виждаш със стара приятелка... А как мина твоят?

Той ѝ разказа.

– Значи си приел нова задача? – изненада се Джейми.

– Имахме намерение да летим за вкъщи вдругиден, затова тази работа няма много да ни обърка плановете, особено пък след като смяташ утре отново да се видиш с майка ти. Мислех, че нямаш нищо против да се върнеш у дома преди мен. След седмица и аз ще си дойда.

– Но ти едва си се възстановил от последната работа.

– Тази е лесна.

- Същото каза и миналия път.
- И парите ги бива.
- Имам достатъчно пари и за двама ни – отбеляза Джейми.

Кавано кимна. Доходът му като протектор им позволяваше да отседнат в „Уоруик“, който бе достатъчно комфортен, без да прилича на кралски дворец. Но ако решаха да използват парите на Джейми, които идваха от продажбата на обещаваща интернет фирма, основана от нея в началото на 90-те, когато всички бяха полудели по Мрежата, сега двамата щяха да се намират във ВИП апартамента в „Плаза“ или най-малко в „Сейнт Регис“.

- Защо не ме оставиш аз да се грижа за теб? – попита го тя.
 - Глупава мъжка гордост.
 - Ти го каза.
- Той сви рамене.
- Хората имат нужда от защита.
 - И ти точно това правиш. Не трябваше да си давам труда да питам.
- Тя го хвана нежно под ръка. – Какво ѝ е лесното на тази задача?
- Клиентът не иска никой да го закриля.
 - О? – възкликна отново изненадана Джейми. – Ами какво иска тогава?
 - Същото като теб едно време. Да изчезне.

3.

Кавано излезе от колата – двегодишен „Форд Таурус“, даден му от Глоубъл Протектив Сървисис. Освен специалната модификация, включваща състезателен двигател и съответното окачване, изборът бе паднал върху нея заради прашносивия ѝ цвят и ненабиваща се в очите форма, която я правеше толкова незабележима, че бе почти невидима сред останалите седани. В неделя следобед обаче тя бе единственото возило в тази изоставена индустриална зона на Нюарк, Ню Джърси. Той огледа покрития с надписи склад – широка сграда на три етажа, чиито прозорци бяха почти до един разбити. Проядените от ръжда врати зееха отворени, разкривайки нещо, което на пръв поглед приличаше на боклуци, но след това ставаше ясно, че това са бездомници. Орфаните кашони, в които спяха, се простираха в огромното хале докъдето поглед стига. А в черните найлонови чували държяха скъпоценностите си.

Тъмните облаци хвърляха студена сянка. По реката зад склада

бръмчаха шлепове. Един влекач наду сирената си. Някъде далече загромоли гръмотевица. Кавано притисна окуражаващо лакът към 9-милиметровия пистолет, мушнат в кобура под мишницата му. „Зиг-Зауер 225“ побираше осем патрона в пълнителя и един в цевта. Наистина неособено масивна огнева мощ, във всеки случай не и колкото шестнайсетте патрона на беретата, но той бе разбрал, че пистолет, побиращ толкова много боеприпаси, бе малко голям за ръката му и се отразяваше на точността. Девет добре насочени изстрела му се сториха нещо по-добро от шестнайсет шарещи около целта поради лош захват. Освен това, както бе решено от федералните маршали в края на 80-те, лекотата в теглото и изчистеният компактен дизайн бяха направили „Зиг-Зауер 225“ идеалното оръжие при обстоятелства, налагащи криенето му. Но просто за всеки случай, в малко кожено калъфче, закачено отляво на колана под самото, той си носеше още два резервни пълнителя.

Пронизващият хладен вятър се усили, оповестявайки приближаващия дъжд. От зеещия вход на склада надничаха няколко изпити и брадясали муцуни.

Кавано извади телефона от джоба си и натисна номера „важаш само за днес“, който Дънкан му бе дал.

Докато чакаше да се свърже, на входа се появиха още мръсни лица, някои с враждебно изражение, други – с преценяващо.

От отсрещния край телефонът извъня втори път.

– Да? – отвърна мъжки треперещ глас с кънтящ звук, сякаш се намираше в голямо и празно помещение.

Кавано изрече своята половина от паролата:

– Не знаех, че складът е затворен.

– Преди десет години – дойде другата ѝ половина, изречена със същия нестабилен глас. – Името ви е...

– Кавано. А вашето е...

– Даниъл Прескот. Даниъл, а не Дан.

Начинът на представянето също влизаше в паролата.

Към него се обръщаха още и още мръсни и брадясали лица – цяла армия от парцалени кукли, опитваща се да разбере дали новодошлият е враг, благодетел или жертва.

По мазния паваж тук-там започнаха да падат капки.

– Глоубъл Протектив Сървисис има репутацията, че е най-добра – каза гласът. – Очаквах по-засукана кола.

– Една от причините да сме най-добрите е, че не привличаме внимание върху себе си и – което е по-важно – върху клиентите си.

Дъждовните капки започнаха да тупкат по-начесто.

– Сигурно ме виждате – каза Кавано. – Дойдох сам, както поискахте.

– Отвори вратите на колата.

Кавано се подчини.

– Отвори багажника.

Пак се подчини. Човекът сигурно наблюдаваше от подходящо място, което му позволяваше да погледне в колата.

В телефона прозвучаха леки шумове като от нещо метално.

– Ало?

Никакъв отговор.

– Ало? – повтори той.

В отговор звучаха само металическите шумове.

Гръмотевицата този път протътна по-наблизо.

Няколко парцаливи фигури пристъпиха навън от склада. Както и на всички останали, лицата им бяха сипаничави и брадясали, обаче отчаянието в техните очи рязко контрастираше с равнодушието и примирението, които Кавано виждаше в тези на другите. Наркомани, предположи той, и то толкова отдавна подминали времето, когато трябва да си вземат поредната доза, че няма да се поколебаят да я изтискат от някой непознат, проявил неблагоприятното да попадне в ада.

– Хей, дойдох тук да ти помогна – каза той в телефона, – а не да кисна на дъжда.

Отново само металически шумове.

– Мисля, че и двамата направихме грешка.

Той затвори багажника, а след това и вратите. Тъкмо се нахрани да се качи в колата, когато отново чу треперещия глас:

– Право пред теб. И вляво. Виждаш ли вратата?

– Да.

Беше единствената здрава врата. Затворена.

– Влез – каза гласът.

Кавано седна зад волана.

– Казах „влез“ – настоя гласът.

– След като преместя колата.

Той подкара през наслания с напукан бетон паркинг. Наближил вратата, Кавано направи плавен полукръг и спря колата насочена към посоката, откъдето бе дошъл, готова да потегли веднага, ако се наложи.

– Влизам – каза той в телефона.

Кавано излезе от колата, заключи я с дистанционното и изтича в

започналия вече ръмеж. Долавяйки с периферното си зрение някакво движение, той обърна глава наляво покрай склада, където под засилващия се дъжд се бяха събрали още наркомани и го гледаха. Питайки се какво ли ще намери зад вратата (още наркомани?), той пусна телефона в джоба си и направи нещо, което не бе планирал – извади пистолета. Завъртайки дръжката, Кавано забеляза, че макар бравата да бе покрита със слой мръсотия, под него проблясваше повърхността на полиран метал – бравата бе нова. Но не бе заключена. Избутвайки тежката, скърцаща врата навътре, той влезе.

4.

Бързо, колкото ръждивите панти позволиха, Кавано я затвори. Впери поглед към вътрешността и се опита да разбере къде се намира. В дъното се виждаше прашно стълбище с метални стъпала. По перилата му висяха паяжини. От лявата му страна заръмжа мотор на асансьор и той видя затворената му врата. Миришеше на мухъл и отвсякъде лъхаше хлад.

Насочил пистолет към стълбището, а след това и към асансьора, той изви ръка зад себе си да щракне резето и да заключи вратата. Но още преди да го докосне, резето изскърца и с щракане падна на мястото си, задействано дистанционно по електрически път.

Той се концентрира, за да скрие безпокойството си. Нямаше никаква причина да подозира, че се намира в опасност. В края на краищата Дънкан го бе предупредил, че потенциалният клиент, макар и напълно редовен и почтен гражданин, си има своите ексцентричности.

Прескот просто е предпазлив, опита се Кавано да убеди себе си. По дяволите, ако е толкова загрижен за безопасността си, че му трябва платена охрана, напълно естествено е да следи вратите да бъдат заключени. Той е в опасност, а не – аз.

Тогава защо съм извадил тоя пистолет?

Той измъкна телефона от джоба си.

– А сега какво?

Гласът му прокънтя самотно в халето.

Сякаш в отговор, вратите на асансьора се отвориха, откривайки ярко осветена вътрешност.

Кавано мразеше асансьорите – малки, затворени отвсякъде кутийки, готови всеки момент да се превърнат в капани. Нямаше никакъв

начин да разбере кой го чака от другата страна, когато вратите се отворят.

– Благодаря – каза той в телефона, – но имам нужда от малко гимнастика. Ще се кача по стълбите.

Очите му постепенно привикнаха с тъмнината на сенките и той забеляза малката камера, монтирана дискретно под стълбите и обърната към вратата.

– Казаха ми, че си искал да изчезнеш. Доколкото мога да видя, ти вече си го направил.

– Не е достатъчно – отвърна треперливият глас.

Но този път дойде не от телефона, а от говорител, скрит в стената.

Кавано затвори телефона и го прибра. В ноздрите му се промъкна слаба и неприятна миризма, сякаш някъде наблизко имаше нещо умряло. Пулсът му се ускори.

Колкото и леко се стараше да стъпва, металните стъпала гръмко скърцаха.

Стигна до първата площадка и сви нагоре. Неприятната миризма леко се засили. Докато стомахът му предупредително се размърдаваше, Кавано стигна до масивна желязна врата. Колебливо посегна към нея.

– Не тая – обади се гласът от стената.

С още по-опънати нерви, Кавано продължи нагоре и след малко стигна до друга врата.

– И тая не – чу се пак гласът. – Между другото, трябва ли да се чувствам по-спокоен, като те виждам с този пистолет в ръката?

– Не знам за теб, но при тези обстоятелства аз се чувствам по-спокоен.

Гласът издаде някакъв звук, който би могъл да мине за горчиво кискане.

Навън се изливаше порой, който блъскаше по сградата, карайки я да потръпва под ударите на капките.

На най-горния етаж го очакваше последната врата. Беше отворена, подканвайки Кавано да влезе в ярко осветен коридор, другият край на който свършваше със затворена врата.

Това е същото като да влезеш в асансьор, помисли си той. Неприятната миризма като че ли бе станала още по-остра. Със стягаща се мускулатура, Кавано не разбираше какво става с него. Една част от съзнанието му настояваше да напусне сградата незабавно. И веднага мисълта му си зададе въпроса: а дали би могъл да я напусне? Въпреки че в яката на самото си винаги носеше подходящи за отключване кукички и

шперцове, Кавано подозираше, че няма да са достатъчни да отворят долната врата. Дишайки малко по-бързо, той се опита да си внуши, че не *той*, а Прескот е в опасност, което обясняваше, че всички тези неща са просто предохранителни мерки, а не капан, зареден специално за него.

Вдигна поглед към охранителната камера в коридора, в който трябваше да влезе. Да върви по дяволите, каза си той, ядосан от влагата, избила по дланите му. Ако Прескот искаше да ме убие, досега да го е направил. Въпреки силните удари на сърцето си, някаква силна интуиция му подсказа да се примири със ситуацията. Нещо друго обаче му казваше да бяга, в което той не виждаше никакъв смисъл, тъй като нямаше причина да смята, че се намира в опасност. Нетърпелив от тези вътрешни борби, Кавано стигна до твърдо решение и прибра пистолета в кобура. И без това в коридора едва ли би ми свършил някаква работа, помисли си той.

Влизайки, не се изненада, че вратата зад него се затвори и се заключи с трясък.

След здрача в стълбището яркото осветление тук блисна неприятно очите му, но поне острата миризма бе изчезнала. Успял малко да поохлаби опънатите си нерви, той стигна до вратата в края на коридора, въртна дръжката, отвори и се озова в ярко осветена стая, пълна с монитори и електроника. На отсрещната страна се виждаше прозорец, зазидан с тухли.

Това, което обаче привлече вниманието му, бе дебел мъж на около четиридесет и няколко години, застанал пред проблясващата апаратура. Бе с измачкани панталони и също така измачкана бяла риза, изпъстрена от потни петна и плътно залепнала по огромното му шкембе. Пясъчно-русата му гъста коса бе несресана. Имаше нужда и от бръснач. Кожата под очите му бе подпухнала от безсъние. Тъмните зеници на очите му се бяха разширили от напрежение.

Мъжът бе насочил към него колт 45-и калибър. Цевта му потрепваше.

Кавано не изпита ни най-малко съмнение, че ако бе влязъл с пистолета в ръка, мъжът щеше да стреля. Стараяйки се с всички сили да диша равномерно, той вдигна ръце, предавайки се на милостта му. Въпреки големия пистолет, чиято цев нервно потрепваше, насочена към него, безпокойството, обзело Кавано по време на изкачването му по стълбите, изглеждаше нищо в сравнение с онова, което този човек сигурно изпитваше, защото Прескот му се стори най-изплашеният човек, когото бе

виждал през живота си, като се изключат битките.

5.

– Моля те, не забравяй, че ти ме извика – каза Кавано. – Тук съм, за да ти помогна.

Прескот продължаваше да държи колта насочен към него и зениците му се разшириха още повече. В стаята осезателно замириса на страх.

– Знам номера ти, който важи само за днес, казах ти и паролата – продължи Кавано. – Тази информация може да има само човек от Глоубъл Протектив Сървисис.

– Може да си я изтръгнал от човека, когото те са изпратили – каза Прескот.

Също както и по телефона, гласът му прозвуча нестабилно, но Кавано чак сега разбра, че това не се е дължало на някакъв страничен електронен ефект: гласът на Прескот трепереше просто защото го беше страх.

Вратата зад Кавано се затвори и ключалката гръмко изщрака. Успя да си наложи обаче да не трепне.

– Не знам кой или какво те заплашва, но според мен едва ли може да се намери човек, който да стигне до теб по начина, по който аз го направих, не и след като си се барикадирал тук. Логиката би трябвало да ти подсказва, че не представлявам заплаха.

– Изненадата е най-успешната тактика. – Прескот стискаше пистолета със същата несигурност, каквато звучеше и в гласа му. – Освен това логиката работи срещу теб. Ако един човек не представлява заплаха, каква защита в такъв случай може да осигури?

– Ти не си казал, че имаш нужда от защита. Казал си, че искаш да изчезнеш.

Петната от пот под мишниците на Прескот се разширяваха. Той стоеше и не сваляше изпитателния си поглед от Кавано.

– Първоначалният ми разговор с клиента е винаги лице в лице – каза Кавано. – Трябва да задавам въпроси, за да оценя степента на заплаха. След това решавам каква и колко да бъде помощта.

– Казаха ми, че си бил в Делта Форс. – Прескот облиза нервно сухите си дебели устни.

– Точно така.

Класическото телосложение на всеки член на спецсилите

включваше мускулести плещи, спускащи се конусовидно надолу към здрав и стегнат задник – в края на краищата физическата сила е една от целите на интензивните тренировки.

– Много тренировки, а? – каза Прескот. – И това според теб е достатъчно, за да ставаш за охрана на някого?

Опитвайки се да намали напрежението у Прескот, Кавано се засмя.

– Искаш да видиш служебните ми данни?

– Ако искаш да ме убедиш, че си дошъл да ми помогнеш. Ако искаш да работиш за мен.

– Схванал си нещата обратно. Когато водя разговор с потенциални клиенти, то не е защото искам да работя за тях. Понякога изобщо нямам желание да работя за тях.

– Искаш да кажеш, че трябва да ти харесат? – попита презрително Прескот.

– Понякога не ги харесвам въобще – отвърна Кавано. – Но това съвсем не означава, че нямат право на живот. Аз осигурявам закрила, не съдя. С малки изключения. Без наркоистории. Без насилие над деца. Не работя за никого, който е явна гадина. Ти гадина ли си?

Прескот го изгледа смаяно.

– Разбира се, че не.

– Тогава остава само още едно условие, от което ще реша дали искам да те защитя.

– И то е?

– Готов ли си да ме слушаш?

В окото на Прескот се промъкна капка пот и той мигна да я разнесе.

– Моля?

– Не мога да осигурявам закрилата на хора, които не ми се подчиняват – каза Кавано. – Това е парадоксът в нашата професия. Наемаш ме. На теория ти си шефът. Но когато става дума за закрила и сигурност, аз съм този, който издава заповедите. Готов ли си да ме слушаш?

– На всичко съм готов, само и само да съм жив.

– И ще правиш каквото ти кажа?

Прескот помисли малко и след това кимна предпазливо.

– Добре тогава, чуй първата ми заповед. Махни тоя шибан пищов, преди да съм ти го заврлял в гърлото.

Прескот примигна няколко пъти и отстъпи крачка назад, сякаш Кавано го бе плеснал. Стисна пистолета още по-здраво, намръщи се и накрая бавно свали дулото му надолу.

– Отлично начало – похвали го Кавано.

– Ако не си този, за когото се представяш, направи го веднага – за-
дъхано каза Прескот. – Убий ме. Повече не мога да живея така.

– Спокойно. Които и да са враговете ти, аз не съм от тях.

Кавано огледа стаята. Вдясно в ъгъла, малко след електрониката и
мониторите, видя походно легло, минихладилник, мивка и малка гот-
варска печка. По-нататък се виждаше тоалетна, душ и сифон за оттича-
не на водата в пода. Хранителните продукти по полиците даваха ясно да
се разбере, че Прескот не се тревожи особено за наднорменото си тегло:
кутии с макарони и кашкавал, консервирани равиоли и лазаня, кутии с
шоколад, други сладки неща, пакети с чипс, каси с класическа кока-
кола.

– Откога си тук?

– От три седмици.

Под полиците с хранителните продукти Кавано забеляза и рафт с
книги. Повечето бяха научни, с огромна разлика в тематиката – от гео-
логия до фотография. На корицата на една от тях имаше цветна снимка
на гола жена и, изглежда, беше книга за секса. До нея обаче се мъдреха
сборник стихове от Робинсън Джефърс, както и още едно-две томчета за
самия него.

– Обичаш ли поезия? – попита Кавано.

– Успокоява душата.

В тона на Прескот се промъкна отбранителна нотка, сякаш му се бе
сторило, че Кавано ще му се подиграе.

Той издърпа книгата и я отвори, прочитайки първите редове, по-
паднали пред очите му:

Кула построих ѝ аз на младини...

Смъртта ѝ ще настъпи някой ден...

Прескот се наежи като че ли още повече.

– Знае как да ми грабне вниманието.

Кавано остави книгата на мястото ѝ и продължи да разглежда об-
становката. До малкия телевизор бяха наредени видеокасети. Във вкуса
на Прескот нямаше точно определен стереотип – трилър с Клинт Ийсту-
уд, до него стара, съзливива мелодрама с Трой Донахю и Сандра Дий от
седемдесетте...

– Виждал съм и по-лоши места за криене. – Кавано помисли още
малко. – Бездомници и наркомани като параван. Умно. Откъде разбира за
този склад? И как оборудва тази стая?

- Направих го преди година – отвърна Прескот.
- Каквото и да ти е бил проблемът, значи си виждал, че идва.
- Не точно този проблем.
- Тогава защо...
- Винаги вземам мерки предварително – обясни Прескот.
- Не ми звучи смислено.
- Просто за всеки случай – каза му Прескот.
- За в случай на какво? – Вниманието на Кавано внезапно бе привлечено от някакво раздвижване на един от мониторите. – Чакай малко.

6.

– *Какво има?* – Прескот се завъртя като ужилен към монитора. На черно-белия екран се виждаше как десетина опърпани фигури шляпат през дъжда и се събират около тауруса.

– Господи! – промълви Прескот.

– Тия наркомани са направо смайващи – каза Кавано. – Каквото и да оставиш, ако не се навърташ около него, те се опитват да го откраднат. Познавах едно време един, който открадна от баща си двайсет килограма кучешка храна, за да си купи дрога. Но което е още по-смайващо – наркодильърът му приел кучешката храна, вместо да поиска пари. Като нищо след това може да я е изял.

На екрана част от опърпаните фигури, подгизнали от дъжда, задържа страничните огледала, докато друга част с помощта на някакви железца се мъчеше да свали тасовете.

– Може ли да чуеш какво става навън? – попита Кавано.

Прескот щракна някакво копче на командното табло. Плющенето на дъжда моментално изпълни стаята.

Кавано чу далечния звук от стържене на метал, докато парцаливите фигури се трудеха под проливния дъжд, мъчейки се да разглобят колата му.

– Ей сега ще ви дам за душата, момчета.

Извади дистанционното на колата от джоба си. Бе доста по-сложно от обикновено и по него имаше половин дузина копчета. Прескот го гледеше заинтригувано, докато той натисна едно от тях.

Внезапно стаята се изпълни с пронизителния вой на сирена, който започна да издава таурусът, карайки хората долу да изпуснат импровизираните си инструменти и да се разбягат – жалки, подгизнали подобия

на плашилото от Магьосникът от Оз.

Кавано натисна копчето още веднъж и воят спря.

– Готов ли си да излезеш отгук? – обърна се той към Прескот.

– Закъде? – вперил разтревожен поглед в него Прескот.

– За някое по-безопасно място от това, макар че, Бог ми е свидетел, и това е достатъчно безопасно. След като екипът ми пристигне, след като се организираме, ще ти дадем нова самоличност и ще те преместим. Обаче искам да знам за какъв вид степен на риск говорим. Защо си толкова уплашен?

Прескот отвори уста да отговори, но спря и отново се намръщи към монитора.

Четирима от мъжете се бяха върнали и отново се насочваха към тауруса.

– Поне инат не им липсва – отбеляза Кавано.

Той натисна друго копче на дистанционното.

Изпод калниците забълва гъст, сивкав дим. Въпреки дъжда кълбетата се разраснаха и обгърнаха наркоманите. Кашляйки и псувайки, те заотстъпваха с несигурни крачки. Свити одве, сякаш се канеха да повръщат, те залепиха длани на очите си и се отдалечиха, олюлявайки се.

Кавано отново натисна копчето и димът спря да излиза изпод калниците.

– Какво, за бога, беше това? – попита Прескот.

– Сълзотворен газ.

– Какво?

– Колата е направена по начина, по който се правят всички коли на Тайните служби. Бронирана е и... – Новата картина, появила се на монитора, го накара да млъкне. – Смайващо. С такава амбиция тия момчета, ако бяха политици, щяха да управляват света.

На екрана още двама наркомани се приближаваха към тауруса.

– Намали звука на говорителя – каза Кавано на Прескот.

Без да задава въпроси, Прескот се подчини.

Кавано изчака двамата да се приближат по-близо до колата и натисна трето копче на дистанционното.

Изпод калниците изхвърчаха малки черни флакони. По форма наподобяващи миниатюрни консервени кутии, те загърмяха начесто и гръмко, разгърсвайки говорителя, макар звукът му да бе намален. Множеството експлозии бяха толкова ярки, че камерата едва успяваше да поддържа контраста.

Когато димът се разнесе, двамата наркомани лежаха неподвижно на

бетона.

– Господи боже, ти ги изби! – извика Прескот.

– Не.

– Но гранатите паднаха съвсем близо до тях.

– Това не бяха гранати.

Двамата мъже на екрана се размърдаха.

– Хвърлих им светлинни бомби – каза Кавано.

– Светлинни бомби?

– Прилично на граната, само дето не пръска шрапнели. Обаче ослепява и оглушава за известно време. На тия момчета ще им се сцелят главите от болка.

Двамата наркомани от екрана с усилие се изправиха на крака, притискайки длани до ушите си.

– Обаче тази кола може да хвърля и бойни гранати, ако се налага – продължи Кавано. – Под фаровете ѝ могат да се монтират и картечници. Най-известните диктатори и наркобарони са си поръчвали тия екстри. Обаче в по-луксозни от тауруса коли, разбира се. Повярвайте, господин Прескот, можем да се погрижим за вас.

Кавано отново обърна поглед към мониторите, където една от камерите показваше тауруса от нивото на земята. Виждаше се част от пространството под колата и той присви поглед към някаква белезникава сянка отдолу. После посочи с пръст.

– Тази камера може ли да увеличава образа?

– Всичките го могат.

Прескот завъртя съответното копче, увеличавайки изображението на монитора. Сянката под тауруса прие формата на малка кутия. Господи, сигурно някой от наркоманите я е пхнал там.

Таурусът експлодира и той стреснато примигна.

7.

Трясъкът от говорителя бе толкова силен, че разтърси стаята. На екрана се видя как таурусът се подметна във въздуха и обхванат в пламъци, се тръшна тежко обратно на бетона, а парчета от него се разлетяха на всички страни.

Прескот стоеше като закован, зяпнал в монитора.

Втора експлозия разтърси стаята. На друг монитор се видя как външната врата, през която Кавано преди малко бе влязъл в сградата, литна

като птичка навътре в залата, съпроводена от кълбета дим и пламъци, които моментално изпълниха долната стълбищна площадка. Веднага след тях влетяха трима мъже и макар косите им да бяха сплъстени, а лицата – обрасли и мръсни, в очите им нямаше и следа от равнодушието на бездомника или отчаянието на наркомана. Излъчваха такава спокойна решимост на врели и кипели в битки бойци, каквато Кавано рядко бе виждал.

– Има ли някакъв изход оттук?

Прескот продължаваше да зяпа тъпо в монитора, на който тъкмо се виждаше как единият от мъжете спира с насочен към асансьора пистолет, а другите двама шурмуват стълбите.

– Прескот! – извика Кавано, вадейки оръжието си.

Прескот не помръдна.

Кавано го сграбчи, завъртя го към себе си и го разтърси.

– За бога, чуй ме! Има ли друг изход оттук?

Вместо отговор Прескот се хвърли към едно от таблата и завъртя някакво копче.

– *Какво правиш?* – попита Кавано.

Прескот впи поглед в друг монитор.

Двамата мъже се появиха в полезрението на камерата в горната част на стълбището. Те се спряха и вдигнаха оръжията си нагоре, сякаш им се бе сторило, че нахлуването е станало твърде лесно и сигурно нагоре има заложени капани.

На монитора, който показваше входа на сградата, през пушечите вътре влетяха още двама опърпани мъже. В ръцете им също имаше пистолети.

Тръгнаха нагоре по стълбите, после спряха също като първите двама. Предпазливо занадничаха ту нагоре, ту надолу, търсейки евентуална заплаха.

– Затваряш стълбището отгоре и отдолу, това ли е? – попита Кавано.

Но на екрана не последва никаква експлозия. Не загърмяха никакви скрити оръжия. От стените не блъвнаха никакви пламъци. Обаче мъжете явно се притесняваха от нещо. Различните монитори показваха мъжа долу пред асансьора, двамата, които току-що бяха спрели в стълбището, и другите двама по-нагоре, вперили тревожни погледи към най-горния етаж, сякаш бяха сигурни, че ще влязат в смъртоносен капан.

От лицата им капеше вода. Отначало Кавано си помисли, че това са капки от дъжда навън, но после разбра, че е пот.

Един от тях изведнъж започна да стреля към горния етаж.

Другите моментално последваха примера му. Най-долу парцаливата фигура, пазеща асансьора, непрекъснато се оглеждаше назад, сякаш бе чула някакъв шум, означаващ опасност. Завъртя се рязко към издуханата от взрива врата и започна да стреля навън в дъжда.

– Какво, по дяволите, става? – попита Кавано.

Прескот продължаваше да върти копчето, мърморейки си ядосано под носа, сякаш нещо бе отказало да работи както трябва.

– Да. – Той се извъртя рязко към Кавано. – Има друг изход оттук.

Озадачен, Кавано го гледаше как се насочва към лавиците с продукти. После отново присви очи към мониторите, където мъжете на стълбището продължаваха да стрелят. Двама от тях трескаво презаредиха. Другата двойка се извърна и се прицели под тях. Човекът на приземния етаж продължаваше да насочва пистолета си ту към асансьора, ту към зеещия отвор на издуханата врата.

Някакъв шум накара Кавано да извърне поглед от мониторите. Прескот буташе лавиците, които се отместиха със скърцане и разкриха вратата зад тях.

– Къде води тая врата?

– В склада.

Припомняйки си армията от бездомници, която бе видял на идване, Кавано се запита доколко би могъл да разчита на Прескот за помощ.

– Знаеш ли как да се оправяш с оня пистолет, дето го бе насочил към мен?

– Не.

Кавано не се изненада. Той взе колта и видя, че Прескот се е целил в него на предпазител. Нещо по-лошо – когато дръпна затвора малко назад, разбра, че цевта бе празна. Изваждайки пълнителя, той се увери, че в него наистина има обичайните седем патрона. Пъкна пълнителя обратно, шракна със затвора и вкара патрон в цевта. Сега оръжието вече бе готово.

– Резервни боеприпаси имаш ли?

– Не.

И това не изненада Кавано. Тъй като този колт стреляше само ако ударникът му е запънат назад, той го запъна и го сложи на предпазител – начин, предпочитан от повечето професионалисти. След като го мушна в колана си, той извади своя зиг.

Хвърли един последен поглед на мониторите, където видя в стълбището да нахлуват още раздърпани фигури с насочени пистолети.

Също както и другите, те изведнъж се заколебаха, сякаш подплашени от нещо, което камерите в стълбището не виждаха.

Обаче изображението, което привлече вниманието на Кавано, беше това в средата, където един мъж със силно набола брада и мръсни дрехи стоеше отвън край остатъците на взривения таурус, който, между другото, още пламтеше, въпреки проливния дъжд. Подгизнал, човекът държеше метална тръба, дълга около метър и половина, която имаше много подозрителна прилика с противотанков гранатомет.

– Прескот, можем ли да разберем какво има зад тази врата?

– Най-горният ред монитори. Вдясно.

На екрана не се виждаше нищо друго освен потънала в здрач метална пътека.

– Отвори вратата! И се дръпни веднага!

С разширени от ужас очи, Прескот освободи заключващия механизъм, хвана дръжката и дръпна вратата, отстъпвайки заедно с нея към стената.

Кавано вече бе насочил пистолета си в пространството отвъд вратата, но не видя нищо освен металната пътека, която бе наблюдавал преди малко на монитора. Беше окачена във въздуха с перила и потъваше някъде в здрача. Складът продължаваше да стене под ударите на дъжда.

– Помниш ли какво ти казах за послушанието?

Прескот едва разлепи устни:

– Да.

– Страдаш ли от сърце? Някаква сериозна болест, която да ти пречи да тичаш бързо?

Прескот с усилие успя да изцеди едно „не“.

– Добре тогава, като побегна през тая врата, веднага хувкаш подир мен! И не изоставай!

На средния екран мокрият и мръсен скитник навън довърши зареждането на противотанковия гранатомет. Бе достатъчно къс, за да борави с него с лекота, вдигна го на рамо и го насочи нагоре към зазидания прозорец.

– Давай! – викна Кавано.

Изхвърчайки през отворената врата и прицелвайки се веднага надолу, той чу забързаните му стъпки зад себе си. Част от секундата по-късно с облекчение чу чаткането на обувките му съвсем до него.

После вече не чуваше нищо, защото ушите му писнаха от експлодиралата вътре в стаята зад тях граната. Той усети удара така, сякаш отзад в гърба го блъсна разярен великан и го отпрати със сила напред, и

макар че не трябваше да се разсейва, той си представи как разлетелите се на всички страни тухли чупят и мачкат мониторите и електрониката.

Ударната вълна го извади от равновесие, просна го по очи върху пътеката и тресна челото му в метала. Веднага след това върху него се стовари огромната маса на Прескот. Колтът, мушнат в колана, болезнено се впи в хълбока му. Зрението му за миг се замъгли.

Пътеката се разклати.

8.

Прескот изстена.

Пътеката се разклати още по-осезаемо.

Съзнанието на Кавано се проясни. Поемайки болезнено въздух, той се помъчи да изпъззи изпод Прескот. Въздухът наоколо бе изпълнен с дим и прах.

– Прескот.

Едрият мъж се закашля.

Кавано усети мъката в кашлицата му.

– Ранен ли си?

– Не знам... Май не.

От писъка в ушите гласът на Прескот сякаш долиташе някъде отдалеч.

– Трябва да станем.

– Пътеката – предупреди го Прескот.

От люлеенето ѝ назад-напред на Кавано му се стори, че се намира в самолет, подхвърлян насам-натам от буря. Благодарение на обучението си в Делта Форс от това той не губеше равновесие, нито пък му ставаше лошо. Прескот обаче бе съвсем друга работа. Човек, неопитен като него, сигурно бе готов да загуби ума и дума от страх всеки момент.

Около тях панически се въртяха гълъби. От дупките в покрива нахлуваше дъжд.

– Прескот, ще се погрижа за теб. Трябва само да направиш нещо съвсем просто.

– Просто ли? – Прескот се бе вкопчил за него като удавник за спасителя си.

– Много просто.

Кавано си представи тичащите нагоре по стълбите бойци, всеки момент готови да нахлуят в стаята, но не посмя да предаде тревогите си и

на Прескот.

– Какво искаш да направя?

– Стани от мен.

Пътеката отново се заклати и Прескот се напрегна.

– Няма нищо по-лесно. – Кавано със сетни усилия се мъчеше да говори спокойно. – Представи си, че правиш лицеви опори.

Прескот не можеше да помръдне.

– Хайде – каза Кавано. – *Веднага*.

Прескот предпазливо направи усилие да изправи лакти. Сантиметър. Още пет.

Кавано изпълзя изпод масивното му тяло. Мушна pistolета в кобура и се вдигна до клекнало положение, стиснал металните перила на започналата отново да се тресе пътека. Сега, след като прахът се бе слягал малко, сивата светлина, нахлуваща през счупените прозорци, се окажа достатъчна да помогне зрението му да се адаптира към здрача. Впери поглед към разрушената стая, от която току-що се бяха измъкнали, и видя къде се хващаше пътеката към стената.

Ръждясалите болтове бяха наполовина извадени.

Той се запита колко ли време им трябва на убийците да нахлуят в стаята.

– Прескот, справяш се чудесно. Сега ти остава само да се изправиш.

– Не мога.

Пътеката се разтресе. Кавано едва пазеше равновесие. От дупките в покрива нахлуваше дъжд.

– Тогавя пълзи – каза той.

– Какво?

– Пълзи. Хайде!

Той го задърпа и дебелият мръдна няколко сантиметра напред.

– Още. Давай по-бързо!

Кавано отново го дръпна и Прескот пропълзя още малко напред. Порив на вятъра отвън блисна върху им вода.

– Повдига ми се – изпъшка Прескот.

– Ще повръщаш, като се измъкнем оттук. – Кавано се опитваше да отвлече мислите на Прескот към близкото бъдеще.

– Като се измъкнем оттук – промърмори Прескот.

– Точно така. Продължавай да пълзиш. По-бързо. Още малко и ще стигнем до другата врата.

Кавано впери поглед напред и видя, че болтовете от другата страна

на пътеката също бяха наполовина измъкнати.

Чу се скърцане на метал.

Някъде отдолу долетя вик:

– Вижте, вижте! Там, на пътеката!

В стаята, където Прескот се бе крил, избумтя експлозия, която издуха вратата, през която бе влязъл Кавано. Убийците нахлуха вътре. Кавано извади пистолета си и стреля три пъти, карайки нападателите да потърсят прикритие. Стреля още три пъти, надявайки се да ги принуди да се крият достатъчно дълго, за да могат двамата с Прескот да стигнат до другата врата. Но докато Прескот се свиваше стреснато от трясъка на изстрелите, пътеката отново се разтърси. Болтовете откъм страната, на където вървяха, изхвъркнаха от местата си.

Пътеката се срути надолу.

9.

Ръждясалият метал поддаде. Краят на пътеката остърга стената отсреща и накланяйки се надолу, се превърна в нещо като улей, по който Кавано и Прескот се мъчеха с всички сили да не се плъзнат.

– Хвани се за перилата! – викна Кавано.

Този път Прескот не изчака да му повторят. Дори и в сивата светлина се виждаше колко побелели бяха кокалчетата му от силата, с която стискаше перилата.

Пътеката със скърцане се килна още по-надолу и наклонът стана по-голям.

– Представи си, че перилото е въже! – дойде следващата заповед на Кавано. – Спускай се по него и мести ръцете една след друга.

Изведнъж, с разтърсващ удар, крайт на пътеката се стовари в здрача на втория етаж. Силата на удара едва не накара Кавано да се изгърве от перилата.

Двамата с Прескот увиснаха по средата под ъгъл четиридесет и пет градуса спрямо пода.

Кавано се безпокоеше за убийците в стаята над тях. Надяваше се здрачът, който ги обгръщаше, да им попречи да се прицелят точно в тях. Ами она, който бе извикал отдолу?

– Прескот, забрави за спускането като по въже! Запъни си петите отстрани и се хлъзгай надолу!

Лицето на Прескот бе побеляло.

– Хайде! – викна Кавано. – Гледай мен!

Запънал пети като спирачки, той се захлъзга надолу, помагайки си с ръце на перилата. Шумът от тътрене, който го последва, подсказвайки му, че Прескот се старее с всички сили, го зарадва.

В склада проечаха изстрели. Куршумите идваха от стаята над тях и откъртваха парченца от стената.

На Прескот повече не му трябваше. Той се захлъзга надолу с такава скорост, че обувките му се забиха в раменете на Кавано. Той, от своя страна, също отпусна спирачките, усещайки как дъното на панталоните му всеки момент ще се скъса, но обувките на Прескот продължаваха да го натискат и Кавано се захлъзга надолу с още по-голяма скорост.

Тръшна се на мокрия под долу и се изтърколи встрани миг преди Прескот да се стовари пак върху него. Преди обаче да се погрижи да разбере дали с него всичко е наред, Кавано извади пистолета и приклепна, обхождайки стаята с поглед за човека, който бе извикал.

Една от стените сякаш помръдна. Кавано веднага разбра, че това е бездомник, свил се в мрака. После видя огромните кашони, където бездомниците спяха, както и черните чували за боклук, пълни с бог знае какво. Миризмата на урина и фекалии бе непоносима.

Няколко наркомани пристъпиха напред. Отгоре се разнесе стрелба и изстрелите ги принудиха да се върнат бързо в сенките. Куршумите тропосаха пода.

Ония не могат да ни видят, помисли Кавано. Стрелят напосоки. Ако отвърна на огъня, ще видят припламването от цевта и вече ще знаят къде да се целят.

Водата от покрива продължаваше да се лее около тях. Погледна зад себе си, видя някаква врата и с мъка вдигна Прескот на крака.

Но опитвайки да отвори вратата, Кавано разбра, че е заключена. Изругавайки наум, той потърси друг начин за измъкване оттук, видя стълбището, водещо към приземния етаж, и повлече Прескот към него. Убийците като нищо можеха да го чакат долу на площадката, но се налагаше да рискува.

Откакто се бе запознал с Прескот, бяха минали едва двайсетина минути. Нямаше представа кой е той и защо тези хора искат да го убият. Даже не бе сигурен дали е решил да се заеме със задачата, след като завърши разговора с Прескот и прецени степента на риска. Освен това имаше само думата му, че не е наркотрафикант или пък някакъв друг вид гадина, каквито никога не се бе наемал да закриля. Но това вече нямаше значение. Нападението бе направило избора вместо него. Той и

Прескот вече бяха закрилник и закрилян.

Докато сваляше Прескот надолу по стълбите към по-стъстения мрак, той бързо направи тактическо презареждане. Извади полупразния пълнител, сложи го в джоба си, а в ръкохватката тикна нов.

Вонята стана още по-отблъскваща. Прескот слизаше така забързано, че стъпките му ехтяха из цялото стълбище. Не, каза си Кавано. Ще ни чуят и ще ни застрелят! Дано само шумът от дъжда да заглушава партията, дето я вдигаме.

Надеждата му обаче не се оправда. Отгоре загърмяха изстрели и около тях се разхвърча отглюшена от куршумите мазилка. Дърпайки Прескот към края на стълбището, Кавано замръзна на място, като видя цяла група парцаливци пред себе си. Той вдигна пистолета, без да може да реши кой от тях е истински бездомник и кой – реална заплаха. Повечето от тях вече се бяха снишили, стреснати от гърмежите отгоре и от внезапната поява на двамата непознати сред тях. Като видяха пистолета на Кавано, едва не се хвърлиха на пода.

Но не всички. Някои от тях имаха вид на чакали, които само чакаха жертвата им да се разсее.

Обаче никой от тях не извади пистолет или автомат, макар да имаха много добър шанс срещу един въоръжен човек и клиента, когото той се опитваше да опази.

Над главата си Кавано чу високи и сърдити гласове и веднага след това металната пътека заскърца, сякаш някой се опитваше да слезе по пътя, по който бяха минали двамата с Прескот. Една част от ударната група сигурно вече хвърчеше надолу по стълбището към външната врата. Щеше да нахлуе в склада, да разпръсне опърпаните му обитатели и да продължи да ги търси. През това време останалата част щеше да изтича от другата страна на склада, за да попречи на Кавано и Прескот да избягат оттам, но вероятно още не беше го направила.

Насочил пистолет към парцаливите фигури, Кавано подкани Прескот с жест да го последва към една ръждива врата, подпряна до отвор в стената на склада откъм реката. Но после му дойде наум, че дори и още да не са успели да дойдат да покрят тази част на склада, по горните етажи сигурно имаше добри стрелци на позиция, държащи под прицел непокритата част.

Няма да успеем, помисли си той. През отвора нахлу дъжд и вятър. Сивият ден навън мамеше. Откъм реката изрева сирена на влекач. Толкова близо! Кавано отново си представи как убийците нахлуват в склада, разпръсват опърпаните му обитатели, търсейки...

Разпръсват ли?

– Прескот, връщаме се където бяхме.

– Ама няма ли да се махаме?!

– Ще се махнем, когато аз кажа. – Кавано го издърпа към бездомниците и се обърна към тях: – Имам работа за всички вас.

Те го гледаха като ударени. Някои от тях дори се уплашиха повече от думата *работа*, отколкото от пистолета в ръката му.

Навън прогърмя гръмотевица.

– Първата ви стъпка по пътя към един независим живот.

Това ги шашна сякаш още повече.

– Работата не изисква специални умения и ако всичко протече по план, утре ще изпратя тук камион, пълен с хранителни продукти и дрехи за всички вас. По-добра сделка от това, здраве му кажи.

Гледаха Кавано така, сякаш говореше на китайски.

– Какво ще кажете? Готови ли сте да започнете работа?

Гледаха го, без да помръднат.

– Супер – каза Кавано. – Ето какво трябва да направите. Виждате ли оня отвор там? Води към друг склад, а след това е реката. Искам от вас да... Прескот!

– Какво?

– Сложи си ръцете на ушите.

Този път нямаше никакви въпроси. Прескот се подчини.

– Искам от вас – продължи Кавано – да мислите за храните и дрехите, които ще получите утре, и... – Той вдигна пистолета си. – ...да побегнете в тази посока.

Гледаха го с празен поглед, без да помръднат.

– Бегом!

Тъй като те пак не помръдваха, той стреля над главите им. В съгътилите се сенки припламването от цевта бе ярко, съпроводено от оглушителен трясък, който накара цялата група да се люшне назад.

– *Бегом!*

Ушите на Кавано също пострадаха след още два изстрела над главите им, но ужасът накара нещастниците да се раздвижат малко по-бързо, отчаяно мъчейки се да избягат от тоя ненормалник с пистолет в ръката.

Кавано гръмна още веднъж над главите им и този път номерът стана. Всички се впуснаха в панически бяг и се заблъскаха трескаво към изхода, старайки се на всяка цена да излязат вън на дъжда.

10.

– След тях! – заповяда Кавано на Прескот.

За да добави още един тласък, Кавано стреля за последен път над главите им и така ужаси групата, че тя без никакво колебание се втурна навън в бурята. Бяха може би най-малко трийсетина души и всички побегнаха да търсят някакво прикритие. Кавано буташе Прескот да не изостава от тях. Надявайки се, че хаосът ще отвлече вниманието на нападателите достатъчно, за да ги накара поне за известно време да не стрелят, той усети как студеният дъжд го облива от глава до пети, но двамата с Прескот се втурнаха по бетонната рампа и оттам през нахвърляния из паркинга боклук.

Около тях навсякъде бягаха плашила. Напред някои от тях се наведоха и се промушиха през дупка в оградата. Шляпайки през локвите, Кавано поведе Прескот към дупката. Сложи ръка на главата му и я натисна надолу да го накара да се наведе. Промушвайки се след него, той усети студ, но не от дъжда, а от факта, че сега, след като около тях бяха останали само няколко бездомници, двамата с Прескот се превръщаха в очевидни мишени. Единственото нещо, работещо в тяхна полза, бе разстоянието и трудността да се целиш в движещи се мишени от високо.

Бам! Куршумът, изстрелян отзад, се заби в настилката.

– Прескот, оня склад пред нас!

Бам! Разхвърча се още бетон.

– Почти стигнахме, Прескот!

Бам! Парче бетон свирна току пред челото на Кавано.

– Давай, Прескот!

Кавано не можеше да си позволи да тича както можеше. Трябваше да се съобразява с крачката на Прескот, да го насърчава и да го дърпа за ръкава, когато едрият мъж сякаш всеки момент щеше да се строполи. Но дори и така дробовите му горяха от усилието, докато заобикаляха ъгъла на склада. Скрит от стената, Прескот се наведе и потрепери, трескаво поемайки въздух.

– Успяхме – едва успя да изрече той. – Не мога да повярвам, че...

– Хайде, не спирай!

– Ама трябва да си поема...

– Няма време. – Кавано го задърпа за ръкава. – Хайде!

Той огледа склада изпитателно. Прозорците му не бяха изпочупени. Вътре се виждаха подредени в правилни редици кашони и сандъци. Тук

работят, каза си той. С непрестанно обливано от дъжда лице, Кавано се доближи до една от вратите и я изпробва. Заключена. Макар да бе късен следобед, вътре не светеха никакви лампи. Не се виждаше и никакво движение. В това нямаше нищо изненадващо – бе неделя.

Той успя да накара Прескот да се впусне в нещо подобно на бавен тръс и го закара до предната част на сградата, където се озоваха пред по-малки постройките, а по-нататък се пенеше реката. Макар да си личеше, че те се поддържат грижливо, там също не се забелязваше никаква дейност. Все пак трябваше да има пазач, но Кавано не го виждаше и в никакъв случай не би извикал, за да привлече вниманието му, защото щеше да привлече не само неговото. Те вече сигурно търчат с всички сили към склада.

Треперейки под проливния дъжд, от който дрехите му се бяха залепили по тялото, той трескаво обмисляше и отхвърляше варианти. Би могъл да отключи някоя врата и двамата с Прескот да се скрият вътре. Но всяка врата бе наполовина стъклена, с решетки пред стъклената част. Ония трябваше само да надникнат през стъклото на вратата и да видят мокрите следи вътре.

Сложил ръка на лакътя на Прескот, Кавано затича по окъпаната от дъжда пуста улица. Ниско спусналите се облаци и сенките от склада бяха превърнали следобед в ранна вечер, сякаш всеки момент щеше да мръкне. Идеално за нас, помисли си той. Но няма да е достатъчно. Давайки си ясна сметка, че двамата с Прескот не могат да останат дълго на открито, той затърси място, където да се скрият. Вниманието му за кратко бе привлечено от голям казан за боклук, но той бе пълен, пък и без това можеше да се превърне в капан. Ония като нищо щяха да го проверят.

– Да почина малко – едва успя да каже Прескот. Умората вече сякаш бе по-голяма от страха и той с усилие местеше крака.

– След малко.

Бутайки го нататък по улицата, Кавано отново си помисли дали да не отвори някоя от вратите. Щеше да мине време, докато нападателите разберат в коя сграда се крият. Щеше да им трябва и време, докато претърсят самата сграда. А същевременно той щеше да повика помощ от Протектив Сървисис.

Експлозиите и изстрелите вероятно вече бяха накарали някого от околността да се обади на полицията, но експлозиите може да бяха минали за гръмотевици. Колкото до изстрелите, шумът от дъжда навярно ги е заглушил, а може и да бяха нещо обикновено в тоя квартал. Но

дори и полицията да дойде, тя щеше да усложни нещата още повече, вместо да ги улесни. В края на краищата, както убийците се бяха маскирали като бездомници, не можеше ли някои от тях да се маскират като полицаи? Кавано нямаше да знае дали да им вярва или не. По-добре беше да се осланя само на Протектив Сървисис. Щеше да позвъни на Дънкан. Подкрепление щеше да дойде след...

Колко? Петнайсет минути? Едва ли. Половин час? Може би. Няма гаранция. И спасителите как щяха да разберат в коя от многото сгради се крият двамата?

Не трябва да спираме, помисли си Кавано. Дясната му ръка стискаше пистолета, а с лявата буташе Прескот да подтичва. Пред тях се появи още една ограда. Обаче този път в нея нямаше дупка. Затова пък имаше здрава метална порта с ключалка. До нея се издигаше табела с надпис:

СТРОИТЕЛНА ФИРМА „БРАТЯ УИЛСЪН“

Продължавайки да трепери, Кавано поведе Прескот натам. Вътре в двора на фирмата се виждаха два мотокара, самосвал, един пикап и очукан, ръждивочервен седан, който изглеждаше най-малко на двайсет години.

Господи, моля те, нека в резервоара да има бензин! Кавано издърпа кукичките и шперцовете от яката си. Прибирайки пистолета в кобура си, той се почувства ужасно уязвим. От инструментите избра два, които ставаха за ключалката, и заработи едновременно с двата – с единия въртеше, а с другия избутваше щифтовете. Десет секунди по-късно вратата бе отворена.

Тъкмо бе затворил вратата и бе повлякъл Прескот през паркинга, когато в началото на улицата, между два склада, се появиха няколко души. Заслушан в забързаните им стъпки и гневни подвиквания, той забута Прескот към ръждивочервения седан и го накара да клекне зад него. Чак сега видя, че цветът му не се дължи толкова на червената боя, колкото на най-обикновена ръжда.

Пробва шофьорската врата и откри, че е отключена. От строителната фирма явно смятаха, че оградата е достатъчна предпазна мярка за кола, прилична на ръждясала купчина ламарина. Гласовете на мъжете се чуваха вече по-ясно. Ако дойдат по-близо до оградата, ако разберат, че портата е отключена...

Полузаслепен от леещия се неспирно дъжд, Кавано отвори вратата. Той се промъкна вътре, седна на дясната седалка, опря крака в

кормилната колонка и хванал с две ръце волана, го нави рязко и с всичка сила към себе си. Блокиращото устройство се счупи и воланът вече можеше да се върти свободно. Той дръпна ръкохватката за отваряне на капака и отново излезе навън, за да го вдигне. От кормилната колонка навън в двигателя излизаше дебел сноп жици. Знаейки кои точно кабелчета му трябват, той извади от яката си една безопасна игла, прободе две от тях и щракна иглата, затваряйки веригата. Двигателят изръмжа и запали.

Звукът му накара мъжете да се спуснат насам и гласовете и стъпките им загърмяха съвсем наблизо.

Без вече да се старае да ле вдига шум, Кавано тресна капака на двигателя и набута Прескот в колата.

– Сложи си колана!

Блъсна лоста за скоростите на първа и настъпи газта.

– Свали си стъклото!

11.

Ръждясалата кола изненада Кавано, като се стрелна напред със смайваща готовност. Някой явно се грижи за този двигател, мина му бегло през ума.

– Свали си стъклото! – викна отново Кавано и Прескот, вече явно дошъл на себе си, се подчини. – Изхлузи се към пода! – Кавано извади пистолета си.

Предницата се заби в портата, фаровете се пръснаха и дясното крило на портата се завъртя като бясно на пантите си. Насочил пистолета през отвореното дясно стъкло, Кавано стреля по двамата мъже, които бяха най-близо. Те тъкмо бяха тръгнали да проверяват портата. Виждайки как тя се отваря с трясък, те за миг застинаха изненадани и сега се хвърлиха встрани, подгонени от куршумите на Кавано.

Затворът на пистолета остана отворен. Пълнителят бе празен. Завивайки рязко вляво, за да избегне среща с други убийци, Кавано не можеше да освободи ръцете си, за да зареди пистолета с последния пълнител, висящ от колана му. Налагаше се да разчита на колта, който бе взел от Прескот.

Измъкна го от колана си и го сложи между двете седалки. Засега нямаше да може да стреля. Бе твърде зает да управлява колата, която бясно поднасяше ту на една, ту на друга страна по мократа и омазана с

машинно масло настилка. Дъждът се изливаше с такава ярост върху предното стъкло, че той едва виждаше тясната улица пред себе си. С лявата си ръка трескаво заопипва около кормилната колонка, завъртя лостчето на чистачките и откри, че работи само едната – тази пред шофьора. И то само на една скорост – най-бързата.

Докато чистачката се мяташе като обезумяла напред-назад, задното стъкло бе пробито от куршум, който излезе през покрива точно над главата на Кавано. Той също се изхлузи надолу, гледайки напред над ръба на таблото, като се стараеше да представлява колкото е възможно помалка мишена, макар да знаеше, че ако куршумът влезе през багажника, имаше вероятност да мине през него, да пробие задната и предната седалка и пак да го стигне.

Не го бе грижа дали ония стрелят по резервоара, който според бензиномера бе три-четвърти пълен. Вярно, от евентуалните дупки по него можеше да изтече гориво, но щом не стреляха с трасиращи куршуми, опасност от експлозия нямаше. Тези басни, как резервоарите се подпалваха от обикновени куршуми, можеха да се видят само по филмите. Ако изобщо резервоарът играеше някаква роля в такива ситуации, тя бе да спира куршумите да не влязат в купето.

Най-доброто решение за ударната група бе да стреля в гумите. Но дори и тогава щетите щяха да бъдат далеч по-малки, отколкото би могло да се очаква. Изстрел от пушка или откос от автомат можеше да пръсне гумата на парчета. Но ако куршумът е от късоцевно оръжие, гумата обикновено задържаеше въздух за около седем-осем километра – разстояние, което би позволило на Кавано да избяга от преследвачите. А ако се наложеше (беше му се налагало два пъти), щеше да продължи да кара по голи джанти.

Още един куршум проби задното стъкло. Този път мина през цялото купе и изхвъркна през предното стъкло. Кавано го усети как свирна покрай главата му. Усети полъха от него. Но нямаше време да мисли, че е минал на косъм, нямаше време да мисли и за Прескот, който се бе свил толкова плътно до пода, колкото му позволяваше коремът.

Единствената му грижа в момента бе да се взира през дъжда и лудо мятащата се наляво и надясно чистачка и да настъпва газта. От една странична улица изхвъркна черна дълга кола и с поднасяне спря, затваряйки пресечката напред. От нея наизскачаха въоръжени мъже и насочиха пистолетите си иззад колата. Но преди да започнат стрелбата, им стана ясно, че вместо да устроят клопка на Кавано, те я бяха устроили за себе си, защото той нямаше време да спре. Увереността по лицата им бе

заменена от паника и всички се пръснаха към сградите от двете страни.

– Прескот, стегни се! Яко ще се треснем!

Носейки се шеметно към колата, затворила пресечката, той видя, че от двете ѝ страни няма място да я заобиколи. Можеха да се измъкнат по два начина. Първият бе да опъне ръчната спирачка и да навие волана на четвърт оборот, като по този начин завърти колата на 180 градуса, обръщайки я на място – така наречената „запетайка“. Веднага след това пуска ръчната и дава газ в обратната посока.

Това обаче не решаваше проблема, защото обратната посока щеше да ги заведе право в ръцете на убийците отзад. Освен това поради хлъзгавата настилка маневрата може би нямаше да бъде изпълнена с необходимата точност. Затова оставаше вторият начин.

Кавано погледна километража. Деветдесет и пет. Много бързо. Потънал в пот, той вдигна крак от газта и се опита да задържи хлъзгавите си длани на волана в положение „два без десет“.

Бе ясно, че удари ли колата под прав ъгъл, вероятно щеше да убие и Прескот, и себе си – набрана неустойима кинетична енергия срещу неподвижна маса. Но начин да се оцелее от катастрофата *имаше*. Това, което трябваше да направи, бе да промени съотношението между кинетичната енергия и неподвижната маса.

– Дръж се, Прескот!

Намалейки скоростта на седемдесет, той се прицели там, където колата тежеше най-малко – в багажника, който му се падаше отлясно. В същото време сви толкова плътно вдясно, че щеше да удари колата пред себе си само с левия фар.

Ударът го разтърси здраво. Подготвен за отмятането на главата назад, той се сви надолу и притисна рамене и глава в облегалката. Но дори и при това положение вратът му едва не се схвана от напрежението да задържи главата си притисната към облегалката.

Вместо сто процента енергия да ударят сто процента маса, прецизният начин, по който Кавано блъсна другата кола, намали и двете стойности с две-трети. Разхвърчаха се стъкла, затрещя огънат метал. Спрялата кола се завъртя около предните си гуми, багажникът ѝ отхвъркна назад, откривайки отвор, през който Кавано, настъпвайки отново газта до пода, прелетя като вятър.

Зад тях убийците преодоляха изненадата достатъчно, за да открият огън по отдалечаващата се кола. Кавано продължаваше да се свива, надничайки над ръба на таблото, и слушаше как куршумите се забиват в корпуса на колата, а някои от тях прелитат със свистене през вече почти

несъществуващото предно стъкло. Един от тях се заби дори в таблото. Друг откърти побеснялата чистачка.

Без предно стъкло, задъхвайки се в ледените струи на дъжда, Кавано продължаваше да се носи напред по тясната улица. Някъде отдалеч се чу воят на сирени.

– Прескот, как си?

Никакъв отговор.

Между два порива на вятъра Кавано забеляза приближаващата пресечка и натисна спирачката, готвейки се за завой. Гумите се хлъзнаха по мократа настилка като по лед. Той вдигна крак от спирачката като опарен и остави двигателя на колата да действа като спирачка. Но дори и при това положение пресечката остана зад тях, без той да успее да завие.

– Прескот, кажи нещо! *Добре ли си?*

Сгушен плътно до пода, Прескот се размърда.

– Радвам се, че пак си с нас.

Воят на сирените приближаваше, а отпред се появи още една пресечка. Този път Кавано успя да забави достатъчно, за да вземе завоя без поднасяне.

Временно избегнал участта да бъде мишена, гласът му бодро прозвуча:

– Ранен ли си?

– Не.

– Тогава седни като хората и бъди полезен с нещо.

– Не се чувствам добре.

– Аз също съм имал и по-добри дни. Слушай сега. Тъй като трябва да карам, ти вземи телефона от самото ми и звънни на този номер. – Кавано му го издиктува. – После ми дай телефона, за да извикам помощ.

– Да, помощ – промърмори Прескот.

– А след това – продължи Кавано – ще ми разкажеш дума по дума защо тия типове искат да те убият.

12.

– Те не искат да ме убият – отвърна Прескот.

– Моля?

– Искат да ме хванат жив.

Студ, доста по-различен от този на бърскащия го през потрошеното

предно стъкло, стисна сърцето на Кавано. Докато вдигаше поглед към огледалото да види дали не ги преследват, чувството му за реалност се промени драстично, карайки го да погледне на нападението под съвсем друг ъгъл. В склада, когато онези стреляха, Кавано си бе помислил, че не могат да ги уцелят заради мрака в сградата и заради дъжда, леещ се през дупките в покрива. Сега си даде сметка, че изстрелите са били внимателно пресмятани, предназначени не да убият Прескот, а да го спрат. Ако някой от двамата ни е можело да бъде убит, то това съм бил аз, помисли си той. Единственото действие на ударната група, което не пасваше на тази теория, бе стрелбата с гранатомета, но то също можеше да намери обяснение. Връщайки събитията назад, Кавано си даде сметка, че експлозивната мощ на гранатата е била по-малка от нормалната. Пораженията, които нанесе на сградата, можеха да бъдат далеч по-големи. Целта на намаления заряд е била да замае, а не да убие.

– Аха. – С облекчение, виждайки улично движение през дъжда, Кавано остави складовете зад себе си и зави, стигайки до някакви паянтови къщи покрай магистрала. – Маскирали са се като бездомници, смесили са се с тях и са чакали удобен момент да те хванат неподготвен. Когато съм се появил и аз, са сметнали, че ситуацията се променя, и са нападнали, преди да се подготвят напълно.

Сирените напред приближаваха.

– Обади се по телефона – повтори Кавано. – Набери номера, дето ти дадох.

Прескот най-сетне го набра.

– Ето. Звъни.

Докато посягаше с дясната ръка към телефона, Кавано реши да изпита Прескот и каза:

– Чуваш ли сирените? Искаш ли да отидем при полицията?

– Не – отвърна веднага Прескот.

– Защо?

– Никаква полиция не искам – натърти той.

Преди да успее да го пита още нещо, отсреща се чу гласът на Дънкан:

– Глоубъл Протектив Сървисис.

– Обажда се Кавано. На положение „червено“ съм.

Кавано си го представи как се изправя като ужилен.

Думите на Дънкан едва се чуваха през свистящия вятър и бръскащия дъжд:

– Предавателят на местоположението ти в тауруса не работи. Не те

виждам на екрана.

– Забрави за тауруса. Двамата с Прескот се намираме в една отк-
радната кола.

Стискайки здраво волана с лявата ръка, Кавано притисна телефона
по-силно към ухото си.

– Дай си координатите.

– Ще включа заглушител. – Кавано натисна един от бутоните в дъ-
ното на телефона. Ако онези отзад имаха скенери за мобилни телефони,
нямаше да чуят нищо. – Още съм в Нюарк. Отдалечавам се от реката.
Виждам пред себе си натоварено движение, но не знам коя е
магистралата.

– Брой на противника? – Напрежението в гласа на Дънкан си
пролича.

– Може би осем души.

– Гонят ли те?

– Не знам. Може да съм... – Префучавайки покрай паянтовите къ-
щи, той отново вдигна глава към огледалото за обратно виждане. Тъкмо
щеше да каже: „се измъкнал“, когато от ъгъла, покрай който бе минал
преди малко, изхвъркнаха две коли и с поднасяне се втурнаха подире
му. – Да. Гонят ме.

Кавано мина покрай един изход и видя табелата.

– Пътувам на север по път двайсет и едно. – Забелязал още една та-
бела, той добави: – Намирам се на магистрала „Маккартър“.

– Щом се отдалечаваш от реката и пътуваш на север по път двайсет
и едно... – Кавано си го представи как се визира в картата на компютър-
ния екран. – ...продължавай напред в тази посока. След около петнайсет
километра ще стигнеш до пресечка с път три. Поеми на изток, а след то-
ва на север по Седемнайсета. Ще успееш ли да стигнеш до
„Титърбороу“?

Дънкан имаше предвид летището „Титърбороу“ – четвъртото по го-
лемина летище в района на Ню Йорк, след „Кенеди“, „Ла Гуардия“ и
„Нюарк Интърнешънъл“. Разположено точно където се пресичаха път
17 и 46, близо до междушатска магистрала 80 в Ню Джърси, „Титърбо-
роу“ се намираше на двайсет километра от центъра на Манхатън, ако се
минеше по моста „Джордж Вашингтон“. Бе обозначено като „помощно
летище“, което означаваше, че обслужва фирмени, частни и чартърни
полети, облекчавайки натовареността на по-големите летища наоколо.
Тъй като повечето клиенти на Глоубъл Протектив Сървисис бяха шефо-
ве на фирми, на това летище агенцията разполагаше с офис и

хеликоптер, макар по тях да бяха разлепени фирмените знаци на „Атлас Авионикс“, която всъщност бе дъщерна фирма на Протектив Сървисис.

– В момента се намирам в офиса на „Титърбороу“ – долетя гласът на Дънкан през воя на бурята. – Тъкмо правим предаване.

Което в превод на нормален език означаваше: след като е бил охраняван в Манхатън, от бронирана кола клиентът се прехвърля на фирмения им самолет, откъдето щяха да го поемат агенти от друга фирма. Излетеше ли самолетът, работата на Протектив Сървисис приключваше.

– Можеш ли да се добереш дотук?

– Мога не мога – трябва.

Кавано погледна бензиномера, чиято стрелка бе паднала от три-четвърти на половин резервоар, показвайки колко гориво е изтекло от дупките.

– Обади ми се след десет минути – каза Дънкан. – Дотогава ще съм уредил срещата.

Кавано прекъсна връзката и сложи телефона до колта. Вдигна поглед към огледалото и видя, че двете коли се включват в движението по магистралата. Поради дъжда повечето автомобили наоколо бяха запалили фаровете си, но двете коли се носеха напред, тъмни като призраци.

Воят на сирените постепенно заглъхна в далечината.

– Прескот, ти не ми отговори на въпроса. – Кавано избърса водата от лицето си и се съсредоточи върху надминаването на един камион. – Защо не искаш да отидем при полицията?

– Няма да знаят какво да правят с нас. Имаме пистолети. Возим се в открадната кола. Господи! – Лицето на Прескот бе позагубило малко закръглеността си, напрежението бе опънало кожата му по него. – Ще ни разпитват на улицата. После в участъка. И когато накрая ме пуснат, ония вече ще са имали време отново да се подготвят.

– Така е. – Кавано отново избърса лицето си. – Но според мен ти не искаш да имаш работа с полицията поради друга причина.

– Същата причина, поради която не бих се обърнал и към Агенцията за борба с наркотиците.

– *Агенцията за борба с наркотиците?* Те пък какво общо имат с...

Кавано изпита внезапно и неприятно усещане, че Прескот май накрая щеше да се окаже наистина гадина.

– Хората, които ни преследват, работят за Хесус Ескобар. – Страхът оцвети лицето на Прескот с цвета на омазаната му бяла риза.

На Кавано му стана още по-лошо. Хесус Ескобар бе един от най-големите наркобарони в Южна Америка. Той отново хвърли бърз поглед в

огледалото и видя, че двете коли скъсяват разстоянието.

– Ти ми каза, че това няма нищо общо с наркотици. Не се занимавам с охрана на наркодилъри.

– Казах ти, че не съм наркодилър. И това е истината. Но не съм казал, че това няма нищо общо с наркотици.

– Не ми звучи смислено.

– Чувал ли си за биолоборатория Д. П.?

– Не. – Кавано се гмурна в облака водни пръски, вдигнат от поредния камион.

– Д. П. означава Даниъл Прескот. Тя е моя. Нещо като научноизследователска лаборатория за високи биотехнологии. – Зениците на Прескот се разшириха още повече, когато се обърна и погледна към носещите се след тях коли. – Ако беше чувал за биолоборатория Д. П., щях доста да се стресна. По-голямата част от работата ми е за правителството...

Кавано внезапно изпита неприятното предчувствие, че знае какво ще чуе.

– ...Като част от последната кампания срещу наркотиците, ме наеха да проведе научни изследвания върху онзи дял от мозъка, който отговаря за пристрастеността. – Емоциите караха Прескот да говори забързано. – Пристрастеността е много сложно нещо. Не е ясно дали някои хора се пристрастяват поради психологически или физически причини. – Той заговори още по-бързо. – Различни типове личности се пристрастяват към различни ефекти. Пасивните търсят депресанти. Активните – стимуланти. Но понякога е и обратно...

Преследвачите вече бяха на около сто метра от рждясалия седан.

– ...Идеята беше – продължи Прескот, – че ако успее да намеря общ знаменател, физически спусък, общ за всички типове личности – в мозъчната кора или например в хипоталамуса, – може би ще е възможно да се намери начин този спусък да не се задейства. И пристрастяване няма да се получи.

Преследвачите вече бяха толкова наблизко, че Кавано успя да види броя им – по четирима в кола. Единият шофьор бе с мустаци. Другият бе с бръсната глава. В очите им гореше ловна страст.

– И успя ли да намериш това... как го каза... спусъка за пристрастяване?

– Не.

Кавано се опита да познае по какъв начин щяха да действат преследвачите. Прескот им трябва жив, каза си той. Затова сигурно няма да

стрелят и по мен. Не и при тази скорост. Не им трябва катастрофа, в която Прескот като нищо може да загине. Единственият им избор е да ме изблъскат от пътя.

– Не можах да намеря спусък, който да деактивирам, за да попреча на пристрастяването – каза Прескот. – Вместо това намерих – нека Бог се смили над душата ми – лесно за производство химическо вещество, което може моментално да предизвика пристрастяване. Към себе си. Много е евтино за производство. Не му трябва никаква сложна апаратура. И производственият процес не предизвиква токсични странични ефекти, нито пък експлозии или пожари, както понякога става при производството на някои незаконни наркотици...

Кавано вече почти не отделяше поглед от огледалото. Носейки се стремително през водните пръски, двете коли вече бяха само на двайсетина метра от седана.

– ...Веднага щом оповестих резултатите от изследванията си – продължаваше Прескот, – агенцията, за която работех, се уплаши до такава степен, че прекрати изследователската програма.

Едната от колите зае позиция зад седана, а другата мина отляво. Ще се опитат да ни изтласкат от пътя, помисли си пак Кавано.

– ...И изведнъж се появи Агенцията за борба с наркотиците и конфискува всичките ми изследвания – говореше Прескот. – Накара помощниците ми и мен да подпишем декларация, че ще пазим всичко в тайна. Не че сътрудниците ми знаят кой знае колко. Аз съм единственият, който знае формулата...

Кавано огледа движението напред и взе решение.

Гласът на Прескот се разтрепера. Думите му излизаха сега като по-рой, сякаш не можеше да ги спре.

– ...Обаче Ескобар сигурно има информатор в Агенцията. Изследванията ми бяха толкова добре охранявани, че дори и хората на Ескобар не биха могли да проникнат. Единственият им избор съм аз. Искат да ме хванат и да ме накарат да им разкрия формулата.

– За бога, защо тогава Агенцията не се заеме с охраната ти?

– Опитаха се. Но въпреки това хората на Ескобар направиха опит да ме отвлекат. Точно тогава се възползвах от суматохата, изплъзнах се и успях да се укрива в склада.

– Който си успял да оборудваш предварително – вметна Кавано. – За всеки случай.

– Но не можех да стоя там вечно. Храната щеше да ми свърши. Исках да разговарям с хора. Уморих се от страх.

– Ще се постарая да оправим нещата. – Кавано свали стъклото и видя как едната кола бавно се плъзга, за да застане до него. – Знаеш ли как се зарежда пистолет?

– Не.

Има си хас, помисли си Кавано. Беше се накарал да му даде единия от резервните пълнители на зига и да го накара да го зареди. Сега обаче нямаше време да му обяснява как става това. Налагаше се да се осланя на колта на Прескот.

Колата отляво зае позиция и изведнъж с трясък се заби странично в седана.

– Виж дали коланът ти е стегнат – каза бързо Кавано.

Колата отново блъсна седана отляво. Чу се скърцане на метал. Стискайки волана с лявата ръка, той взе колта с дясната.

– Дано да е наред.

Прехвърли пистолета в лявата си ръка и сега караше с дясната.

Колата отляво удари седана за трети път, опитвайки се да го изблъска в аварийната лента.

Коригирайки посоката на движение, променена от сблъсъка, Кавано свали предпазителя с палец.

13.

Ако масата на две коли е еднаква, те могат да се блъскат една в друга доста дълго време, и ако шофьорите им ги бива, нито една от тях няма да бъде изблъскана извън пътя. Бедата бе там, че колата, блъскаща ръждясалия седан на Кавано, беше по-голяма и по-тежка. Законите на физиката бяха на нейна страна. След известно време по-голямото ѝ тегло щеше да изблъска Кавано в аварийната лента.

Би могъл да стреля по шофьора, но тъй като той непрекъснато криволичеше, рискуваше да засегне някоя друга кола и да убие пътниците в нея. Или пък куршумът можеше да мине през шофьора и да продължи нататък, попадайки в отсрещното платно, и да засегне невинен човек.

Но имаше и друг начин.

– Прескот, закрий си ушите.

Ушите на Кавано не бяха престанали да пищят, откакто бе започнал стрелбата. Сега се подготви да ги натовари още повече.

Натисна здраво газта и колата се хвърли напред. Подминал за малко колата отляво, той подаде колта през стъклото, прицели се в капака

на двигателя и стреля седем пъти, изпразвайки пълнителя толкова бързо, колкото можеше да дръпне спусъка. Под капака вентилаторът се разхвърча на парчета. От радиатора блъвна вода. От дупките по двигателя пръсна масло и заедно с парата от радиатора, замъгли предното стъкло на преследвача.

Затворът на колта остана отворен, което означаваше, че пистолетът е празен. Кавано веднага прибра оръжието обратно, за да даде на ония да разберат, че стрелбата е свършила и че няма нужда да отвръщат на огъня. И без това се страхуваха да престъпват заповедта на Ескобар и да стрелят по шофьора на кола, в която се намираше Прескот. Стрелковата мощ на колта бе повредила колата достатъчно и тя започна да губи скорост. Изоставайки, обвита в черна от маслото пара, повредената кола кривна към аварийната лента.

Колата зад Кавано се опита да компенсира загубата, като увеличи скоростта и блъсна задната броня на седана. Освен че ги поразтърси малко, това не оказа влияние върху способността на Кавано да задържи седана на пътя. Макар тактиката да изглеждаше ефективна отстрани, тя не даде почти никакви резултати. Когато преследвачът удари седана още веднъж, той трябваше само да докосне леко педала на спирачката и задната кола не можеше да направи нищо друго, освен да го тика напред. Това даде на Кавано да разбере, че шофьорът на задната кола има незначителен опит в блъскането на коли.

В тази борба има само една ефективна маневра. Обаче първо трябваше да заеме подходяща позиция. Той неочаквано сви в аварийната лента и натисна силно, но не докрай спирачките. Регулираше силата на натиска посредством скоростта на едва доловимите вибрации върху педала. Деветдесет и осем процента натиск му осигуряваше спирачна мощ, като в същото време му даваше възможност да запази контрол върху колата. Сто процента биха означавали, че бързо нарасналите вибрации изведнъж ще спрат, блокирайки колелата, и седанът ще се превърне в два тона плъзгаща се ламарина без управление.

Той изостана назад от преследващата го кола, отпусна спирачките и бързо я застигна, все още без да напуска аварийната лента. Прицелвайки се внимателно, чукна с левия си преден калник задния десен калник на колата пред него в идеално изпълнен вариант на Прецизно обездвижваща техника. Така наречената ПОТ маневра не изисква никакви усилия – само лека целувка с предния ляв калник.

Физиката отново влезе в правата си. Колата отпред се завъртя на 180 градуса – предницата се обърна срещу движението – и пътниците в

нея се оказаха лице в лице с Кавано. В същото време задницата ѝ се завъртя надясно и колата кривна в аварийната лента. Въртеливото движение не преставаше и тя отиде докрай, забивайки се в мантинелата отсрани. През това време, кривнал веднага вляво, за да избегне сблъсък, Кавано излезе отново на магистралата и настъпи газта.

– Прескот, погледни назад. Други коли излязоха ли от пътя? Катастрофи?

Прескот се озърна назад.

– Не. Божичко, две коли се завъртяха, но се задържаха на пътя. Вече всичко е спокойно. Не мога да повярвам, че се справи. Ти ни измъкна!

– Не – отвърна Кавано.

– Но...

– ПОТ маневрата рядко поврежда другата кола – отвърна Кавано.

– Какво?

– Ако колата не се е повредила, като се е ударила в мантинелата, ония типове скоро пак ще ни подгонят. – Кавано впери поглед в бензиномера. Стрелката показваше вече една четвърт. – Освен това резервоарът ни е доста надупчен. Скоро ще се изпразни.

Някъде отдалеч долетя нов вой на сирени.

Кавано погледна в огледалото – от другата кола все още нямаше никаква следа. Той отново свали поглед напред и видя приближаващия изход. Вече се бе отдалечил достатъчно от мястото, където бе приложил маневрата, така че преследвачите можеше и да не видят как ръждясалият седан излиза от магистралата. Или поне така се надяваше.

Воят на сирените нарасна.

– Време е да променим плана.

Кавано пое по изхода, стигна до края му, видя търговския център вляво и се насочи към претъпкания му паркинг. Хората от другите коли запаха изумено смачканата предница на колата.

– Прескот, с ръкава на ризата избърши всичко, до което си се докосвал. Да няма отпечатьци.

Разчитайки на дъжда като прикритие за маневрите му, Кавано навлезе в паркинга, но в реда, който бе избрал, нямаше нито едно свободно място. Ругаейки, той насочи седана през локвите към следващия ред, където местата също бяха заети до едно.

Естествено, каза си той. Дъждовен неделен следобед. Как да си уплътнят хората времето? Ами като пазаруват.

Кавано опита следващия ред, после следващия, после следващия...

Воят на сирените в далечината спря. Вероятно бяха стигнали до колата, повредена от Кавано.

Черната кола се появи внезапно в началото на реда, по който се движеше Кавано, и се понесе бързо срещу него. През мятащите се наляво и надясно чистачки се виждаше как тримата пътници и гологлавият шофьор са вперили ожесточени физиономии в него.

Той натисна спирачката, включи на задна и пое стремително назад, но не преди пътникът от дясната страна да свали стъклото и да се подаде навън в дъжда, стиснал в ръка пистолет със заглушител. Кавано не чу изстрел, но чу удара на куршума в радиатора.

През дупката блъвна пара. *Чам.* В радиатора се впи втори куршум. Ударната група си бе взела поука от начина, по който Кавано бе изкарал първата кола от строя с помощта на колта 45-и калибър. Пистолетът, който този тип използваше, не бе достатъчно голям, за да е 45-и калибър. Нямахше да причини кой знае какви повреди на двигателя, но щеше да направи радиатора на решето.

Движейки се бързо на задна, Кавано нави рязко волана, като завъртя седана на 180 градуса. В тясното пространство на мократа настилка той не можа да направи полузавъртането така, както умееше, и десният му преден калник закачи стопа на един паркиран ван. Въпреки това с бързи движения на волана успя да коригира неточността и сега колата се насочи към търговския център, а преследвачите изостанаха. Той включи на предна и полетя напред.

Но почувства рязко стягане в гърдите, като видя жената с чадъра, излязла внезапно измежду автомобилите. Тя стигна до средата на реда, видя летящия към нея седан и замръзна от ужас на място.

14.

Никога не гледай към обекта, който се мъчиш да избегнеш. Гледай само натам, накъдето искаш да отиде колата. Инструкторите от „Бил Скот Рейсуей“ в Западна Вирджиния, където Глоубъл Протектив Сървисис и други разузнавателни агенции изпращаха агентите си на обучение по шофиране в екстремни условия, бяха здраво набили това в главата на Кавано.

– Защо се получава така, че при много катастрофи колите се удрят перпендикулярно или челно, сякаш не са могли да направят нищо, за да го избегнат? – бе го запитал Дънкан, седнал на дясната седалка до него.

Кавано не можа да му отговори, твърде зает да вземе завой със 190 км/ч.

– Защо се получава така, че ако някой шофьор стъпи на заледен участък и излезе извън пътя, а наоколо има само един стълб или едноединствено дърво, той ще се забие право в него?

Кавано пак не можа да му отговори, насочил цялото си внимание към шума от гумите и вибрациите на спирачката, знаейки, че ако шумът е малко по-висок и вибрациите – малко по-бързи, гумите ще загубят сцеплението с пътя и на завоя колата ще изхвъркне от пистата.

Дънкан бе отговорил вместо него:

– Защото шофьорът гледа накъде е тръгнала изтърваната кола или към стълба отстрани на пътя, или към дървото по средата на полето и макар да иска да ги избегне, той се удря право в тях. Защо?

– Защото гледа към тях – успя Кавано най-сетне да отговори, изливайки от завоя.

– Да. Колата се насочва натам, накъдето я водят очите ти. Ако гледаш към онова, което се опитваш да избегнеш, неизменно тръгваш в тази посока.

Внезапно пред Кавано бе прелетял огромен кашон. Стреснат, той погледна към него и едва не насочи колата натам. За стотна част от секундата си наложи отново да погледне в пътя и затова успя да остане на платното. Носещата се с голяма скорост кола само леко кривна към канавката, където се бе спрял кашонът. Стори му се, че бе видял вързано за него въже.

– Да не би някой да се е скрил отстрани и да дърпа кашона с въже на пътя? – Кавано отново се бе напрегнал, готвейки се да влезе в поредния завой.

– Осемдесет процента от начинаещите виждат кашона и скачат заедно с него в канавката – бе му отвърнал Дънкан. – И така, каква е поуката?

– Гледай натам, накъдето искаш да отидеш, а не към онова, в което се страхуваш да не се удариш.

– Да!

Сега Кавано впери поглед покрай парализираната от страх жена към локвата зад и встрани от нея.

Не мърдай, маце!

Кавано стъпи на спирачката, напипвайки вибрациите на педала и преценявайки покачващата им се честота. Когато сметна, че е стигнал до 98 процента, той спря по-нататъшния натиск. Ако натиснеш още

малко, колелетата щяха да блокират и той щеше да изтърве управлението на седана. Но тъй като бе на косъм от това, той можеше да насочва колата накъдето си иска, като в същото време намаляваше скоростта.

Бе толкова близо до парализираната жена, че криввайки вдясно от нея, успя да види разширените ѝ от ужас зеници.

Не! Не гледай към нея! Гледай към локвата зад нея!

Кавано усети как колата е готова всеки момент да поднесе по мократа настилка. В този миг седанът свърна вдясно, накъдето го бе насочил. Без да вдига поглед от мястото, през което искаше да мине, той кривна веднага вляво, префучайки покрай жената, усещайки как чадърът ѝ минава като стрела покрай него, и влязъл в локвата, пусна спирачката.

За миг се уплаши да не би колата зад него да я удари и вдигна поглед към огледалото, но отървалата се на косъм жена изведнъж излезе от парализата си и се спусна обратно между паркираните коли под носа на черната кола, която само успя да я окъпе с дъждовна вода.

Внимавайки за други пешеходци, Кавано се носеше покрай паркираните коли, насочвайки се към търговския център. Сви вляво към един от входовете му, падащи се откъм страната на Прескот.

– Прескот, отвори си вратата! Излизаме!

– Но...

– Действай! – Гумите изсвириха и се заковаха точно пред входа.

Той грабна колта и зига. – Веднага!

Докато двамата влизаха на бегом в центъра, Кавано чу зад себе си шума от бързащата насам кола.

15.

Два етажа по-нагоре мястото бе топло, сухо и ярко осветено, претъпкано от пазаруващи, шумно, но Кавано обърна внимание само на магазина за електроника вляво от него.

– Влизай тук! – каза той на Прескот.

Кавано знаеше, че черната кола ще спре до ръждясалия седан. Тримата пътници от нея щяха да се спуснат в центъра. Шофьорът щеше да остане в колата и с помощта на мобилния си телефон да държи връзка с останалите, търсещи Прескот и Кавано. По този начин шофьорът щеше да бъде предупреден да премести колата в друга част на търговския център, в случай че те двамата решаха да се измъкнат от някой друг вход.

Бутайки Прескот към магазина за електроника, Кавано тикна колта в колана си. Старейки се с всички сили да се скрият, преди преследвачите да са влезли в центъра, той държеше зига в ръка, прикривайки го под самото си. Извади празния му пълнител, сложи го в джоба си, бутна пълния в него и натисна лостчето за освобождаване на затвора, който се плъзна напред и вкара патрон в цевта. Направи това в движение, без да мисли, но с безпогрешни движения – резултат от стотици тренировки.

Младият продавач погледна към тях, учуден от бързината, с която влязоха, и от мокрите им дрехи.

– С какво мога да ви услужа?

Прикрил зига под самото си, Кавано дръпна Прескот покрай продавача, покрай дългите редици телевизори, видеомагнетофони и DVD плейъри.

– Това, което търсим, е в задната част на магазина.

Продавачът забърза след тях.

– Ако ми кажете какво е, с удоволствие ще ви помогна.

– Супер. – Криволичейки около клиентите, Кавано и Прескот приближаваха един щанд в края на магазина.

Зад него вляво имаше врата. Кавано избута Прескот покрай щанда и отвори вратата.

– Сър! – реагира веднага продавачът. – На клиентите е забранено да влизат в склада!

– Но това, което търсим, се намира точно там.

Дърпайки Прескот в склада, Кавано затвори вратата и я заключи.

– Сър! – чу се отвън възмутеният и приглушен глас на продавача.

Кавано се обърна към бледоосветените редици стелажи, натъпкани с кашони с телевизори и друга техника.

– Хайде, Прескот.

Чувайки завъртането на бравата и последвалите удари по вратата, Кавано се насочи към желязната врата в отсрещната стена. Бе видял тази врата отвън, когато идваше с колата към входа. Освен това знаеше, че по закон всички търговски заведения трябва да имат външни врати с лесно отварящи се брави, с цел ефективното евакуиране при евентуален пожар. Тази врата се затваряше с най-обикновена брава.

Той натисна дръжката ѝ.

Докато преследвачите претърсваха търговския център, Кавано и Прескот отново изскочиха навън в дъжда. Черната кола, с работещ двигател, бе спряла до бордюра зад ръждивия седан – точно както бе очаквал Кавано. Шофьорът с бръснатата глава бе вперил поглед през

стъклената врата, където бяха влезли колегите му – пак както Кавано бе очаквал.

Докато шофьорът усети движението край себе си, Кавано, пробягал тихомълком разстоянието до колата, бе вече зад него. Извади колта, който в момента можеше да му служи само като тъп предмет и следователно можеше да си позволи да го повреди, и удари с цевта му стъклото. После извади зига и го насочи към стреснатия шофьор, целия засипан от блестящ дъжд стъкълца. На седалката до него бяха оставени телефона, пистолета му и запалка „Зипо“ с пакет цигари. Двигателят продължаваше да работи.

– Вън! – заповяда му Кавано.

Без да вдига облечените си в ръкавици ръце от волана, стреснатият скинхед хвърли поглед на пистолета до него.

– *Вън!* – викна Кавано.

Ужасен, шофьорът не вдигаше поглед от пистолета на седалката.

Кавано дръпна спусъка на зига и проби дупка в тавана на колата.

Свит одве, шофьорът изхвъркна от колата.

– *Бягай!* – Стреля още веднъж над голата му глава и шофьорът хукна през дъжда към паркинга.

– Прескот, скачай вътре!

Докато той изпълняваше заповедта, Кавано заобиколи колата и отвори шофьорската врата, но преди да влезе, се наведе и взе запалката. После я запали и я хвърли под ръждивия седан, където дъждът не можеше да я угаси и където от дупките в резервоара се бе събрала доста голяма локва бензин. Веднага избухнаха пламъци и обхванаха задницата на седана. Кавано седна зад волана на черната кола, включи на скорост и отпраши напред.

В огледалото за обратно виждане той видя седана да се разтърсва, когато резервоарът му, пълен предимно с изпарения, избухна. Но не експлодира, както мнозина смятат, че става. Нямахме никаква огнена топка. Нито взрив, все едно са избухнали тонове експлозив. Само едно *буф* и краткотрайно изригване на пламъци. Всъщност, ако резервоарът е почти пълен с гориво, в него няма достатъчно кислород, за да експлодира. Колата щеше да продължи да гори само отвън.

Хвърляйки последен поглед в огледалото, Кавано видя тримата побеснели мъже да излизат от входа. Стори му се, че и те, също като шофьора, носеха ръкавици. После излезе на улицата зад паркинга и ги изгуби от поглед.

Насочи се към изхода за магистралата, за да се включи отново в

нея. Беше си направо лукс да се возиш в кола със здраво предно стъкло и изправни чистачки.

Тежката гръд на Прескот трескаво се издигаше и спадаше. Ръцете му бяха кръстосани на обширния му корем.

– Добре ли си? – Кавано се включи в магистралата, оставайки в крайната дясна лента, като се опитваше да се смеси с останалото движение. – Да не вземеш да ми извъртиш някой инфаркт, а?

– Не. Просто не мога да си поема... Задъхан...

– Не си във форма – забеляза той. – Трябва да полагаш повече грижи за себе си. – За да успокои Прескот, Кавано насочи мислите му към безопасно и спокойно близко бъдеще. – След като изчезнеш, ще имаш много възможности да правиш упражнения:

– Упражнения. Дори и тях чакам с нетърпение.

Някъде отдалеч пак долетя вой на сирени. Макар че Кавано искаше да се добере до „Титърбороу“ колкото е възможно по-бързо, спазваше ограничението на скоростта, за да не привлича внимание.

– Хубаво е да си на сухо. – Опитите му да успокои Прескот продължаваха.

– И на топло.

– Да.

Дрехите на Кавано бяха студени като рицарска броня. Шофьорът бе оставил парното да работи и той чувстваше вълните топъл въздух по лицето си.

Прескот потрепера.

– Засили парното – каза му Кавано. – Докрай.

С треперещи ръце Прескот заопипва копчетата на парното.

– Ти подпали оная кола там като... Какво, отвличаща маневра?

– Отчасти. Полицията ще загубят време, докато се оправят с пожара и разберат какво е станало.

– Каза отчасти. – Месестото чело на Прескот се набръчка. – Има ли и друга причина?

– Пръстовите ни отпечатьци. – Кавано отново погледна в огледалото за обратно виждане. – Отначало смятах да оставя колата на паркинга. Така известно време нямаше да я открият. Щяхме да имаме време да изтрием отпечатьците си, преди да избягаме от района и да повикаме помощ. Обаче другата кола дойде и... Сега, след като я подпалих, няма какво да се притесняваме за отпечатьци. Повярвай ми: полицията щеше да направи изследвания за отпечатьци и щеше да разбере кои сме. Много лоша идея щом искаш да изчезнеш, а аз да остана невидим.

– Кавано.

– Какво?

– Не ти знам малкото име.

– Нямам такова. Кавано е единственото име, което имам. Работно име. Никога не казвам *истинското* си име. Това ще застраши хората, които закрилям.

– Псевдоним?

– Знаеш някои неща от професионалния жаргон, а? – Чувствайки облекчение, че дишането на Прескот започва да се нормализира, той нямаше нищо против да го разсее, като отговаря на безобидни въпроси. – Единият от начините на противника да се добере до клиент е да научи самоличността на закрилника му.

– И като го научи, какво ще постигне?

– Противникът би могъл да разбере къде живее закрилникът, дали има роднини и тъй нататък. Виждаш ли връзката?

Месестата брадичка на Прескот се разтресе, кимайки в знак на потвърждение.

– Противникът може да убие бодигарда в къщата му и когато не е на работа. Когато не е толкова нащрек.

– И след това новият екип, който клиентът наеме, няма да навлезе толкова бързо в час относно безопасността му. По този начин той се превръща в жива мишена.

Прескот отново кимна.

– Или пък противникът отвлича близките на бодигарда и го принуждава да отслаби охраната на клиента.

– Бързо схващаш. Близките ми не могат да бъдат заплашени с нищо, при положение че лошите не знаят кои са те. Защото лошите не знаят кой съм – поясни Кавано.

– Имаш ли семейство?

– Не – излъга го Кавано. – Но ти каза „бодигард“. Не съм такъв.

– Тогава...

– Техническият термин е агент-протектор.

– Каква е разликата?

– Бодигардовете са мутри. Тях ги използват гангстерите. Мускули – и нищо повече.

– За разлика от теб, комуто, както вече доказа, са необходими специални умения. Благодаря. Това, през което мина, за да ме спасиш, е най-храбрата постъпка, която съм виждал.

– Не – поклати глава Кавано. – Не е храбра.

- Нямам друга дума за нея.
- Отиграна.
- Телефонът на скинхеда, оставен между тях, иззвъня.

16.

- Прескот се дръпна от него.
Телефонът звънна отново.
- Натисни бутона за отговор – каза Кавано. – После ми го дай.
- Прескот се поколеба, но се подчини.
Карайки с лявата ръка, Кавано доближи телефона до дясното си ухо.
- Пица Хът.
 - Страхотно – обади се стържещ глас.
 - Благодаря.
 - Не за „Пица Хът“. Имам предвид подпалването на твоята кола и открадването на нашата.
 - Разбрах какво имаш предвид.
- Прескот го гледаше напрегнато, мъчейки се да отгатне какво му говорят.
- Това няма да ни спре – продължи гласът. – Пак ще дойдем.
 - Очаквам го – отвърна Кавано.
 - Ти не си ченге. Иначе щеше да повикаш помощ. А вместо това се криеш от полицията. Сигурно си частна охрана. Откажи се. Не си от нашата категория.
 - Така ли? А пък аз си мислех, че дотук се справих доста добре.
 - Прескот каза ли ти с кого си имаш работа?
 - Не е малкo време нищо да ми каже – излъга Кавано.
- Линията бе нестабилна. Освен това от изстрелите ушите му още пищяха и той трябваше да притиска телефона силно, за да чува какво му говори гласът.
- Ако не знаеш нищо, можем да сключим сделка. Дай ни го и ще те пуснем да си идеш жив и здрав.
 - Я повтори, но този път гледай да си по-убедителен.
- Гласът като че ли прозвуча уморено:
- Ако не беше толкова близо до Прескот, досега да си мъртъв. За първи път ни се случва този, когото преследваме, да служи като щит за своя бодигард.

– Протектор.

– Какво?

– Не съм бодигард.

– Няма значение. – Гласът задебеля още повече. – Следващия път, като те видя, моли се да си близо до него. В противен случай получаваш куршум в главата. Сега достатъчно убедителен ли съм?

– Затова ли се обаждаш? Да ми отправяш евтини заплахи?

Гласът замлъкна.

Внезапно Кавано разбра какво става.

– С много сирене, нали?

– Какво?

– Пицата ви ще е готова след петнайсет минути.

Кавано за миг отклони поглед от пътя, за да натисне бутона за прекъсване на връзката.

Покрай него бавно минаваше пикап, натоварен с метални отпадъци. Той свали стъклото и подхвърли телефона в каросерията му.

– Какво правиш? – учуди се Прескот.

– Хората на Ескобар се обадиха не само за тоя, дето духа. Искаха да разберат дали телефонът е у нас.

– Но защо им трябва да...

– В телефона сигурно има нещо като предавател на местоположението. И те ще тръгнат да го търсят, надявайки се да ги доведе при нас. Възможно е тази кола също да има такъв предавател, но по това вече нищо не може да се направи.

– Защо не уби шофьора на колата?

– Какво? – Той учудено вдигна вежди при този неочакван въпрос.

– Там, при търговския център, ти поемаш риск, като го пусна да избяга – обясни Прескот. – Можеше да посегне за оръжието си.

– Един мъртвец в колата щеше да ни забави. Защото щеше да се наложи да го вадя иззад волана. И останалите може би щяха да ни хванат, преди да сме успели да избягаме.

– Щеше ли да го убиеш, ако не беше в колата? – попита го Прескот.

– Ако ми беше дал повод. В противен случай... Аз съм протектор, а не убиец.

Дъждът започна да отслабва.

Кавано извади своя телефон и натисна бутона за повторно избиране на последния номер.

– Глоубъл Протектив Сървисис. – Гласът на Дънкан бе напрегнат.

Телефонът бе на режим заглушаване.

- Наложих се да сменя колите. В момента сме в черен понтиак.
- Можеш ли да се добереш до онзи Холидей Ин, който е до летището? Аз съм тук с някои твои приятели.
- Чудесно – отвърна Кавано. – Приятелите са много полезно нещо.

ЧАСТ ВТОРА

Избягване на заплахата

1.

Докато Кавано следваше инструкциите на Дънкан, за да стигне до Холидей Ин на път 17, на половин километър от летище „Титърбороу“, дъждът вече бе преминал в слаб ръмеж. Дънкан го чакаше под козирката на входа. Бе облечен с шлифер и шапка. Ръцете му бяха дълбоко в джобовете, като в едната от тях без съмнение стискаше пистолет. Грижливо подстриганите му мустачки подчертаваха колко издадени бяха устните му. С изправената си военна стойка и проницателен поглед той излъчваше нещо, от което на Кавано му стана приятно, че може да разчита на него.

В момента, в който той се вмъкна под козирката и спря до Дънкан, зад тях веднага паркира сив ван.

Прескот се уплаши.

– Тия ни хванаха.

– Не – отвърна Кавано. – Всичко е наред.

Поглеждайки в огледалото, той видя от вана да слизат двама мъже и една жена – познаваше и тримата, – облечени в гумирани дъждобрани. Ръцете им бяха скрити под тях и сигурно държаха оръжие, а погледите им непрекъснато сновяха наоколо, обръщайки особено внимание на магистралата, минаваща от другата страна на паркинга. Пет секунди по-късно, когато всичко им се стори наред, един от мъжете се доближи до колата на Кавано.

Разбрал сигнала, че всичко е чисто, той натисна бутона за отключване на вратите.

Дънкан веднага отвори дясната врата и наведе глава да погледне вътре.

– Господин Прескот?

Прескот го гледаше като треснат.

– Аз съм Дънкан Уентуърт. Глоубъл Протектив Сървисис. Говорихме с вас по телефона. Елате с мен, моля.

Преди Прескот да успее да каже нещо, Дънкан вече го бе измъкнал от колата. Около него веднага застанаха другият мъж и жената. Дънкан

го поведе към вана.

Кавано излезе от колата.

– Как е? – Стройният мъж, който бе застанал до шофьорската врата, дъвчеше дъвка.

– По-добре отколкото преди половин час.

– Е, сега можеш да се отпуснеш. Шоуто го оставяш на нас.

– Откога чакам. В колата може да има предавателя.

– Докато я намерят, вече ще е далеч от летището. Никога няма да разберат как си се измъкнал.

– Пистолетът на седалката е на ударната група. – Кавано измъкна колта от колана си. – А този е на Прескот. Нямам представа къде е бил преди това.

Мъжът, който се казваше Еди, кимна. Правило бе да не се държи пистолет, чиято история е неизвестна. Ако те хванат с него, при балистичната експертиза можеше да се установи, че оръжието е взело участие в няколко убийства. Полицията щеше да има всички основания да смята, че си замесен в тях.

– Тия жезла скоро ще бъдат само железни парчета в някой канал.

Усмиввайки се на игрословицата, Кавано се отдръпна, за да даде възможност на Еди да се настани зад волана.

– Всички бяха с ръкавици.

Еди опъна своите на ръцете.

– Няма нужда от отпечатъци, за да установим самоличността им. Затова няма да има никакво значение, ако изтрия вашите.

– Единствените неща, дето сме докосвали, са само отпред.

– Улесняваш ме. Чао.

Черната кола се измъкна изпод козирката и се изгуби нататък в ситния дъжд, а Кавано влезе във вана и затвори вратата.

– Здравсти, Кавано.

Шофьорът, който беше латиноамериканец, включи на скорост и подарка вана. Ситният дъждец зашумя тихичко по покрива му.

– Здравсти, Роберто. – Познаваше мъжа с козята брадичка само по малкото име, но предполагаше, че и то е измислено. – Как са тропическите рибки?

– Изядоха се една друга. И сега имам по-добро хоби.

– Какво е то?

– Модели на самолети. Ама от ония, дето имат моторче и могат да летят. Ще си направя няколко и ще им устройвам въздушни боеве и ще ги карам да се стрелят с разни неща.

– С какви неща?

– Ами с малки ракетки например. Може да ги направя да пускат и малки бомбички.

Вътрешното обзавеждане на вана бе устроено така, че седалките му бяха една срещу друга. Кавано се закопча на седалката отзад до Прескот и Дънкан и се загледа през масичката към мъжа и жената, които бяха ескортирали Прескот до вана. Бяха свалили дъждобраните и под тях се бяха показали бронезилетките от кевлар и кобурите с pistolетите на коланите им.

– Здравсти, Чад – каза той на червенокосия мъж, който бе на около трийсет и пет години и със същите широки плещи като неговите, чието име сигурно също бе измислено.

В някои ситуации на охранителния бизнес червената коса на Чад би била недостатък, защото можеше да привлече нежелано внимание. Но като агент-протектор Чад често се възползваше от цвета ѝ, за да действа като примамка. Всеки убиец или похитител, който би изучавал жертвата си достатъчно време, за да разбере, че червенокосият е един от протекторите, би обърнал внимание къде ходи Чад, предполагайки, че където ходи той, там ще е и клиентът му. По този начин Чад се бе специализирал да се преструва, че пази приличащ на истинския клиент, докато всъщност истинският клиент се измъкваше, ескортиран от останалите. А когато искаше да е незабележим, Чад си слагаше шапка.

– Чух, че си бил ранен – каза Кавано.

– Дреболия.

– Хубаво. Радвам се, че не си пострадал.

– Не съм казал, че не съм пострадал – отвърна Чад. – Намушкаха ме.

– Ох!

– Можеше да бъде и по-зле. Добре че беше в лявото рамо. Ако беше в дясното, нямаше да мога да играя боулинг.

Кавано премести погледа си на жената до него.

– Здравсти, Треиси.

Бе облечена в анцуг на „Янките“ и по-голямата част от русата ѝ коса бе скрита под бейзболна шапка пак на същия отбор. Умееше да се прави както на обикновена, така и на невероятно красива жена, и ако например беше в ресторанта на Холидей Ин и си сложеше червило, свалеше си шапката, пуснеше дългите си коси свободно и опънеше анцуга – всеки в ресторанта, включително и четиригодишните момченца, щяха да я помнят дълго след като излезеше.

– Чух, че си напуснала – каза Кавано.

– И да се откажа от тези фантастични работни условия? Освен това как щях да се запозная с такъв велик любовник, ако не работех с него.

Тя имаше предвид Чад, но се шегуваше. На агент-протектори, които имаха връзка, не се разрешаваше да работят в един екип. При екстремни ситуации те проявяваха тенденция да се грижат един за друг повече, отколкото за клиента. Но при изпълнението на многобройни задачи Чад и Трејси вече бяха показали на дела какви са приоритетите им.

Ванът излезе на магистралата и се насочи към летището. През това време Дънкан раздаде одеяла на Прескот и Кавано, после им наля горещо кафе в пластмасови чашки.

– Скоро ще ви дадем сухи дрехи.

Кавано усети как кафето стопля стомаха му.

– Справихте се добре, господин Прескот.

– Господин? Откога почна да ми викаш господин? Откакто се видяхме, от теб чувам само „Прескот това, Прескот онова“.

Дънкан сви вежди.

– Има ли някакъв проблем?

Кожата покрай очите на Прескот се набръчка на ситни бръчици.

– Абсолютно никакъв. Този човек ми спаси живота. Дълбоко съм му благодарен. – Усмихнат, Прескот стисна ръката на Кавано.

– Ръката ти е студена – отбеляза Кавано.

– Тъкмо се канех да кажа същото и за твоята.

Сведе поглед към ръцете си. Наистина са студени, даде си сметка Кавано. Но не от дъжда.

Започва се, помисли си той. Обви пластмасовата чашка с длани, но ръцете, сякаш чужди, започнаха да треперят така, че кафето се разля.

– Адреналинът ти скоро ще се оттегли – каза Дънкан.

– Той вече се оттегля.

– Искаш ли декседрин да намалиш ефекта?

– Не. – Кавано махна дланите си от чашката и се съсредоточи върху усилието да спре треперенето им. – Не бързам за никъде.

Много добре знаеше ефекта на оттегляне, който в момента протичаше в централната нервна система след силния приток на адреналин, даващ възможност на човек при екстремни ситуации да върши неща свръхсилите и издръжливостта си. Вече усещаше неударимото желание да се прозаява, което нямаше нищо общо с нуждата от сън, но имаше общо с неприятното отслабване на мускулното напрежение. Декседринът щеше да върне нервната му система към високите ѝ показатели,

които имаше, докато спасяваше Прескот. Но той не обичаше да разчита на химията и – както винаги – предпочиташе да изчака природата сама да си свърши работата, колкото и време да й отнемеше това. Не обичаше и клиентите да го виждат в това положение – лека нестабилност, прозевки. Прескот можеше да изтълкува тези признаци като симптоми на закъснял страх по същия начин, по който бе похвалил Кавано, че е храбър – нещо, което той бе отрекъл.

– За никъде не бързам – повтори той.

2.

След като от контролната кула дадоха разрешение, хеликоптерът Бел 206L-4 се вдигна от летище „Титърбороу“ и се насочи на север по река Хъдзън. Тъй като летището обслужваше само фирмени, чартърни и частни полети, не се наложи да минават през металните детектори и други предохранителни проверки, затова всички носеха оръжията си, за които имаха разрешение в няколко щата.

Както лодките, колите и огнестрелните оръжия – само няколко елемента от изключително важно значение за професията протектор, – така и нито един хеликоптер не удовлетворява изцяло всички изисквания. Бързината трябва да се съобрази с броя места, с големината на товарното отделение, маневреността, както и с това колко далеч и колко високо да стига. Наречен „Лонг Рейнджър“, този практичен хеликоптер бе проектиран да се движи безпроблемно в труднодостъпни места и бе много популярен сред спасителните служби и правоохранителните органи, макар че бе харесван и от доста корпорации заради ефективността и комфорта му. Побираше седем души, включително и пилота, който в този случай бе Роберто. Развиваше максимална скорост 203 км/ч, а горивото му стигаше за 576 километра полет, което означаваше, че при максимално натоварване може да остане във въздуха около три часа.

Таванът му бе шест хиляди и шестстотин метра, но съгласно плана от Роберто се изискваше да лети на хиляда и триста метра над реката. Ръмежът първо се бе превърнал в мъгла, но сега небето бе чисто и Кавано се опита да поуспокои Прескот, като му даде възможност да види чукарите и горите на Ню Джърси Палисейдс.

Прескот обаче не прояви интерес към гледката и не обръщаше внимание на големите плексигласови илюминатори, които, както Дънкан обясни, бяха устойчиви на куршуми. Вътрешността на хеликоптера бе

устроена по подобие на тази във вана – два реда седалки, обърнати един срещу друг. Но докато при направата на седалките в бронирания ван бе наблегнато на тяхната здравина в случай на нападение, тези, които Дънкан бе поръчал за покрития с кевлар хеликоптер, бяха изключително удобни – кожени, със стъпала за краката, с облегалки за ръцете, с устройство за регулиране наклона на облегалката.

Облечен в груби работни дрехи, които пак му изглеждаха тесни в гърдите и корема, Прескот не обръщаше внимание на гледката, зает да отговаря на въпросите на Дънкан и да му обяснява за Хесус Ескобар.

Кавано млъкна. Каквото и да кажеше, можеше да навреди на правилното събиране на информация. Екипът трябваше да чуе проблема на Прескот от неговата уста.

В шумоизолираната кабина по едно време Дънкан най-сетне насочи вниманието си към Кавано.

– Нещо да добавиш?

– Успях да огледам доста добре хората и в двете коли. Не видях ни един латиноамериканец.

Роберто, който слушаше от пилотското място, се обади през рамо:

– Значи Ескобар спазва принципа за равнопоставеност между расите. Също както чернокожите невинаги наемат на работа само чернокожи.

– Такова нападение може да се проведе само с ресурсите на някой като Ескобар – каза Кавано.

– От това, което чух – обади се и Чад, – ми се струва, че те са съставили добре обмислен план. Похитителите са се престорили на бездомни наркомани, сливайки се с околната среда. В случай че господин Прескот реши да излезе от склада, те са били готови да го пипнат. А ако им е писнело да чакат, са били готови да издухат вратата с гранатомета. Когато Кавано се е появил, са помислили, че е пратен да го измъкне, и не са имали друг избор, освен да действат веднага.

– Ще се свържа с Агенцията за борба с наркотиците и ще им кажа да си запушат дупката – каза Дънкан.

– За бога, само не им казвай, че съм те наел да ми помогнеш да изчезна – стресна се Прескот. – Информаторът им там ще предаде информацията по-нататък.

– Не се безпокой – отвърна Дънкан. – Нямам намерение самият аз да ставам информатор. Отпусни се и се радвай на приятното пътуване.

– Къде ме водите?

– Където ще си в безопасност.

3.

Хеликоптерът следваше извивките на река Хъдзън на триста километра на север, минавайки над няколко градчета покрай брега, някои от които забулени в смог. След Кингстън, той се насочи на запад, навлизайки над ниските планини Катскил. Гъсто обрасли с растителност, тези планини бяха известни с многобройните си и живописни долини.

– Вижте! – каза изведнъж Кавано, сочейки към стълба дим, издигащ се от едно било на север.

– Да – кимна Дънкан. – Пролетта беше суха.

– Досега слушах радиообмена – каза им Роберто през рамо, работейки с уредите за управление. – Дъждът не могъл да стигне дотук, обаче бурята и светкавиците са стигнали. Именно те са подпалили гората. Но пожарът е малък. Казват, че вече бил изолиран.

Дънкан отново кимна и огледа небето зад тях.

– Някой да не ни следи?

Хеликоптерът бе преустроен така, че да събере сложна специализирана електроника, включваща мощна радарна система, която можеше да изолира всяко летателно тяло, следващо курса им.

Роберто набра някакви цифри на клавиатурата и впери поглед в екрана на радара.

– Nada.¹

– Действай тогава.

Роберто прелетя над един връх и се спусна в малка долинка, която бе гъсто обрасла с вечнозелена растителност.

– Погледнете надолу, господин Прескот – каза Чад. – Това ще ви се стори интересно.

Хеликоптерът слезе още по-ниско в долината.

– Какво да гледам? – попита Прескот. – Виждам само борове.

– Точно това трябва да видите – каза Трейси.

– Пак не... – Прескот впери съсредоточен поглед надолу.

Работейки умело с уредите за управление, Роберто натисна някакъв бутон.

– А сега виждате ли нещо?

– Не ви... Внимавай, ей! Ако слезеш още малко, ще се забиеш в дърветата... Боже господи!

От мястото си Кавано не можеше да види това, което Прескот

1. Nada. – Нищо (исп.). – Б.пр.

наблюдаваше. Но прекрасно знаеше какво е. Част от гората – някъде около трийсетина квадратни метра – изведнъж се раздвижи. И под нея се появи бетон.

– Какво, по... – промърмори Прескот смаяно.

– Най-добрата мрежа за камуфлаж, която може да се намери – каза Дънкан. – Макар да слязохме толкова близо, пак не може да се различи от околната среда.

Хеликоптерът кацна леко на бетонната площадка. Роберто изключи двигателите, а останалите разкопчаха коланите си, отвориха вратата и слязоха долу.

– Внимавайте – обади се Кавано.

Усещайки вятъра от все още въртящите се лопати на ротора, той накара Прескот да се приведе.

Групата се запъти вляво, право към затворено електрическо табло, монтирано на един стълб сред дърветата до площадката за кацане.

Дънкан го отключи и отвори.

– Трябва да изчакаме лопатите да спрат въртенето си, иначе могат да засмучат мрежата.

После Дънкан натисна един бутон. Чу се тихото бръмчене на мотор.

Смаян, Прескот гледаше как мрежата с изкусно нарисувани дървета, гледани отгоре, се раздвижва – този път в обратна посока. Монтирана на здрави стълбове, които се движеха по релсов път, мрежата бавно се придвижи над групата, закри небето и скри хеликоптера.

– През зимата, когато вали сняг – заобяснява Дънкан, – има един сензор, който прибира мрежата автоматично, за да не се скъса от тежестта на снега. В бетона на площадката има монтирани реотани, които го стопяват. Спре ли бурята, мрежата се връща на мястото си. Снегът по околните дървета се стопява бързо, така че мрежата отново се слива с околната среда.

Роберто добави:

– В плана на полета, дето го попълних с диспечера от „Титърбороу“, като крайна точка съм вписал частно имение в тези планини. А всички долини си приличат малко или много. И описанието не е достатъчно подробно, така че ако някой реши да ни проследи по плана, нищо няма да стане. Дори и гости като вас не знаят точно в коя долина сме и вие няма да можете да се върнете тук, ако искате.

– А от радара разбрахме, че никой не ни е проследил – добави и Трейси.

– Никой не може да види хеликоптера и от небето – каза Чад. – Така че бъдете спокоен. По-голяма сигурност от тази, здраве му кажи.

– Ами термичното изображение на хеликоптера?

Въпросът на Прескот накара всички да се спогледат изненадано.

– Вие сте чували за термично изображение? – попита Кавано.

– А вие какво очаквате от един учен? Всеки предмет излъчва топлина. Всеки летателен апарат, снабден със сложни инфрачервени сензори, може да улови тази топлина, да очертае размерите ѝ и така ще разбере какво се крие под дърветата или под камуфлажната мрежа и изобщо в тъмното.

– Тази апаратура се използва от военните и правоохранителните органи – каза Чад. – Всеки, който може да оборудва едно летателно тяло с такива неща, значи може да го оборудва и с други не толкова сложни неща.

– Като например картечници и ракети – допълни Треиси.

Прескот сви вежди.

– Това го казвате, за да ме окуражите ли?

– Искаме да кажем – намеси се и Кавано, – че тъй и тъй се притеснявате, притеснявайте се тогава и за напалм и за ракети.

На Прескот пак не му стана ясно.

Дънкан пристъпи към него.

– Основно правило при провеждане на операция по закрила на клиент е да приспособим сигурността към степента на заплахата. Ескобар има много пари и ресурси, но неговият вид операции не са достатъчно сложни, за да се налага снабдяването на летателен апарат с такава апаратура. И за толкова кратко време, с колкото разполагаше неговият екип, за да ни проследи. Такова понятие като „абсолютно сигурно място“ не съществува. Дори военният команден център в планината Шайен би бил уязвим, ако някой успее да вкара ядрено устройство в куфар. Но според обстоятелствата, като се има предвид заплахата, това, което Чад казва, е вярно. – В успокояващ жест Дънкан сложи ръка на рамото на Прескот. – Тук сте в такава безопасност, че повече от това не би могло да се желае.

Прескот се огледа наоколо с все още притеснен поглед.

– Къде ще се настаним?

– Ей там – посочи Треиси.

– Къде? Виждам само дървета.

– Вгледайте се по-добре.

– Онова хълмче ли? Зад него да няма хижа или нещо подобно?

– Нещо такова. – Кавано поведе Прескот между дърветата.

– След малко ще дойда и аз – обади се Роберто. – Първо трябва да заредя машината.

Той се отправи към помпата до навеса отстрани на площадката за кацане.

– Искате да кажете, че имате гориво тук? – изненадано попита Прескот.

– Подземен резервоар. На всеки шест месеца пристига цистерна и го пълни.

Залезващото слънце хвърляше дълги сенки. Хладният и лек ветрец миришеше на борови клони. Стъпките бяха заглушени от килима иглички.

Хълмчето, към което се доближиха, бе десетина метра високо, обрасло с хвойна. Виждаха се и четири-пет огромни камъка. Повел Прескот към него, Кавано заобиколи един от камъните и посочи към вграден в склона бетонен вход.

– Това е хижата. Е, нещо подобно на хижа.

Дънкан пристъпи във входа и стигна до желязна врата, до която имаше малко табло с цифри. Сензор за движение, задействан от протегнатата към таблото ръка на Дънкан, запали слаба светлинка. Закривайки с тяло таблото от Прескот, Дънкан натисна няколко цифри.

Ключалката се освободи със звънко щракане. Дънкан отвори вратата и алармата веднага започна да бипка.

– Ако не се деактивира за петнайсет секунди – каза Кавано на Прескот, – алармата пуска газ, който да обездвижи противника.

Дънкан се обърна към едно, подобно на външното табло и отново закривайки го с тялото си, набра необходимата комбинация. Бипкането спря. Сензорите за движение, монтирани вътре, запалиха осветлението.

– Добре дошли в бункера.

4.

Прескот влезе бавно и предпазливо и с още по-голямо учудване отколкото преди малко, когато бе видял камуфлажната мрежа да се отдръпва и да открива бетонната площадка.

Коридорът водеше до просторна всекидневна. Подът бе от полиран дъбов паркет. Мебелировката – кожена. Стените бяха боядисани слонова кост, покрити с полици за книги и импресионистични картини, а в единия край се виждаше голяма камина.

– Това е купол от армиран бетон, отгоре покрит с пръст – обясни Дънкан. – За по-голямо удобство вътрешността я направихме като обикновени стаи. Поради много добрата изолация температурата вътре винаги е двайсет и два градуса – както през лятото, така и през зимата, с малка помощ от камините, които са във всяка стая.

– Електричество се осигурява от слънчеви панели и батерии – добави Чад. – Ако изникне нужда, има и резервен агрегат.

– Питейната вода е от извор под бункера, така че никой не може да го отрови – намеси се и Трейси. – А слънчевата светлина идва отгоре през вентилационни отвори и се отразява от система огледала, така че все едно във всяка стая има прозорци. Това е едно от най-ефективните в енергийно отношение място, което човек може да си представи.

– Но щом заключването на входа става по електронен път, ако токът спре, попадаме в капан – каза Прескот.

– Вратата може да се отваря и ръчно. Освен това има и втори изход. – Дънкан посочи железната врата в другия край на коридора. – На нея има брава и лост за резе. Обаче отвън няма нищо. Нито дръжка, нито ключалка – нищо, в което да пъкнеш шперц и да го отвориш.

Прескот задиша малко по-спокойно.

– Има ли гладни? – потърка ръце Чад.

– Зависи – отговори Трейси. – От това кой готви. Ти ли?

– Че кой друг?

– В такъв случай умирам от глад.

Чад имаше репутация на ненадминат готвач.

– Господин Прескот, да не сте вегетарианец? Някакви алергии към храни?

– Ям всичко.

Кавано безмълвно се съгласи, спомняйки си за богатите на въгледихидрати хранителни продукти в склада.

– Бьоф Строганоф тогава.

– Само че този път внимавай със сметаната.

– Хей, ако седнеш сега да правиш забележки на един гений в действие...

– Следя си за фигурата.

– Аз също си я следя.

– Чувате ли го как ми говори?

– Докато те се оправят – обърна се Дънкан към Прескот, – защо не отидете да се настаните. Ако сте пристрастен към тютюна, имаме стая с най-различни пушачески атрибути.

– Не. – Прескот чак потръпна при мисълта за тютюн.

– В такъв случай вашата стая, за непущачи, е третата вляво по този коридор. Предполагам, че един горещ душ и някоя и друга дрешка по мярка ще ви дойдат добре. Има бар. Сателитна телевизия. Сауна. Доста неща сте преживели. Може би ще се отпуснете достатъчно, за да успеете да дремнете.

5.

– Какво мислиш за него? – попита Дънкан, след като двамата с Кавано видяха как Прескот влиза в стаята си.

Чад и Трејси се заеха със задълженията си, а те двамата прекосиха всекидневната и се озоваха пред врата вдясно от камината, която водеше към офис.

– Няма кой знае какво лично присъствие, но е идеалният клиент – отвърна Кавано. – Прави точно това, което му кажа. С наднормено тегло е и не е във форма, но го преглъща и прави каквото е необходимо. Вярно, малко остана да си изхвърли обяда от страх, но ми се довери и нито веднъж не се паникьоса до степен да загуби самообладание. Като се има предвид какво преживя, той дори ме впечатли до известна степен.

– Нещо друго?

– Умен е.

– Разбира се. Той е биохимик.

– Обича да учи нови неща. Задава много въпроси.

– Уговорката ми с него стана по телефона и плати по електронен път – каза Дънкан. – Подчерта, че не иска да се вижда с мен лично.

– Сега вече знаем защо. – Кавано се поспря пред вратата на офиса да пропусне Дънкан.

– Защо не пожела да ми каже по телефона какъв му е проблемът? – Дънкан настани спретнатото си и стройно тяло на въртящия се стол с висока облегалка зад бюрото.

– Може би не е знаел дали може да ни има доверие – предположи Кавано. – Искал е да изчака, докато се срещне с някого от нас лице в лице.

Дънкан помисли малко.

– Обаче ни се довери да ни каже къде се крие. Тук нещо не се връзва.

– Не е задължително да се връзва – поклати глава Кавано. – Тъй като той не може да дойде при нас, няма друг избор, освен да позволи на някого от нас да иде при него. При това в склада той бе наредил камери навсякъде, за да може първо да ме види. Ако нещо му се е сторело подозрително, трябва само да прекъсне комуникацията и пак нямаше да разберам къде точно е.

– Мислиш ли, че разбира напълно какво означава това да изчезне? Готов ли е да приеме последиците от това?

– Доста мотивиран е – замислено отвърна Кавано. – Както един от нападателите му ми каза, те няма да се спрат... Освен това аз също се превърнах в нещо като белязана жертва.

– О?

– Оня, дето ми се обади по телефона, почти го превърна в нещо лично между мен и него.

Дънкан отново се замисли за момент, после вдигна телефона.

– Ще се обадя на моите хора от Агенцията за борба с наркотиците и ще се опитам да посъбера още информация за Прескот.

– Тъй и тъй ще се обаждаш...

– Да?

– Там, в склада, някои от бездомниците ни помогнаха да се измъкнем. Обещах утре да им докарам един камион хранителни продукти и дрехи. Може би и малко спални чували.

Дънкан се усмихна.

– Ще ги накарам да се почувстват като в „Риц“.

6.

Кавано бе разглобил пистолета си (освен нагар от барут, по някои от частите бе забелязал капки вода) и бе наслагал частите му на една бяла кърпа, просната на масичката за кафе във всекидневната. Усетил движение по посока на вратата, той вдигна поглед към влизания Прескот.

– Дремна ли малко? – попита го Кавано.

Прескот кимна.

– Изненадан съм от себе си. Толкова бях напрегнат, че очаквах само да лежа по гръб и да гледам тавана.

– Сънят помогна ли?

– Когато се събудих, за секунда се почувствах прекрасно. После...

Гласът на Прескот затихна. Изглеждаше неловко в дънки и дънкова

риза, явно свикнал да носи само костюми и връзка. Но за разлика от работните дрехи, които му бяха дали, преди да се качи в хеликоптера, тези му бяха по мярка. Дънкан се гордееше с това, че е събрал гардероб с всякакви дрехи от всякакви размери.

– Къде са останалите? – попита Прескот.

Кавано мажеше подредените пред него части с оръжейна смазка.

– Дънкан говори по телефона. Трейси е в командната зала.

– И командна зала ли има тук?

– Подобна на тази, която си бе устроил в склада. Цялото това място е оградено от камери. Трейси в момента следи мониторите и радара, който ще ни предупреди, ако в района се появи хеликоптер или самолет. Роберто се занимава с хеликоптера. Чад готви.

Из стаята се разнасяше приятната миризма на Бьоф Строганоф.

– А ти? – Прескот огледа дънките и дънковата риза, които Кавано бе облякъл. – Успя ли да си починеш?

– Най-напред трябваше да си напиша доклада, а след това да свърша някоя и друга работа.

– Като тази ли? – Прескот кимна към разглобеното оръжие.

– След акция, първото нещо, за което съм обучен да се погрижа, е снаряжението ми.

Кавано сложи цевта в плъзгача, после закрепил откатната пружина и водача ѝ. Свивайки пружината, той я насочи встрани от Прескот и от себе си, та ако случайно я изпусне, да не изхвъркне и нарани някого от околните.

– Какво искаше да кажеш с това „отиграна“? – попита Прескот.

Кавано го погледна озадачено и поклати глава.

Прескот продължи:

– Когато ти казах, че това, което направи, за да ме спасиш, е най-храбрата постъпка, която съм виждал, ти отвърна, че тук не ставало въпрос за храброст, а за добро отиграване.

Кавано плъзна сглобения затворен механизъм в основното тяло на зига и го щракна на мястото му.

– Хората са храбри, когато са ужасени, но се насилват да рискуват живота си за някого друго.

Прескот кимна, слушайки внимателно.

– Защо ви интересува това? – попита го Кавано.

– Моята специалност е как работи човешкият мозък, как отделя хормони и диктува поведението ни – отвърна веднага Прескот. – Епинефринът, тоест това, което е по-известно под името адреналин, е един

от хормоните, свързани със страха. Скоростта и контракцията на сърцето. Чувството за разливане на нещо топло в стомаха. Потръпването на мускулите. Интересува ме как така някой като теб може да преодолее действието на хормоните.

– Но аз не го преодолявам.

– Не разбирам.

– В Делта Форс ни учеха да използваме тези действия, да ги възприемаме като позитивни, а не като негативните чувства, които хората свързват със страха.

Прескот слушаше внимателно.

– Закачи на някого парашут и му кажи да скочи от шест хиляди метра, да видиш как ще се ужаси. Това е дейност, която потенциално заплашва живота на човек и освен това е абсолютно непозната. Обаче вземи да обучиш същия този човек постепенно, покажи му как да скача от все по-високи платформи, опасан с ремъци като с парашут. После му покажи как да скача от малки самолети и разумни височини. Постепенно покачай размера, мощността на самолетите и височината на скока. Като достигне до шест хиляди метра, той пак ще чувства същото бързо биене на сърцето, същата топлина в стомаха, същото потръпване на мускулите. Този път обаче няма да изпада в ужас. Знае точно как да минимизира риска, правил го е стотици пъти при най-различни действия. Вместо ужас, той чувства рязкото съсредоточаване на спортиста, готов всеки момент да скочи и да даде всичко от себе си. Адреналинът му действа по същия начин, по който му действа винаги. Обаче съзнанието му знае как да го контролира и да се възползва от конструктивното му въздействие.

– Конструктивно ли?

– Бързият пулс и контракции на сърцето предизвикват по-силен приток на кръв към мускулите и ги подготвят за екстремални действия. Ускореното дишане пък им осигурява по-голям приток на кислород. Черният дроб отделя гликоза, увеличавайки съдържанието на захар в кръвта. В същото време се увеличава и циркулацията на мастни киселини. Както захарта, така и мастните киселини се превръщат в гориво, даващо по-голяма енергия и издръжливост.

– Правилно – кимна Прескот. – Добре са те обучили.

– Обучиха ме да посрещам притока на адреналин с желание, да съм му благодарен за въздействието му, което е предизвикано, за да ми спаси живота. Освен това ме обучиха да смятам престрелките, блъсканиците с коли и всичко, което ни се случва днес, за нещо... е, не съвсем

нормално, но знам какво да очаквам. Знам как да реагирам. Честно мога да заявя, че днес, и то неведнъж, изпитах онова чувство, което хората обикновено наричат страх...

Кавано млъкна за момент. Неведнъж ли? А какъв беше онзи страшен момент в склада, когато се качвах по стълбите, за да се срещна с Прескот?

– ...Мощен приток на адреналин – продължи Кавано, – но не и страх. И точно затова мисля, че направеното от мен днес няма нищо общо с храбростта. Вие бяхте храбрият днес.

Прескот замига смяян.

– Аз? И храброст? Това е нелепо. През последните три седмици, и особено днес, не изпитвах нищо друго освен ужас.

– Точно това искам да кажа – кимна Кавано. – Не можеш да бъдеш храбър, без преди това да си се уплашил. Това, което вие преживяхте днес, бе достатъчно жестоко да стресне дори и опитни агенти. Мога само да се досещам за силата, която е трябвало да наберете, за да преодолеете бушуващия у вас страх. Не се парализирахте. Не се паникьосахте, макар че сигурно точно така сте се чувствали. Обещахте да ме слушате и спазихте обещанието си. Вие сте идеален клиент.

Смутен, Прескот сведе поглед към пода. Явно не бе свикнал да му отправят комплименти.

– Може и да не усещаш страх, но все пак рискуваш живота си. За непознати хора. Защо го правиш?

Кавано си сложи памучни ръкавици и започна да зарежда пълнителя с 9-милиметрови патрони. В Манхатън, в бар „Уоруик“, Джейми му бе задала подобен въпрос.

– Защото знам как се прави – и го правя добре.

– И друга причина няма?

– Обикновено не говоря за това с повечето хора, защото по-голямата част от тях не го разбират. Но може би вие ще го разберете, защото правите научни изследвания в областта на пристрастяването.

– Ще се опитам да разбера.

– Алкохол, кокаин, хероин, метамфетамини. Хората се пристрастяват към какво ли не. Някои войници от спецсилите не могат да понесат всекидневния спокоен живот, след като се уволнят. Затова стават наемници или оперативни работници към ЦРУ или пък сътрудници по охраната.

– Или агент-протектори.

Кавано разпери ръце, в знак че се предава.

– Чувстваш се като пилот на състезателен автомобил, който не е изпитвал щастие никъде освен на пистата, носейки се по нея заедно с останалите с триста километра в час. Притокът на адреналин. За да го получи, той трябва да се примири с периоди на активно бездействие преди и след всяко състезание. Така са и повечето операции по протекция. Активно бездействие. Но дори и при него, постоянното очакване на нещо екстремно тласка адреналина в главата ти. Колкото и да не ми харесва, че трябва да го кажа, положението е такова. Да, пристрастен съм.

– Защо не ти харесва?

– Всяко пристрастяване е признак на слабост.

В стаята се възцари тишина.

От една врата срещу тази, през която бе влязъл Прескот във всекидневната, се появи Чад, запасал бяла престилка, контрастираща с червената му коса и изглеждаща малко смешно на такъв як мъж. С глас на иконом от старите филми той обяви:

– Вечерята е сервирана.

Кавано не можа да потисне усмивката си.

– Ще събера хората.

Чад се върна в кухнята, а Прескот погледна озадачено памучните ръкавици на Кавано.

– Защо си сложи ръкавици, за да заредиш...

– ...пълнителя. – Кавано го пхна в зига и дръпна затвора да вкара патрон в цевта. После натисна лостчето за изваждане на пълнителя. – Това оръжие изхвърля гилзите, след като изстреля куршумите. Не ми се иска да оставям пръстови отпечатащи, защото могат да разберат кой съм.

– Още един начин да си невидим, а?

– Ако имах герб, на него щях да напиша „Бъди невидим“.

– Това, което каза за пристрастяването, че било слабост – каза Прескот. – Невинаги е така. Някои неща просто не подлежат на контрол.

– Вярвам в силата на волята – отвърна Кавано.

– Понякога тя не е достатъчна. Субстанцията, която открих например, е по-силна от всякаква воля.

7.

– Не искам да чувам никакви оплаквания, защото единственото филе, с което разполагах, бе замразено и трябваше да го размразявам в

микровълновата печка – каза Чад.

Цялата група, с изключение на Трейси, която остана дежурна в командната зала, бе седнала около дълга маса в кухнята, пълна с блестящи кухненски уреди. В чиниите пред тях имаше едносантиметрови ивици говеждо в бежов сос, с набучени по него зелени макарончета, по чиито върхове бяха набодени гъбки и лукчета. До всяка чиния бе сервирана купа със салата, а пред нея – кошничка с току-що изпечени хлебчета.

– Не искам да чувам оплаквания и от зелените макарони, защото не са домашно приготвени, а са взети от кутия.

– Не мога да си представя някой да се оплаче – каза Прескот. – И изглежда, и ухае прекрасно.

– След като имате правилен поглед върху нещата, готов съм винаги да ви готвя – увери го Чад.

– Екипът е на работа – обърна се Дънкан към Прескот – и не бива да пие вино, но това не означава, че и вие не можете. Ще ви предложи нещо, което ме увериха, че било добро и се казва „Кианти Класико“.

Прескот кимна в знак на одобрение.

Роберто втъкна снежнобялата салфетка в яката на ризата си и тъмната му козя брадичка изпъкна още по-ярко.

– Човече, не съм ял гулаш от сто години.

– Това не е гулаш. Това е Бюф Строганов – смърти го Чад. – Измислен е от французин готвач, работещ при някакъв руски аристократ към края на деветнайсети век. Аристократът се казвал граф Павел Строганов. И както винаги става, парите и властта обират всичкото внимание, докато никой вече не си спомня името на готвача, създал блюдото.

– Мислил ли си да се захванеш с честна работа и да отвориш ресторант? – попита го Кавано.

– През цялото време мисля за това – отвърна Чад, – но знам, че мизантропията на оръжейна смазка ще ми липсва.

– Страшно вкусно. – Ентусиазмът, с който Прескот се нахвърли върху яденето, впечатли всички. – Но вътре има нещо, което не мога съвсем да разбера... Горчицата и киселата сметана, ясно... Но...

Чад с интерес загледа как Прескот опитва вкуса на поредната хапка със замислен вид.

– Сос от стриди? Това ли усещам? Сос от стриди?

– Две супени лъжици. Знаете какво ядете.

– А ето го и виното. – Дънкан показа на Прескот етикета, после му сложи и чаша.

Прескот направи същата демонстрация и с виното, примлясквайки

и отправяйки замислен взор в тавана. Дънкан обаче не го остави да се разпростира за сорта грозде и от кое лозе е брано.

– Опитах се да се обадя на моите хора в Агенцията за борба с наркотиците, за да науча нещо повече за Ескобар, но днес е неделя, така че не можах да се свържа. Утре пак ще опитам. А дотогава трябва да уточним доста неща.

Той погледна към Кавано, който остави вилицата и започна импровизираната оперативка.

– Трябва да разберете, че етапите на изчезване са четири – подхвана той. – Първият е нова самоличност и нови документи за нея, особено кръщелно и номер на социалната осигуровка. Вие ще искате да сте уверени, че правителството няма да поставя под въпрос вашия номер на социалната осигуровка. Един от начините да се направи това е да приемете самоличността на човек, починал преди доста време – някой без живи близки роднини, които биха могли да опровергават твърдението ви. Тези условия се изпълняват, като в старите вестници се търси материал за загинало цяло семейство – да речем, при пожар или някакво друго бедствие. След това се взима номера на социалната осигуровка на дете от това семейство, което би било приблизително на вашата възраст, ако е било останало живо. Много родители вземат номер на социалната осигуровка за своите новородени деца. Молбите за такова нещо се пазят в болниците заедно с останалата редовна информация. В някои щати пишат номера на осигуровката дори и на смъртните актове, а те са документ, с който човек може да се снабди лесно – просто въпрос на достъпни до широката публика архиви.

– Да приемем, че придобиването на номера на някой друг е незаконно, разбира се – вметна Дънкан. – Затова никога не предлагаме тази услуга на клиентите си. Само ги учим как да го направят.

– Разбирам – каза Прескот.

Кавано продължи:

– За средна степен на заплаха това е доста добър начин да се приеме нова самоличност.

– Но не и дуракоустойчив. – Роберто избърса устни със салфетката и се включи в разговора. – Понякога правителството проявява интерес към някой номер, който не е бил използван с години и изведнъж се появява по данъчните декларации, което идва да каже, че освен онези, които те преследват, в търсенето се включва и правителството и ти лепва обвинение по федерално престъпление.

– Точно така – кимна Кавано. – А степента на заплаха от Ескобар е

твърде сериозна, за да си позволим да ви оставим така.

– Това, което искаме да ви предложим – подхвана Дънкан, – е скъпо – много повече от стотен хиляди долара, които уговорихме по телефона.

– Искате да вдигнете цената? – Прескот остави ножа и вилницата.

– Като се има предвид какво се случи днес – каза Дънкан, – просто нямам друг избор.

– С колко? – сви вежди Прескот.

– С още четиристотин хиляди.

Прескот го гледаше, без да мига.

– Вие сте ме проверявали?

– Да.

– Знаете, че патентите ми са ме направили много пъти милионер.

– Да.

– Благодарение на Протектив Сървисис аз не съм в ръцете на Ескобар. Всъщност, като се има предвид какво направи Кавано, а и всички останали до този момент за мен, без да смятаме и това... – Прескот обхвана с широк жест обстановката наоколо. – ...половин милион долара ми звучат като добра сделка. Утре сутринта ще уредя прехвърлянето по вашата сметка.

– Сто хиляди долара от тези пари – продължи Дънкан – не бива дори да припарват до нашата сметка. Докато ви научим как да прикриете електронната следа от прехвърлянето, искам тези сто хиляди да бъдат преведени на някой друг.

Дънкан бутна към него листче хартия, на което беше написано име на банка, придружено от ред цифри.

– На специалист, който има начин да ви осигури чисто нов и неизползван номер – каза Кавано.

– Тогава няма ли да изникне подобен проблем? – попита Прескот. – С нови номера са обикновено младите. Правителството дали няма да се заинтересува от номер, който изведнъж започва да се появява по данъчните декларации на човек на моята възраст?

– С нови номера са също и имигранти, получили зелени карти – отвърна Дънкан.

Прескот го погледна разбиращо.

– Отлично.

– Предполагам, че този специалист ще ви измисли биография, според която идвате от Канада, Великобритания, Южна Африка, Австралия или Нова Зеландия. Изобщо страна, която би оправдала

англосаксонските ви черти – поясни Дънкан. – Тя ще ви осигури...

– Тя?

– Ще се уверите, че Карен е приятен човек. Тя ще ви даде подробна биография – къде сте отрасли, къде сте ходили на училище и тъй нататък, – която трябва да научите наизуст до такава степен, че сам да си повярвате. Ще ви даде също така и снимки от тези места и такава информация за тях, каквато всеки, който е бил по тези места, трябва да знае. Ще получите ново име, разбира се, с което трябва да свикнете така, че да ви стане втора природа. Шофьорска книжка със снимка. Паспорт. Кредитни карти. Понякога дори и карта за библиотека. И всичко това съвършена изработка. Изобщо – все едно немец прави нов мерcedes. Много скъп – заключи Дънкан.

Прескот, изглежда, бе очарован от идеята.

– Но как успява да го направи?

– Ако я попитам, съм сигурен, че няма да ми каже или ще ме излъже.

Кавано знаеше добре, че в момента лъжецът е Дънкан. Истината бе, че едно време Карен бе работила в един клон на Държавния департамент, който снабдяваше оперативните си агенти с документи за фалшива самоличност.

– Най-важното е това, че върши изключителна работа – продължи Дънкан. – Тя вече подготвя документите. От вас се иска само да й позволите да ви снима, за да сложи снимката ви на паспорта и книжката. Утре ще ви откараме до Олбъни, за да довършим работата. До вечерта вече ще сте нов човек.

– Казахте, че етапите били четири – отбеляза Прескот. – Кои са останалите три етапа?

Дънкан погледна към Кавано и му кимна да продължи.

– Може би ще поискате да промените външния си вид. Някои неща по този въпрос могат да се направят много лесно. Тъй като косата ви е светла, разумно би било да я боядисате черна. Бръснете се, затова е нормално да си пуснете мустаци или брада. Не носите очила, така че защо да не си поръчате такива със стъкла без диоптри? Всичко това е доста очевидно и при ситуации със средна степен на риск би било достатъчно, но при вашия случай е необходима и хирургическа намеса. Ще ви заведем при пластичния хирург, с когото работим. Дори и майка ви няма да ви познае, след като промени формата на носа и брадичката ви.

– Майка ми е починала – каза Прескот.

– Съжалявам да го чуя, но, от друга страна, това решава отчасти

най-големия проблем, който ще имате – отвърна Кавано.

– Който е?

– След малко ще стигна и до него, след като приключа и с третия етап от вашето изчезване, който се състои в организирането ви на достъп до пари. В много случаи човекът, когото готвим за изчезване, трябва да се откаже от работата си. И затова в новия му живот парите се превръщат в сериозен проблем.

– За щастие това за вас няма да бъде проблем, защото сте богат. – Дънкан плъзна към него още едно листче. – Утре, след като довършим окончателните неща по вашата нова самоличност, вие ще преведете парите си на тази кодирана банкова сметка, която сме уредили за вас на Бахамските острови. Виждате, че паролата е „феникс“. Не можах да устоя на изкушението да използвам метафората за прераждане. Веднага щом активирате сметката, променете цифрите и паролата, за да сте сигурен, че никой не ги знае, включително и ние.

– Тогава ще ви се наложи да откриете друга банкова сметка, този път съвсем обикновена, на новото си име и на новото си местожителство – продължи с обясненията Кавано. – Периодично ще прехвърляте във втората сметка суми, които е за предпочитане да не надвишават десет хиляди долара, защото за транзакции, по-големи от тази сума, трябва да се уведомява правителството. Но не ги правете и близки до тази сума, защото от Агенцията за борба с наркотиците по този модел проследяват наркотрафикантите. Разумната граница е между седем и осем хиляди долара – цифра, която няма да привлече внимание.

– Ще трябва да измислите и някаква история за доходите си, която да разкажете на вашата банка – добави Дънкан. – Например, че получавате редовни суми от попечителски фонд. Може да кажете също, че сте пенсионирали по-рано, след като сте продали бизнеса си, и с оглед избягване на данъчно облагане предпочитате да получавате средствата си на малки суми, отколкото наведнъж. Изобщо обяснение, което ви се струва убедително.

Прескот отпи глътка вино.

– А четвъртият етап? Този, дето представлявал най-големият проблем?

Кавано огледа присъстващите около масата. Всички сведоха погледи, почувствали изведнъж неудобство.

– Отначало новият живот се струва на хората примамлива идея – подзе Кавано. – Човек избягва по този начин от враговете си. Ново начало. Шанс да коригираш грешките и да започнеш наново. Бедата е там,

че с миналото трябва напълно и безостатъчно да се скъса. Семейен ли сте, господин Прескот?

– Не.

– Нямате бивша съпруга? Деца в колежа?

– Не. Работата непрекъснато пречеше на създаването на семейство.

– Приятелка?

– Не.

– Приятел?

– Не съм гей – отвърна раздражено Прескот.

– Това е чудесно. От няколко години се занимавам с този бизнес и за първи път се сблъсквам с човек, който няма никакви сериозни социални връзки. Казахте, че майка ви е починала. А баща ви?

– Също.

– С други думи – на света няма никого, комуто да липсвате, ако изчезнете.

– Горещо-долу. – Прескот сведе смутен поглед надолу. – Да.

– Това ще улесни нещата – каза Кавано, – защото пълното скъсване с миналото означава никога да не се свързвате с родителите си, ако те бяха живи, с роднините или с приятелите си. При положение че имате жена и деца, щяхме, ако вие искате, да направим така, че да споделят с вас този нов живот, но те биха имали роднини и приятели, на които да липсват, и най-накрая някой – вие или член от семейството ви – щеше да се изкуши да се обади на хората, които е обичал в миналия си живот. И в повечето случаи, ако врагът ви успее да ви открие, то става именно по този начин. Той държи под плътно наблюдение роднините и приятелите ви, проверява пощата им, подслушва телефоните им и чака да се случи нещо извънредно. Ето защо при вашия случай няма да имаме такива проблеми.

– Мечтали ли сте си някога за някое място, където да искате да живеете? – попита Дънкан. – Когато решихте да изчезнете, имате ли предвид конкретно място?

– Не. – Прескот се загледа във виното си с още по-потиснат вид.

– Чудесно – каза Дънкан. – Защото, ако сте имали такава мечта, сигурно сте щели да я споделите с някого.

– При най-обикновен разговор – обади се и Чад. – „Хей, никак не е зле човек да живее в Аспен и да ходи на ски, когато си поиска през зимата“. И отиваш да живееш в Аспен мирно и тихо, а в някой прекрасен ден хората на Ескобар нахлуват през задната ти врата.

– Абониран ли сте за някои научни списания? – попита Кавано.

– За няколко.

– Вече не сте – отсече Дънкан. – Ескобар ще разбере в кои списания се публикуват статии от вашата специалност. После ще се сдобие по някакъв начин със списъка на абонатите. Ще види кои от тях са се преместили наскоро и кои хора са се абонирали след вашето изчезване.

– И в някой прекрасен ден – обади се Роберто, повтаряйки дума по дума казаното от Чад преди малко – хората на Ескобар нахлуват през задната ти врата.

– Обичате ли да играете голф? – попита Кавано.

– Да. Това е единствената форма на гимнастика, която...

– Вече не – каза Кавано. – Повече няма да припарвате до което и да било игрище за голф. Ескобар ще намери начин да научи какви навици имате. Ако някакси успее да разбере къде сте се преместили, той ще поръча на хората си да следят всички игрища и ще ви чака да се появите. Всеки божи ден. Разбирате ли какво се опитвам да ви кажа?

Прескот глътна останалото в чашата вино и отново я напълни.

– Когато казвате „нов живот“, вие го разбирате в буквалния смисъл на думата. С миналия си живот аз трябва да скъсам напълно.

– Без каквито и да било изключения – наблегна Кавано. – Дрехи, които обичате да носите. Музиката, която обичате. Любимата ви храна. *Всичко* трябва да промените. Любимите ви книги. В склада например забелязах, че имате сборник със стихотворения от Робинсън Джефърс и още една-две книги за него. От днес нататък Джефърс ще е един от авторите, чиито книги никой никога няма да види в ръцете ви.

– Говорите някак... – Гласът на Прескот като че ли потрепери. – ...потискащо.

– За почти всички е така – каза Дънкан. – Изчезват и чак тогава започват да си дават сметка за последиците от това. Ето защо трябва да сте подготвен и да се изправите срещу този проблем сега. Колко ви е страх от Ескобар? Готов ли сте да направите всичко, колкото и потискащо да е то, за да не му дадете възможност да ви намери?

Прескот отново отпи дълга глътка от чашата си.

– Писна ми да изпитвам страх. Да. – Изражението на лицето му се втвърди. – Готов съм да направя всичко необходимо.

– Чудесно – кимна Дънкан. – Утре ще ви закараме в Олбъни да се видите с Карен, да ви снима и да получите документите на своята нова самоличност.

В стаята внезапно влезе Трейси.

– Може и да не стане така.

- Защо? – намръщи се Дънкан.
- Насам идват три хеликоптера.

8.

– *Хеликоптери?*

Дънкан и Кавано скочиха едновременно. Следвани плътно от Роберто и Чад, те излязоха забързани след Трейси от кухнята, минаха по коридора и влязоха в командната зала.

Покрай една от стените бяха наредени всякакъв вид монитори, на които се виждаше оцветеното в зеленикаво нощно изображение от камерите, разположени около площадката и бункера. Но вниманието на екипа бе съсредоточено само върху екрана на радара, на който се виждаха три мигащи точки, насочени на север и приближаващи района.

Роберто ги проучи внимателно.

– Да, скоростта и подредждането им във въздуха говорят, че може да са хеликоптери.

– *Какво става?* – чу се напрегнатият глас на Прескот зад тях.

– Още не знаем – отвърна Кавано. – Може би изобщо не ни засяга.

– В момента, в който се появиха на екрана, насочвайки се нагоре по Хъдзън – каза Трейси, – стана ясно, че следват точно плана на полета, който попълнихме на летището.

– *Съвпадение?* – попита Дънкан.

– Може би – отвърна Чад. – Малките летища нагоре по течението на Хъдзън са много, без да споменаваме и това край Олбъни. Може да кацнат на едно от тях. Някоя фирма може да има вила наблизо или нещо такова. По дяволите, може и да са политици, тръгнали към столицата на шата.

– Може – каза Трейси. – Но може и да не са.

– *Какво ще правим?* – попита Прескот.

Никой не откъсна поглед от екрана.

– Ако това са хора на Ескобар, тръгнали да ни търсят – каза Роберто, – направлението, дето го попълних в плана на полета, е много мъгляво, за да ги доведе дотук. Има много планини и долини. Дори и през деня могат да се скъсат от търсене и пак да не ни намерят.

– Вижте – посочи Трейси към екрана, където трите светещи точки се разделиха, премествайки се на запад от реката.

– Насочват се към планините – каза Чад.

– И се разделят – добави Кавано. – Пестят време. Всеки търси по една долина.

– Но дори и с уреди за нощно виждане не могат да открият нещо, което да ги насочи къде сме – поклати глава Роберто. – Сигурно си мислят, че сме кацнали в някоя ферма и хеликоптерът ни е скрит в хамбара.

– Освен това, ако са излетели от Титърбороу, след час, час и нещо трябва да заредят – каза Кавано.

– Вижте – посочи Трейси отново.

На екрана трите светли точки летяха назад и напред над отделни райони.

– Претърсват систематично – забеляза Дънкан.

– Но го правят много бързо – каза Кавано. – Дори да имат уреди за нощно виждане, трябва да се движат по-бавно, за да не пропуснат нещо.

На екрана трите точки бързо се преместиха над три нови района.

– Господи... Никой не може да прави визуална проверка над доли-на толкова бързо, дори и през деня – промърмори Трейси.

– Освен ако проверката не я правят по този начин – вметна Чад.

– Какво искаш да кажеш?

– Не визуално.

Останалите от групата веднага разбраха за какво става дума. Всички се обърнаха рязко към Прескот.

Прелебдиялото му лице контрастираше с тъмните му очи, разширени от уплаха. Той също разбра за какво става дума.

Кавано се обърна отново към екрана.

– Инфрачервени сензори?! Термосензори?!

Точките бързо се придвижиха над следващите три района.

– Божичко! – възкликна Роберто. – Това обяснява всичко. Търсят топлинното изображение на хеликоптера. Двигателят е истинал, но за метал термоскенера дава изображение, различно от това на дърветата или пръстта. Ще успеят да разпознаят формата на хеликоптера, която ще е различна от тази на околните дървета.

– Освен това – добави Трейси – площадката за кацане все още задържа топлината от слънцето, която бетонът е събирал цял ден.

– А топлината от фермите и селскостопанската техника няма ли да ги заблуди? – попита Прескот.

– Не – поклати глава Дънкан. – Къщи или камиони излъчват съвсем друго топлинно изображение. Освен това в тази долина теренът е много пресечен и наоколо няма никакви ферми. Топлинното изображение на площадката ще бъде ясно очертано насред гората.

Прескот разбута групата и впери поглед в екрана.

– След колко време ще са тук?

– При подходяща височина, с увеличители на сензорите, те могат бързо да покрият големи пространства – отвърна Трейси. – При тази скорост на търсене ще бъдат тук след десетина минути.

– Това не може да бъде – каза Дънкан.

– Какво значи „не може да бъде“? – В гласа на Прескот прозвуча паническа нотка. – Може да бъде – и то става пред очите ти!

– Дори с всичките си пари Ескобар няма откъде да намери три хеликоптера за толкова кратко време, и то с термосензори – отбеляза Дънкан. – Това е много специална апаратура. За да сложиш ръце на нея, трябва преди това да си изработил много добър план.

– Тогава откъде, по дяволите, е намерил термосензорите? – попита Чад. – Тук нещо не се връзва. Освен...

– Какво? – попита Роберто.

– Това не са хора на Ескобар. – Дънкан отново се обърна към Прескот: – Има ли още някой, от когото да се страхувате? Кой друг може да ви преследва?

– Никой. Ако тези хеликоптери не са на Ескобар, нямам никаква представа чии могат да бъдат.

На радара трите точки неуморно се местеха от район на район, приближавайки се все по-близо до центъра на екрана, където бяха бункерът и хеликоптерът.

– Които и да са, пипат добре – отбеляза Дънкан. – Какво още имат в тези хеликоптери?

– Може би е време да започнем да се притесняваме за ракетите, за които говорихме по-рано – каза Чад.

– Моментът на истината настъпи – обяви Трейси. – Трябва да вземем решение.

– За какво говори тя? – попита Прескот.

– Да останем или да бягаме – отвърна Трейси. – Ако останем, не знаем дали могат да си пробият път със сила в бункера. Но ако побегнем...

– Не можем да избягаме без хеликоптера – каза Роберто. – Щом имат термосензори, трябва да допуснем, че имат и радар. Излетим ли – веднага ще разберат.

– Ами ако господин Прескот не е в него? – попита Дънкан. – Ако излетиш само като примамка?

– Пак могат да ме свалят – отвърна Роберто.

– Не – каза Кавано, – няма да стрелят. Не и ако мислят, че Прескот е на борда. Той им трябва жив. Когато ме гонеха по магистралата, можеха да ме застрелят, но не го направиха. Не искаха да извърша катастрофа и да убия Прескот. Можеш да се опиташ да ги отклониш.

– Останалите може да тръгнем с джипа. – Чад говореше за едната от двете коли в гаража на бункера.

– И с двата джипа – поправи го Трейси. – Единият ще играе ролята на още една примамка. Някой от хеликоптерите ще търсят и други топлинни изображения и ще ни последват. Ще трябва да се разделят и да тръгнат в три посоки. Ако успеем да се доберем до магистралата, която е на трийсет километра на изток оттук, движението там ще е толкова голямо, че няма да могат да разберат коя кола точно преследват.

На радарата трите точки приближаваха неумолимо центъра на екрана.

Всички впериха погледи в Дънкан.

– Ако тръгнем, те няма да стрелят по нас, защото господин Прескот им трябва жив. Ако останем, ще го пипнат. Това достатъчно ясно ли обрисова положението? – попита Дънкан.

Всички продължаваха да го гледат безмълвно.

– Действайте – отрони кратко Дънкан.

9.

Нямаше нужда да обсъждат какво трябва да правят. Макар все още да носеха pistolетите си, бяха свалили бронезилетките. И сега бързо и организирано излязоха от командната зала и влязоха в съседната стая. Това беше арсеналът на бункера и там, на една маса, бяха подредени бронезилетките им.

– Облечете това. – Кавано подаде на Прескот една от жилетките. – В случай че някой куршум, предназначен за нас, обърка посоките.

След като облякоха жилетките си, хората от екипа взеха по една полуавтоматична AR-15 от пирамидата, в която имаше още и pistolети, и други късоцевни оръжия.

На теория AR-15, която е цивилна версия на военната M-16, стреля на полуавтоматичен режим, тоест по един изстрел при всяко дръпване на спуська, за да бъде съобразена с федералния закон. Обаче специално тези бяха преустроени така, че да стрелят на пълен автоматичен режим, тоест да произвеждат произволен брой изстрели само с едно дръпване

на спусъка. Ако правоохранителните органи пожелаят да прегледат оръжието, автоматичната функция може да се деактивира с малко лостче от страни, след което лостчето се изважда, една тласкана от пружина пробка щраква на мястото си – и по този начин оръжието става моментално законно, като в същото време не може да се разбере, че е преустройвано.

С пепелявосиво лице Прескот посегна и той да вземе.

– Не – спря го Чад. – Фойерверките ще ги оставите на нас. Така можете да се простреляте в крака.

– Или пък да простреляте някого от нас – добави Трейси.

– Ами ако се наложи да се отбранявам? Трябва поне да знам как да боравя с тия неща.

– Ако се стигне дотам, Бог да ни е на помощ – каза Роберто. – Няма да докосвате никакво оръжие, освен ако всички ни очистят и тогава няма да имате друг избор. Опирайте приклада на рамото. Насочвате цевта към мишената. Дърпате спусъка. Ако някоя гилза засече, дърпате ето тази ръчка, за да я изхвърлите.

– AR-15 обича да рита – намеси се и Кавано. – Ако не внимавате, куршумите ви отиват някъде в небето. Затова непрекъснато трябва да натискате цевта надолу към мишената. Можете ли да запомните това?

– Дано не ми се налага.

Чад изтича до кухнята да се увери дали е изключил печката и фурната. Върху бронезилетките всички облякоха по едно яке. На изхода Дънкан отвори вратата. Докато групата крачеше смълчана по кънтящия коридор, Кавано дочу далечния шум от хеликоптерните витла.

– Късмет, Роберто. – Русата коса на Трейси проблесна за миг в светлината, процеждаща се от вратата.

– Те имат гориво за по-малко от час, а моите резервоари са пълни. – Роберто сви наляво, поемайки към тъмната гора. – Адиос.

– Хайде, Прескот. – Без да обръща внимание на стягащата го бронезилетка, Кавано сви надясно, насочвайки се в тъмата към подземния гараж, входът към който бе вдлъбнат навътре в хълмчето. – Не се отделяй от мен. – Той стигна до гаража и се огледа назад. – Прескот?

Зад него, стиснали оръжията си в ръце, Дънкан, Чад и Трейси също извърнаха глави назад.

Но видяха само неясните очертания на дърветата и храстите.

– Прескот?

Шумът от хеликоптерите се приближаваше.

– Какво стана? – попита Чад. – Къде се изгуби той?

– За последен път го видях... – Дънкан се извърна и се загледа във входа. – Само не ми казвайте, че е останал вътре.

– Ще взема джиповете – каза Трейси.

– Прескот! – викна Кавано.

Бетонният коридор пречеше на хеликоптерите да видят слабата светлинка на таблото, когато Дънкан се спусна да отвори.

– Прескот!

Кавано огледа около тъмните сенки на дърветата. Зад него изръмжа двигател и Трейси вдигна вратата на гаража.

Дънкан се спусна в бункера.

– Може би се крие в храстите – предположи Чад. – Страшно се разстрои, като видя трите светлинки на радара. Сигурно се е изплашил до такава степен, че пикочният му мехур е полудял.

– Или пък стомахът му – каза Кавано, тръгвайки да наднича из хрусталака. – Или му е прилошало. Прескот!

Зад себе си чу как Трейси изкарва първия джип от подземния гараж.

Докато шумът от хеликоптерите се приближаваше, Кавано изведнъж си даде сметка, че още не е чул Роберто да излита. Давай, Роберто, помисли си той. Ако не излетиш скоро, няма да успееш да набереш преднина.

– Прескот! – Разгръщайки хрусталака, Чад продължаваше да търси, а в това време Трейси излезе от първия джип и на бегом се върна в гаража.

Сега, когато очите му вече привикнаха, Кавано виждаше достатъчно добре в тъмнината, за да избягва препятствията, минавайки покрай входа на бункера и подтичвайки към площадката за излитане.

– Прескот!

Кавано веднага видя, че камуфлажната мрежа не е помръднала от мястото си, а подобният на водно конче силует на хеликоптера стоеше по средата на площадката със смълчани двигатели. Ноздрите му изведнъж се свиха от острата миризма на авиационно гориво. Нощният въздух бе напоен с нея.

Извъртайки се да побегне, той не можа да види дънера встрани и се спъна в него, падайки. Като внимаваше да не напълни цевта на пушката с пръст, Кавано се извъртя и ударът от падането бе поет от рамото и гърба му. Използва инерцията от падането, за да се претърколи и да застане присвит, но не и преди да разбере, че това, в което се бе спънал, не беше дънер.

Пред него се бе проснало безжизненото тяло на Роберто и на слабата лунна светлина очите му блестяха широко отворени, а задната част на главата му плуваше в локва кръв.

В същия миг тъмнината изведнъж се разцепи от ослепителната светлина на експлозия – гръмна авиационното гориво. Пламъците осветиха помпата, чийто маркуч лежеше на земята и бълваше гориво. Над дърветата и храстите се издигна плътна огнена стена. Силата на експлозията събори Кавано на земята.

Преди да побегне, той видя как хеликоптерът им потъва в ярката прегръдка на пламъците, а камуфлажната мрежа просто се стопява във въздуха с кратко изпукване. Светлината от пламъците бе толкова ярка, че можеше да преброи игличките на всяко борово клонче наоколо. Тичайки с всички сили обратно към бункера, той чуваше собствените си стъпки по дебелия килим иглички, а след малко и още един тътен, когато пожарът се разпространи още по-насам, сякаш гонейки го.

– Прескот!

Макар шумът от пожара да заглушаваше вика на Кавано, все пак не бе чак толкова силен, за да заглуши звука от приближаващите хеликоптери. Тичайки още по-бързо, Кавано видя двата джипа, които Трейси бе изкарала от подземния гараж. Стиснали оръжията си в ръце, Чад и Трейси стояха до тях, зяпнали с изумени погледи бързо разпространяващите се пламъци.

В следващата секунда Трейси и Чад се разпаднаха на парченца: от единия хеликоптер се бе проточила огнена следа и бе докоснала двата джипа. Разхвърчаха се парчета метал и пластмаса.

Шокът от това, което Кавано видя, комбиниран с ударната вълна от взрива, едва не го събори на земята. Разсъдъкът му заплаши да го напусне, неспособен да възприеме внезапността на всичко, което ставаше наоколо. Но в този момент видя Дънкан да изхвърча от бункера и неговата поява възвърна самообладанието му. Стискайки оръжието по-силно, той изтича приведен към Дънкан, който бе застанал вцепенен и с отворена от смайване уста гледаше ярките пламъци.

– Прескот го няма вътре! – Дънкан се извърна рязко към дупката, където малко преди това бяха джиповете. – Чад и Трейси...

– ...бяха там – довърши вместо него Кавано.

– Кучи син!

Яростта в гласа на Дънкан бързо премина в тревога, когато двамата чуха писъка на нещо, проточило се от един от хеликоптерите към пламъците.

10.

Двамата хлътнаха в отворената врата на бункера само секунда преди втора експлозия да разтърси входа. Мястото, на което те бяха застанали миг преди това, бе засипано от хвърчащи камъни и парчета от дървеса.

Дънкан затръшна вратата.

– Мислех, че Ескобар иска Прескот жив! – Бункерът се разтърси от поредната експлозия. – Откъде е толкова сигурен, че няма да убие Прескот заедно с нас?

– Роберто също е мъртъв! – Кавано се отправи към командната зала.

– Какво? – Стиснал пушка в ръце, Дънкан се спусна след него.

– Черепът му е смазан!

– Какво, за бога, става тук?

Двамата влязоха в командната зала и впериха погледи в мониторите. Макар Трейси да бе оставила електрониката да работи, някои от екраните бяха празни: пожарът бе изгорил камерите, с които бяха свързани. И докато Кавано оглеждаше останалите здрави монитори, някои от тях изгаснаха пред очите му. Все пак достатъчно камери останаха здрави, за да му дадат възможност да види, че пожарът е обхванал една трета от цялата площ около бункера, откъм страната на площадката.

Едната от камерите показва трите приближаващи хеликоптера.

Ноздрите на Кавано доловиха нещо.

– Не ти ли мирише на пушек?

– От вентилационната система. – Дънкан щракна някакъв ключ. – Готово. Затворихме я. Въздух отвън вече не може да влиза. Тук имаме достатъчно въздух за два дни.

Кавано кимна.

– Няма да ни се наложи да останем толкова дълго. Тези хеликоптери скоро трябва да се върнат да заредят. И няма да долетят отново, защото тук вече ще гъмжи от полиция и пожарникари.

– Няма как да се измъкнат незабелязани. Не мога да разбера защо Ескобар действа толкова необмислено.

– Това, което каза по-рано... Може да се окажеш прав. – Кавано не откъсваше поглед от оцветените в зеленикаво изображения. Някои от външните камери изпитваха затруднение да настроят лещите си за нощно виждане към ярката светлина на растящия пожар. – Това може би не

е Ескобар.

– Тогава кой може...

Леката мъглица в стаята подразни гърлото на Кавано.

– Мислех, че си спрял вентилацията.

– Нали ме видя.

– Тогава откъде идва този пушек?

От един от вентилационните отдушници на тавана нахлу струя дим.

– Подушвам...

– Авиационно гориво.

Кавано забута Дънкан пред себе си, тласкайки го към коридора пред командната зала. В същото време от отдушника блъвнаха пламъци и заблizaха тавана.

Достигнал коридора, Кавано усети жегата между плешките си.

Пламъци и пушек започнаха да блъват и през друг вентилационен отдушник.

Превит одве, Дънкан кашляше.

– Пожарът сигурно е успял да се вмъкне в системата, преди да я затворя.

– Не! Погледни най-горния монитор вляво!

Въпреки пушека и пламъците от тавана, двамата успяха да видят едва доловимото изображение по екраните. Най-горният ляв монитор показваше пръстта върху бункера. Пожарът още не бе стигнал до хралациите там – и въпреки това от вентилационната шахта блъваше дим.

– Как, по дяволите, е дошло това авиационно гориво във вентилационната шахта?! – изуми се Кавано.

От тавана продължаваше да се стеле дим.

– Няма да можем да излезем отпред!

Кашляйки мъчително, Дънкан посочи към потъналите в пушек монитори.

Един монитор вдясно показваше картина от камера, инсталирана в коридора, водещ към изхода, и насочена навън към гората. Там в момента нямаше нищо друго освен пламъци.

Обаче екранът до него показваше задния изход, където дърветата и хралакът бяха недокоснати – пожарът още не бе стигнал дотам.

Приведен, Кавано прекоси изпълнената с пушек кухня и премина във всекидневната. Оттам двамата с Дънкан продължиха по коридора и хукнаха към другия му край, където бе резервният изход.

Дънкан завъртя резето на бравата и отвори вратата. С насочено напред оръжие, Кавано се спусна заедно с Дънкан по бетонната пътека

навън, вдъхвайки с наслада чистия въздух. Внезапно вятърът се обърна, около тях полетяха пламтящи вейки и нощта грейна от приближаващите се отдясно пламъци. Изведнъж Дънкан се блъсна гърбом в Кавано, двамата паднаха и въздухът се изпълни с трясъка на автоматична стрелба. Проблясваха цеви, куршуми като луди пищяха наоколо, рикоширайки от бетона и околните камъни. Дънкан извика.

Със същата внезапност стрелбата спря. Сред носещата се отвсякъде миризма на кордит, притиснат от тежестта на Дънкан, Кавано изстена от болка в лявото рамо. Откъм дърветата долетя някакво метално стържене, като че ли някой се опитваше да извади заседнала в цевта гилза. Приближаващият огън разтваряше сенките. И невярващ на очите си, Кавано видя Прескот приклеknал сред храсталаците. Хвърляйки подивял поглед към пожара, той стискаше в ръце пушка, вероятно тази на Роберто, и трескаво се мъчеше да издърпа дръжката на затвора.

– Дънкан! – едва успя Кавано да каже.

Никакъв отговор.

Със засилваща се в лявото рамо болка, Кавано се измъкна изпод Дънкан. Удари го противната миризма на кръв.

– Дънкан, хайде!

Отчаяно се надяваше да не е ранен сериозно. Но когато видя размазаното му лице, където бяха попаднали най-малко пет-шест куршума с усилен заряд, усети как надеждата му се стапя.

– Дънкан!

Принуден да остави оръжието си, Кавано задърпа приятеля си обратно към бункера. Мъчеше се да влезе отново вътре, преди Прескот да е извадил заседналата гилза. Колкото по-близо идваше до вратата зад гърба си, толкова по-силна ставаше жегата в гърба му.

Щракането на метала изведнъж спря.

– Не!

С последно отчаяно усилие Кавано издърпа Дънкан през вратата. Над главата му се посипа мазилка, откъртена от поредния яростен откос. Някои от куршумите се удряха в тавана, но други се сплескваха отвън около вратата. Кавано затръшна вратата точно преди Прескот да коригира стремежа на цевта да се вдига нагоре – така го бе научил самият той. Вратата зазвънтя от попаденията отвън.

– Дънкан!

В лявото рамо го пронизваше ужасна болка. Кашляйки от дима и жегата, той съсредоточи усилията си върху Дънкан, мъчейки се да долови пулс, но бе явно, че няма да го намери.

– Дънкан!

11.

Яростта и мъката се бореха в него. Твърде зает с гнева си, за да се страхува за своя живот, желяйки в момента да заблъска лицето на Прескот, докато го превърне като това на Дънкан, Кавано изпълзя навътре. След като хвърли един последен поглед на приятеля си, той се изправи и приведен, изтича във всекидневната. Не можеше да се измъкне отзад. Бетонната пътека се бе превърнала в стрелбище. Докато Прескот внимава да стреля надолу, нямам никакъв шанс, помисли си той. Единствената причина да остане жив бе, че Дънкан беше пред него и бе поел почти цялата сила на откоса.

Притичвайки през всекидневната, Кавано с усилие се съдържаше да не се задави от пушека. Горната част на лявото му рамо – там, където жилетката не стигаше – бе ударена от куршум. Докато тичаше приведен през кухнята, той вдигна ръка към рамото и между ключицата и шията напипа разкъсаното от куршума място. От него течеше кръв.

Той падна на колене и вдъхна от относително по-чистия въздух близо до пода. Опарен от жегата на горящия таван, Кавано забърза към арсенала. За да излезе от бункера, той трябваше да използва предния изход, но както камерата бе показала, от пламтящите дървета и храсталаци там не можеше да се мине. В арсенала обаче имаше капандура, през която се влизаше в бетонен тунел, излизащ близо до площадката за кацане, но тъй като там бе епицентърът на пожара, Кавано не бе сигурен дали ще може да го използва като изход.

Обгърнат от дим и жегата, той избута масата, на която бяха натрупани бронжилетките. После отметна мокета и отдолу се показа капандурата. Той я хвана за дръжката и я вдигна. Отдолу заизлизаха кълба дим, които потвърдиха предположението му, че не може да използва тунела. Ако се опиташе да избегне пламъците, като се промъкне оттук, пожарът щеше да изсмуче всичкия кислород от тунела, като първо щеше да го задуши, а след това и да го опече.

Рамото му започваше да изтръпва от болка. Главата му леко се замая.

Трябва да спра кръвта. Трябва да го сторя бързо, лутаха се мислите на Кавано. Той се хвърли към една полица, на която имаше няколко оцветени в червено кутии – комплекти за лекуване на травми, използвани

най-често от спасителните организации. Освен всичко друго, в комплекта имаше голяма колкото юмрук марля, наречена „кръвоспирач“, защото можеше да поеме в себе си най-малко половин литър кръв. Но тъй като пожарът се разпространяваше все повече, на Кавано не му оставаше време да отвори комплекта, да извади отвътре марлята, да я залепи на раната си и да я закрепи с лейкопласт.

Имаше време само за лейкопласт. И то не хирургически. Вместо това успя само да грабне ролката сребърно оцветена самозалепяща се лента, оставена до комплекта. Изолирбанд. Бойният другар. Не можеше вече да преброи колко пъти бе виждал да запущват рани с изолирбанд. Той разкопча яката си и с десния ръкав избърса кръвта от раната. След това откъсна две парчета изолирбанд и ги залепи върху раната на кръст. После ги натисна още по-силно, премалявайки от болка, но с облекчение усети как самозалепящата се лента се хваща за кожата му и вече не я пуска.

Внимавайки да се държи по-близо до пода, Кавано изхвъркна от арсенала и влетя в едно друго, пак изпълнено с дима помещение – банята, където се вмъкна във ваната и пусна душа, обливайки косата и дрехите си с вода. После намокри една кърпа и я върза около главата си. Шляпайки с мокри крака, той излезе от банята и се върна в кухнята, откъдето изпод мивката измъкна един пожарогасител. Осветлението в бункера примигна и докато той притича до офиса на Дънкан да вземе още един пожарогасител, то изгасна напълно.

Олюлявайки се в тъмнината, той прекоси всекидневната, която вече бе осветена само от пламъците, и успя да стигне коридора до входа на бункера. Сложи пожарогасителите на пода и от близкото табло свали още един. Както и отзад, така и предната врата беше с резе. След като освободи резето, той изпробва дръжката на пипане, но веднага отдръпна пръсти, опарени от жегата отвън. Разтърсвайки ръка, издърпа ръкава на самото си надолу и предпазил по този начин ръката си, посегна към дръжката. Жегата бързо проби през тънкия плат към кожата му, но този път той не я отдръпна, отчаяно желаейки да избяга от бункера.

Отвори вратата и моментално отстъпи назад, макар да усещаше жегата в гърба, неспособен да потисне отскачането назад пред това, което се изправи – адът.

12.

Ревът на пламъците, препречващи пътя навън, можеше да се сравни само с воя на вятъра, който те създаваха. Жегата бе достатъчно силна, за да изсмуче кислорода от бункера, предизвиквайки жестоко течение отвътре навън, което спря неволното отдръпване на Кавано и го тласна напред.

Давай!

Като малък в Оклахома, веднъж Кавано видя пожар на петролния кладенец, където работеше баща му. Цял живот не можа да забрави на каква височина се бяха издигнали пламъците и каква жестока жегата се излъчваше от тях. Пожарът бе започнал малко преди залез и бе беснял цяла нощ и на другия ден бе превърнал района около кладенеца в овъглена тепсия, потрепваща от маранята като през августовски ден. Бе устоял на пълната мощ на пет високонапорни помпи, докато накрая баща му, облечен в огнеустойчив костюм, не вкара един булдозер във врящия и бълващ пламъци епицентър. Греблото на булдозера бе вдигнато, за да предпази Кавано-старши от невероятната жегата. На греблото бе закрепено желязо, на което висеше контейнер с експлозив, от който излизаша увити в азбест жици. Бащата на Кавано изтърси експлозива близо до сърцето на беснеещите пламъци, после даде бързо назад, след което скочи и се скри зад булдозера, като в същото време един от колегите му взриви експлозива. Дори от такова разстояние взривната вълна едва не повали Кавано на земята. Ушите му после пищяха часове наред, макар да ги бе покрил с длани. Но това, което му направи най-голямо впечатление, бе, че експлозията бе духнала пожара като свещ.

– Поради вакуума, който експлозията създава, защото тя изсмуква всички въздух от пламъците – бе му обяснил баща му после.

13.

Кавано хвърли първия пожарогасител в пламъците до входа. С трескави движения, напъвайки всички сили, той хвърли втория много по-далеч. Нямаше представа колко време трябваше да чака пламъците да разкъсат резервоара, но в никой случай не биваше да бъде дълго. Без да смее да мисли, усещайки как жегата в гърба му започва да се впива в мокрите му дрехи, знаейки, че ще умре, ако не се движи, той взе третия пожарогасител и се втурна навън в бушуващия ад.

Ударната вълна от първата експлозия го светна в усуканата с кърпа глава като юмрук. Без да спира да тича, той запокити третия пожарогасител пред себе си. Следващата експлозия го замая за миг и малко остана да го бутне на земята. Но той не можеше да си позволи да се размеква и да пада, не можеше да спре дори за миг. Мушна се в бушуващите пламъци, или поне в онова, което миг преди това бяха бушуващи пламъци, тъй като експлозиите и пяната, която блъвна от тях, бяха предизвикали вакуум в пожара. След това някъде пред него се чу експлозията от третия пожарогасител и той се озова в нещо като коридор, прорязан в пламъците, стените на който бяха по на около три метра от всяка страна. Сдържайки дъха си, той профуча през недоизгорелите храсталаци, спъна се в тях, загуби равновесие и се затъркаля по обрасъл с дървета склон. От бързото движение самото и панталоните пламнаха, докато зад гърба му с мощно *буф* огънят поднови разрушителното си дело.

Даде си сметка, че бодежите в ръцете, краката и гърба сигурно се дължат на камъните, през които се търкаляше. Това не го притесни ни най-малко. Болката означаваше живот. И го тласкаше напред по някакво дълбоко дере. Кърпата, с която бе увил главата си, бе паднала някъде. Не че имаше някакво значение, защото огънят я бе изсушил за броени секунди и жегата в главата му бе от тлеещата коса, която той трескаво затупа с длани и ръкави.

Отново падна и се претърколи. Ставайки на крака, той продължи нататък в тъмнината. Зад него се чуваше пукането и ревът от огъня. Но вече започна да се долавя и отчетливото чаткане на трите хеликоптера, които се групираха към онази страна на бункера, която още не бе обхваната от пожара.

Вдигайки поглед нагоре, Кавано видя отблясъците от металните корпуси на необозначените машини, които се бяха спуснали съвсем близо до върховете на дърветата; видя и облечените в черно мъже с автомати да се спускат от хеликоптерите на земята – по един, двама, трима, четирима, петима души от хеликоптер. Хлъзгаха се по въжето с професионална лекота, без да бързат, но и без излишно да се мотаят. На главите на всеки от тях имаше шлем със слушалки и микрофони.

После те се скриха зад дърветата, а Кавано продължи напред през потъналото в мрак дере. Бе видял достатъчно, за да му стане ясно, че нито един наркобарон – пък бил той и Ескобар – не би могъл да се сдобие с такава бързина с такива професионалисти. Единственото място, където тези мъже биха могли да получат обучението си, бе армията, и то далеч не във всички родове войски. Мъжете, които се бяха спуснали от

хеликоптерите, бяха явно от някаква група за специално предназначение, защото и самият той бе от такава група.

С бясно биеше сърце, той видя хеликоптерите да се вдигат и да се разделят, разполагайки се на равни разстояния един от друг и спрямо разширяващия се пожар, което му даде да разбере, че още далеч не е в безопасност, тъй като ловците, останали в машините, сигурно имаха термосензори, за да не изгърват някого от бункера.

Той не посмя да побегне. В момента, в който сензорите доловяха човекоподобна форма на изображение, хората от хеликоптерите щяха да се обадят долу на ударната група и всички щяха да се струпат в посочения район.

За да се спася, каза си Кавано, трябва да се върна и да се приближа колкото е възможно повече към края на пожара, така че термоизображението ми да не може да се различи от това на пожара. Той се извърна и се закатери по склона на дерето към мястото, където дърветата и храстите пламтяха като факли в нощта. Шумът, който вдигаха, докато горяха, приличаше на малки експлозии и това му даде надежда, че експлозиите на пожарогасителите може би са минали незабелязани и са били приписани на естествения ход на пожара. Усети как горещият въздух го обзема отвсякъде и се опита да си даде кураж с мисълта, че сега е невидим за термосензорите горе.

Жегата обаче бе толкова силна, че вероятно не би могъл да оживее, ако се приближеше макар и още малко. Пожарът се движеше вече по-бързо, принуждавайки го да отстъпва все по-енергично. Храсталакът по склоновете на дерето пламна и създаде впечатление, че огнената стихия го преследва по петите. Балансирайки върху острието на бръснача, Кавано се движеше със скоростта на разпространение на пожара. Зрението му се замъгли. Кожата му като че ли пламтеше. Никога в живота си не бе изпитвал такава жажда. Но не си позволяваше да мисли за такива неща, защото, освен че трябваше да съгласува крачката си съобразно напредващите пламъци, трябваше също така да внимава отляво и отдясно за хората от ударната група. Кавано предположи, че те са се разделили, за да обкръжат пожара от всички страни, като отстъпваха от него точно както и той бе постъпил – с това изключение, че те можеха да отстъпват на безопасно разстояние, като в същото време внимаваха да не изгърват някого, когото термосензорите биха пропуснали.

Преследван от падащи дървета и пламващи храсти, Кавано стигна до по-неравна част от дерето. Коленете му се подгънаха и той се насили да ги изправи. Гърдите му се бореха да поемат глътка въздух от

малкото, което бе останало около него. Краката му отново се подкосиха и този път той загуби равновесие и се преобърна – сега вече не толкова гладко. В сенките на дерето той удари хълбока си в някаква скала, стисна зъби от болка и тъкмо се опита да се вдигне на крака, когато замръзна неподвижно, забелязал мъжа с насочен автомат, показал се измежду дърветата отпред и вдясно от Кавано, следващ линията на огъня.

Остър пукот от пламтящо дърво накара човека в черно да се обърне като ужилен и точно в този момент Кавано се просна зад скалата. Притисна се към земята в отчаяно усилие да се слее с околния терен, надявайки се, че почернелите му от саждите дрехи и лице ще го оприличат на изгнил дънер и покрити с изгорял мъх скала.

Когато се криеш, никога не гледай директно в човека, който те търси, бяха втълпили инструкторите в главата на Кавано. Този, който те търси, може да забележи блясъка на очите ти или пък тревогата, която излъчваш; може не толкова да го накара да види, колкото да усети, че гледаш в него. Гледай встрани от него. Гледай го с периферното си зрение и следи какво прави.

Кавано постъпи точно така. Вперил поглед в отсрещния склон на дерето, като в същото време насочи периферното си зрение вдясно, той видя как човекът в черно слезе в дерето. После се спря и огледа накъде напредва пожарът. Кавано се приготви да стреля, ако мъжът проявеше интерес към скалата, зад която се криеше. Мъжът постоя още малко така. И още малко. Кавано тъкмо се готвеше да дръпне спусъка, когато човекът се размърда, изкатери се по другия склон на дерето и продължи нататък покрай фронта на пожара.

Пламъците се приближаваха. Притиснат към земята от нарастващата жегата, Кавано запълзя напред между пръснатите наоколо камъни, мъчейки се да увеличи дистанцията между себе си и огъня, но без много да бърза, защото онзи в черните дрехи можеше да погледне пак в дерето и да забележи движението му. Жегата стана толкова непоносима, че отворил широко уста да поеме колкото е възможно повече въздух, Кавано си помисли, че езикът и гърлото му ще пламнат.

Над него трите хеликоптера висяха във въздуха на по сто и двамайсет градуса един от друг, продължавайки да опипват с термосензорите си терена долу. Усетил жегата в подметките на обувките си, почти настигнат от пламъците зад него, Кавано запълзя по-бързо. Бе твърде ниско, за да разбере дали и другите от ударната група приближават към дерето. Можеше само да се опитва да решава проблемите един по един и в момента най-големият му проблем бе да не се опече жив.

Стигна до една издатина в склона на дерето, протегнала се напред като козирка – резултат вероятно от придошлите води на последното наводнение, – и се напъха вътре. Върху него веднага се посипа пръст – козирката явно се държеше от коренищата. Сковал мускули, Кавано замря и си представи как облеченият в черно мъж, стъпил на козирката отгоре и стиснал насочения напред автомат, се вира в приближаващия фронт на пожара. За момент се уплаши да не би козирката да се срине под тежестта на човека и той да се изтърси върху него. Онзи явно пристъпи от крак на крак, защото върху лицето и шията на Кавано пак се посипа пръст, чиято хладина приятно погали кожата му.

Потискайки кашлицата си от пушека, пълзящ навсякъде наоколо, Кавано се приготви да стреля, ако човекът слезеше в дерето. После димът стана толкова гъст, че Кавано спря да диша. Но мъжът отгоре сигурно също бе съдържал дъха си. Димът скоро щеше да го накара да тръгне. Въпросът бе дали Кавано щеше да издържи дотогава. По време на интензивните тренировки в Делта Форс той веднъж бе спрял да диша за четири минути в камера, изпълнена със сълзотворен газ, но това бе преди доста години и колкото и да искаше сега, се съмняваше дали може да издържи толкова. Освен това нямаше представа дали човекът отгоре не беше с противогаз. Виждайки пламъците да се приближават още повече – кажи-речи, вече с цвърчаща кожа, – Кавано си даде сметка, че в следващите няколко секунди, ако човекът отгоре не се размърда, щеше да се наложи да се изтърколи от скривалището си и да стреля, след което да изтича по-далеч от тези пламъци, където да може спокойно да вдъхне глътка чист въздух.

Ами после? Другите от ударната група дали нямаше да чуят изстрелите и да се втурнат насам? Но дори и да не чуеха, по някое време човекът трябваше да докладва обстановката по радиостанцията. И след като не го направи в уреченото време, другите щяха да заподозрат нещо и щяха да тръгнат насам.

А също и хеликоптерите. Съдържайки дъха си вече толкова дълго, че пред очите му заплуваха кръгове, му се стори, че хеликоптерите се насочват насам – толкова нарасна шумът им изведнъж. Спускаха се направо над върховете на дърветата.

Човекът над него каза нещо, което Кавано не може да чуе. Явно говореше по радиостанцията и тонът му бе напрегнат. В следващия момент Кавано чу и усети още стъпки да разтърсват земята, но те се отдаляваха. По него отново се посипа пръст. Шумът от хеликоптерите стана още по-силен.

Кавано повече не можеше да сдържа дъха си. С разширяващи се пред очите му разноцветни кръгове, той изхвъркна изпод козирката. Отчаяно мъчейки се да избяга от гъстия дим, той с олюляване мина покрай един голям камък, после покрай още един, стигна до чистия въздух и напълни дробовете си. Очакваше да е нажежен, но този път глътката въздух бе най-хладната, която си бе поемал, откакто излезе от бункера. Зрението му се върна достатъчно, за да види оранжевото огнено цвете, избухнало сред дима, от който току-що бе излязъл. Но вниманието му бе привлечено не от това, а от склоновете на дерето, и насочил оръжието натам, той се приготви да стреля по всяка мярнала се, облечена в черна фигура.

Такива обаче нямаше. Отдясно близкото чаткане на двигателите на хеликоптерите го накара да надникне предпазливо иззад ръба на склона. Пожарът осветяваше машините на около стотина метра от него, увиснали над дърветата. Облечените в черно мъже като че ли по някакъв вълшебен начин се издигаха във въздуха и изчезваха в кабините – явно ги издърпваха мощни лебедки. Това бе една от най-гладко проведените операции по изтегляне, която Кавано бе виждал. Сякаш за нула време всеки хеликоптер дръпна по петима мъже и дори преди вратите да се затворят, хеликоптерите се завъртяха, минаха стремително покрай пожара и се насочиха на запад към още по-гъсто залесените райони на планините. Бавно се стопиха в тъмнината и шумът от витлата им постепенно заглъхна. След тях остана само ревят на пожара, от който Кавано вече можеше да бяга колкото надалеч си иска.

Олюлявайки се напред и стигайки до по-чист въздух, той чу експлозиите, разнесли се откъм бункера. Явно пожарът бе стигнал до арсенала и до боеприпасите в него. Кавано продължаваше напред през камък, през паднали дървета, през гъст храсталак и ниско сведени иглолистни клони. Загубата на кръв го бе изтощила дотолкова, че му се искаше да седне и да почине, но трябваше да продължи, трябваше да събере всичката си самодисциплина, за да увеличи дистанцията между себе си и пожара. Скоро се намеси друг звук. Някъде отдалече се разнесе тънък вой, който постепенно се усилваше и явно се приближаваше. Сирена. Не, каза си той. Няколко сирени. Без съмнение щатската полиция и пожарникарите. По тесния асфалтиран път, който минаваше през най-близкия град на дванайсет километра оттук, те сигурно щяха да се понесат по едва забележимия между дърветата черен път, водещ към бункера, за който нямаша представа, че е там, но който щяха сега веднага да намерят заради пожара.

Мисълта да се довлече до този черен път и да изчака фаровете на приближаващите пожарни и линейки беше адски изкусителна. Да си почине. Да му обработят раните. Да се нагълта с вода. Бе толкова жаден и езикът му бе толкова сух, сякаш се бе подул. Не бе извършил нищо противозаконно. Нямаше никаква причина да не отиде при полицията и да потърси помощ.

Но си представи въпросите, които щяха да му бъдат зададени. Щяха да го задържат с оглед на сигурността му, което според Кавано означаваше липса на каквато и да било сигурност. Първо щяха да го пазят в болницата, после в участъка или на някое друго безопасно според техните представи място, което изобщо нямаше да бъде безопасно. Вероятно щяха да го заподозрат, че е част от устроеното там клане, и доказването на невинността му щеше да отнеме повече време, което означаваше, че щяха да се забавят доста преди да го пуснат, а това значеше и поголям риск. Целта на Прескот бе да избие *цялата* група. Кучият му син мръсен! Докато Кавано не получише възможност да изясни ситуацията и да подреди мислите си – кои бяха тези хора в хеликоптерите, военни ли, както подозираше, какво общо имаха с Прескот, – най-умното нещо, което той можеше да направи, бе да накара Прескот и ония от хеликоптерите да си помислят, че всички от охранителната група са мъртви, включително и той. В противен случай, ако случайно научеха, че е още жив, щяха да му устроят пак една гонка, макар че Кавано не можеше да си представи защо им е трябвало да избиват цялата група. Дънкан, Чад, Треиси, Роберто. Искаше му се да се разкрещи от мъка по изгубените приятели. Главата му се пръскаше от въпроси, на които не можеше да намери отговор. Единственото нещо, което със сигурност знаеше, бе, че докато не разбере за какво става въпрос, трябваше да ги накара да си мислят, че е мъртъв.

Аз съм труп, каза си той. Ходещ труп.

Е, не точно ходещ. Залиташ. Трябваше да извика на помощ цялата си самодисциплина, за да си наложи да слага единия крак пред другия, да пренася тежестта от единия на другия и да се придвижва с мъка напред. Залепената с изолирбанд рана на рамото продължаваше да го боли. Кожата по ръцете, лицето и скалпа му смъдеше от непосредствената близост с пламъците. Въпреки това, събрал всички остатъци от топящите му се сили, той се стареше да върви напред по-изправено и с потвърда стъпка.

Представи си, че си сред природата на къмпинг, опита се да се позаведри той с шега. Или по-добре – и това вече не беше шега, – че това

ти е първият ден в Делта Форс. Припомняйки си забутания комплекс на Делта Форс във Форт Браг, Кавано бе обхванат от мощен пристъп на носталгия. „Направи така, че инструкторите ти да се гордеят с теб“ – и мисълта му даде сили да закричи по-твърдо.

Сирените се приближаваха откъм дясната му страна. Гледайки да поддържа нужната дистанция спрямо тях и използвайки ги като ориентир за посоката си, Кавано продължи да си пробива път през тъмната гора. Ще ми трябва помощ, мина му през ума. Приличам на изпаднал германец. Ако се покаже някъде, първият, който ме види, ще се разпищи и ще извика полиция. Кой ще ми помогне?

Той си помисли за мъжа, който в началото го бе посрещнал под козирката на мотела. Еди, вечно с дъвка в устата, любител на игрословиците: „Тия жезла скоро ще бъдат само железни парчета в някой канал“, онзи Еди, който бе откарал черната кола. Страхувайки се от монтиран предавател за местоположението, намерението му бе да я захвърли някъде далеч от летището. Кавано бе работил с него няколко пъти. Веднага щом научеше какво е станало, той щеше да зареже всичко и щеше да му помогне по най-бързия начин.

Но нещо в този план не му харесваше. Представи си, че Прескот и/или хората от хеликоптерите имат информатор в Протектив Сървисис! Представи си, че знаят за Еди. За да са сигурни, че са избили целия екип, те ще държат Еди под наблюдение. Обаждане по телефон от мястото, близо до бункера, щеше твърдо да означава, че не всички са мъртви.

Не бива да поемам този риск, помисли си Кавано. Трябва да съм невидим.

Тогава кого, за бога, да помоля за помощ?

Както и да го въртеше и пресмяташе, винаги получаваше един и същ отговор: единствения човек на света, с когото не искаше да влиза във връзка, и в същото време единствения, с когото можеше това да стане.

ЧАСТ ТРЕТА

Установяване естеството на заплахата

1.

- Хотел „Уоруик“. – Гласът на администратора прозвуча сънливо.
- Стая петстотин и четири, моля.

Свит зад едно дърво на около половин километър от града, към чиито светлини бе вървял близо четири часа и след това бе подминал, Кавано притискаше мобилния телефон до ухото си и се стараеше да говори тихо. Бе изчакал да стигне дотук, преди да се обади, защото съществуваше вероятност районът около пожара да се прослушва от скенер (произведения за военните модел можеше да върши това от километри разстояние), за да разберат дали все пак няма оцелели. Обаче близо до някой град, дори и в този час, не би изглеждало съмнително. Нещо повече – в този момент спасителните екипи сигурно разговаряха много по мобилните си телефони, което означаваше, че скенерът би могъл да изолира даден разговор само ако в него фигурират ключови думи, като например *мъртъв, нападение, Глоубъл Протектив Сървисис* или пък името на Кавано. Щеше да внимава какво говори.

- Малко по-високо, сър. Едва ви чувам.
- Стая петстотин и четири.
- Много късно е, сър. Абсолютно сигурен ли сте, че искате да обезпокоя...

– Жена ми очаква да се обадя.

Администраторът уморено въздъхна.

– Ще ви свържа.

Притиснал телефона към ухото си, Кавано се заслуша в звъненето от другия край.

- Ъ-ъ... да? – Гласът на Джейми бе сънлив.
- Аз съм. – Кавано се шмугна по-навътре между дърветата. Чувстваше хладината на телефона в ръката си.
- Ало? Не мога...
- Аз съм. – Това бе парола, означаваща, че Джейми може да вярва на всяка негова дума, че никой не го принуждава с пистолет на челото да ѝ се обажда. Бе я научил никога да не употребява имена по телефона

и се надяваше да е запомнила урока добре.

– Аз също. – Това бе отговор на паролата. – Защо си... Колко е часът?

Това, че бе усвоила уроците, го накара да се поотпусне.

– Късно е.

– Боже мой, почти четири е!

Той си представи как Джейми, отмятайки тъмната си коса, се взира в часовника до леглото. Искаше му се веднага да и каже от какво има нужда, но разговорът трябваше да прозвучи нормално, в случай че някой подслушва.

– Да, знам, обаче полетът ти е рано и исках да те хвана, преди да уредиш сметката и да тръгнеш за летището. Не мога да заспя като хората, докато не изгладим ония разногласия.

– Разногласия?

Кавано си я представи как свива учудено вежди.

– В събота следобед в бара на хотела. Съжалявам, че се ядоса, когато реших да се върна на работа. Права си. Трябва да прекарваме повече време заедно. – Веждите ѝ се свиват още, Кавано бе сигурен в това. – Помниш ли, като каза, че имаш повече пари от мен и че искаш да се грижиш за мен? Какво ще кажеш да похарчиш малко от тези пари и да се погрижиш за мен сега?

Джейми помълча малко, опитвайки се да съобрази накъде върви разговорът.

– С удоволствие.

– Идеално. Уреди си сметката в хотела тази сутрин, както бе планирала. Но вместо да пътуваш за вкъщи със самолет, защо не го направиш с кола? И то с мен. Ще се возим, ще се радваме на пейзажа, ще си починем.

– Звучи супер. – Джейми продължаваше да крие недоумението си. – Откъде да взема кола? Да взема под наем?

– Иди в Уест Сайд и купи. И без това е време да си вземем нова. Старата не ми харесваше как се държи на пътя.

– И на мен. Време е да я сменям. Каква да купя?

– Един „Форд Таурус“ ще ни свърши работа. Не искам нищо блестящо. Какво ще кажеш за тъмносиня или тъмнозелена?

– Любимите ми цветове.

Гласът на Джейми звучеше все още малко пресипнало от съня и на Кавано му се прииска да е до нея в този момент.

– Вземи от оня модел, с вдигнати задници.

Кавано знаеше, че този модел има двигател двеста коня. Петдесет коня повече, отколкото у базовото изпълнение. С тях едва ли можеха да спечелят някое Гран При, за разлика от сериозните състезателни двигатели, които Глоубъл Протектив Сървисис слагаше на таурусите си. Обаче определено даваха допълнително мощност, като при това се сливаха с милионите тауруси на пътя, а анонимността за него бе по-важна от мощността.

– И тъй като ще се наложи да пътуваме известно време, ще ми трябва и дрешки – продължи той. Куфарът му бе в багажника на тауруса, който бе хвъркнал във въздуха. – Панталони, спортно сако, обувки. Дънки, пуловер, две-три тениски. Помниш мерките ми?

– Как бих могла да ги забравя?

– Никакви луксове.

– Пази боже! Нещо друго?

– Бельо.

– Умирам, като почнеш да ми говориш за бельо.

– Чорапи. Четка за зъби. Нещо за бръснене. Походна аптечка. Човек никога не знае какво може да му се случи на пътя.

– Трябва да се внимава.

– И още как – отвърна Кавано. – Донеси някой и друг сандвич. И вода. Много вода.

Джейми помълча малко, осмисляйки значението на чутото.

– Иска малко време.

– Дойде ми наум. Затова трябва да започнеш по-отрано.

– Къде ще се видим?

– Още не съм сигурен. Ще ти се обадя по обед.

– Нямам търпение да те видя.

– Аз също. Извинявай, че те събудих.

– Хей, можеш да ме будиш когато си искаш. Особено пък ако си до мен.

2.

Кавано натисна бутона за прекъсване на връзката. После изключи телефона, за да пести батерията, но също така и да не му иззвъни точно когато не трябва. След това го пусна в джоба на сако си и предпазливо се огледа, ослушвайки се към звуците на возилата от спасителните екипи в града, край който току-що бе минал. Пожарът бе достатъчно

близо, за да накара полицията да започне евакуация на жителите. Едва можеше да прекоси пътя и да продължи по-нататък в гората, защото колите на спасителните екипи и полицията непрекъснато прорязваха нощта с фаровете си и от някоя от тях можеше да го видят. Бе забелязал пристигналите автобуси с хора с лопати и моторни резачки и този екип като нищо бе готов да използва пътя като ограничител на пожара. Големите камиони пък бяха докарали булдозери.

Инстинктивно се приведе, като чу витловия самолет над главата си. Без съмнение малкият самолет бе към пожарникарите. Наблюдателите в него ще насочват усилията от въздуха, каза си той. И някакси не можеше да спре необоснованите си притеснения, че на самолета може да има монтирани термосензори и тогава усилията щяха да се насочат в съвсем друга посока. Понякога трябва да имаш вяра, каза си той.

Използвайки звуците като ориентир, той продължи през гората. Пет минути по-късно чу приближаващ хеликоптер и отново се сниши инстинктивно, след което си каза, че постъпва глупаво, защото ударната група едва ли би проявила неблагоразумието да се завърне в района на нападението. Този хеликоптер сигурно също е към пожарникарите, помисли си той. Вероятно ще изсипе вода или някакви химикали. Но маркар логиката му да бе непробиваема, непрекъснато се чувстваше уязвим, докато се провираше между дърветата.

Полумесецът, увиснал в черното кадифе на небето, осветяваше пътя му достатъчно, за да заобикаля падналите дънери и храсталците. Целта му бе следващия град по пътя, намиращ се на около осем километра на изток, където ориентиран в посока север-юг път се пресичаше с друг, идващ от нийоркската магистрала. Последният продължаваше на запад към градчето, край което току-що бе минал. По този маршрут бяха минали и спасителните екипи, за да се доберат до пожара. Бе сигурен, че щатската полиция ще сложи подвижно КПП на пътя към града, към който той бе тръгнал, за да попречи на гражданите да навлязат в зоната на пожара. Джейми нямаше да може да го вземе, затова трябваше да си уговорят среща извън отцепения район.

Скоро сивата светлина на зората му позволи да увеличи скоростта. Слънцето вече грееше от два часа насам, когато забеляза сивата дървена къщичка между дърветата. Той веднага се просна на земята и предпазливо надникна иззад храстите. Видя добре поддържана зеленчукова градина, навес и малък гараж, боядисан също като къщата. Това, което обаче прикова най-силно вниманието му, бе маркучът, закачен за крана на двора. Да можех да пропъляза дотам и да глътна малко вода...

Той си представи хладината и сладостта на разливащата се по пресъхналия му език и пламнало гърло вода.

Малко остана да излезе и да се отправи като сомнамбул към водата. И добре, че не го стори, защото само пет секунди след това от къщичката излезе стройна млада жена в дънки, горнище на анцуг, големи ботуши и гумени ръкавици. Щеше да го види, да се стресне при вида на покритата в засъхнала кръв фигура и да се обади на властите.

Тя обаче вдигна тревожно глава към дима по небето, хвана маркуча и извика към къщата:

– Хей, Пит, не знам дали пожарът, за който ни предупредиха, ще дойде насам. Но ако искаш да помогнеш някак на имението си, няма да е зле да я хвърлиш тая бира, да вземеш другия маркуч и да понакиснем малко покрива.

Твърде обезводнен, за да си позволи и на това отгоре да се поти през деня, Кавано се отдръпна обратно навътре в гората. Заобиколи къщата, а също и още няколко като нея на безопасно разстояние, избягвайки града. Стигнал до ориентирания в посока север-юг път, той слезе и мина под малко мостче. Отдолу бе хладно, песъчливо и сухо. Излезе от другия край и продължи навътре в гората, но сега вече черпеше сила от убеждението, че скоро ще си почине. Кривна към ориентирания от запад на изток път, идващ от магистралата, промъкна се зад храсталациите покрай него и насочи поглед на запад, към кръстовищата, където вече със сигурност видя полицейската блокада на пътя, но тя бе отвъд кръстовищата, почти в самия град.

Идеално, каза си той.

Кавано се върна към мостчето. Когато погледна часовника си, с изумление видя, че вече е дванайсет и десет. Той извади телефона, включи го и набра номера.

Телефонът на Джейми иззвъня само веднъж и тя веднага го вдигна. Гласът ѝ бе обезпокоен.

– Да?

– Аз съм – каза той, снишил глас.

– Аз също. Като не се обади по обед...

– Всичко е наред.

– Сигурен ли си?

– Ще стане дори още по-добре, като дойдеш да ме вземеш. – Той дочу гласове от телефона ѝ. – Къде си?

– Купувам колата. Мислех, че плащане в брой, без много увъртания, ще свърши работа по-бързо, ама бумашината си е бумашина. Но

вече се канят да ми дадат ключовете.

Той стисна телефона още по-силно.

– Тъкмо заговори за пари в брой...

– Колко ни трябват?

– Поне две хиляди, разбити на двайсетачки.

– Ще донеса три.

– В банката кажи, че отиваш в Атлантик Сити. Когато си готова с всичко, поеми на север по нийоркската магистрала. На около осемдесет километра след отбивката за Кингстън ще стигнеш до отбивка за град на име Баскървил.

Друг избор Кавано нямаше – на този етап трябваше да каже името на града по телефона. Надяваше се разговорът му да се смеси с многото телефонни обаждания от спасителните екипи и в него да няма дума, която да накара скенера да го изолира.

– Поеми по пътя на запад – продължи той. – След около петнайсет километра, когато стигнеш до Баскървил, спри на кръстовищата и свий вдясно. На стотина метра извън градчето ще видиш сухо дърво, което минава през мостче на пътя. Там спри и излез от колата. Престори се, че някоя от гумите ти изпуска и трябва да ги огледаш.

– На кръстовището вдясно. Мостчето. Ясно! Там ли ще бъдеш?

– Там ще бъда. – Той вдигна глава, защото в същото време над него прогърмя поредният хеликоптер. Под търбуха му висеше огромна цистерна, вероятно пълна с вода. – Освен ако горският пожар не стигне дотук през това време.

– Горски пожар ли? – Тъй като не получи отговор, Джейми продължи: – Ама как добре знаеш да си прекарваш времето, а? Ще бъда там колкото е възможно по-скоро.

– Обади ми се, като приближиш. Телефонът ми ще е включен.

– Добре ли си наистина?

– Ще бъда. Благодаря ти за помощта.

– Благодаря, че ме помоли. Никога не съм мислела, че ще го направиш.

3.

Кавано прибра телефона в джоба на самото си. Свършил всичко, което трябваше да се свърши, той се огледа наоколо. Намери една вдлъбнатина в земята, покри я със сухи клони, огледа импровизирания

камуфлаж, реши, че горе-долу го бива, и се вмъкна под тях. Там, обгърнат от приятната миризма на земя, той облегна гръб на склона, изпитвайки временно чувство на сигурност. Сега не ми остава нищо друго, помисли си той, освен да чакам Джейми.

Въпреки клоните над главата си, започна да му става топло. Кевларената бронезилетка го притесняваше и той я свали. И чак тогава видя шрапнела, забит в нея – парченце от някой от пожарогасителите, които бе хвърлил в пожара.

Взира се в него, присвил очи, почти цяла минута. После попипа туптящия изолирбанд на врата си. Дебелата сребърна лента продължаваше да държи здраво кожата около раната, без да пропуска никаква кръв. Подуването обаче бе болезнено и му пречеше да си върти главата.

Той опъна крака, или поне се опита да го направи: едва ги бе изправил и те отново се свиха към него. Хайде, почва се, каза си той. Този път по-рано, отколкото го очакваше. Докато бе непрекъснато в движение, мъчейки се да избяга от пожара, да уреди работата с Джейми, да си намери някакво убежище, адреналинът бе действал като негов приятел, подавайки гориво към умореното му тяло, забивайки шпори в него.

Но сега, след като през следващите няколко часа нямаше какво да се прави, освен да се лежи и да се чака, той вече не вършеше работа. Оттеглянето му го правеше нервен. Той не само дръпна коленете му към него, но и го караше да скръсти ръце пред гърдите си. Изпитваше неустойчивото желание да се прозява – отчасти от липса на сън, но най-вече защото мускулите имаха нужда да правят нещо, за да се освободят от напрежението. Щом искаш екшън, плащаш си, помисли си той.

Кавано потрепери и обгърна раменете си с ръце. Изчаквайки тялото му да се успокои, той се сгуши в нещо подобно на позата на плода в утробата, което бе съвсем на място, защото често сравняваше оттеглянето на адреналина с подготовка на тялото за раждане – а раждане без болка нямаше.

Клепачите му натезаха. Усещайки, че заспива, той включи телефона на вибратор, сложи го във вътрешния джоб на самото, после извади пистолета и го стисна в една от скръстените пред гърдите си ръце. Приключил с подготовката, Кавано се унесе в сън.

4.

Вибрациите на телефона по корема на Кавано го накараха

моментално да се събуди. Годините обучение го бяха тренирали да изчиства съня веднага от главата си, за да е готов за действие. Усети телефона да вибрира за втори път, изпълзя изпод клоните, послуша се за нежелателни звуци, след което предпазливо надигна глава. Докато душеше въздуха, телефонът иззвъня за трети път. Наоколо нямаше и следа от дим и той реши, че засега няма от какво да се плаши.

Вмъквайки се обратно под клоните, той мушна пистолета в кобура и вдигна телефона.

– Тако Бел. – Това беше още една от паролите им.

– Добре. Готов си – каза Джейми, завършвайки паролата. – Като не отговори веднага...

– Просто бях задрямал. – Притиснал телефона към ухото си, той си погледна часовника. Наближаваше четири и половина следобед. – Къде си?

– Близо до градчето съм. Виждам кръстовищата. Ама ти не си се шегувал за пожара. Горите са потънали в дим. На пътя има и бариера.

– В града? – Кавано мислено се помоли да не са преместили блокадата по-надолу.

– Да, в града. Виждам как един полицай връща две коли пред мен.

– Можеш ли да свиеш вдясно на кръстопътя?

– Да.

– Чакам те.

Той прекъсна връзката, прибра телефона в джоба си и взе бронежилетката. След още един внимателен поглед през клоните, той изпълзя навън в гората, стигна до края на храсталака и впери поглед в пътя север-юг. Над него, както Джейми бе казала, гората бе потънала в дим. Пожарът, изглежда, бе поел на запад вместо към града. Над дима се виеше хеликоптер и хвърляше вода.

По пътя се появи ван с невключени на покрива буркани и той се сниши зад храстите, изчакайки шума от двигателя му да заглъхне в далечината. После отново се надигна, огледа пътя и тъй като не видя нищо тревожно, се хлъзна по една тревясала канавка, която го изведе под мостчето. Вмъкнал се отдолу, той се заослушва за шум от кола, която спира.

След минута се чу точно такъв шум.

Някой отвори вратата на колата и я затвори. По асфалта се чуха стъпки, които скоро заскърцаха по чакъла на банкета – някой като че ли обикаляше колата, оглеждайки гумите.

– Къде си? – попита Джейми тихо.

Той се приближи към края на мостчето.

– Огледай пътя нагоре и надолу. Има ли хора?

– Няма жива душа.

– Влез пак в колата. Изчакай ме да се кача на задната седалка. После тръгвай.

Кавано чу стъпките на Джейми да се връщат. Сърцето му заби по-бързо. В момента, в който я чу да отваря предната врата, той излезе изпод мостчето, изпъзля по канавката точно срещу тъмния таурус, отвори вратата, хвърли вътре бронезилетката и се вмъкна след нея. Легнал на задната седалка, той затвори вратата.

Джейми бе облечена в тънко тъмно сако. Блестящата ѝ тъмна коса се очертаваше като ореол на фона на предното стъкло. Включвайки на скорост, тя хвърли поглед назад. Зелените ѝ очи се разшириха, като видя засъхналата кръв, раздърпаните дрехи, пръстта, саждите, опърлената му коса и изолирбанда на рамото му.

– Божичко! – успя само да промълви тя.

Но го накара да се почувства горд, когато бързо преодоля първоначалния шок, обърна се напред и настъпи газта, подкарвайки колата с нормална скорост, за да не привлича внимание.

– Лоша работа, а? – Стиснала напрегнато устни, тя не отделяше поглед от пътя.

– Изглежда по-лоша, отколкото е. – Думите се премятаха като камъни в устата му.

На пода той видя стек минерална вода, покрит с найлоново фолио. С пресъхнала уста и подут език, Кавано пхна пръст във фолиото да го разкъса.

– Да не си... – Тя пое дълбоко дъх. – ...ранен?

– Да. – Той сграбчи една бутилка и разви капачката.

– Какво по-лошо от това?

– Не е на лошо място. Драсна ме по рамото.

Без да се изправя, Кавано заизлива водата в гърлото си. Част от нея се разля навън по бузата му, после по сакото и накрая върху седалката. Езикът му попиваше водата като гъба.

Гласът на Джейми се повиши с една октава.

– На това лека рана ли му се вика? А това върху нея какво е?
Изолирбанд?

– Да не излизаш от къщи без него.

– Ти си се овързал като изгоряла жица? За бога, можеш да умреш от инфекция! Водя те на доктор.

– Не – бързо каза Кавано между две глътки. – Никакви доктори.

– Но...

– Докторът е длъжен да докладва за огнестрелна рана на полицията.

А не искам изобщо да я замесвам. Не искам да знаят, че съм жив.

– Протектив Сървисис нямат ли доктори?

– Имат.

– Тогава...

– И там не искам никой да знае, че съм жив.

– Какво, по дяволите, става тук?

Кавано отново започна да се налива с вода. Бе толкова зажаднял, че я усещаше как се излива вътре в него и сякаш попива като в пясък. До стека с водата имаше малка кутия от стиропор. Присвивайки очи от болката в рамото, той вдигна капака на кутията и надникна вътре.

– Сандвичи – каза Джейми. – С пастърма, картофена и зелева салата. А също и туршия.

Кавано захапа един сандвич и задъвка енергично. Обаче още след първата хапка му стана лошо. Той легна по гръб и се загледа в тавана, който сякаш играеше пред очите му.

– Сериозно ли? – попита Джейми. – Никакви доктори?

– Никакви доктори.

– Къде да карам сега?

– Върни се на магистралата. Поеми на север. Олбъни е на около час път отук. Регистрирай ни в някой мотел. От ония, дето си оставяш колата отпред пред стаята.

– И нека позная – никакви луксове, нали?

– Нещо дълнопробно. Където плащането в брой да не е необичайно и хората не обичат да викат полицията.

– Май страхотно ще си прекараме.

– Донесе ли аптечка?

– Нещо в гласа ти ми подсказа, че трябва да взема голяма аптечка.

Там, сред торбите на пода е.

Кавано се разрови между торбите и извади пластмасова аптечка колкото голям телефонен указател. Усещайки болката в раната да се засилва, той отвори аптечката и затърси из бинтове, мазила, шишенца, че дори и ножици. Намери няколко карнетки тиленол и хвърли две капсулки в устата си, преглъщайки ги с вода. По-бавно пий, каза си той. Да не ти стане лошо.

– Бях търпелива – обади се Джейми. – Досега те попитах само веднъж.

– Искаш да знаеш какво става ли?
– Божичко, как се сети?
– Никога не съм ти разказвал за задачите си.
– Така е. – Джейми караше, без да отклонява поглед от пътя. – Но този път ще ми разкажеш.

– Да – кимна Кавано. – Щом рискуваш живота си да ми помогнеш, имаш право да знаеш в какво се забъркваш. Затова този път ще ти кажа.

5.

Мотелът в Олбъни, наречен „Край на деня“, се намиреше в странична уличка на пет пресечки от магистралата, в евтин квартал, нямаш нищо общо с Холидей Ин и Бест Уестърнс. Два бара, автосервиз и закувалня за хамбургери – това бе типичното предназначение на окръжаващите го сгради във всички подобни квартали. По улиците рядко се мяркаше някой.

По пътя насам Кавано бе поизмил малко саждите и кръвта от лицето си. Бе си облякъл спортното сако, дънките и пуловера, които Джейми му бе купила, прикривайки изолирбанда на рамото си. Бейзболната шапка, която Джейми бе проявила инициативата да включи в покупките, скриваше опърлената му коса и той вече можеше да се изправи, без да привлича ничие внимание.

Сега огледа унилата улица, застанал пред мотела, докато Джейми влезе в офиса да запази стая.

След малко излезе, показвайки му ключа, прикрепен към голям жълт пластмасов куб.

– В брой ли плати? – попита той.

– Да. Казах на администратора, че кредитната ми карта е открадната.

– Обяснение като всяко друго.

– Вероятно е свикнал да получава пари в брой от такива като нас. Сигурно си мисли, че сме дошли тук да правим секс. – Джейми подкара колата навътре в мотела. – Разбирам защо не искаш да плащам с кредитна карта. Да не оставяш следа. Но на теория никой не знае за мен, нали така?

– На теория – отвърна Кавано. – Не съм казвал на никого от Протектив Сървисис. Нито дори на Дънкан.

За миг той си припомни обезобразеното лице на Дънкан и мъката и

ярогта му се засилиха.

Джейми спря колата срещу предпоследното бунгало.

– Ами тогава не проявяваш ли по-голямо внимание, отколкото е необходимо? – Тя поклати глава. – Чакай, знам какво ще кажеш. Няма такова понятие като „по-голямо внимание“.

Въпреки чувствата си в момента, той успя да се усмихне.

Джейми излезе от колата, отиде до вратата на бунгалото и я отключи.

Кавано отвори задната врата на колата, взе няколко пакета, които биха отвлекли вниманието на някой евентуален наблюдател – хората много обичаха да гледат пакети, – и с възможно най-твърдата си крачка влезе в бунгалото.

Две обикновени легла с избелели покривки. Масата бе изподраскана. Малкият телевизор бе захванат за стената. Мокетът бе тънък. Огледалото на бюрото бе пукнато в единия ъгъл.

– Каза, че искаш нещо долнопробно – обади се Джейми.

В стаята миришеше слабо на цигарен дим.

– Нямахте свободни стаи за непущачи – добави Джейми.

– Няма нищо. – Кавано сложи пакетите на масата, седна на леглото и се отпусна по гръб, затваряйки очи и чакайки замайването да премине. – Добро скривалище. Чудесно се справи.

– Ще донесе водата и другите неща от колата.

След като свърши това, Джейми затвори вратата и я заключи.

Проснал се на леглото, без да отваря очи, Кавано усети, че тя го гледа.

– Да не паля ли лампите? – попита Джейми.

– Не ги пали.

– Какво още да направя за теб?

– Донеси ми вода. Дай и малко тиленол.

– Раната да не се е инфектирала?

Той преглътна капсулките с вода.

– Сигурно. – Кавано се надигна с усилие. – Няма да е зле да проверим.

6.

Горещият душ обливаше Кавано, водата биеше наведената му глава и се спускаше на криволичещи вадички по гърба му. Той вдигна глава и

подложи лице и гърди под горещите струи. Чувстваше се толкова слаб, че трябваше да седне.

Завесата на душкабината не бе дръпната. С очертана срещу светлината от огледалото фигура, Джейми свали седалката на тоалетната чиния. После седна и опряла лакти на коленете си, го загледа.

Макар че светлината дразнеше очите му, тя му даде възможност да види кръвта, пръстта и саждите, отцеждащи се в сифона на пода. Натърка главата си с шампоан и част от опърлената му коса си замина заедно с него.

– По краката и гърдите имаш синини и охлузвания – каза по едно време тя.

Докато пътуваха насам, с краткотрайни почивки той ѝ бе разказал какво бе станало. И отново го бе накарала да се почувства горд, защото само слушаше, без да го прекъсва с възклицания на ужас, преглъщаше емоциите и от време на време задаваше уточняващ въпрос.

– Ударил съм се сигурно когато съм се търкалял надолу по дерето – отвърна той. – Знаеш ли, от теб би излязъл добър оперативен работник. Бързо схващаш. Имаш добър нюх, макар и да не знам откъде си се сдобила с него.

Със сериозност, само подчертаваща красотата ѝ, Джейми каза:

– Нюха го имам от това, че живея с теб. – Тя запретна ръкави и насапуниса гърба му. – Кажй сега защо Прескот е искал да избие целия екип?

– И кои бяха ония в хеликоптерите? – добави Кавано. – Държах се като добре обучена група за специални поръчения.

– Ами ударната група в склада?

– Имаха необходимите неща, но тактиката им бе конвенционална. Не бяха така дисциплинирани като ония от хеликоптерите. Когато шурмуваха стълбите, изведнъж се спряха, сякаш се бяха изплашили или нещо такова.

Кавано спря душа. Водата капеше от него и за момент нито той, нито Джейми помръдваше.

– Време е май – каза той. – Спомняш си какво трябва да се направи?

– Много ясно ми обясни.

– Добре.

Кавано пое дълбоко дъх, вдигна дясната си ръка към лявото рамо, отлепи краищата на изолирбанда, изпусна бавно въздуха си, пое дълбоко нова глътка и започна да дърпа лентата. Залепящата се страна на

лентата се отделяше бавно от кожата му. Не искаше да го направи бързо и рязко, защото не биваше да разкъсва и разширява раната. Но така болката бе по-голяма. След като свали изолирбанда, от раната потече кръв, но не толкова, колкото бе текло, преди да я залепи с него.

Джейми веднага притисна насапунисаната кърпа към раната, бързо, но внимателно попивайки мръсотията и гноята.

Той направи гримаса.

– Готово – каза тя.

Кавано се наведе напред да пусне душа и да се изплакне.

– Не мога да си извия главата да видя какво става.

– Направил ти е улей през рамото. Хубавото е, че куршумът е минал и заминал.

– А какво му е лошото?

– Улеят е пет сантиметра дълъг.

Кавано кимна. Докато кръвта се изливаше в сифона, той спря душа и се подготви за следващото действие на Джейми.

Преди да се регистрират в мотела, те бяха минали през една аптека и бяха купили шишенце с кислородна вода.

Сега Джейми отвори шишенцето и изсипа малко от нея върху раната.

Течността зашумя и се разпени в дълбокия и дълъг улей, а болката бе такава, сякаш някой му режеше месата с тъп нож. Той изскърца със зъби и се хвана за ваната.

– Изплакни я – каза му Джейми.

Със замъглено зрение той отново пусна душа. Към сифона се стече още кръв, примесена с пяна от кислородната вода. Той се дръпна от душа и Джейми заля раната с нова порция кислородна вода. Дълбокият и дълъг улей отново кипна в кървава пяна.

– Боже всемогъщи! – изпъшка Кавано.

Той отново се пхна под душа. Постоя малко, изчака кръвта и пяната да се отмият, после спря душа и се облегна отмалял на ваната, усещайки мократа кърпа върху раната си.

Мускулите на челюстта му се схванаха.

– Кожата е червена – каза Джейми.

– Изолирбандът сигурно я е раздразнил.

– Не. Това е друг вид червенина. Изглежда така, сякаш се е инфектирала.

Джейми попи кръвта. Бързо, преди още да е избила нова кръв, тя отвори тубичката антибиотичен вазелин, изстиска половината от

съдържанието ѝ около улея, натисна една марля върху него и залепи марлята с лейкопласт.

Той пое дълбоко въздух.

– Можеш ли да се изправиш?

Подхлъзна се при първия опит. Джейми го подхвана, преди да е паднал, а водата по гърдите му намокри блузата ѝ.

Настани го да седне на тоалетната чиния и взела вече голяма кърпа, избърса ръцете, гърдите и гърба му, старайки се да не докосва раната, където залепената върху нея марля вече бе порозовяла.

– Ще те изправя – каза Джейми.

С нарушено чувство за равновесие, Кавано усети как Джейми намята кърпата върху краката и слабините му. Освен болката в рамото му, усещанията му сякаш идваха някъде отдалеч, сякаш тялото не бе негово.

– Хайде дръж се сега. – Джейми прехвърли ръката му през врата си и пристъпвайки бавно напред, го въведе в спалнята и го отпусна внимателно на по-близкото легло. – Много топъл ми се струваш. Да не би да имаш треска?

Още преди да успее да отговори, започна да трепери. Гледайки го как се тресе като ударен от ток, Джейми свали панталоните си, пхна се под завивките и го прегърна.

– Трябва ти...

– Не – едва успя да промърмори Кавано, тракайки със зъби.

Клепачите му натезаха. Тъмнината в стаята се сгъсти.

Тя го притисна към себе си.

7.

Подръпване в рамото го събуди. Примигвайки срещу слабата светлина, процеждаща се през пердетата, той се помъчи да стои мирно, докато Джейми свалеше превръзката от рамото му. Зелените ѝ очи се присвиха, оглеждайки изпитателно раната.

– Как е?

– Червена колкото снощи – отвърна тя.

Той усети нещо в гърдите да го стяга.

– Но поне вече не си толкова горещ.

– Това е обнадеждаващо, не мислиш ли?

– Раната е хванала коричка.

– Видя ли? Обнадеждаващо.

Тя пак сложи антибиотик, покри го с марля и здраво я залепи с лейкопласт.

– Колко е часът? – Кавано рефлексивно изви глава към нощното шкафче и се взря в цифрите на часовника, които показваха 4:22. С недоумение кимна към пердето. – Как може да е толкова светло по това време?

– Следобед е.

– Какво?

– Спа цяла нощ и през по-голямата част от деня. Не си ли спомняш как те храних със сандвича?

– Не.

– Тази сутрин.

– Не.

– Няколко пъти те водих до тоалетната.

Кавано я гледаше неразбиращо.

– Когато камериерката дойде да почисти стаята, излязох навън да разговарям с нея – продължи Джейми. – Казах ѝ, че си се натровил от развалени сандвичи. И че не искам да те оставям сам. После ѝ дадох да занесе пари на рецепцията и запазих стаята за още една нощ. Обадих се по телефона и момчето ми събщи, че е занесла парите. „Няма проблем“, казва.

– Да, ти наистина имаш нюх на оперативен агент.

– Трябва пак да хапнеш.

– Не съм гладен.

– Няма значение. Няма да се излекуваш бързо, ако не ядеш.

– Не мога да понеса мисълта за пастърма и картофена салатата.

– Те сигурно и без това са се развалили. Кажете какво искате. Пица? Можем да си я поръчаме.

Той отвори уста да възрази.

Но тя отново го накара да се почувства горд, като добави бързо:

– Вземам си думите назад. Никакви доставки. Това вреди на сигурността, нали?

– Точно така.

– Тогава значи трябва да изляза и да купя нещо. Друг начин няма. Кажете ми сега кое ти звучи добре. Печено пиле? Млечен шейк? Каквото и да е.

Кавано трябваше да я убеди, че има апетит. В противен случай щеше да се изкуши да повика доктор.

– Пиле. Помогни ми да отида до тоалетната.

След това тя му донесе сапун за бръснене и самобръсначка. Остъргвайки наболата тридневна брада, той се почувства по-чист. Обаче докато свърши и се добере до леглото, си каза, че е изтощен повече отвсякога.

– Сега вече мога ли да изляза? – попита Джейми.

– Ако ударната група знаеше къде сме, досега да са шурмували мотела. – Завит до брадичката, Кавано се надигна. – Окачи отвън знака „Не ни безпокойте“ и ми дай пистолета.

– Нямаше да го поискаш, ако не си мислеше, че все още има опасност.

– Силата на навика.

– Да бе, да – скептично промърмори тя.

Чу я как проверява дали вратата е заключена, после погледна часовника, който показваше 4,58.

Имаше едно нещо, което трябваше да узнае. С мъка посегна за дистанционното управление на телевизора, насочи го към апарата и го включи на местен канал.

„Новините на живо в 5 ч. следобед“ по Канал 6 тъкмо започваха. Както Кавано бе очаквал, пожарът бе в главните новини. Слушаше какво разправя репортерът и гледаше кадри с изнурени пожарникари с моторни резачки, лопати и маркучи, мъчещи се да отклонят пламъците от първия град, покрай който бе минал вчера. Разкъсвайки димната завеса, отгоре се виеше хеликоптер и хвърляше химикали в огнения ад.

– До днес следобед деветдесет процента от пожара бе потушен – заключи репортерката от местния канал, след което се прехвърли върху някакъв политически скандал в Олбъни, с участието на един сенатор, който бил арестуван за каране на кола в пияно състояние и за това, че блъснал малко момиче на колело и му счупил краката.

Отегчен, Кавано погледа още малко, после започна да сменя каналите един след друг, спирайки на Канал 10, където репортажът за пожара тъкмо свършваше. Смаян, той чу репортера да казва, че в края на следобед пожарът бил напълно овладян. Той се върна обратно на Канал 6 толкова обезпокоен, че не обръщаше внимание на картините на екрана. В 17,30 ч. имаше още едно издание на местните новини и сега репортажът за пияния сенатор се бе превърнал в главна новина. На пожара – „напълно овладян“ – бяха отделили само половин минута. Той отново се прехвърли на Канал 10, където репортажът за овладения пожар тъкмо започваше преди прогнозата за времето.

Кавано смръщи вежди.

В шест часа, докато започваше поредният преглед на местните новини, Кавано дочу леко почукване на вратата, следвано от три бързи почуквания и накрая шум от ключа. Просто в случай че Джейми може да има нежелани придружители, той скри пистолета под завивките и го насочи към вратата.

Джейми влезе, понесла книжни кесии със знака на Кентъки Фрайд Чикън.

Кавано отпусна пистолета под завивките.

– Някакви проблеми? – попита тя.

– Видях нещо по телевизията.

Джейми заключи вратата и заизважда картонени кутии от кесиите.

– Какво толкова си видял?

– Безпокои ме това, което *не* видях.

Тя поклати озадачено глава.

– Виж сама – каза Кавано.

Джейми седна до него и двамата се загледаха в новините.

Политическият скандал пак бе новина номер едно. Както и по Канал 10, репортажът за овладения пожар бе последната новина преди прогнозата за времето. Показаха само няколко кадъра с пожарникари.

– Разбра ли сега какво имам предвид? – попита той.

– Ама аз почти нищо не видях. Ако бях мигнала, щях да изгърва репортажа. – Джейми извърна поглед от телевизора и го впери в него. – Четирима души убити? Таен бункер? Хеликоптери с ракети? А по телевизията показват само един-двама пожарникари с изцапани със сажди лица и брадви в ръцете.

– По-ранните репортажи бяха по-дълги, но общо взето същите – каза Кавано.

– Може пожарникарите още да не са стигнали до мястото, откъдето е започнал, и затова да не са намерили трупове.

– Може – кимна той. – Но мястото, откъдето пожарът започна, би трябвало да изгори най-напред и вече да не гори. Самолетите отгоре би трябвало да видят силуета на изгорелия хеликоптер долу. И тези на двата джипа. Чад и Треиси се разхвърчаха на парчета. – Гневът го стисна за гърлото и думите излязоха насила. – Обаче тялото на Роберто беше цяло. Дори и изгорено, то пак щеше да си прилича на тяло. И няма начин някой от градчето да не е чул трите хеликоптера и експлозиите.

– Купих „Олбъни Таймс Юниън“. – Джейми се приближи към бюрото. – Вестникът е от тази сутрин, затова не отразява развитието следобед. Но все пак може да ни подсказе нещо.

Тя взе вестника и го донесе до леглото.

Статията за пожара бе в долния край на първа страница. До нея имаше снимка на уморен пожарникар, почти целия обгърнат от дим. Статията продължаваше на осма страница, където бе сложена отново в долния край.

– Ето – посочи Джейми абзаца в края. – Някой от града наистина чул експлозии.

– *Избухнали бутилки с пропан?* – Кавано не можеше да повярва на очите си.

Тя цитира пасажа изцяло:

– „Властите предполагат, че, стигайки до хижите по склона на планините, пожарът е взривил склад за бутилки с пропан“.

– Около бункера няма никакви хижи.

– Но те само се опитват да налучкат какво е предизвикало експлозиите – каза Джейми.

– Или някой лъже. Прочете ли там, дето пише за докарания специален екип, който да установи причината за пожара?

– Смяташ, че някой крие истината?

– Не е невъзможно – отвърна Кавано. – Някой с влияние упражнява натиск върху местните власти и държи пожарникарите на разстояние, докато специалният екип отива до мястото, откъдето е започнал пожарът. Мястото е отдалечено и лесно може да се прочисти. Никой няма да види хеликоптерите, дошли да приберат трупове и да прикрият разрушенията.

– Някой с влияние? За правителството ли става дума?

– Не знам дали някой друг би бил достатъчно могъщ, за да не допусне никой вътре в района – отвърна той.

– Но какво общо има, за бога, Прескот с правителството?

Кавано сви рамене по навик. По-добре да не го бе правил – болката веднага го захвапа в лявото рамо.

– Лабораторията му била наета от Агенцията за борба с наркотиците, за да извърши научноизследователска дейност върху начините да се спре пристрастяването.

– Това не обяснява участието на военен специален екип – поклати глава Джейми. – Нито пък защо е трябвало да избият всички. В склада, казваш, искали да хванат Прескот жив?

– По всичко изглеждаше точно така. Няколко пъти им се удаде случай да ни убият и двамата. Но вместо това предпочетоха да ни устроят клопка.

– Обаче в бункера вече са искали да убият всички.

Кавано кимна.

– Какво ги е накарало да променят намеренията си? Или пък да не би целта да е била нашата група, а Прескот да е бил използван само като примамка. Идва с нас до бункера и там ни устройва клопка, а?

– Но за какво му трябва на когото и да било да избива групата ви? Можеш ли да се сетиш за някого от предишни задачи, който би поискал да направи такова нещо?

– Доколкото си спомням, никога не съм ставал свидетел на нещо толкова сериозно, та някой бивш клиент да ме смята за опасен за това, че съм го чул или видял – отвърна той. – Тъй или иначе, през последните шест месеца не съм имал съвместна задача с Чад, Трейси или Роберто. Но дори да бях имал, няма начин нападателите да са научили кой е изпълнявал задачата. Дори Дънкан до последната минута не знаеше.

– Идва ми наум едно нещо, но... – колебливо изрече Джейми.

Той я загледа очаквателно.

– Докато ти спеше, имах доста време да помисля. Ами ако двете ударни групи не са имали нищо общо помежду си?

– Карай нататък.

– Ако предположим, че първата група е искала да залови Прескот, точно както е показвала и тактиката ѝ – продължи Джейми. – А втората група...

– ...е искала да го убие, каквито точно бяха действията ѝ? – попита Кавано.

– Да убие Прескот. Ти и останалите сте били само странични мишене. Просто сте пречели на изпълнението.

– Но това не обяснява защо Прескот искаше да ни избие всички. Поведението му не е адекватно, ако не е работел заедно с ония от хеликоптерите.

– Които са изглеждали и са действали като военен екип за спецоперации – допълни Джейми. – Каза ми, че си видял как ги вдигат обратно по машините.

– Да.

– Всички ли видя?

– Да. Трябваше да се убедя, че всички са си тръгнали.

– А видя ли да вдигат и Прескот?

– Не.

– Не ти ли се струва странно, ако той е бил темен човек?

– Може да е изгорял в пожара.

– И те не са прибрали трупа му?

– Ако не са могли да стигнат до него. Това би било едно от нещата, които онази специална група, за която пишат във вестниците, би искала да прибере най-напред.

Джейми сведе поглед към изтъркания мокет.

– А може би фактите са точно такива, каквито изглеждат. Първата група е искала Прескот жив. Втората – мъртъв. Той се е страхувал и от двете. И твоят екип наистина е разполагал с информация, която е трябвало на всяка цена да си остане секретна.

Кавано внезапно изпита студ, но не от треската, а от чувството, че Джейми наистина налучква нещо.

– Господи!

– Информация, която те прави опасен – продължи Джейми.

– Планът с изчезването на Прескот. – Развълнуван, той седна в леглото, изохквайки от болка. – Кучият му син!

Стана му ясно, че Прескот е разбрал кой е в хеликоптерите и е бил сигурен, че тази втора група, за разлика от първата, иска да го убие. Знал е много добре, че хората от хеликоптерите ще унищожат всяко превозно средство, опитващо се да напусне бункера, точно както е знаел, че те разполагат с достатъчно мощно въоръжение, за да си пробият път в бункера и да неутрализират охраната. Секунди преди да бъде убит, той е изпаднал в паника. Решил, че единственият начин да се спаси е да направи отвличаща маневра, подпалил е пожара, отчаяно мислейки, че в създалата се суматоха ще му се удаде начин да се измъкне. Каквото и да е било, все му се е струвало по-добро, отколкото да чака неминуемата смърт. Обаче се е притеснявал, че някой член от охранителния екип може да оцелее по някакъв начин и да падне в ръцете на ударната група.

– Мисля, че Прескот е имал намерение да ни избие още от самото начало – каза Кавано. – Трябвало е да се чувства абсолютно сигурен, че никой на света не знае как е изчезнал. По този начин никой никога няма да узнае тайната му. Не е могъл да си позволи да лежи по цели нощи и да гледа тавана, представяйки си как хващат някого от нас, подлагат го на мъчения и той изпява как е станал номерът с изчезването, казва им и новата му самоличност.

– Но как се е надявал да избяга от пожара?

– Той е доста изобретателна личност. Задава въпроси. Гледа. Учи се. Успях да избягам от ударната група, защото гледах да съм близо до фронта на пожара, за да заблудя термосензорите в хеликоптерите. Щом аз съм се сетил за това, защо някой, умен като него, да не може?

– Има голяма разлика. Ти си имал кого да извикаш за помощ и го направи. Обаче човек, отчаян колкото него, няма да има доверие на никого... Казваш, че бил дебел. Не би могъл да ходи кой знае колко. Как е мислел да се измъкне от района?

– Може все пак да се е обадил на някого – каза Кавано. – И след като го заведе на безопасно място, да убие човека, който му е помогнал. Тайната пак се запазва.

Очите на Джейми потъмняха.

– Или може да е стигнал до най-близкия град и е принудил някого да го откара. А може... – Кавано изведнъж се сети за нещо и то го изнепада. – Той не би позволил на никого да узнае как ще изчезне.

От вълнение главата му отново се замая. Но успя да стане.

– Къде са ми дрехите?

Джейми изпадна в паника.

– Ама ти не можеш да ходиш! Какво се опитваш да...

– Просто се сетих къде е отишъл Прескот. – Той измъкна телефона от джоба на самото си и набра някакъв номер.

От другата страна телефонът иззвъня.

– Хайде, помогни ми да се облека. Дай ми и бронжилетката.

Телефонът отново иззвъня.

– Вдигни, хайде вдигни – замоли се той на абоната, на когото звънеше.

Телефонът иззвъня за трети път.

– Трябва да я намерим.

– Нея ли? – попита Джейми.

Телефонът иззвъня за четвърти път. Включи се запис на женски глас: „Моля, оставете името, номера си и съобщението. Ще ви се обади при първа възможност“.

Кавано прекъсна връзката.

– Бързо! Тук, в Олбъни, има една жена, която според мен Прескот се кани да убие.

8.

Докато Джейми караше бързо из потъналите в сенките на залеза улици на Олбъни, Кавано се постара да ѝ обясни ситуацията.

– Дадохме на Прескот името и телефонния номер на една банка, заедно с номера на сметка. След като изпереше парите си, той трябваше

да преведе сто хиляди долара на една фалшификаторка, която живее тук, в Олбъни.

Като следваше указанията му, карайки бързо колкото позволяваше ограничението на скоростта, Джейми сви зад един ъгъл и влезе в някакъв парк. Бързите завои засилиха замайването на Кавано, но гледаше Джейми да не разбере, за да не намали. Трябваше да стигнат колкото е възможно по-скоро и нищо друго нямаше значение.

– Фалшификаторката е приготвила номер на социалната осигуровка, паспорт, шофьорска книжка, кръщелно, кредитни карти – изобщо пълен набор документи на нова самоличност. – Кавано пое дълбоко дъх. – На Прескот му оставаше само да реши как да промени външността си. Да си боядиса косата или да я обръсне, да си пусне мустаци и изобщо каквото и да е. След като направеше тези промени, фалшификаторката трябваше да го снима за паспорта и книжката и Прескот щеше да е готов да започне новия си живот. Смятахме да го заведем при нея вчера сутринта.

– Как се...

– Карен Атъргън. Опитвам се да си спомня дали някой от нас е споменал на Прескот името ѝ. Мисля, че Дънкан го направи. Само първото име обаче. Но това, името и телефонният номер на банката ѝ, както и номерът на сметката, е достатъчно на Прескот, за да я намери.

Намалявайки скоростта на косъм по-малко от ограничението, Джейми мина покрай спряла полицейска кола на излизане от парка.

– Номерът на сметката ѝ как ще му помогне да я намери?

– Скривалището на Прескот в склада бе претъпкано с електроника. Според мен е добър с компютрите така, както аз съм добър с оръжията. Знаейки името на банката и номера на сметката... – Гласът на Кавано заглъхна.

– Добре ли си?

– Само си поемам въздух. – Той се насили да продължи: – Въоръжен с номера на банкова сметка, не след дълго един хакер може да се добере до името и адреса на Карен от интернет страницата на банката. Но има и друг начин.

Продължавайки да следва указанията му, Джейми навлезе в заможен жилищен квартал с обширни дворове и извисяващи се нависоко дървета пред преустроени къщи от деветнадесети век.

– Как?

– Той е един от най-естествените елиситори, който съм виждал през живота си.

Джейми знаеше какво означава този термин – човек, който има вродена способност да измъква информация от хората, без изобщо да дава вид, че го прави.

– Представи си, че работиш в отдел „Информация“ на банката – каза Кавано. – А аз съм Прескот и ти се обаждам по телефона. – Той си преправи гласа така, че да звучи нетърпеливо. – „Става дума за сметка номер пет пет седем шест три. С жена ми се оженихме преди три месеца. Тя се обади във вашия отдел, за да смени името и адреса си, но оттогава не е получила от вас нито едно месечно банково извлечение. Вече няколко пъти се опитвам да вляза във връзка с банката. По дяволите, няма ли някой там, който да помогне? Сметката трябва да е на името на Карен Уошбърн“.

На Джейми ѝ бе необходима само секунда, за да предположи какво би отговорил смутеният банков чиновник.

– „Не, сър, Карън Атъртън“.

– „Това ѝ беше името, преди да се омъжи за мен, по дяволите! А адресът е Крествю Лейн 444“.

– „Не, сър, Моргън Авеню 256“.

– „Там живееше преди, за бога! Ето защо банковите ви извлечения не идват. Бихте ли се погрижили да нанесете промяната?“ – Кавано отново заговори с нормален тон. – Видя ли колко е лесно?

– Мислиш ли, че Прескот е толкова ловък, че да манипулира хората така?

– По дяволите, той и мен изработи. А онова, което най-много ме прави да се чувствам като глупак, е, че аз почти го харесвах. В склада той се бе уплашил до смърт, но нито веднъж не загуби самообладание. Правеше всичко, каквото му наредя. В бункера не би подпалил пожара, ако не се е чувствал абсолютно сигурно сгашен отвсякъде. Трудно ми е да си представя колко кураж му е бил необходим, за да се опита да ни убие.

– Кураж ли? – озадачено попита Джейми. – Ти говориш така, сякаш му се възхищаваш.

– Да му се възхищавам? Аз го мразя така, както не съм мразил никого в живота си.

Тежестта на изречените от Кавано думи ги накара да замълчат за момент.

– Къщата е зад ъгъла – каза той тихо.

Джейми сви по друга улица със същите големи дворове и внушителни къщи. Отнякъде се чуваше приспивният шум на малка

сенокосачка.

– Онази там – посочи той. – Викторианската.

Това бе постройка на два етажа и половина, с кулички, фронтони и дълга и обширна веранда, боядисана в бяло.

– Спри малко по-нататък. – Кавано се изхлузи надолу, за да не го забележат. – Достатъчно далече, че ако Прескот е в къщата, да не види колата.

– Защо до стъпалата към верандата има и скосена пътечка – попита Джейми, докато минаваха покрай къщата.

– Карен е в инвалидна количка. Автомобилна катастрофа.

– И въпреки това решава да живее във викторианска къща на два етажа и половина?

– Всъщност къщата устройва Карен чудесно. Вътре има ремонтиран асансьор, произведен през двайсетте години на миналия век. Минава от етаж на етаж без никакви проблеми. Може да използва тоалетната и да влиза във ваната без чужда помощ. Именно това ме притесни, когато ми отговори телефонният ѝ секретар. Обикновено отговаря тя.

– Освен ако не е излязла.

– Може. Ами ако не е?

– Обади се на полицията. Кажим им, че има опасност за живота на един от живеещите в квартала.

– Полицията има сложна техника за установяване самоличността на този, който се обажда. Проследяват обаждането и стигат до мобилния ти телефон дори и да си блокирал номера. Ако тук наистина има нещо, после ще те издирят и ще те свържат с него.

– Тогава им се обади от обществен телефон.

– Какво внимание ще обърнат пък на това? – попита Кавано. – Няма ли да решат, че някой си прави майтап? Или ще пристигнат веднага? Или пък ще изчакат, докато намерят удобна патрулка? И ако никой не им отвори, дали ще разбият вратата, само за да се уверят, че вътре всичко е наред? И ако всичко наистина е наред, няма ли да започнат да си задават въпроси за какво служи тая техника за печат и за какво са тия празни документи? Не. Карен е в опасност сега. Няма време да се опитваме да убеждаваме полицията. Трябва аз да свърша това.

– Говориш така, сякаш за теб тя е по-важна, отколкото обикновена колежка май, а?

– Тя е сестра на един човек, с когото бяхме приятели в Делта Форс.

Видът на Джейми обаче даде ясно да се разбере, че това не е достатъчна причина.

– Казваше се Бен – продължи той. – Изтече му кръвта, докато го изнасях от една акция.

Джейми го гледаше изпитателно.

– Карен му беше единственият близък човек. Обещах му да се грижа за нея.

– Тогава да се погрижим да спазиш обещанието си.

Джейми направи обратен завой в края на пресечката и спря колата с предницата към къщата. Дватама с Кавано слязоха от колата.

– Не бива да идваш с мен. – Бронежилетката му тежеше под ризата и спортното сако.

– Но...

– Ако Прескот е вътре, нещата могат много бързо да загубеят.

– Мога да ти помогна нещо.

– Ако имах пистолет за теб... – Кавано я бе научил как да борави с оръжие. – ...може би. Но не мога да ти позволя да рискуваш живота си, без да имаш с какво да се защитиш. Най-доброто нещо, което можеш да направиш, е да седнеш в колата с телефон в ръка. Ако ти се обадя и викна за помощ...

– Ще натисна газта до дупка и ще вляза в къщата. Ако трябва, даже ще кача колата на верандата.

– Чудесно. – Той ѝ се усмихна и внимавайки за раната, лекичко я притисна към себе си.

– Само преди минутка говореше за храбри изпълнения. Не разбирам как... Не те ли е страх да влезеш вътре?

– Страх ме е за Карен. Единствено за нея мисля в момента.

9.

Залезващото слънце хвърляше дълги сенки. Концентрацията на Кавано правеше къщата на Карен да изглежда по-голяма от останалите – нямаше откъде да се промъкне вътре, без да бъде видян от съседите, които вероятно веднага щяха да звъннат на полицията. Затова можеше да мине само през входната врата, все едно че идва на гости.

Забеляза, че въпреки настъпващия здрач в къщата не свети нито една лампа. Това можеше да е лош признак или пък просто означаваше, че Карен не си е вкъщи, че някой приятел може да е минал и да я е завел някъде, на кино например. Това би обяснило също така и защо Карен не се обажда.

Но тя вероятно би оставила някои лампи светнати или пък на таймер, така че, като се върне, в къщата да не е тъмно.

Той стигна до къщата и продължи напред по тротоара, минавайки покрай грижливо окосената ливада на път за широката веранда. Бе готов веднага да потърси прикритие, ако видеше и най-малкото подозрително движение.

Качвайки се по стълбите, той се почувства уязвим, но знаейки, че никога няма да си прости, ако не спази обещанието си към убития си приятел, той си наложи да продължи. Пъхайки ръка под самото и отпусвайки я върху пистолета, той надникна през стъклото, оформящо горната третина на входната врата.

Успя да види само тъмен коридор. Натисна бравата на вратата по-скоро по навик и се изненада, когато тя се отвори. Имаше ли някакъв смисъл в това жена в инвалидна количка да оставя вратата си отключена?

Той извади пистолета и се вмъкна вътре. Раненото рамо го заболя, когато вдигна оръжието пред себе си с две ръце и го насочи последователно към потъналия в здрач коридор, към стълбището отстрани, към стаята вдясно и към тази вляво.

Внимавайки да не вдига шум, той посегна с едната ръка назад и затвори вратата. Задържа дъха си и се ослуша, но не чу нищо друго освен пълна тишина. Къщата беше празна, но това впечатление не означаваше нищо.

Откъде да започна? Отне му само секунда, за да разбере коя стая да провери най-напред. Той тръгна бавно и предпазливо по коридора, пристъпвайки с малки крачки, за да е сигурен в равновесието си, като през цялото време държеше пистолета насочен напред с две ръце. Фокусира зрението си така, че широкото улейче на мерника над ударника да обхваща от двете страни връхчето на мушката в края на цевта. Това връхче бе направено от тритий, който излъчваше слаба зеленикава точица на фона на околния здрач. Невидима отпред, тази точица се виждаше идеално откъм Кавано и му даваше възможност, без да напряга зрението си, да е винаги на равна мушка в тъмнината.

Той подмина една врата, която остана от дясната му страна – входа към асансьора, за който бе разказал на Джейми, – стигна до края на коридора и огледа кухнята, в която имаше тухлена камина и модерна готварска печка, имитация на чугунените печки от едно време. Извърщайки се към вратата, но без да застава пред нея, той посегна отстрани и въртна топката, замирайки при скърцането, което се раздаде от това

действие, и дръпна.

В къщата цареше пълна тишина.

Притиснал гръб отстрани до вратата, Кавано пое дъх – едно, две, три, – задържа дъх – едно, две, три, и издиша – едно, две, три, опитвайки се да успокои лудото биене на сърцето и дишането си.

Рязко се извъртя пред отворената врата и насочи пистолета надолу по стълбите към мазето. Сенките долу бяха по-тъмни от тези в кухнята, но в тях нищо не помръдна.

Знаейки, че Карен държи фенерче в едно чекмедже вдясно от коридора, Кавано отиде и тихо го извади. Приведе се и с лявата си ръка вдигна фенерчето над главата си, насочвайки го надолу по стълбите. Когато светнеше, ако долу имаше човек, той щеше да стреля по фенерчето, предполагайки, че това е центърът. А през това време на Кавано щеше да му се открие възможност да стреля по пламъка от дулото.

Обаче никой не стреля.

Той отново замря и се ослуша. Къщата бе абсолютно тиха.

Заслиза надолу и под тежестта му едно от стъпалата скръцна. Шумът го шибна по опънатите нерви като камшик. Поemi – едно, две, три. Задръж – едно, две, три. Издишай – едно, две, три.

Той продължи надолу.

Неочаквано единият крак на Кавано като че ли започна да отмалява. След това стомахът му се преобърна. Това е реакция на пренапрегнати мускули, готови всеки момент да влязат в действие, каза си той. Сърцето просто изпомпва повече кръв – това е всичко.

Обаче в същото време в ноздрите го удари слаба, но неприятна миризма и от нея сърцето му заби като че ли още по-бързо. Цялата ситуация му се стори позната, но не можа да си припомни откъде и не смееше да се разсейва, за да рови из паметта си. Трябваше да се съсредоточи върху това какво ще намери долу в мазето.

Слязъл до средата на стълбите и пристъпвайки с още по-голямо внимание, за да не губи равновесие, той усети, че краката му отмаляват все повече. Неприятната миризма леко се бе засилила. Ръцете му се разтрепераха и прицелването стана невъзможно.

Адреналинът е мой приятел, каза си той. Краката ми отмаляват, защото са готови всеки момент да се задействат като освободена пружина. Сърцето ми бие по-бързо, защото мускулите ми имат нужда от повече кръв. В стомаха ми пари поради химическите промени, протичащи в организма ми – гликозата и мастните киселини, които черният ми дроб произвежда, за да имам енергия на момента. Белите ми дробове пхтят

като мехове, за да имам достатъчно кислород, когато ми потрябва.

Знаеше, че това, което в момента изпитва, е така наречената реакция „бой или бяг“. Но да побегнеш означаваше паника, а той нито веднъж в живота си – особено пък в бой – не бе изпитвал порив да побегне.

Освен сега.

Какво става с мен, запита се Кавано, стигайки края на стълбите. Докато неприятната миризма караше ноздрите му да се присвиват още по-нервно, някаква част дълбоко в съзнанието му се гърчеше и му крещеше да изхвърчи нагоре по стълбите и да се измита от къщата преди...

Преди какво?

Поеми – едно, две, три. Задръж – едно, две, три. Издишай – едно, две, три.

Обаче Кавано не можеше вече да задържи ритъма. Колкото и да опитваше, дишането му се ускори до такава степен, че бе на ръба да изгуби самообладание. Главата му се замая. Лъчът на фенерчето затрепери неудържимо, но той го насочи заедно с пистолета към тъмния коридор – точно повторение на този над него. Спомни си за електрическия ключ от лявата му страна, но не смяташе да го включва, защото искаше с фенерчето да заслепи евентуалния си противник. Раната го болеше, защото в лявата си ръка, протегнатата на височината на рамото встрани от него, държеше фенерчето, за да не позволи на евентуалния изстрел да го удари в жизненоважен орган. Тъй като бе застанал обратно спрямо горния коридор, играещият непрекъснато лъч освети вратата на асансьора, която тук му се падеше вляво. По-нататък го чакаше друга затворена врата, а отдясно – още две.

Неприятната миризма се засилваше с всяка неохотна стъпка напред по коридора. Стомахът му се бе разбунтувал до такава степен, че се уплаши да не повърне. Краката му се огъваха. Тялото му заплашваше да се свлече на пода с опрян на стената гръб, със свити към гърдите колени и отпуснати встрани, треперещи неудържимо ръце.

Ужасен от перспективата да бъде подведен така от собствените си нерви, Кавано се наруга безмълвно. С подгизнали от пот дрехи, той се постара да си спомни всички ругатни, които едно време му бяха отправяли инструкторите, всяка команда, всеки научен с болезнено старание урок.

Мамка му, адреналинът е мой приятел!

Принуждавайки съзнанието си да мисли за Карен, за обещанието, което бе дал, той направи още една колеблива крачка по тъмния коридор. И изведнъж се сети защо неприятната миризма му е позната.

Складовете. Бе я усетил – наистина в по-поносима форма – в изоставената сграда, където се бе крил Прескот. Когато я подуши, като се качваше по стълбите, водещи към скривалището на Прескот, изпита необясним страх и предчувствия, които едва не го бяха накарали да се върне в колата и да си тръгне. Но онези предчувствия бяха нищо в сравнение с ужаса, заплашващ да го погълне сега. Ако не бяха дългогодишните тренировки и силната му воля, досега къщата да бе отдавна зад гърба му.

Прескот!

Копелето е било тук!

На Кавано му замириса на още нещо. Опитвайки се да налучка източника на миризмата, той насочи треперещия лъч на фенерчето към пода пред него. Вратата малко по-нататък отляво водеше към малък склад. Точно срещу нея бе вратата на тоалетната. А тази, точно до него от дясната му страна, водеше към работния ѝ кабинет, където си държеше цифровите фотоапарати, компютрите и специалните принтери.

Кавано насочи фенерчето именно към прага на тази врата, с изумление виждайки дима, бликащ отдолу, и слабите проблясъци през цепката. Той докосна топката, която бе леко затоплена. Някаква част от съзнанието му панически закрепя *бягай!* Друга част обаче изстена *Карен!* И го накара да бутне вратата.

Пожарът вътре почти го заслепи. Но не в него впери поглед Кавано. Обрамчена от пламъци, мятаци се бясно из цялата апаратура наоколо, поглъщащи компютри и принтери със зловещ пукот и съскане, в средата на този ад седеше Карен и го гледаше. Отпусната в инвалидната количка и приличаща на фея, червенкосата жена бе неподвижна, притиснала ръце към гърдите си, с широко отворени и немигащи очи и разкривено от ужас лице. Бузите ѝ бяха толкова бледи, че луничките по тях приличаха на кървави точки. Беше само на четирийсет години, но разкривените черти на лицето ѝ ѝ придаваха вид на осемдесетгодишна.

Кавано набута фенерчето в един от джобовете на самото и се спусна към Карен, но пламъците стигнаха до нея, преди той да успее да протегне ръце и да я измъкне. Не че би променил нещо, ако бе успял да го направи. Карен седеше в количката си, без да помръдне, без да усеща обгърналите я пламъци.

Мъртва.

Но как, запита се Кавано, отдръпвайки се от огъня. Не бе видял никакви рани по нея, никакви травми по лицето, никаква кръв, никакви черни следи по гърлото. Начинът, по който притискаше ръцете към гърдите си с все сила, може би сочеше, че е получила инфаркт.

Пламъците се засилваха. Отстъпвайки в коридора, Кавано забеляза, че най-силно те бушуваха в един ъгъл зад фотографската апаратура, в ъгъла на стената с пода, сякаш там някъде бе станало късо съединение, запалило малък огън, който по-късно е набрал сила и се е разпространил по цялата стая. Прескот сигурно бе използвал някой контакт в стената да го даде на късо, за да изглежда така, че пожарът сякаш е започнал случайно. Кавано не бе подушил дим, като влезе в къщата, защото на огъня му е трябвало малко време, за да обхване тапетите и всичко останало. Ех този Прескот, как обича да използва пожара като оръжие, мина му през ума.

С раздразнени от дима дробове, Кавано се спусна по коридора и изкачва стълбите на бегом. Изведнъж, съвсем необяснимо и не на място, той изпита желание да спре. Страхът, който го бе обхванал преди малко, го разтърси още по-силно от преди. Сърцето му биеше бясно. Гърдите му се надигаха и спадаха с такава скорост, че дробовете му сякаш щяха да се спукат.

Бий се или бягай. Не искаше нищо друго освен да избяга далеч от пожара, но докато се колебаеше на стълбите – почти парализиран от ужас, – вдигна глава нагоре и накрая разбра защо инстинктът му го е спрял. Когато слизаше надолу, бе оставил вратата отворена.

Сега тя бе затворена.

Прескот се е забавил, за да се убеди, че пожарът ще се разпространи – Кавано бе сигурен в това, както бе абсолютно сигурен, че вратата ще бъде заключена, ако се качи догоре и се опита да я отвори. Той се закашля и усети жегата в гърба си.

Изтичай бързо горе и я разбий, мина му през ума.

Ами ако Прескот е решил да стои тук до последната минута? Ами ако още е с пушката на Роберто? Иска наистина това тук да изглежда като нещастен случай, но ако му се наложи, ще стреля, без да му мигне окото.

Кавано отстъпи назад по стълбите. Обръщайки се, видя как огънят бързо се разпространява от работния кабинет на Карен. Дръпна вратата на асансьора и с облекчение откри, че облицованата с дъбова ламперия кабинка е долу. Като човек, чиито крака са в добро състояние и който бърза, Прескот се бе качил горе по стълбите.

Кавано извади фенерчето от джоба си и с трескави движения го насочи към тавана на кабинката. Забелязал люка в тавана й, той отново изпита облекчение. За разлика от асансьорите в големите сгради, този беше съвсем скромен по размери и отворът в тавана можеше да се стигне

само като протегнеш ръце.

Дано шумът от пожара да заглушава звука от отварянето на люка, каза си той. Кавано затвори вратата на асансьора под носа на пламъците и дръпна решетката. Колкото и да се стараеше да направи това безшумно, металните пръчки изскърцаха в релсичките горе и долу и той се помоли шумът от пожара да е заглушил и този звук.

В тясното пространство хрипливото и трескаво дишане на Кавано ечна по-силно. Лицето му бе мокро от пот. Асансьори. Той мразеше асансьори. Никога не знаеше какво може да стане с тази техника, нито пък какво го очаква в другия край, когато вратите се отвореха.

Димът започна да се процежда изпод вратата и да изпълва кабинката. С нещо като паника – чувство, което до този момент Кавано никога не бе изпитвал, – той натисна копчето с цифрата 2 на него. Ако поради късото токът в къщата се бе изключил, ако асансьорът не...

Искаше му се да изкрещи. Но поривът заседна в гърлото му, когато асансьорът изведнъж дръпна. За разлика от високоскоростните асансьори в големите сгради, този бе направен да пълзи едва-едва. Разтреперан, той пхна пистолета си в кобура. После вдигна ръка нагоре, остави фенерчето на тавана отвън, хвана се за ръба и се заиздига нагоре през люка.

Болката впи зъби в рамото му. Усети, че превръзката му се отлепя. Издърпвайки се нагоре, той почувства топлата течност по кожата си – раната отново се бе отворила.

Но кръвта не го интересуваше, не го интересуваше и болката. Единственото, което бе от значение в момента, бе да излезе от асансьора. Макар да се отдалечаваше от пожара, кабинката продължаваше да се пълни с дим. Топлината също чувствително се засили. С протекла отново рана, кръвта от която вече мокреше ризата му, паниката в него предизвика такъв прилив на сила, който му се струваше невъзможен. Нито веднъж в живота си, дори и при най-измъчените акции, не бе изпитвал вътрешен тласък с такава мощ. Болката му потъна някъде. Слабостта в раменете се изпари, заменена от мощен прилив на енергия, който го тласна нагоре през отвора в тавана в момента, когато подът под нозете му започна да тлее.

Дишайки хрипливо, Кавано впери поглед надолу през отвора към вече зачервения се под. И в същото време чу приглушеното *туп-туп-туп* от разцепването на дърво: куршумите пробиваха вратата на първия етаж и се забиваха в дървената ламперия. И докато кабинката подминаваше първия етаж, чу се още едно *туп-туп-туп* и отцепвайки трески от

вратата, куршумите пак тропосаха ламперията – този път малко по-долу.

Изстрелите бяха твърде приглушени, за да могат да се чуят извън къщата, което означаваше, че Прескот сигурно е сложил заглушител. Но заглушители не можеха да се купят на пазара. Откъде е успял да намери?

Къде бих намерил аз, запита се Кавано.

Отговорът дойде веднага. Ако ми се наложеше, бих изпразнил една пластмасова бутилка за вода и бих я нанизал на цевта. Да, но мен са ме учили на тия неща. Прескот откъде ги знае?

Този въпрос също получи моментален отговор. Вчера и днес Прескот е имал време да обмисли проблема, каза си Кавано. Работата му е такава – да разбира от физика. И отново му мина мисълта: а може би тия неща са му вродени.

Асансьорът пълзеше нагоре и стрелбата спря. Кавано си представи как Прескот е замрял на място и се ослушва, после се спуска към стълбите, водещи към следващия етаж, и тежките му стъпки затрополяват нагоре. Макар и с наднормено тегло, Прескот можеше да стигне до следващото ниво преди асансьора.

Над главата си Кавано чуваше проскърцването на колелата и тихото бръмчене на двигателя, дърпащ асансьора. Долу подът на кабинката избухна в пламъци в момента, в който Кавано пак чу характерното *туп-туп-туп* по вратата на втория етаж и куршумите раздраха отново задната стена на кабинката. Ако Прескот използва бутилка вместо заглушител, помисли си Кавано, изстрелите досега да са я направили на парцал. Явно е минал на нещо друго, може да е увил някоя дреха около цевта. Но платът също всеки момент щеше да стане на дреб и Кавано си даде сметка, че отсега нататък изстрелите на Прескот ще бъдат достатъчно силни, за да се чуват от улицата.

Колелетата спряха да се въртят. Бръмченето на двигателя секна. Асансьорът потръпна и спря. Единственият звук, който остана, бе пукането и съскането на пламъците по пода на асансьора. Жегата бе толкова силна, че Кавано трябваше да отдръпне лице от отвора.

После друг звук привлече вниманието му, а може би си въобразяваше – едва чутото скърцане на панти.

Кавано изгаси фенерчето. Някой отваряше бавно вратата на асансьора. Прескот сигурно бе застанал отстрани. Кавано бе сигурен в това – сигурен, че Прескот няма да застане директно срещу вратата, само и само да не се превърне в мишена. И отстрани, през леко отворената

врата, Прескот щеше да види само пламъците. Ще отвори ли вратата повече, запита се Кавано, или ще приеме, че куршумите и пламъците са си свършили работата?

Сърцето на Кавано бясно блъскаше в гърдите. Усецайки засилващата се отдолу топлина, той вдигна глава към третата врата горе, която излизаше на таванските помещения. Асансьорът не се качваше дотам, нито пък вратата бе направена за пътници. Наполовина по-малка от вратите на другите етажи, тя бе предвидена за влизане на персонала по поддръжката – оттам те се промушваха, за да смажат колелетата и въжетата.

Вратата долу изведнъж се отвори докрай. Отдръпнал се да погледне от подходящ ъгъл, Прескот би могъл да разбере, че Кавано не лежи прострелян на пода. Тъй като бе невъзможно асансьорът да се задейства отвън, без да се влезе вътре, да се затвори вратата и да се дръпне решетката, на Прескот нямаше да му отнеме почти никакво време да разбере, че Кавано сигурно се е промъкнал през отвора в тавана на кабинката. Трябваше само да вдигне цевта нагоре, да натисне спусъка и...

Тъй като имаше нужда и от двете си ръце, Кавано отново набута фенерчето в джоба на самото си. С тупкащо от болка рамо, той хвана стоманеното въже и се заизтегля нагоре. Стигнал до таванските помещения, Кавано се стисна с дясната ръка за въжето и протегна лявата към вратата. С отчаяно усилие той я натисна, отвори я, хвана се за касата с едната, а след това и с другата ръка, и едва потиснал болезнения стон, се изтегли в потъналия в мрак таван.

От направената гимнастика фенерчето се измъкна от джоба му. Веднага след като изтропа долу, таванът на кабинката стана на решето от изстреляния отдолу откос. Куршумите се забиха в тавана на асансьорната шахта, но Кавано вече се бе изтърколил от вратата, удряйки се в нещо, което му заприлича на куфар. Той го грабна и с трескави движения го набута в шахтата. Като чуеше падането му, Прескот можеше да си помисли, че го е улучил и че това, което е паднало, е тялото му.

Последният откос обаче не бе заглушен. Съседите вероятно ще го чуят и ще звъннат в полицията, помисли си Кавано.

Това бе първата грешка, която Прескот бе направил. Дори и да нямаше пожар, той повече не можеше да си позволи да остане тук. Но тъй като на това отгоре имаше и пожар, трябваше да си тръгне моментално, иначе рискуваше да попадне в клопка. Съседите сигурно вече бяха видели дима от къщата и бяха позвънили на пожарната. Въпреки шума от пожара, на Кавано му се стори, че някъде отдалеч вече се чува едва

доловимият вой на сирените – още една причина Прескот да се измъква по най-бързия възможен начин.

Проснал се на прашния под и разтривайки гърба си там, където го бе ударил, Кавано поемаше въздух без дим, макар че скоро вече и тук нямаше да е така. За да забави това, той затвори вратата към асансьорната шахта, спирайки притока на кислород надолу. До този момент отдолу идваше слаба и потрепваща светлина и Кавано изведнъж се оказа неподготвен за почти абсолютния мрак, в който попадна. Сивата светлина на деня едва си пробиваше път през зацапаните миниатюрни прозорчета. В никакъв случай не би могъл да се промъкне през тях. Единственият начин бе капандурата на тавана.

Да, но под нея дали нямаше да го чака Прескот с готов за стрелба автомат? Отвън сирените сякаш звучаха вече по-наблизо. Трябва да приема, че е решил, че ме е убил, и си е тръгнал, помисли си Кавано. Иначе още малко – и пожарът няма да ме пусне да изляза.

Адаптиралото се към мрака зрение различи някакви едри форми недалеч от него, които Кавано помисли за големи кашони. До тях имаше изправен човешки силует – манекена на шивачката. Знаеше, че капандурата излиза на площадка на стълбите от втория етаж и за да я отвориш оттам, трябваше да я дръпнеш надолу и тя падаше, като в същото време от нея се разгъваше дървена стълба. Опитвайки се да се ориентира, той се помъчи да познае в коя посока е вратата. Докато през цепнатините в шахтата се процеждаше дим, Кавано я заобиколи пълзешком. Опирайки пътя си, ръцете му изведнъж напипаха дървената стълба, сгъната върху капандурата. Сега трябваше само да натисне и...

Ами Прескот? Ако съм сгрешил и сега той ме чака отвън?

Кавано бе подгизнал от пот. Зад себе си чувстваше настъпващата жега. Извърна глава и видя, че през цепнатините вече прозират потрепващи пламъци. Сирените се чуваха съвсем ясно.

Прескот си е отишъл! Просто *трябва* да си е отишъл!

Кавано натисна капандурата.

Нищо не се случи.

Той натисна по-силно. Никакъв резултат.

Сигурно натискам откъдето не трябва, помисли си той. Сигурно натискам откъм пантите.

Той припъзля до другия край и натисна силно надолу.

Капандурата продължаваше да не помръдва от мястото си.

Задавяйки се от праха, който бе вдигнал, той огледа капандурата от единия до другия край. Пламъците, облизващи асансьорната шахта, вече

бяха достатъчно ярки, за да види, че първия път бе натиснал там, където трябва. Пантите бяха от другата страна – там, където бе натиснал втория път. Виждаха се съвсем ясно. Той трескаво припълзля пак към края без панти и натисна надолу с всичка сила – но капандурата изобщо не помръдна. От външната страна явно имаше резе, което не й позволяваше да се отвори самичка.

Димът бавно пълзеше към него.

Той стана и подскочи няколко пъти върху капандурата, надявайки се да пробие дупка в дървото, през която да провере ръка и да отмести резето.

Дебелото дърво не поддаваше.

Той се извърна и огледа кашоните, манекена, после още един куфар – каквото и да е, само да свърши работа. Наведе се пак към капандурата, кашляйки. Може би ще успее да развия пантите, помисли си той. *Как?* Откъде да намеря отвертка или *нещо* такова...

Очите му се насълзиха. Димът от шахтата затъмняваше пламъците в кабинката. Ще се мотая тук, докато припадна, мина му през ума. Вече започваше да губи равновесие от липсата на кислород. Независимо каква сила му придаваше паниката, организъмът му бе стигнал границата на издръжливост. Ако вдишаше още малко дим...

Тогава не дишай, каза си Кавано.

Сдържайки дъха си, той извади пистолета и се прицели в дървото до пантите. Дулото бе само на петнайсетина сантиметра от него, насочено така, че куршумът да се забие под пантата и да повреди винтовете.

За да предпази очите си от разхвърчали се трески, той извърна глава встрани, преди да дръпне спусъка. Тръсъкът от изстрела го блъсна в тъпанчетата. Все още сдържайки дъха си, той се прицели отново – този път от другата страна на пантата – и пак извърна глава, преди да дръпне спусъка. Откатът отхвърли отмалялата му ръка, а ушите му писнаха.

В пистолета му имаше девет патрона – осем в пълнителя и един в цевта. Страхувайки се да не припадне, той продължи да дърпа спусъка, снишавайки глава сред разлетелите се трески. Изпразни пълнителя, сложи нов от джобчето на колана си и изстреля още осем куршума, но този път около другата панта. После пак извади празния пълнител, отново го замени с последния пълен и продължи да стреля по пантите.

Запазвайки последния патрон, в случай че Прескот е долу и го чака въпреки пожара, Кавано пхна пистолета в кобура и скочи на капандурата. Чу как дървото изскърца... скочи отново... скърцането премина в пукот... скочи трети път и пропадна надолу заедно с капандурата.

Падайки, той успя да се хване за краищата на отвора, увисна, видя пламъците, пробиващи си път през вратата на асансьора, и се пусна.

Падна на площадката и се претърколи. Ударът в земята разтърси тялото му, изкара му въздуха и трескаво гърчещите се дробове го принудиха да поеме глътка дим.

От най-горната площадка искаше да влезе в една от стаите, но когато опипа пред себе си, усети само празно пространство и разбра, че стаята не е в тази посока и замалко не се търколи по стълбите надолу към пламъците, препречващи пътя към входната врата. С обилно сълзящи очи, застанал на четири крака, той се обърна намясто и продължавайки да опипва пътя с протегнати напред ръце, запълзя през гъстия дим към стаята.

Ръцете му обаче вече не искаха да го слушат. Коленете отказваха да се местят. Липсата на кислород го парализираше. Отгоре му падаше сякаш огромно одеяло и го задушаваше.

Точно в този момент го подхванаха някакви ръце. Усети, че го влачат нанякъде, далеч от пламъците, лакомо поглъщащи вратата на асансьора. Нещо се затръшна, явно врата, която спря притока на дим. Ръцете отново го повлякоха, изтегляйки го покрай някакви смътни очертания, които приличаха на легло, после го поведоха към някаква отворена врата и изведнъж го изведоха на балкона, към който той се бе стремил през цялото време.

Навън светлината от пламъците от долния етаж заигра по напрегнатото лице над повлеклите го ръце. Джейми. С проблясващи в зелените й очи отблясъци от разбеснелия се долу огън, тя го довлече до лявата страна на балкона, качи го на платформата, с помощта на която Карен слизаше в задния си двор.

Чуваше учестеното й дишане, после платформата тръгна, съпроводена от тихото бръмчене на моторчето. Някъде неистово пищяха сирени.

Платформата рязко спря. Пожарът сигурно е прогорил жиците, каза си Кавано. Той се надвеси над ръба и видя отблясъци от танцуващите на първия етаж пламъци – само на метър и половина под себе си.

Джейми отвори вратичката на платформата, скочи долу и се обърна да издърпа и Кавано, който вече се бе размърдал. Тя го дръпна здраво и двамата се търколиха на моравата.

Сирените се чуваха вече сякаш на метър от тях. Пожарът бе стигнал и до прозорците към задния двор.

Джейми изправи Кавано на крака и се наклони да го поведе към

дясната страна на къщата, старейки се да се отдалечи от горящата къща.

– Не – спря я Кавано с несигурен глас. – Отзад.

– Какво?

– Задният двор... Врата.

Докато се олюляваше из задния двор, относително чистият въздух разсея мъглата в съзнанието му. Джейми вървеше до него и го подкрепяше.

Откъм предната част на къщата долитаха виковете на пожарникарите. Ръмжаха двигатели. Гърмяха разтягащи се стълби и развиващи се маркучи.

Задният двор бе обширен. Сенките станаха по гъсти, когато отминаха двете дървета. Светлината от пожара щеше да стигне и дотук, но засега тъмнината бе на тяхна страна и никой нямаше да види живия плет, в който се белееше врата.

– Карен накара да ѝ я монтират... – Кавано си пое дъх. – ...за да може момчето от къщата зад нейната... – Отново трескаво поемане на дъх. – ...да вкарва косачката.

– Ами ако е заключена?

– Ще се опитаме да я прескочим.

Вратата обаче се отвори. Към тях се спуснаха мъж, жена и едно момче тийнейджър.

– *Какво стана? Добре ли сте?*

– Бях на гости на Карен – едва продума Кавано. – Изглежда, започна зад стената. Толкова бързо се разпространи... Едва успях да се измъкна.

– *А Карен?*

– В мазето. – Кавано продължи да върви напред с несигурна походка през задния им двор. Сакото скриваше пистолета му. – Не можах да стигна...

– Чухме изстрели.

– Кутии боя. Кажете на пожарникарите да се опитат да измъкнат Карен.

Семейството се втурна към къщата на Карен. Пожарът очертаваше силуетите им на фона на мрака.

– Погрижете се за вашата къща – каза Джейми зад тях, но само жената се обърна.

– Какво?

– Напръскайте покрива с вода, за да не могат искрите да запалят и

вашата къща.

Жената побледня. После се спусна към маркуча, свързан към външната чешма на двора.

Докато усърдно поливаше покрива на къщата си, съседите се струпаха в задния им двор и без да обръщат внимание на Кавано и Джейми, впериха погледи в пожара.

10.

Вървейки по тъмната улица отвън, Кавано се постара да ходи нормално изправен, сякаш му нямаше нищо. Изведнъж зад него проблеснаха фарове на кола, идваща откъм пожара. Опасявайки се да не е полицейска кола, той се прикри в сянката на една къща.

Но вместо характерния за полицейската кола силует със стойката за бурканите над тавана, той видя най-обикновените очертания на таурус, идващ насам с нормална скорост. Върна се на тротоара.

Джейми спря до него, той отвори вратата и се отпусна на дясната седалка.

Тя продължи напред със същата нормална скорост, с която бе дошла.

– Има ли проблеми при прибирането на колата? – попита Кавано.

– Напротив. От полицията се зарадваха, като видяха, че тръгвам, защото отварях място за още една пожарна. Ранен ли си?

– Раната отново се отвори.

Известно време никой не проговори.

– Можеше да те убият, докато ме спасяваше – каза по едно време Кавано.

– Не помислих за това.

– Не те ли беше страх?

– Страх ме беше само за теб.

Той сведе поглед към треперещите си ръце.

– Тази вечер обаче аз се уплаших.

Джейми му хвърли кос поглед и отново насочи вниманието си към пътя.

– Много ти се насъбра.

– Не е само това. Нещо стана с мен в онова мазе. – Кавано потрепери. – За първи път разбрах какво значи страх. – Усети как от раната му се процежда кръв. – Надявах се, че няма да се наложи да правим това.

Минахме покрай един магазин за домашни потреби на идване.

– Какво? – озадачено го изгледа Джейми.

– Трябва да купим някои неща. Торби за боклук. Котлон. Една купа.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

Конфронтация със заплахата

1.

Реотаните на котлона светеха с мека светлина. През парата, излизаша от отворената врата на банята, Кавано го виждаше сложен на тоалетната масичка пред огледалото. Върху него се долавяха смътните очертания на купа с дръжка. В купата имаше вряща вода, извита игла за шиене и рибарска корда.

Кавано се бе отпуснал във ваната, а горещият душ се лееше върху него, отмивайки мръсотията и саждите.

– Още синини са ти се появили – каза Джейми. – Утре сутринта няма да можеш да ходиш.

– Няма да се наложи. Утре цял ден ще сме в колата.

– А сигурно и част от тази нощ, а?

Кавано извърна глава към нея и я погледна изучаващо.

– Бързо схващаш, също като Прескот.

– Само дето не паля пожари където завърна. Не бива да останем тук задълго, така ли е?

– Така е. Винаги има някой любопитен съсед, чиято единствена работа като че ли е да забелязва непознати коли. И ще окаже съдействие на полицията. После някой от полицаите ще си спомни за привлекателната жена, която си тръгнала с колата след започването на пожара. Освен това съседите на Карен ще си спомнят и за ранения мъж и хубавата жена, избягали от горящата къща и след това безследно изчезнали. Ще мине известно време, преди да се организират, но според мен още преди полунощ ще започнат да търсят мъж и жена в тъмносин таурус. Време е да си хващаме пътя.

Джейми хвърли поглед към купата на котлона.

– Смяташ ли, че вече е достатъчно изварено?

– Десет минути. Ако микробите не са измрели досега...

– Спри душа.

Джейми попи раната с марля, после я намаза с бетадин против микроби, който бе купила от магазина за домашни потреби. Улейт на раната изглеждаше достатъчно чист, за да не става нужда да кара Кавано пак да

стиска зъби от болка, като ѝ сипе кислородна вода. Затова я намаза само с антибиотик. След това изтича до котлона и с помощта на щипци, предварително натрити със спирт, извади иглата и кордата от кипящата вода. Заедно с дезинфекцирани ножици, тя ги отнесе до ваната и ги сложи на посланата до нея стерилна марля.

– Трябвало е да станеш медицинска сестра – отбеляза той.

– Да, винаги за това съм си мечтала. Да кърпя огнестрелни рани.

Напълно ли си сигурен, че трябва да го направим?

– Раната трябва да се затвори, а превръзката не може да направи това.

– Ами тогава защо не опитаме да я зашипем с телбод?

– Много смешно.

– Смей се ти. – Джейми клекна до ваната. – Колкото и да внимавам, ще те заболи.

Лицето на Кавано бе изпънато, каквито бяха и нервите му.

– И друг път са ми го правили.

– Представям си.

– Но оня, дето ми го правеше, не беше хубав като теб.

– Продължавай да ме четкаш. И ми говори все такива хубави неща, докато работя.

– Мъжко момиче си ти.

– И ти си мъжко момче. – Джейми заби иглата.

2.

Кавано се събуди от мекото подруване на колата. По тавана пробяваха светлини от колите, с които се разминаваха, но той за момент не можа да разбере къде е. После видя, че лежи на задната седалка върху одеяло, което Джейми бе купила от магазина, както и калъфките за предните и задните седалки, купени от нея пак оттам и предназначени да скрият кървавите петна по тапицерията, оставени от него. Колата бе чисто нова, но вече бе започнала да прилича на боклукчийска. Това му се стори забавно.

– Къде сме? – промърмори той.

– Чух те, че се размърда. На юг от Пукипси. Добре ли спа?

– Да.

Той се изправи бавно. Светлините от отсрещното движение дразнеха очите му.

- Как е рамото?
- Схванато. Припаднах ли?
- Припадна.
- А пък викаш, че съм мъжко момче.
- Жаден ли си? Водата е на пода в краката ти.

Кавано се вгледа и видя очертанията на бутилките. Той се пресегна и отвори една.

- Гладен ли си? – попита Джейми.
- За слаба жена като теб, доста често мислиш за ядене.
- Е затова сега няма да получиш понички.
- Понички ли?
- С шоколадово покритие. Не можеш да очакваш от мен да карам цяла нощ, без да ям нещо за разсънване.

- Колко е часът?
- Около един.
- Лесно ли почисти стаята в мотела?

– Без грешка. Направих каквото ми каза и натъпках всички кървави кърпи в торбичките за боклук, които купихме от магазина. И ги хвърлих в един казан за боклук до някаква строителна площадка. Името на мотела не е написано на кърпите, така че никой няма да може да ги свърже с нас.

- А пръстови отпечатьци?
- Избърсах стаята старателно и оставих ключа с бакшиш, както ти ми каза.

Кавано се загледа в неособено натовареното движение.

- Уморена ли си?
- Почвам вече да се уморявам.
- Намери някъде да спреш да се сменим. И аз ще покарам малко.
- Ще можеш ли?
- Мога да карам с дясната ръка. Влезем ли в Ню Джърси, ще намерим някой мотел.

- И после?
- Веднага щом приключа с организацията, тръгвам да търся Прескот.

3.

- Боже господи, какво е станало с тая кола? – попита бояджията.

Въпросът бе риторичен. Целият таурус бе наплескан със зелена боя.

– Хлапашка работа – отвърна Кавано, макар че лично той бе свършил тази работа. – Оставяш си колата на улицата за половин час, излизах и ето какво виждаш.

– Но тя цялата трябва да се пребоядиса.

– На мен ли го казваш. От представителството заявиха, че застраховката не включва вандализъм. И искат цяло състояние да я пребоядисат.

Бояджията изведнъж наостри уши.

– Колко?

Кавано назова толкова висока цифра, че бояджията щеше да изглежда като пладнешки обирджия дори и с евентуална отстъпка.

– А как ще ви прозвучи, ако ви предложи да го направя със сто и петдесет долара по-евтино?

– По-добре, отколкото ми искаха. Но работата трябва да стане бързо.

– Разбира се, разбира се. Какъв цвят я искате? Оригиналният тъмносин?

– Откакто го избрах тоя цвят, жена ми щеше да ме убие. Каза, че сивият ѝ стоял много по-добре.

4.

– Сам Мърдок – каза Кавано на банковия чиновник във Филаделфия.

– Подпишете тук, господин Мърдок.

Кавано се подписа.

Чиновникът сравни подписа с този, с който банката разполагаше, и до подписа на Кавано написа датата.

– Виждам, че от доста време не сте идвали.

– От миналата година. Лошо. Винаги съм казвал, че щом прибягваш до услугите на платения трезор, значи си в беда.

Чиновникът дари Кавано със съчувствен поглед, свързвайки дракотините по лицето му с бедата, за която бе споменал.

– Може ли да получа ключа ви?

Кавано, който бе с костюм и бе подстригал косата си, за да премахне следите от опърляне, му го подаде.

– Ще ви трябва ли кабинка?

– Да.

Чиновникът поведе Кавано и Джейми надолу по мраморните стъпала и спря пред метална решетка, която отключи. Зад нея, в ярко осветения трезор, се виждаха редиците с лъскави малки чекмеджета. Чиновникът погледна номера, написан на ключа, даден му от Кавано. Тръгна към една от редиците вдясно, пхна ключа в едно от долните редици, после мушна и втори ключ – този път от връзката, която носеше със себе си – и завъртя и двата ключа едновременно. След това издърпа чекмеджето и го подаде на Кавано.

– Кабинките са ето там.

– Благодаря.

Кавано избра напосоки втората отдясно и влезе вътре заедно с Джейми, затваряйки вратата. През това време незабелязано бе огледал таваните и стените за скрити камери – съмняваше се да има, но все пак навикът си казваше думата. Той сложи чекмеджето на масичката и се наведе над него. Същото стори и Джейми, така че с гърбовете и главите си криеха съдържанието му.

Вдигна капака и отдолу се показаха два светлокафяви плика и добре издута синя платнена чантичка, затворена с цип. Кавано извади всичко и го сложи в куфарчето, което бе купил малко преди да влезе в банката.

Джейми отвори вратата. Стиснал куфарчето в лявата си ръка, без да показва, че тя го боли, Кавано върна чекмеджето на чиновника, който го пхна обратно в отвора, въртна и двата ключа и му върна единия.

– Благодаря – каза Кавано.

5.

В мотел, в който плащането в брой не бе нещо необичайно, Кавано изчака Джейми да дръпне щорите. После изсипа съдържанието на куфарчето на леглото. В единия плик имаше пет хиляди долара на двацетачки.

– Бели пари за черни дни, а? – подметна Джейми.

Във втория плик имаше кръщелно свидетелство, кредитна карта, паспорт и шофьорска книжка, издадена в щата Пенсилвания – всичко бе на името на Самюел Мърдок. На шофьорската книжка и на паспорта се мъдреше снимката на Кавано.

– Подарък от Карен отпреди пет години. – Споменът за нея го

накара да замълчи за миг. – Както винаги ми е казвала, никога не знаеш кога може да ти потрябва друга самоличност. Често се въртя на изток, така никак не е трудно да минавам веднъж в годината и през Филадельфия. Вадя кредитната карта и си купувам някои неща с нея, за да ми я пазят активна. Подновявам редовно и шофьорската книжка.

– А защо Филадельфия?

– Защото е удобно. По средата между Ню Йорк и Вашингтон. А това са градовете, в които най-често работя.

– А откъде се взема справка за кредитната карта?

– Пращат запитването до частна служба за пощенски кутии тук, във Филадельфия.

– А тя пък го препраща на частна пощенска кутия, която си наел в Джаксън Хоул под същото име – Самюел Мърдок, и за която никога не си ми казал – добави Джейми.

Кавано едва се въздържа да не свие рамене заради раната.

– Една малка тайна.

– Много ми харесва да те опознавам така малко по малко. А Глоубъл Протектив Сървисис знаят ли за тази самоличност?

– Никой не знае.

– Какво има в чантичката?

– Подарък за теб.

– А стига бе!

Кавано дръпна ципа на чантичката.

Джейми извади онова, което бе вътре.

– Какъв беше оня виц, дето веднъж ми го каза, за това кой комплимент мъжете най-много обичали да чуват от жени? „О, скъпи, страшно ми е приятно, когато бърникаш по двигатели и носиш вкъщи електроника, инструменти и огнестрелни оръжия“.

Предметът, който Джейми държеше, бе досущ като 9-милиметровия „Зиг-Зауер“ на Кавано. Също като неговия, и този бе преправен. Сложеният от производителя мерник бе заменен с ширококанален мерник, а мушката отпред бе със зелена светеща точица за прицелване на тъмно. Оригинален покритие на всички движещи се части бе свалено и бе заменено с покритие от постоянен намалител на триенето, за да се избегнат засечките. Отвън всички издадени части бяха заоблени, за да не се закача за нищо, когато се налага да се вади бързо. Специалното покритие от черна смола предпазваше от отражение.

Кавано внимателно наблюдаваше, за да види дали Джейми спазва всички предпазителни мерки, на които я бе научил. Тъй като „Зиг-

Зауер“-а нямаше предпазител, тези мерки бяха абсолютно задължителни. Хванала го с дясната си ръка, без да си пъха пръста в предпазителя на спусъка, и насочвайки цевта му към леглото, тя мръдна затвора назад, за да види дали има патрон в цевта. Имаше. Джейми натисна копчето за пълнителя и подложи ръка да го хване.

– Браво – похвали я Кавано.

Тя остави пистолета на леглото и огледа дупките в пълнителя, за да види колко патрона има вътре.

– Изглежда ми пълен, но докато не провериш, не можеш да бъдеш сигурен, нали?

– Точно така – кимна Кавано. – Страшно става, ако си с някой непознат пистолет и допуснеш, че е пълен, а накрая изведнъж виждаш, че не ти достига един патрон тъкмо когато имаш най-голяма нужда от него.

С помощта на палеца си Джейми извади всички патрони и ги преброи.

– Осем – обяви тя, потвърждавайки, че за този модел – 225, пълнителят е наистина пълен.

Някои други модели 9-милиметрови пистолети побираха повече патрони, но вървящата с това по-голяма ръкохватка ги правеше непрактични за криене. Освен това пистолетите с голям пълнител обикновено не ставаха за ръцете на повечето потребители, което пък правеше прицелването по-трудно.

– Внимавай да не си счупиш маникюра.

Отправяйки му убийствен поглед, Джейми отново зареди пълнителя, внимавайки дали пружината работи добре. После взе пистолета и дръпна затвора назад, за да извади патрона от цевта. Щракна няколко пъти със затвора напред и назад, за да види дали се движи свободно.

– Май трябва да му се сложи малко „Брейкфрий“ – отбеляза тя, споменавайки известен вид оръжейна смазка.

– Как да не трябва – кимна Кавано. – Седи в онова чекмедже от пет години.

– Семейство, което си чисти оръжието заедно, е заедно за цял живот.

Джейми пъхна пълнителя в ръкохватката, вкара патрон в цевта и натисна блокиращото ударника лостче. Това означаваше, че сега в пълнителя имаше седем патрона. За да премахне разликата, тя извади пълнителя, взе патрона, който преди това бе извадила от цевта, пъхна го в пълнителя и го щракна на мястото му в ръкохватката. Сега пистолетът

бе зареден с максималния брой патрони.

За миг изглеждаше като че ли Джейми е приключила с огледа и това притесни Кавано, защото огледът не бе завършил, но след това тя взе резервния пълнител от чантичката, извади патроните отвътре, каза: „Осем“, и отново ги нареди в пълнителя.

– Не трябва ли да се отбележи, че не само не си счупих маникюра, но и че пръстите ми играеха като на пианистка? А трябва ли да добавям, че се налага да намерим нови пълнители? След като са седели няколко години заредени, пружините им сигурно са се уморили.

– Шест плюс – каза Кавано.

6.

– Хайде да пазаруваме.

– Страхотна идея – съгласи се Джейми веднага.

– Ти ще караш. – Рамото на Кавано още бе схванато.

– Накъде?

Той ѝ показа адресите и картата от телефонния указател.

– Железарски магазин, магазин за авточасти и оръжеен магазин.

– Супер.

От железарския магазин купиха изолирбанд, чук, отвертка, кабели, бутон за включване и изключване, ръкавици, работни дрехи, парче тръба и най-различни винтове и скоби.

– За какво ти е всичко това?

– Малко по-сложен капан за мишки – отвърна Кавано.

От магазина за авточасти купиха въздушен филтър, два фара за мъгла и четири комплекта гюдерии.

Оглеждайки пластмасовите кутии с гюдерии, Джейми попита:

– Какво, да не мием колата? Не, не може да е това. Колкото по-мръсна е колата, толкова е по-незабележима.

В оръжейния магазин Кавано заведе Джейми до щанда с коланите.

– Трябва да изглежда като обикновен колан, но да бъде достатъчно як да издържи теглото на пистолет. Най-здрави са ония, дето се състоят от два кожени колана, зашити заедно с грапавата страна навън. Коланът трябва да ти е по мярка така, че езичето на токмата да влиза във втората дупка. Кой ти харесва?

Джейми си избра колан, който изглеждаше мек и чиято тока сякаш бе сребърна.

– Ще ми отива на обичите.

– И още нещо. – Кавано се обърна към брадатия продавач: – Имате ли кобури от кайдекс?

Ставаше дума за яката пластмаса, от която бе направен и неговият кобур. Харесваше кайдекса, защото хем не се повреждаше от вода и пот, хем беше лесен за криене.

– За какъв пистолет?

Кавано му каза.

– Идеално. – Продавачът посегна към един от щандовете. – Ето ви този модел от „Фист“.

Малко по-къс от ръката на Джейми, неотразяващият светлината черен кобур имаше широк отвор отгоре, което даваше възможност за бързо изваждане, като в същото време притискателят отстрани държеше пистолета здраво, за да не изпадне.

– Викат му „Дейв Сполдинг“ – добави продавачът.

Дейв Сполдинг беше името на един от най-известните инструктори по стрелба в страната.

– Нещо друго?

– Два пълнителя за зига – отвърна Джейми – и комплект за почистване.

– И сто и двадесет патрона 9 милиметра „Маг Сейф“ – добави Кавано.

Този вид патрони имаха връхче от епоксидна смола с вбити вътре сачми. Когато връхчето се удари в мишената, смолата се пука и освобождава сачмите. Силата на поразяване бе значителна и с това предимство, че връхчето и сачмите в него не минават през мишената и не могат да закачат някой минувач. Както във всеки добър оръжеен магазин, продавачът не попита защо са им толкова много патрони, които не се употребяват за тренировъчна стрелба.

Забелязал рибарските принадлежности в един ъгъл, Кавано му каза:

– Ще ми трябват също така и дузина оловни тежести.

7.

В мотела те разопаковаха покупките.

Вперила поглед в сергията на леглото, Джейми каза:

– Оръжейните принадлежности добре, но останалите неща не мога да се сетя за какво са.

– Къде сложи ножиците, иглата и кордата? – попита я Кавано.

– В аптечката. Само не ми казвай, че шевовете ти са се разхлабили.

Вместо отговор, Кавано взе блейзъра на Джейми от закачалката. С озадачен израз на лицето тя го загледа как обръща блейзъра и разглежда хастара от дясната му страна.

– Хей, хей! – викна тя негодуващо, като го видя как реже с ножицата конеца, свързващ хастара към подгъва.

Той взе три оловни тежести и със сръчни движения ги заши под хастара. После заши и гюдерията на нивото на талията върху хастара и вдигна глава.

– Нещо да се издува?

– Трябвало е да станеш шивач.

– Умея толкова много неща, че ще се изненадаш, ако разбереш.

След като Джейми си сложи колана с кобура, Кавано махна пълниеля, изкара патрона от цевта, за да няма инциденти, и мушна пистолета в кобура.

Джейми си облече блейзъра.

Той я обиколи отвсякъде, оглеждайки я придирчиво в талията.

– Екстра. Не мога да позная, че там има пистолет.

– А с каква цел ги заши тия неща?

– Спомняш ли си как те учих да изваждаш пистолет?

– Доста често ме караше да тренирам.

– Тогава се обзалагам, че можеш да се сетиш за отговора.

Търпелива въздишка.

– Добре че сестрите феминистки не могат да ме видят.

Тя отметна десния пеш на блейзъра и измъкна пистолета. В момента, в който дясната ръка го вдигаше напред, лявата се присъедини към нея, палците се кръстосаха един върху друг на ръкохватката, коленете леко се подгънаха за по-добро равновесие и тялото се наведе малко напред. Двете ръце взеха равна мушка, прицелвайки се във въображаема мишена в другия край на стаята.

– Страхотен стил – одобри Кавано.

– Оловото придава на десния пеш тежест така, че като го отметна назад, да си стои отметнат. А гюдерията дава възможност на блейзъра да се хлъзга свободно върху кобура.

– Още едно шест плюс.

Кавано взе якето ѝ и започна да преправя и него.

– Аз също мога да го направя.

– Не, тази работа аз мога да я върша с раненото рамо. Ти си имаш

друга работа.

Джейми го изгледа с подозрение в очите.

– За каква работа става дума?

8.

Сложила си ръкавиците и работните дрехи, купени от магазина, Джейми седна зад тауруса и закрепил фаровете за мъгла.

– Ако можеш да свърши тази работа, без да подлагам шевовете на напрежение, с удоволствие щях да заема твоето място – каза Кавано.

– Нещо не ми звучи много убедително. Фаровете за мъгла трябва да стоят *отпред*. Защо ме караш да ги слагам тук?

– Това не са обикновени фарове за мъгла. Това са стоватови кварцови халогени и светят със сила четиристотин и осемдесет хиляди свещи. Ще прекараме кабели от тях до бутон на таблото. Насочим ли фаровете на нивото на очите, можем да заслепим всеки, който кара зад нас.

Той вдигна капака на двигателя и свали оригиналния въздушен филтър.

– Стандартният филтър е добър, но този подобрява всмукването.

С помощта на тръбата и скобите за гумени съединения Кавано промени смукателната система.

– Това дава на двигателя повече въздух и вдига конските сили. Телефонирах на един магазин за резервни части за специални автомобили в Дейтона Бийч и им поръчах високоскоростен компютърен чип, с който да заменя стандартния.

– Какво друго още трябва да се направи?

– Да се сложат по-твърди амортизатори – отвърна Кавано. – Да се свърже запалването така, че да може да се пали лесно и без ключ. Но преди всичко трябва да се вмъкнеш в багажника.

– Моля?

– Не се шегувам. Просто ни трябва някои мерки.

– Всъщност да го направим в багажника ми звучи доста интригуващо.

– Не и с това рамо.

– За тази работа рамото ти не ми е нужно. За какво са ни мерките?

– Ще трябва да монтираме дванайсетмилиметров стоманен лист, за да не дава възможност куршумите да минават през купето.

9.

– Стой мирно.

– Ръцете ти са студени – каза Кавано.

– Стига си мрънкал и се отпусни. Ще свърши, преди да си усетил.

– Никога не си ми казвала това. Напомня ми за онова момиче, дето било в час по сексуално образование.

– В час по сексуално образование?

– Да. Учителят им казал: „Не си съсипвайте живота само заради петнайсет минути удоволствие“, и момичето попитало: „Петнайсет минути? Какво правите, за да издържите толкова дълго?“

– Не мърдай – каза Джейми. – Готово. Как беше?

– Не усетих нищо.

– Видя ли? Ставам все по-добра. – С помощта на стерилизирани ножници и пинсети Джейми преряза и извади още един шев. – Изглежда ми чисто. Няма признаци на инфекция. – Клъцна още един шев и го измъкна. – Нов експонат към колекцията ти от белези.

– В тях ми е красотата.

След като махна всички шевове, Джейми разгледа резултата от работата си.

– Адски добра съм станала. Раната още заздравява. Ей сега ще направим и превръзка, за да ти напомня да внимаваш.

– О, ще внимавам.

Бяха минали десет дни от пожара в бункера. Имаше много неща за правене, но почти през цялото време Кавано си бе почивал и се бе лекувал, подлагайки търпението си на изпитание. Въпреки веселите заделки с Джейми, които чувстваше, че е длъжен да прави, настроението му бе мрачно. Насън, а много често и наяве, виждаше ярки образи – части от смазаната глава на Роберто, как Чад и Трейси се разхвърчават на парчета, обезобразеното от куршумите лице на Дънкан. Помнеше как бе вперил ужасен поглед в Карен, седнала в инвалидната количка, стиснала ръце пред гърдите си, с разкривено от ужаса на смъртта лице – смърт, чиято причина бе все още безсилен да обясни. Обаче знаеше едно нещо със сигурност: за всичко това бе виновен Прескот.

– Ще се организираме колкото е възможно по-добре. Време е да излезем от гроба.

10.

Чернокожият здравеняк направи завой и затича по-бързо по алеята в парка, намиращ се в покрайнините на Вашингтон. Не беше сам. В 6,30 ч. сутринта по околните алеи имаше още доста бегачи, подготвящи се за стреса на новия ден. Поради леката хладина мъжът бе облечен в брезентови панталони и горнище на анцуг. Белият мъж, който тичаше редом с него, бе облечен по същия начин.

Двамата тичаха покрай храсти, дървета и патици в езерото. Когато стана ясно, че белият мъж тича редом с него доста по-дълго, отколкото е прието за непознат, чернокожият хвърли поглед към него и замалко не се препъна.

– Да не съм изпаднал в религиозен транс? – възкликна той. Казваше се Джон Ръдърфорд. И беше отрасъл като баптист от Юга. – Видения ли имам? Гости от отвъдното?

– Виж и ще повярваш.

– Да, ама Тома пак се е съмнявал. И не повярвал, докато не сложил ръката си на едната рана на китката.

– Неприятно ми е, че те разочаровам, но не те познавам достатъчно за такава фамилиарност. Но тъй или иначе, нямам рана на китката.

Почти излекуваната рана на рамото му го болеше от бягането по бетона, но тъй като внимаваше да не размахва много ръката си, търпеше се.

– Чух, че се водиш изчезнал – каза Ръдърфорд. – Вероятно мъртъв.

– Тия досадни слухове. – Кавано тичаше до него, без да изостава, и челото му вече бе оросено от пот. – Откъде ги чу?

– Вторият по старшинство в Протектив Сървисис ми каза. Щяхме да ви възлагаме поръчка.

Кавано кимна. Правителството разполагаше с няколко изключително добри служби по охрана – като Тайните служби, Ю Ес Маршал Сървис и служба „Охрана на дипломатическото тяло“, – но поради недостиг на персонал, понякога се наемаха и неправителствени агенции.

– Изглежда, ти, Дънкан и още трима оперативни агенти сте изчезнали от лицето на земята заедно с клиента – додаде Ръдърфорд. – Едно от тайните ви места е било разрушено.

– А каза ли ти вторият по старшинство кой точно клиент и кое място?

– Ще ми каже, ама друг път. – Двамата завиха още веднъж, без да

намаляват темпото, макар дишането на Ръдърфорд да бе вече малко по-затруднено. – Ако беше го направил, никога вече нямаше да работя с вашата фирма. Единствената причина, която го накара да ми каже дори толкова, бе да разбере дали не съм чул нещо.

– А ти чул ли си? – На гърдите на Кавано изби тъмно петно.

– Шепот дори не съм чул.

Двамата минаха още веднъж покрай езерото.

– И така, какво стана? – попита Ръдърфорд.

– Можеш ли да пазиш тайна?

– Ако не можеш, Бюрото да ме е изритало много, много отдавна.

Въпросът бе риторичен, а отговорът – очакван. Кавано изобщо не би рискувал да се види с Ръдърфорд, ако допускаше, макар и теоретично, че не може да му се довери.

– Стига, разбира се, да не е нещо незаконно и да не ми съсипе кариерата. При това положение пазя каквато тайна поискаш.

– Слуховете са верни – потвърди Кавано. – Аз съм мъртъв. Ти не си ме виждал. Никога не си разговарял с мен.

Ръдърфорд не отговори. Докато стигнат до финалната права, от брадичката му капеше пот.

– А Дънкан и останалите?

– Ако ги видиш, значи *наистина* ще имаш гости от отвъдното.

– Убити?

– По-лошо дори.

– Кои бяха другите протектори?

– Чад, Трейси и Роберто.

– Бог да е с тях – каза Ръдърфорд. – С всеки от тях съм работил. Знаех, че мога да им поверя живота си. А какво стана с клиента ви?

– Ето точно тук е проблемът – отвърна Кавано с нараснал в гласа гняв. – Той е причината Дънкан, Чад, Трейси и Роберто да са мъртви.

– Да не е сгрешил нещо? Да не ви е принудил да се разкриете без нужда?

– Той се обърна срещу нас.

Ръдърфорд забави, излезе от алеята, спря се между храстите и изчака Кавано да го последва. Двамата застанаха един срещу друг.

– Човекът, когото охранявахте...

– Нарочно докара лошите при нас. После разби главата на Роберто и застреля Дънкан. След като Чад и Трейси хвъркнаха във въздуха на парчета, той остави и мен в горящата постройка.

Поемайки си запъхтяно въздух, Ръдърфорд се опита да осмисли

немислимото.

– Той е работел за лошите?

– Не. Той бягаше от лошите.

– Тогава защо е...

– Защото ние му разяснихме как ще му дадем нова самоличност и ще му помогнем да изчезне. И той си е помислил, че ако се отърве от нас, ще се чувства още по-спокоен. Един шанс по-малко за лошите да го намерят.

– В ада има специално място за такива хора като него. Как е името му?

– Даниъл Прескот.

– Никога не съм чувал за него.

– Собственик е на лаборатория по биохимия с неговото име.

– И за нея не съм чувал нищо.

– Агенцията за борба с наркотиците е сключила договор с него. Извършвал е научни изследвания за физическата основа на пристрастяването. Но в хода на изследванията той открил субстанция с лесен производствен процес, която *предизвиквала* пристрастяване.

Ръдърфорд го гледаше с недоумение.

– Аз работя в доста тясно сътрудничество с Агенцията. Би трябвало да знам за тези неща.

– Хесус Ескобар подушил какво е открил Прескот и се опитал да го отвлече. И когато екипът на Агенцията не могъл да прогони хората на Ескобар, Прескот се обърна за помощ към нас.

Недоумението не слизаше от лицето на Ръдърфорд.

– Невъзможно. Ескобар бе убит преди два месеца. В картела му е пълен хаос. И в момента не е в състояние да организира отвличането на когото и да било.

Сякаш земята се залюля под Кавано.

– Тогава трябва да е бил някой друг наркокартел – каза той, все още не можейки да повярва на това, което току-що бе чул. Земята като че ли стана още по-нестабилна и главата му се замая.

– И за това трябваше да науча – отвърна Ръдърфорд.

– Още една група искаше да пипне Прескот. И трябва да ти кажа, че действаха като професионалисти от специалните части.

– Военните? Те пък за какво да се месят в това?

– Надявах се ти да ми помогнеш да разбера.

11.

Докато Джейми седеше в работещата на място кола, Кавано набираше някакъв номер от телефонната кабина на паркинга на един търговски център.

Телефонът от другата страна извън три пъти.

– Ало? – чу се плътният глас на Ръдърфорд.

– Обаждаме се от ресторант „Пекинска патица“ – каза Кавано. – Някой от вашия телефон се е обадил и е направил поръчка за сто два-сет и шест долара. Така ли е?

– От тия неща, дето ги слагате, ме боли главата. – Ръдърфорд прозвуча така, сякаш наистина го болеше главата.

– И от такива като вас на мен ми се надува главата, но какво да се прави – каза Кавано.

Размяната на тези реплики, върху които двамата се бяха разбрали, означаваше, че линията е чиста.

– Няма абсолютно нищо, което да сочи, че Прескот и неговата лаборатория имат нещо общо с научни изследвания за Агенцията за борба с наркотиците. Тя дори не се занимава с такива неща. Това е работа на Националния институт по здравеопазването.

Шумът от движението наоколо накара Кавано да притисне слушалката още по-силно към ухото си.

– Да не смяташ, че трябва да отида да проверя до Института?

– Не. Отиди да провериш от източника.

– Ако намекваш за лабораторията на Прескот, прекарах цял ден в университетската библиотека и не намерих нищо за лабораторията – нито на хартия, нито в интернет.

– Аз обаче намерих. Не е посочено с какво се занимава, но се намира в...

Покрай него мина пикап със спукано гърне.

– Какво, какво? Не можах да чуя.

– Казах, че лабораторията се намира на едно място, наречено Бейли Ридж във Вирджиния.

– Къде е това?

Ръдърфорд му описа как да стигне дотам, после добави:

– Съжалявам, че не мога да помогна повече.

– Помогна достатъчно. Благодаря. Ще ти изпратя тая китайска храна.

- Не си прави труда. Не се майтапих, като казах за главоболието.
- Ще ти се обадя утре. Дотогава ще съм натрупал още въпроси.
- Чудесно.
- Същият номер и същото време.

Кавано прекъсна връзката, избърса слушалката, окачи я и се вмъкна в тауруса.

- Научи ли нещо? – попита го Джейми.
- Да, някой има опрян в челото пистолет. Хайде да се махаме оттук, докато не е дошла цяла флотилия от необозначени коли около тоя телефон.

12.

– Имахме предварително уговорена парола, която да увери всеки от нас, че другият няма проблеми – каза Кавано.

Вените му като че ли се издуваха от тревога, докато шареше с поглед из движението.

Джейми слушаше напрегнато и караше.

– Една шега с китайски ресторант и главоболие. В началото на разговора и двамата казахме онова, което се бяхме разбрали. В края му обаче, когато казах на Джон, че ще му изпратя китайската храна, той трябваше да ми отговори: „Не си прави труда. Вече имам планове за вечеря“. А вместо това отново повтори оная тъпотия с главоболието.

– А даде ли ти някаква информация? – Джейми хвърли поглед в огледалото за обратно виждане.

– Да. Каза ми къде се намира лабораторията на Прескот. Трябва да приемем, че това е клопка.

– Някой го е накарал да го направи.

– Без съмнение. – Ръцете на Кавано се изпотиха. – Но Джон знаеше, че не ме предава... Защото ме предупреди с това, че не каза както трябва паролата.

– А дали този, който го е държал...

– Не го е убил ли? – Сърцето на Кавано заби по-бързо. – Веднъж заредили капана, те няма да имат нужда от него. Но все пак успях да му спечеля малко време.

– Как?

– Казах му, че ще му се обадя утре пак. По същото време. И на същия номер. И ще имам повече въпроси. Затова ония, дето са го хванали,

няма да го убият веднага. Защото капанът може и да не шракне. Затова трябва да си запазят връзката с мен. А връзката е той.

Джейми го погледна, опитвайки се да прецени ситуацията.

– Доста неща трябва да науча от теб.

– Слушай, ние двамата с теб трябва да поговорим. – Кавано сведе поглед към ръцете си, с усилие потискайки треперенето им.

– Че ние винаги говорим.

– Но не за всичко.

– Ето че пак започваш. Сега ще ми кажеш, че работата става вече много опасна и ще трябва да се върна в Уайоминг, където ще бъда в безопасност. Не си прави труда. Ти ми отвори вратата. Ти ме извика и нямам намерение да си тръгна. Доказах вече, че мога да помагам. Доказах, че на мен може да се разчита, че имам добра интуиция и няма да се пречупя. Ако искаш да запазиш отношенията ни, това е цената, която трябва да платиш. Повече никакви тайни. Няма да се разделяме. Преди две години щяха да ме убият, ако не беше ти. Задължена съм ти и съм твърдо решена да ти върна услугата.

– Съгласен.

– Моля?

– Не ми дължиш нищо, но за останалото нямам намерение да споря с теб. Не искам да те моля да си тръгваш.

– Тогава...

– Исках да те предупредя за нещо.

– Да ме предупредиш?

– Казах ти, че нещо стана с мен. В мазето на Карен. По време на пожара.

Озадачена, Джейми го изчака да продължи.

– Изгубих самообладание.

– С всеки би се случило. Напоследък много ти се събра.

– Не – възрази Кавано. – Стресът за мен се беше превърнал във втора природа. Това ме караше да се чувствам жив. Само дето... – Устата му пресъхна. – Май вече не е така...

Джейми се взря в него по-внимателно.

– ...Пет години в Делта Форс и още пет в Протектив Сървисис аз живеех с екшън – каза Кавано. – Физически усещания, от които много хора се ужасяват, за мен бяха истинско удоволствие. Нямах търпение да усетя как адреналинът отново залива като гореща вълна съзнанието ми. Обичах да усещам притока му. – Кавано се опита да забави учестеното си дишане. – Веднъж се наложи да охранявам един висш шеф на фирма,

който бе пристрастен към никотина и кофеина. Пушеше по два пакета цигари без филтър и изпиваше четиринайсет чаши силно кафе всеки ден. Наричаше цигарите и кафето „ракетно гориво“. Казваше, че то му давало възможност да мисли по-добре, по-бързо и по-ясно. Чувстваше се прекрасно под въздействието им. Една сутрин в Брюксел, докато стоях пред апартамента му в хотела, чух отвътре някакъв шум, сякаш нещо падна и се счупи. Тогава бяхме двама агенти, повиках другия да наглежда коридора, а аз се втурнах вътре. Заварих го проснат на пода. Шумът, който бях чул, беше от количката със закуската – беше я обърнал при падането.

– Мъртъв ли беше?

Кавано имаше странното чувство, че с всяко казано изречение започва да говори като че ли по-бързо.

– Отначало помислих, че е мъртъв. Но веднага след това го видях да примигва. Зениците му бяха огромни. Спуснах се към телефона и позвъних на един лекар, с когото работехме често. После се върнах при клиента. Не мислех, че може да е отровен: заплахата се отнасяше за отвлечане, а не за убийство. Въпреки това го попитах: „Отрова ли?“, но той поклати глава отрицателно. „Инфаркт?“, пак го попитах – и той отново разтърси глава отрицателно. „Инсулт – казва. – Свят ми се вие. Стаята плува. Таванът се върти“. Пипнах му пулса. Сто и петдесет. И тогава чак разбрах какво му е, макар първо да изчаках доктора да каже за какво става дума.

– И какво му беше?

Кавано усещаше туптенето в слепоочията си.

– Масивна свръхдоза никотин и кофеин. Толкова години се бе помпил непрестанно, че накрая организъмът му не е могъл да издържи на напрежението. Докторът трябваше да му даде успокоително и му предписа детоксикационна процедура.

– И процедурата даде ли резултат?

– Вероятно тя му спаси живота. Обаче злото вече бе сторено. Организъмът му бе установил границата на стрес. И след това, ако се намираше в една стая с някого, който пуши, ако вдъхнеше дори и само малко дим от цигара, организъмът му реагираше остро и той почти припадеше. Ако пийнеше макар и глътка-две от нечие чуждо кафе, макар и – забележи – безкофеиново, което всъщност не е изцяло без кофеин, сърцето му започваше да бие като чука.

Джейми сви вежди.

– Добре де, какво искаш да ми кажеш с това?

– Адреналин. – Краката на Кавано запотрепваха още по-често. – В момента усещам как кипи в мен. Преди да вляза в къщата на Карен, го посрещах с готовност и удоволствие. Но сега... – Устата му бе толкова пресъхнала, че едва говореше. – Това, което исках да ти кажа, да те предупредя... Това, което се случи с мен в мазето на Карен... – Не можеше да го изрече, не можеше дори да си представи, че някога ще му се наложи да го каже. – Може би вече няма да мога да го правя.

Отначало Джейми не реагира, после попита:

– Искаш ли да се върнеш в Уайоминг?

– Не. Аз... да – отвърна Кавано. – Искам да се върна в Уайоминг.

Джейми го изгледа учудено.

– Толкова съм объркан... – Думата го изненада. – ...толкова ме е страх от промяната вътре в мен, че ми се иска да се върна в Джаксън Хоул и никога повече да не мръдна оттам. Но ако го направя, вече няма да съм полезен нито на теб, нито на себе си, нито на когото и да било. Как мога да се преструвам, че съм близък с някого, ако оставя Джон да умре. Нямах да се забърка в тази каша, ако не бях аз. Ако го убият...

– Няма да го допуснем.

– Така е, за бога! Но не съм много сигурен как ще се почувстваш с някого, който показва признаци на страх.

– Искаш да кажеш признаци, че е човешко същество.

– Ще се постарая да бъда надежден, каквато си ти до този момент. – Кавано пое дълбоко дъх, опитвайки се да се съсредоточи върху това, което му предстоеше да извърши. – Някой следи ли ни?

Джейми вдигна поглед към огледалото.

– Отзад всичко изглежда нормално.

– Карай към парка, където сутринта се видяхме с Джон.

– Какво има...

– Аз му се обадих в неговия апартамент. Жена му почина миналата година. Той живее сам. Точно там са му опрели пистолета в челото, когато говорих с него. И там е логично да го държат.

13.

Двамата оставиха тауруса на паркинг и тръгнаха по сенчестата алея към другия край на парка. Там, криейки се между дърветата, те надникнаха през оживената улица към ярко осветения блок.

– Шестият етаж – каза Кавано. – Вдясно. Четвъртият апартамент

откъм края.

Джейми се вгледа в указаната посока.

– Свети само един прозорец.

– Това е всекидневната. Джон обича изгледа към парка.

– Но не и тази вечер. Пердетата са дръпнати.

– Прозорецът до него отдясно... Спалнята му свети ли?

– И там пердетата са дръпнати, но светлина не се вижда. Други стаи има ли?

– Не. – На Кавано му се прииска да се върнат в колата и да се махнат оттук. – След като жена му почина, той продаде къщата и се премести тук. Каза, че искал да живее по-простичко. Превърна се в нещо като отшелник и четеше Библията, когато не гонеше лошите.

– Какво е разположението на стаите?

– От входната врата се влиза в коридор, който води до всекидневната. – Разговорът на познати теми му помогна да забрави за момент усещанията си. – Като тръгнеш по коридора, вляво има арка, водеща в малка кухня. През друга арка в отсрещния край на кухнята се излиза във всекидневната. Вляво е вратата за спалнята.

– А банята?

– Вляво от спалнята.

Вниманието на Кавано рязко нарасна, като видя, че зад завесите се размърда някаква фигура.

– Колко души мислиш има при него?

– Най-малко двама. Единият да почива, докато другият го пази.

Мисленето за триковете в занаята продължаваше да му помага да не се поддава на емоциите.

– Сигурно стои вързан на стол във всекидневната. Така спалнята е изцяло тяхна, за да могат да подремват на смени.

– Но как ще го измъкнем?

В момента, в който Джейми зададе въпроса, към сградата се приближиха мъж и жена и влязоха в ярко осветеното фойе. През огромните стъкла на входа се виждаше охраната – мъж, седнал зад дълго бюро. Той каза нещо на двойката, вдигна телефона, каза нещо и в него, кимна и натисна някакво копче. Стъклената врата вдясно се отвори и осигури достъп на двойката към асансьорите.

– И изобщо как ще влезем в блока? – продължи Джейми въпроса си.

– Според закона трябва да има и други, аварийни изходи за извънредни ситуации. Можем да минем отзад, да намерим някой от тях и да

отворим по втория начин.

– Това още не си ми го показвал.

– Пропуснал съм, признавам, но мисля, че сега не му е времето. Кварталът е много оживен и има опасност да ни забележат. И ако ни тикнат в участъка, няма да мога да помогна на Джон. Хайде да отидем до онзи магазин на ъгъла и да си купим цигари.

– Цигари? Какви са тия глупости? Ти не пушиш.

– Едно време, като постъпих в Протектив Сървисис, пуших. Дънкан сложи край на това. Още го чувам да ми се кара: „Как можеш да пазиш някого и в същото време да палиш цигара?“

– И сега смяташ да ги почваш отново?

14.

Входът на блока бе на около петнайсетина метра от улицата. Пътеката към него бе обрамчена от грижливо подравнени храстчета. Няколкото пейки допълваха приятната обстановка.

Кавано избра най-близката до улицата пейка, посочи я на Джейми и отвори пакета цигари.

– Цигара? – попита я той.

– Каква муха ти е влязла?

– Пробвай ги. Бъди дръзка. Помагат да минава времето. Той ѝ подаде цигара и я запали, успял да потисне треперенето на ръцете си.

– Нямам никаква представа как да я държа – каза тя.

– Няма значение – отвърна Кавано и запали цигара.

Джейми се закашля.

– Хей, не съм ти казал да вдишваш. Само дръпваш в устата и издухваш дима... не бързай толкова.

– Ужасен вкус.

– И още как. Чудя се как съм ги харесвал едно време.

Край тях минаха две жени и ги изгледаха неодобрително.

– Напоследък с толкова много нароили се зони, забранени за пушене, няма нищо по-обичайно от това двама души да клекнат пред някоя сграда и набързо да опънат по някоя и друга глътка тютюн – каза Кавано. – Все едно сме дошли на някого на гости, припушило ни се е много и са ни изгонили тук, за да не умирисваме всекидневната.

Минаха мъж и жена и укорително поклатиха глави. Следващата двойка обаче ги погледна със съчувствие, сякаш и нея са я гонили така и

знае какво е.

– Добре, намери начин да оправдаеш присъствието ни пред входа – каза Джейми. – И сега какво?

– Прави това, което прави и Прескот. Слушай и се учи.

Хората идваха и заминаваха и разговорите им за правещи се на главни герои шефове, за новооткрити ресторанти, за евтини билети до Бахамите и за жени, които трябва да спрат флиртовете си с чужди мъже, заглъхваха надолу по улицата.

Така минаха пет минути.

– Божичко, не мога да си представя, че свършихме с тия цигари толкова бързо – отбеляза Кавано. – Да запалим по още една.

– Ако пръстите ми се нацапат с жълто... – каза Джейми.

Кавано ѝ даде още една цигара и драсна клечка кибрит, преструвайки се, че не забелязва двете таксита, които спряха до тротоара. От всяко от тях слязоха по четирима добре облечени мъже и жени. След като запали и своята цигара, той вдигна поглед към нощното небе, правейки се, че не обръща внимание на осемте души, минаващи край него.

– Колко е часът? – попита разтревожено една от жените. – Почти десет? Слава богу, че успяхме. Санди каза, че двамата с Тед щели да ходят на кино и в десет и петнайсет щели да си бъдат у дома.

– А тя как ще успее? – попита един от мъжете.

– Щяла да се престори, че не ѝ е добре, и нямало да ходят на вечеря. Умница, а? Сестра ѝ ще ни пусне. Представяш ли си каква физиономия ще направи Тед, когато всички викнем в един глас: „Изненада“.

Всички се струпаха пред пазача, говорейки му един през друг, но той само вдигна телефона и кимайки, натисна бутона да ги пусне през вратата.

– Бедният Тед – промърмори Джейми, издухвайки дима.

През стъклената врата се виждаха светлинките с указателя на етажите над вратата на асансьора. Кавано не можеше да прочете цифрите оттук, но броеше местещата се светлинка. Седемнайсет. Светлинката остана да свети на осемнайсет. Прибави едно за приземния етаж, каза си той. Значи са слезли на деветнайсетия.

Изтръсквайки пепелта от цигарата си, той забеляза към мястото за доставки да спира пикап с надпис „Пицария «Домино»“. От нея излезе дълъгнеш шофьор с очила, понесъл цяла купчина пици в ръце.

– Дай да видим сега къде отиват пиците – каза той.

Когато шофьорът наближи към тяхната пейка, Кавано се изправи, усмихна се уверено и го заговори:

– Здрасти. Рекохме да запалим по една цигара и хем да ви спестим качването до горе. Двайсет и осми апартамент, нали?

Това беше апартаментът на Джон.

– Съжалявам. За друго място са.

– Всичките? – впери поглед Кавано в купчината. – Сигурно за оня купон на седмия етаж. Всъщност и заради тях слязохме. Такъв шум вдигат...

– Не. Тая купчина отива при... – Доставчикът се вгледа през очилата върху етикетчето на една от кутиите. – ...деветнайсет единайсет.

– Късметлии – обади се Джейми. – Май трябва да почакаме и да запалим по още една.

– Няма да се забавят – успокои ги шофьорът.

– Извинете за безпокойството – каза Кавано.

– Няма проблем.

Балансирайки внимателно кутиите, доставчикът се качи до стъклените врати точно в момента, когато отвътре излезе човек и му отвори. Джейми загаси цигарата си.

– За какво беше това сега? Да не би да си помисли, че тази пица е за апартамент на Джон?

– Този път може би не. Но скоро ще дойде нещо за хапване. Я пица, я китайска храна, я нещо друго.

– Откъде си толкова сигурен?

– Защото много пъти съм виждал пазачи да допускат същата грешка. Да седиш денонощно и да вардиш някого е отегчителна работа. Ако охраната се състои от хора без дисциплина, те си мислят непрекъснато за ядене. Ще претърсят шкафовете и ще си сготвят нещо, но повечето от тях не ги бива в това. – С изключение на Чад, който можеше да направи всякаква вкусотия от каквото и да е, помисли си Кавано и очите му се замъглиха. – И като не могат, започват да си мислят за пица, за печено пиле и за какво ли не. Ако това са от ония, които се опитаха да хванат Прескот в склада, у тях има доста трески за дялане, което предполага, че са от този тип хора.

– Може да чакаме с часове.

– Ако това изобщо стане, то ще стане скоро. С Джон говорих по телефона преди по-малко от час. До този момент са били под напрежение, така че едва ли им е било до ядене. Сега вече могат да се отпуснат и да хапнат.

– Пазачът на блока дали няма да прояви любопитство към присъствието ни пред входа?

– Той не ни вижда.

– Как така да не ни вижда?

– Като бях тук за последен път, забелязах, че фойето е много по-ярко осветено от пътеката към входа и отвътре се вижда само отражението от вътрешността. Пазачът не може да наблюдава какво става навън.

– Ами камерата над вратата.

– Ти си я забелязала? Тя е насочена към зоната около вратата, а не към улицата. Когато измъкнем Джон оттук, ще му кажа да си намери по-добре охранявана сграда.

– Това е номер, който прилагаш и на клиентите ли?

– Какъв номер?

– „Когато измъкнем Джон оттук“. Говориш ми за бъдещето така, все едно че е станало, за да ме накараш да се почувствам по-добре. Наистина действа.

В зоната за доставки спря още един пикап, този път с надпис „Пица Хът“.

– Мой ред е – каза Джейми, доволна, че намира нещо, с което да поотпусне опънатите си нерви.

Докато шофьорът сваляше кутиите с пица, тя се приближи към него, потривайки ръце, сякаш предвкусвайки приятното хапване, което я очаква.

– Здравсти. Решихме да слезем да изпушим по една цигара и заедно с това да ви спестим качването до горе. Двайсет и осми апартамент. Умираме от глад.

Пъпчивият пубер също бе гладен, само че за друго. Едва не изтърва кутиите, като видя привлекателната жена до себе си.

– Ъ-ъ... – заекна той – ъ-ъ... нека да погледна. – Той се вгледа в етикетчето. – Да, двайсет и осми.

– Прекрасно.

– Две средни? Една пеперони и черни маслини? Другата де лукс?

– Точно така. Страхотно ухаят. Колко ви дължа?

Джейми му даде бакшиш и пое двете кутии.

– До следващия път.

– Да, госпожо – изчерви се хлапето, качи се замаяно в колата и потегли.

– Две средни пици – отбеляза Джейми. – Достатъчни за две горили.

– И аз така мисля – каза Кавано, – освен ако горилата е една и се е смелила над пленника, в което се съмнявам.

– Щом са си поръчали ядене, значи се чувстват спокойни, нали?

– Точно така. Предполагат, че още никой не е разбрал за Джон.

– Добре, какво правим сега? – попита Джейми.

– Връщаме се в парка, намираме някой бездомник на пейките и му даваме пиците. Трябват ни само кутиите.

Джейми гледаше озадачена.

– Ще откъсна горния капак на едната и дъното на другата и ще ги нанижа една в друга, да ми поберат бронезилетката – отвърна Кавано.

15.

Пазачът вдигна глава и погледна Джейми, която отвори вратата и я задържа, за да пропусне Кавано, понесъл кутиите. Очите му бързо се адаптираха към яркото осветление във фоайето.

– Здравейте. Идваме за купона у Тед в деветнайсет единайсет – каза Кавано.

Пазачът ги изгледа строго.

– Преди около петнайсетина минути докараха цяла купчина пици.

– Знаех си, че трябваше да донесем ребърца, пържени картофи и зеле! – възкликна отчаяно Джейми.

– Ама ти наистина само за ядене мислиш – каза Кавано шеговито, макар в гърдите да усещаше стягане.

– Кажете им да не вдигат много шум – помоли ги пазачът. – Че съседите ще се развикат.

– Няма да шукнем – увери го Кавано.

Пазачът натисна бутона и вратата към асансьорите се отвори.

– Благодаря.

Двамата се приближиха към асансьорите и Джейми натисна бутона за нагоре. След кратко изчакване, което им се стори часове, едната от вратите дрънна мелодично и се отвори.

Колкото и да мразеше асансьорите, Кавано пристъпи вътре. Джейми вдигна ръка да натисне шестия етаж, но Кавано каза:

– Стой.

– Какво?

– Пазачът долу ще гледа на кой етаж ще спрем.

– Опа. – Джейми натисна бутона за деветнайсетия етаж.

Вратите се затвориха.

Асансьорът потегли и краката на Кавано натезаха. Очите му заследиха сменящите се цифри. Изглеждаше, че доста време ще пътуват до

деветнайсетия етаж. Тъкмо да повтори напътствията си, които бе дал на Джейми, преди да влязат в блока.

– Сигурен ли си, че ще отворят вратата? – попита Джейми.

– За един такъв пубер като она, дето донесе пиците, те ще отворят вратата на верига, ще му платят и ще го накарат да им подаде кутиите настрана. Но ако през шпионката видят теб, повярвай ми, ще отворят вратата. Разкопчай си малко блузката.

– Моля?

– Горните три копчета.

– Ти за каква ме смяташ?

Чудесно, мислено ѝ каза Кавано. Имаш още чувство за хумор. Значи положението е под контрол.

А при мен как е, запита се той. Под контрол ли е?

Динг. Вратите се отвориха. С ускорено дишане Кавано пристъпи навън върху почти новия мокет в коридор с ярки осветителни тела по тавана, миришещ на прясно боядисани стени. Нямаше жива душа.

Бързият поглед вляво и вдясно ги поведе към врата надясно, на която пишеше „Стълбище“. Бутнаха я и се озоваха в потискащо хладно стълбище, по-ярко осветено дори от коридора. Докато Джейми затваряше вратата, Кавано се огледа за охранителни камери, но не видя нито една. Ослушаха се за шумове, но не чуха нищо. Стъпките им, колкото и да бяха внимателни, ехтяха в стълбището, докато двамата забързано слизаха надолу до шестия етаж.

Спряха пред вратата на шестия етаж.

– Ще се справиш ли? – прошепна Кавано. – Аз ще бъда до теб. Просто прави точно това, което ти казах.

Джейми се поколеба.

– Не е късно да се откажеш – каза ѝ той.

– Късно е – и още как. Никога вече не бих могла да си наложа да стигна чак дотук.

– А може би изобщо не е трябвало.

– Можеш ли да спасиш Джон без мен?

Кавано не отговори.

– Тогава ми дай кутиите. – Зениците на Джейми се бяха разширили.

Кавано я видя как се огъна под тежестта на бронезилетката вътре. Тя опря кутиите малко под гърдите си, което разшири отвора в блузата ѝ.

– Като те видят, ще си помислят, че са умрели и са на небето – по-мъчи се да я разсее малко от това, което ѝ предстоеше. – Преди да

почукаш на вратата, затвори си за малко очите, за да си свиеш зениците и да не изглеждаш толкова стресната. Помни: ако чуеш звука на телевизор, това ще означава, че ония са небрежни. Добрите охранители пазят тишина в стаята, за да могат да чуват шумовете отвън.

Джейми пое дълбоко дъх и кимна към вратата.

– Отваряй.

16.

Коридорът на шестия етаж бе със същия почти нов мокет и във въздуха се носеше същата миризма на прясно боядисани стени като на деветнайсетия. Кавано последва Джейми, пристъпвайки предпазливо. Както и очакваше, в този късен час в коридора нямаше никой.

Все още не е късно да се откажем, каза си той.

Разбира се, че е. Ако се откажа сега, вероятно никога няма да ми се удаде друга възможност да измъкна Джон.

Апартамент 628 беше вдясно. Притиснал гръб в стената до нея, Кавано чу приглушения звук от експлозия, последван от изстрели и вой на сирени – поредния полицейски сериал по телевизията. Той кимна окуражаващо на Джейми и измъкна пистолета.

Джейми застана пред вратата в полето на шпионката и затвори очи. И когато отново ги отвори след няколко секунди, зениците ѝ се бяха свили до нормалния размер, което предполагаше, че не е под напрежение.

Обаче Кавано беше. Изведнъж реши, че изобщо не е трябвало да я замесва в това. Направи ѝ знак да си тръгват.

Джейми обаче не му обърна внимание и почука.

Кавано повтори жеста си още по-енергично.

Все така без да му обръща внимание, Джейми отново почука и този път звукът от телевизора заглъхна.

Вече няма връщане, помисли си Кавано и се почувства горд, като видя колко отегчена изглеждаше Джейми пред вратата, повдигнала гърди нагоре с кутиите.

Чу се щракане и вратата се отключи. Кавано притисна гръб още по-силно в стената, внимавайки да не попадне в обсега на шпионката.

Както и очакваше, вратата се отвори само толкова, колкото позволяваше веригата.

– Две средни пици? – пропя Джейми, поглеждайки към

етикетчетата на кутиите. – Една пеперони с черни маслини и една де лукс, нали?

– Обикновено ги носи едно хлапе – пробуча отвътре мъжки глас с европейски акцент.

– На мен ли го казвате? – отвърна Джейми. – Двамата с мъжа ми въртим тоя бизнес. Тази вечер на работа не се явиха три хлапета. Добре че наминах и аз, та и вие да изкарате късмет.

Мъжът отвътре се изкиска.

– Колко?

Тя повдигна кутиите още малко по-нагоре, все едно да прочете по-добре изписаната на етикета цена и се взря в него.

– Чакай малко – обади се пак гласът и вратата се затвори.

В момента, в който бравата щракна и се затвори и мъжът вече не можеше да вижда какво става отвън, Кавано рязко напусна мястото си. Скочи пред вратата и се сниши под шпионката. Прикрил Джейми, той чу издрънчаването на освободената верига.

Щом вратата се отвори, Кавано се хвърли върху нищо неподозиращия мъж. Спазвайки точно инструкциите, Джейми хвана отвътре сгънатата бронезилетка и я тръсна пред себе си, раздипляйки я пред тялото си и разпилявайки кутиите на пода. Мъжът бе същият скинар, от когото Кавано бе отнел колата пред търговския център преди почти две седмици. Зяпнал от изумление, мъжът се опита да извади пистолета си. Кавано стовари цевта на зига върху голия му череп и човекът падна като подкосен, затискайки с тялото си ръката, с която се готвеше да извади оръжието си. Кавано го прескочи и влезе във всекидневната, насочил пистолета вляво, към мястото, където знаеше, че е телевизорът.

На едно от креслата бе седнал мъж с мустаци, който стоеше като статуя и не знаеше накъде да гледа – към пистолета на Кавано или към този, който Джейми бе насочила към него откъм кухнята. Пистолетът му бе на масичката за кафе пред него.

В ъгъла вляво, вързан за един стол със запушена уста, седеше Ръдърфорд. Спечената кръв по лицето му изглеждаше още по-черна на фона на тъмнокафявата му кожа. Очите му бяха опулени от смайване, но точно сега Кавано нямаше никакво време за него. Той посегна и взе пистолета от масичката. Минавайки покрай мустакатия, Кавано тресна и него по главата с пистолета. След това се притисна към стената до вратата на спалнята. Насочи пистолета най-напред към тази част от стаята, която се виждаше през отворената врата, после скочи до отсрещната страна и насочил оръжието си, огледа и останалата част от стаята. След

като не видя нищо обезпокояващо, той се хвърли вътре, блъсна бюрото към вратата на гардероба, погледна под леглото, после огледа и банята. Чисто.

Когато се върна във всекидневната, мустакатият лежеше на пода и стенеше.

Кавано изтича до входната врата, заключи я, после насочи вниманието си към гологлавия, проснат на пода. Претърси го за оръжие и извади пистолета, затъкнат в колана на кръста му. След това измъкна колана и с него върза ръцете му отзад.

Повтори същото действие и с мустакатия, после отиде да провери гардероба и се увери, че е празен. Чак тогава се спусна към Ръдърфорд и му махна лепенката от устата.

– Има ли други?

– Не.

Кавано развърза китките и глезените му.

– Къде си ранен?

– Изгубих един зъб. – Ръдърфорд посочи подутата си лява буза. – И май са ми спукали едно-две ребра.

Поемайки дъх, той се сви от болка.

Кавано видя кутия със салфетки на масата в кухнята. Измъкна няколко и ги подаде на Ръдърфорд.

– Изкашляй се дълбоко и се изплюй тук.

Ръдърфорд се подчини.

– Боже всемогъщи, как боли!

Кавано хвърли поглед върху изплютото.

– Няма кръв. Легни на дивана. – Кавано му помогна да се опъне на дивана, после заопипва коремната област и гръдния му кош. – Не напипвам никакви издутини. Някъде другаде да те боли?

– Мина доста време. Ако са счутили нещо вътре, досега да съм припаднал от болка.

Ръдърфорд разтри китките си, където кръвообръщението бе почти спряло.

– Къде стои аптекката ти?

– Под мивката в банята.

Когато Кавано се върна с аптекката и с мокра, насапунисана кърпа, Ръдърфорд с усилие се изправи и седна.

– Не си ме представил на приятелката си.

– Това е Дженифър. Дженифър, това е Джон.

Джейми не реагира на фалшивото име, с което Кавано я представи.

– Приятно ми е да се запозная с теб – кимна Ръдърфорд. – Добре че съм жив, за да имам това удоволствие.

Кавано отвори аптекката и замря за миг, като видя сред бинтовете и мазилата и три спринцовки. Той ги извади и ги вдигна във въздуха и чак тогава се сети защо са там.

– Това още откакто жена ти беше жива?

Тя бе диабетичка и всеки ден си биеше по една инжекция инсулин. По ирония на съдбата обаче бе загинала при автомобилна катастрофа.

– Много от дрехите на Деби ги дарих на църквата. Изхвърлих и доста неща, стари обувки и други работи, които не ставаха за нищо, но тя въпреки това ги държеше. Обаче тия спринцовки ме карат да мисля за нея с повече любов, отколкото каквото и да е друго. Не ми даде сърце да ги изхвърля.

Кавано ги върна в аптекката и започна да почиства лицето на Ръдърфорд.

– Значи си разбрал втория намек за главоболието, а? – попита Ръдърфорд.

– Браво на теб.

– По-скоро бих се оставил да ме убият, вместо да те вкарам в клопка.

– Знам – кимна Кавано.

– Хората, които попитах за Прескот и лабораторията му, казаха, че не са чували нищо за него.

След толкова време, прекарано със запушена уста, гласът на Ръдърфорд звучеше пресипнало.

– Ще ти донеса малко вода – каза Джейми.

Когато тя се върна, Ръдърфорд отпи няколко дълги глътки, размеквайки спечената кръв по устните си, която се процеди надолу по брадичката му.

Той я избърса с опакото на дланта и каза:

– После претърсих базата данни на нашия компютър. – Дълга глътка вода. – И отново нищо.

– Тогава как...

– Тия типове, изглежда, имат информатор в Бюрото. Или пък са хакнали компютърната ни система, търсейки хора, интересувани се от Прескот. Когато си тръгнах за вкъщи, те ме чакаха на паркинга. – Ръдърфорд попипа подутата си буза и направи гримаса. – Някой ми извика името от съседния ред. Извърнах се да видя кой е. Изведнъж до мен спря някакъв ван. И докато по този начин действаше като параван,

трима души ме сграбиха от всички страни и ме набутаха вътре.

– Човекът, който те е извикал. Тримата, дето са те сграбили. Шофьорът на вана. Общо пет души, така ли? – попита Кавано.

– Не. – Ръдърфорд отпи отново. – Има и шести – тоя, дето командва парада. Нарича себе си Клайн.

– Двамата, дето те пазеха, ги познах. Бяха от онези, които нападнаха Прескот в склада.

Ръдърфорд насочи разтревожен поглед покрай Кавано.

– Дженифър, май ти е лошо, а?

Кавано се извърна към нея.

– Пребледняла си. По-добре да седнеш.

– По ми се ще да се наведе.

Тя се насочи към банята и след малко двамата чуха приглушените звуци от повръщане.

– За първи път ли участва в операция? – попита Ръдърфорд.

– Да.

– Добре се справи.

Кавано кимна.

Тя отново се върна и Кавано я прегърна.

– Не те подведох – каза Джейми.

– Не ме подведе.

И аз не те подведох, добави той наум.

Тя прекрачи стенения на пода мъж и се настани в креслото срещу Ръдърфорд.

– Не ми обръщайте внимание. Говорете си там каквото имате да си кажете, а аз през това време ще се опитам да се уверя, че съм все още жива.

Ръцете на Кавано не трепереха само докато имаше какво да прави с тях. Сега обаче трябваше да положи усилие, за да потисне треперенето им.

– Да, и какво стана по-нататък?

– След това тия типове ме обработиха достатъчно добре и за да покажат, че няма майтап, насочиха в главата ми пишов и ми дадоха да избирам. Или да им кажа защо търся Прескот, или ще ме убият. – Ръдърфорд притисна влажната кърпа към насинената си буза. – Обясних им, че не аз търся Прескот. А един мой приятел. И пак ми дадоха да избирам. Или да им кажа кой е този приятел, или ще ми теглят куршума. Но не им назовах името ти. Казах: „Един човек от охраната на Прескот“.

Кавано кимна.

– Проявиха жив интерес – продължи Ръдърфорд. – Нямаха търпение да те пипнат.

– Има си хас. Мислят, че знам къде е Прескот.

– Казах им, че и ти се опитваш да го намериш и че не знаеш нищо повече от тях.

– Обаче не ти повярваха ли? – попита Кавано.

– Никак. Пак ми тикнаха пистолета в носа и ми наредиха да ти кажа, че лабораторията на Прескот е в Бейли Ридж във Вирджиния.

– И сега останалите четирима, заедно с Клайн, са в Бейли Ридж, чайки капана да шракне – заключи Кавано.

– Тръгнаха веднага след като затворих – кимна Ръдърфорд.

Джейми се наведе напред.

– И ако никой не се появи, те ще се запитат какво е станало. Ще се върнат тук с надеждата, че пак ще се обадиш, както обеща.

– Да – съгласи се Кавано. – И ще подготвят още един капан.

Ръдърфорд се пресегна за телефона.

– Хей, какво правиш – посегна Кавано на свой ред да го спре.

– Ще повикам помощ.

– Не.

– Но Бюрото може да...

– Да, но не знаем кой още е замесен в това.

Ръдърфорд се поколеба.

– Сам каза, че Клайн може да има информатор в Бюрото – продължи Кавано. – Ами ако разбере отнякъде, че го чакаме. Това ще бъде последното място на света, край което ще се покаже.

17.

Домофонът иззвъня, Кавано изчака няколко секунди и натисна копчето.

– Да?

Гласът на пазача долу бе изтънял.

– Господин Клайн и още един господин искат да ви видят.

– Кажим им да се качат.

Кавано пусна копчето и се върна във всекидневната.

– Двама – отбеляза Ръдърфорд. – Другите двама сигурно са останали в Бейли Ридж, да не би случайно да се появиш.

Джейми погледна часовника си.

– Минава обед. По-рано, отколкото очаквахте.

– След като е чакал в засада цяла нощ, Клайн сигурно е ядосан, че не направих така, както казах. Затова сега иска пак да си поприказва откровено с Джон. Готови ли сме за гости?

Кавано отправи въпроса към гологлавия скинар и мустакатия, вързани за столове. Почти цял час бе минал, преди двамата да дойдат в съзнание. Проведеният задълбочен разпит показа, че те са обикновени работници и нямат представа защо Прескот е толкова важен.

Мобилният телефон на скинара звъня на два пъти – Клайн проверяваше и бе сърдит. Преди това Кавано бе провел подробна репетиция с двамата пленници, за да им внуши какво да говорят, ако някой от двата мобилни телефона иззвъни. Допрял цевта на пистолета до слепоочието на скинара, Кавано го бе гледал в очите, докато оня нещастник говореше по телефона. Както го бе уверил, ако доловеше и най-малкия опит да предупреди Клайн, щеше много да се ядоса.

Сега скинарът седеше с бейзболна шапка на главата, за да скрие спукания си череп.

– Попитях ви – почука с пръст Кавано по масичката – дали сте готови да посрещате гости.

Гологлавият скинар се дръпна назад и кимна.

– Ще се видим след няколко минути – каза Джейми и спазвайки инструкциите, които ѝ бяха дадени преди това, излезе от апартамента.

Ръдърфорд заключи вратата.

Кавано с тревога си я представи как минава по коридора, отваря вратата към стълбището и чака зад нея. Чуеше ли звънването на пристигналия асансьор, тя трябваше да преброи до двайсет – времето, което според тях бе необходимо, за да се стигне до апартамента на Ръдърфорд. После щеше да отвори вратата, бъркайки в чантичката си все едно си търси ключа от апартамента, без изобщо да поглежда към двамата мъже, застанали пред вратата на Ръдърфорд. Те щяха да я видят, разбира се, но тъй като нямаша причина да подозират клопка – нали те самите подготвиха такава, – скоро щяха да бъдат заети с онова, което щеше да стане, след като вратата на Ръдърфорд се отвореше. Като тръгваше, Джейми изглеждаше спокойна, прехвърляйки в главата си техниката на гледане, към която я бе научил Кавано да се придържа, представяйки си възможни отклонения от сценария, внушавайки си да не се изненадва, ако това стане. За да ѝ придаде по-голяма увереност, под блузата и самото Кавано я бе накарал да облече бронезилетката. Правеше я дебела, дрехите бяха опънати по нея, но външният ѝ вид сега бе последното

нещо, което я безпокоеше.

– Добре – кимна Кавано, насочил пистолета към гологлавия мъж. – Покажи се като добър домакин.

Ръдърфорд вече бе развързал глезените и китките на скинара. Сега развърза и въжетата, които го държаха за стола.

– И помни – каза му Кавано. – Ти си първият на огневата линия.

Той му направи знак с пистолета да тръгва, после пое след него по коридора и застана зад гърба му, когато онзи спря пред входната врата.

– Сега трябва само да не ни даваш повод да те застреляме – отново му напомни Кавано.

Ръдърфорд зае позиция в кухнята с готов за стрелба пистолет.

С влажно от пот чело, Кавано зачака.

Петнайсет секунди. Трийсет. Петдесет. Кавано си спомни колко бавен му се бе сторил асансьорът. Това, че ония още не са почукали на вратата, не означава, че нещо се е объркало, опита да се успокои той. Търпение. Всичко ще е...

Чук, чук. Пауза. Чук, чук. Такъв бе начинът, по който се бяха уговорили да почукат, но Ръдърфорд ги бе чул. Това означаваше, че може спокойно да отваря.

Правейки знак на скинара да отваря, Кавано усети как стомахът му се свива.

В този момент Кавано сложи началото на внимателно отрететиран сценарий и се скри във всекидневната, за да не го видят, когато вратата се отвори. Гологлавият скинар обаче знаеше много добре, че Ръдърфорд се цели в главата му от кухнята. След като отвореше вратата, скинарът трябваше да каже: „Не се е обаждал“, да се обърне и да тръгне към всекидневната, право в обсега на стрелба на Кавано. През това време Ръдърфорд щеше да се скрие зад хладилника. Чак когато и двамата тръгнат по коридора, Ръдърфорд щеше да се покаже, насочил към тях пистолета откъм арката на кухнята. Вторият влязъл щеше да види Ръдърфорд по същото време, по което първият щеше да види Кавано. В този момент Джейми щеше да се появи зад тях с насочен пистолет и да каже: „Във всекидневната!“, което тя същевременно направи.

Неочаквано озовали се притиснати от три страни, без изобщо да го очакват, новодошлите нямаха никакъв избор, освен да се подчинят.

– На пода! – изкомандва Ръдърфорд. – Ръцете на тила!

– Веднага! – изрева Кавано.

Скинарът се подчини, лягайки по корем на мокета. Другите двама се поколебаха само за миг, после последваха примера му.

Джейми влезе вътре и заключи вратата.

– Видя ли те някой в коридора? – попита Кавано, без да сваля насоченото към тримата оръжие. – Видя ли пистолета ти?

– От асансьора слязоха двама души тъкмо когато влизах тук. Пистолетът ми беше скрит зад чантичката и те не го видяха.

Това беше добре. Джон го бе уверил, че повечето от хората, които живеят в блока, ходят на работа и вероятността някой да се върне в ранния следобед в работен ден е малка. Но дори и при това положение възможността някой да влезе в коридора в неподходящото време бе нещо, което Кавано и да иска, не можеше да предвиди.

– Страхотно – каза първият мъж, надигайки глава от мокета.

Бе среден на ръст, жилест, със слабо лице и военна подстрижка.

Кавано позна стържещия глас.

– Ама ние сме разговаряли с теб по телефона. По мобилния телефон на ей тоя тип тук – кимна Кавано към скинара. – След като ви задигнах колата от търговския център.

– Сетил си се, че телефонът има проследяващо устройство, а? – Както и скинара, този мъж също говореше с европейски акцент. – Следвахме сигнала часове наред и накрая намерихме телефона, хвърлен в един пикап.

– Е, толкова ли не разбираш от майтап. – Кавано изведнъж се сети за нещо. – Карали сте след пикапа? Защо сте се занимавали с глупости, след като сте знаели, че ще изчезнем от района с хеликоптер.

– С хеликоптер ли? Нямам представа за какво става дума.

Обърканото изражение на мъжа бе спонтанно и неподправено и това засили подозрението на Кавано, че ударната група, опитала се да залови Прескот в склада, не бе същата, която използва трите хеликоптера за нападението над бункера.

Докато Джейми и Кавано ги държаха на мушка, Ръдърфорд върза ръцете и краката им.

Изпод размъкнатия пуловер на втория мъж Кавано измъкна 9-милиметрова берета. Опипа черното кожено яке на първия мъж и намери 9-милиметров браунинг. В джоба му, защитан със специална щипка за вътрешната част, Кавано намери и един сгъваем нож. Отвън се виждаше само щипката. Издърпвайки го нагоре заедно с щипката, собственикът можеше да го извади мигновено от скривалището му. Малко гумено бутонче откъм опаката страна на дръжката даваше възможност ножът да се отвори само с едно натискане на палеца още при изваждането му. Острието му бе почти двацет сантиметра дълго.

Едно време ножовете се смятаха за непълноценно оръжие („Ей, тъпак, къде си тръгнал с нож срещу пишов?“), но един компютърен филм от 1990 година, наречен „Защита срещу хладно оръжие“, бе уверил правоохранителните органи, че нападател, въоръжен с нож, може да измине разстояние от шест метра и да нанесе смъртоносна рана, преди човек да извади скрития си пистолет, преодолявайки преди това първоначалното стряскане, да насочи оръжието и да стреля. Сега вече доста агенти смятаха ножа за също толкова надеждно оръжие като пистолета и носеха със себе си по три ножа.

Ножът, който Кавано държеше в ръцете си, бе с матово покритие, за да не отразява светлината, и бе направен от един от най-добрите инструктори по самозащита и същевременно производител на ножове – Ърнест Емерсън. Наричаше се НББ–7, което означаваше „Нож за близък бой“. Плетеното покритие на дръжката позволяваше здрав захват, дори и ако ръкохватката се намокреше от вода, пот или кръв. Назъбеното острие бе здраво и достатъчно остро да пробие врата на кола.

– Страхотно! – възкликна Кавано, имитирайки първия мъж.

Той затвори ножа и го заципа в собствения си джоб. После седна с кръстосани по турски крака на пода пред първия мъж.

– Ти се подвизаваши под името Клайн, а?

– Име като всяко друго.

– Разкажи ми за Прескот.

Клайн не отговори.

– Тогава аз да ти кажа какво знам за него – продължи Кавано. – Ако и ти решиш да се включиш по някое време, няма да те спра.

Кавано разказа на Клайн какво бе станало, след като се бяха гонили с колите – пристигането в бункера, инструкциите, дадени на Прескот за изчезването му, пожара, нападението с хеликоптерите и втория пожар в къщата на Карен.

– Така че, както виждаш, на мен той ми трябва точно толкова, колкото и на теб. Дори повече. Можем да стигнем далеч, ако работим заедно.

– Да, но целите ни са различни.

– Сигурен съм, че ще измислим нещо, за да заобиколим различията.

– Кавано впери в него изучаващ поглед. – Струва ми се, че ръцете и краката ти започват да те болят. Я чакай да те устроая по-удобно.

Клайн вдигна учудено вежди, гледайки как Кавано отиде до кухнята и донесе стол. Учудването му нарасна още повече, когато Кавано го изправи на крака, извади ножа и го отвори.

– Сега ще ти срежа въжето на китките – предупреди го Кавано. – Ако направиш дори и най-малкото движение срещу мен, моят приятел... – Той кимна към Ръдърфорд. – ...чието настроение е доста лошо заради побоя, нанесен му от твоите хора, ще те застреля.

Преди това Ръдърфорд бе взел от кухнята една празна бутилка от минерална вода и я бе надянал на цевта като заглушител.

– Искам си зъба – изръмжа той заплашително.

Това бе тактика, която двамата бяха отрепетирали, и сега при вида на пластмасовата бутилка очите на Клайн се свиха.

– Защо да си създаваме главоболия? – каза Кавано. – Водим приятен разговор. Искаме да си помогнем един на друг. – Кавано отиде зад Клайн, сриза въжето на китките му и каза: – Сядай.

Клайн се подчини.

Кавано отново му върза ръцете, но този път за облегалките на стола.

– Удобно ли ти е така? – попита го той. – Добре. Честно ти казвам, че ако работим заедно, имаме по-добър шанс да намерим Прескот. Кажи ми сега какво знаеш ти.

Клайн отклони поглед встрани.

– Като за начало – продължи Кавано, – можеш най-напред да ми кажеш защо ви трябва толкова? Той ми разказа за някакви научни изследвания, свързани с пристрастяването, поръчани му от Агенцията за борба с наркотиците. Трябвало да намери някакъв начин да блокира физическия механизъм, който предизвиква у хората пристрастеност. Обаче вместо това, както той каза, открил леснопроизводима субстанция, която предизвиква пристрастеност. Каза ми още, че Хесус Ескобар разбрал по някакъв начин за това и искал да го отвлече, за да вземе формулата на веществото. Каза, че вие, момчета, работите за Ескобар. Но всичко това се оказаха глупости. В Агенцията изобщо не са чували за Прескот, а Ескобар е бил убит преди два месеца. Така че нека ви попитам първо за кого работите?

Клайн най-сетне отново извърна поглед към Кавано. От напрежението акцентът му – славянски или по-точно вероятно руски – си пролича още повече.

– Знаеш, че това не мога да ти го кажа.

– Може би трябва да ти направя малко кафе, за да обсъдим проблема.

– Кафе? – Клайн наклони глава на една страна и го изгледа озадачено.

– Да, няма нищо по-приятно от един лек разговор на чаша кафе. Джон, къде го държиш?

– Над хладилника. – Двамата с Джейми го гледаха също така озадачено, както и Клайн. – Кафемелачката е до него. А кафеварката е до тостера на плота в кухнята.

– Кафеварка ли? Но аз имах предвид нес – каза Кавано.

– Ъ-ъ... в шкафа вдясно от печката.

Кавано обърна стола на Клайн така, че да може да го вижда какво прави. После отиде в кухнята, отвори шкафа и намери малка кутия, в която имаше няколко разноцветни пакетчета нескафе.

– Я да видим... Лешник, ванилия, шоколад. От кое точно искаш? – попита той Клайн.

Отговор не последва.

– Джон, трябва да го изхвърлиш това сладко кафе – продължи Кавано. – Ще качиш толкова килограми, че няма да можеш да ги свалиш с бягане. Нямах ли нещо по така...? Я чакай малко. Какво е това? Мока „Ява“? Ето на това викам аз истинско мъжко питие.

Кавано отвори два пакета от него и ги изсипа в малка стъклена каничка. Наля съвсем малко вода в чайника, постави го на котлона и запали газта.

– Ей сега ще стане – увери той Клайн. – Нищо друго не подтиква към разговор така, както горещото, тъпкано с кофеин кафе. Сигурен ли си, че не искаш да снесеш малко информация – например защо ви трябва Прескот и кой още го търси?

Клайн продължаваше да се прави на упорит.

– О, добре тогава – каза Кавано. – Аз, разбира се, уважавам твоите принципи. Определено не си дрънкало.

Чайникът засвири.

Кавано изсипа петдесетината грама кипяща вода в каничката. Водата едва успя да покрие двете пакетчета гранули. Той я разбърка, давайки възможност на Клайн да види колко гъста и черна е сместа.

– Тук няма шест-пет. От това нещо очите ти ще светнат на дълги и косата ти ще настръхне като бодли на таралеж.

Недоумението на Клайн нарасна.

– Ще ме караш да го пия ли? И как, по дяволите, смяташ да ме принудиш да говоря с това? Сигурно веднага ще го повърна.

– Да го пиеш ли? И през ум не ми минава. И повярвай ми, няма да го повърнеш.

Кавано отвори аптекката на Ръдърфорд и извади една от

спринцовките.

Очите на Клайн щяха да изскочат.

Кавано пхна иглата в сместа, напълни спринцовката, после я вдигна нагоре да изкара въздуха и започна да си тананика „Билет за Луната“.

– Чакай малко – обади се Клайн. – Не мислиш сериозно да...

Кавано го прекъсна, като рязко му дръпна ризата и оголи врата му, започна да си тананика „Чисто кафе“ и насочи иглата към югуларната вена на Клайн.

– Спри, за бога! – Клайн се дръпна напред така силно, че едва не заби нос в пода.

– Внимавай какви ги говориш – предупредително изръмжа Ръдърфорд, заклет баптист от Юга.

– Добре де, добре. Само спри – каза Клайн. – Няма да ме накараш да повярвам, че си толкова луд, че да...

– Отвори си съзнанието – посъветва го Кавано. – А също така и артериите и жизненоважните си органи. Сега ще накарам сърцето ти да работи на високи обороти и ще ти пръсна мозъка, само че отвътре. И ми се струва, че когато пулсът ти стигне някъде към сто и осемдесет, сигурно даже ще започнеш да левитираш, само че пак няма да стане, защото си вързан за стола. А сега стой малко мирно...

Кавано натисна здраво рамото му и отново насочи иглата.

– Неее! – писна Клайн и така се дръпна настрани, че този път столът наистина се преобърна.

С тежко *туп* той се приземи на мокета.

– Хей, имай малко милост към съседите – каза Кавано.

– Това нещо ще ме убие! – задъха се Клайн.

– Да те убие ли? Метаболизмът ти ще тръгне на такива високи обороти, че ти сигурно ще се самозапалиш отвътре.

Кавано натисна главата на Клайн и допря иглата до югуларната му вена.

– Ако ме убиеш, няма да мога да ти кажа нищо – прошепна той със стържещ шепот, старейки се да не мърда глава.

– Знаеш ли какво? На една част от мен не й пука. Вече два пъти се сблъсквам с теб и взе да ми писва. И съм бесен за избитите ми приятели. Бесен съм и за това, че Прескот на два пъти се опита да ме убие. Бесен съм и за това, което ти и твоите хора сторихте на Джон. Искам да си разчистя сметките с всички и ако не искаш да помогнеш на мен, както аз помогнах на теб, поне ще получа удовлетворение от това.

Кавано проби вената толкова, колкото да дръпне малко кръв.

Клайн замръзна от ужас и макар да се опитваше да стои мирно, тялото му потрепери и от мръдването от вената му прокапа малко кръв.

– Това за научното изследване на Прескот е само за прикритие. Прескот работеше за военните.

– По-точно.

– Научноизследователският им отдел се е занимавал с разработката на нови оръжия. – Клайн облиза пресъхналите си внезапно устни. – Може да ми се докашля.

– Гледай да не кашляш. Иглата ще хлътне докрай.

– Това е подотдел на друг подотдел. – Клайн сниши още повече глас, отчаяно опитвайки се да не мърда. – Става дума за научно изследване, резултатите от което не се докладват на министъра на отбраната.

– Или такова, че дори и самият Пентагон не знае за него? Като експериментите с ЛСД през петдесетте или с нервнопаралитичния газ в Юта през седемдесетте години.

Клайн отново облиза сухите си устни.

– Да.

– Данъчните ни долари в действие... Добре, а този експеримент какво предизвиква?

– Страх.

18.

Думата като че ли увисна във въздуха. Бе толкова неочаквана, че Кавано отначало дори не реагира. Бе сигурен, че не бе чул добре.

– Страх?

Мускулите на Кавано се сковаха и дланите му се навлажниха, предусетил какво ще чуе от Клайн по-нататък.

– Страх – повтори Клайн със стържещ шепот, мъчейки се да се отдръпне от натиска на иглата върху вената му. – Прескот е отговарял за биохимични изследвания, които е трябвало да предизвикат страх у всеки противник, с който се сблъска американската армия... Вратът ми. – Клайн замръзна. – Ти я буташ още по-навътре.

– Прескот. Разкажи ми за Прескот.

Челото на Клайн бе покрито с едри капки пот.

– Той създаде синтетичен хормон, който пуска такъв мощен приток на адреналин, че човек мигновено изпада в паника.

На Кавано му стана ясно, че лъжата на Прескот за това, че се

опитвал да спре пристрастеността, а вместо това открил начин да я засили, се оказа отчасти вярна. Трябвало е само да се замени думата *пристрастеност* с думата *страх*. Той се сети за стълбите в изоставения склад и за неприятния мирис, който съпътстваше качването му при Прескот. Колкото повече се изкачваше нагоре, толкова по-силно му бяха затреперили краката от страх.

– Военните изпаднали във възторг. – Тъй като не смееше да върти глава, в старанието си да види какво става с иглата във вената му Клайн бе извъртял очите си толкова, че се виждаше само бялото им. – Ако този синтетичен хормон може да се превърне в газ и да се пуска от специални бутилки или да се изстрелва с ракети, противниковата армия ще се разбяга от страх.

– Политиците започват да стават малко нервни, когато чуят за разработване на химически оръжия, но защо това трябва да спира една толкова добра идея – каза Кавано, едва потискайки гнева си.

Той си спомни как хората на Клайн изведнъж изпаднаха в паника, когато шурмуваха стълбите. Реагирайки на някаква невидима заплаха, те започнаха да стрелят безразборно нагоре, защото ги беше страх да се качат по-нагоре. Прескот сигурно е скрил бутилки с този газ някъде в стълбището, каза си Кавано.

Спомни си още нещо – как Прескот бе започнал трескаво да натиска копчета по някакво табло, когато хората на Клайн шурмуваха стълбището. Но колкото и да се изплашиха преследвачите, реакцията им към вдишания газ не бе толкова силна, защото Кавано бе чул Прескот да си мърмори нещо ядосано под нос. Може би бутилките са изпусkali газ и когато са му потрябвали, газът в тях не е бил достатъчно, за да подейства пълноценно.

– Прескот експериментирал с него върху животни – продължи Клайн. – Плъховете подивявали. Кучетата и котките толкова се страхували едни от други, че се свивали в противоположни ъгли и не смеели да мръднат. В един от случаите имало дузина кози, които изпаднали в такава паника, че не преставали да бягат из стаята, дето ги държали, докато накрая изпопадали и измрели.

Кавано се сети и за мазето на Карен и за неприятната миризма, която, както вече му стана ясно, успя да го накара да изпита страх за първи път в живота си и ефектът от която още не го бе напуснал изцяло. Сети се и за паниката, която едва не му коства живота горе на тавана. Сети се и за Карен, отпуснала се безпомощно в инвалидната си количка, притиснала с всичка сила ръце към гърдите си, за ужаса, изписан в очите ѝ.

Тъй като Прескот не е искал да оставя рани или необясними белези по тялото на Карен, които по-късно да бъдат установени от съдебномедицинските експерти, той явно е пуснал от хормона, за да я убие от страх. Сърцето и вените ѝ сигурно са се пръснали от мощния приток на адреналин.

– Спринцовката – изпъшка Клайн. – Ръката ти пак трепери.

– Искам да ми кажеш *всичко*.

– С течение на времето изкушението станало по-голямо. Прескот започнал да го изпробва и върху хора. Всяка градска банда се разбягвала панически дори само от един неин противник, сгасен на територията ѝ, защото оня хвърлял малък и съскащ флакон в краката на хората от бандата.

– Тогава сигурно има и неутрализатор – предположи Кавано. – В противен случай този, който я хвърля, също ще се побърка от страх.

– Да. – Клайн полагаше титанични усилия да не мърда.

Значи Прескот е използвал неутрализатор, когато е бил в къщата на Карен, каза си Кавано. Защото иначе хормонът е щял да поразии и него.

– Без неутрализатора не биха могли да свършат никаква работа с онова, което използваша при безредиците в Сейнт Луис във връзка с конференцията на Международната търговска организация.

Всичко, което Кавано помнеше за безредиците, беше, че след три дни хаос властите най-сетне бяха овладели положението и бяха натикали бунтарите в Мисисипи.

– Сълзотворният газ ли?

– В него е имало от хормона. – Клайн затвори очи, за да се поуспокои малко. – Във филтрите на противогазите бил сложен неутрализатор. Експериментът бил успешен.

– И само няколко военни и Прескот са знаели какво се е случило в действителност – отбеляза Кавано.

– И няколко могъщи цивилни с твърдо отношение към това как трябва да се защитава страната ви. Те решили да направят още един секретен тест – този път върху хора, обучени специално да не се поддават на страх. Върху група рейнджъри по време на учение в блатата на Флорида.

Кавано си спомни за безпокойството, с което бе прочел за петнайсетината рейнджъри, удавили се в едно блато във Флорида.

Обилно потейки се, Клайн стискаше очи.

– Може би мощта на хормона не е била регулирана правилно. Или пък хора, обучени да боравят с оръжие, постъпват точно така.

Започнали да стрелят по абсолютно всичко и повечето от тях не се удавили, а са били застреляни от другарите си.

Отвратен, Кавано се дръпна назад, без да се усети, издърпвайки иглата от врата на Клайн.

С изключение на насеченото дишане на Клайн, в стаята се бе възцарила тишина. Минаха няколко секунди преди Клайн – бледен, вързан за стола и паднал странично на пода – да разбере, че инжекцията вече не притиска вената му. Бавно и предпазливо той отвори очи и едва им поварва, като видя срещу себе си Кавано и спринцовката до него на мокета.

– Карай нататък – заповяда му той.

– Случиха се две неща. – Клайн се опита да извие глава, за да гледа Кавано в очите. – Първото нещо бе, че работодателят ми научи за експериментите.

– Как?

– Един от помощниците на Прескот бе наш информатор.

– А второто нещо?

– Информаторът не харчеше внимателно парите, които му плащахме. Военните, занимаващи се с работата на Прескот, го заподозряха, разпитаха го и разбраха, че изследванията са компрометирани и че едно чуждо и неособено приятелско правителство иска да сложи ръка върху оръжието. Това, а също така и нещастieto с рейнджърите, накара военните да решат, че е много рисковано да продължат. Преди някой от вашето правителство да е разбрал и надигнал вой, те спряха програмата.

Клайн остави намека да увисне във въздуха.

– Искаш да кажеш, че военните са се притеснявали дали могат да имат доверие на Прескот? – попита Кавано.

– Нашият информатор знаеше естеството на страховия хормон, но не и как да го произведе. Само Прескот беше наясно с всички подробности. Името му бе синоним на изследванията. Да се закрие програмата изцяло...

– ...е означавало, че Прескот е трябвало да бъде елиминиран – довърши Кавано.

– Особено поради това, че военните знаеха за нашето желание да сложим ръка на него. Той се досети за опасността. И избяга. Едната страна, тоест ние, се мъчеше да го хване, а другата, тоест военните, се мъчеше да го убие. Успяхме да го проследим до онзи склад. След това се появи ти и ето ни тук сега – заключи Клайн.

– Но военните как са научили къде го водим? – попита Кавано.

Изведнъж отговорът му се стори очевиден. – Те са ви проследили до склада.

– Внимавахме много.

– Може би някой от вашите е пропял.

– Тогава защо военните се забавиха толкова много? – поинтересува се Клайн. – Те направиха хода си чак когато *ти* се намеси.

Кавано усети как лицето му се смразява.

– Искаш да кажеш, че са проследили *мен*? И че някой от Протектив Сървисис ги е информирал, че помагаме на Прескот?

– Твоята фирма закриля богатите и силните. Нормално би било някои разузнавателни институции да ви държат под око.

Кавано отново започна да губи нишката на действителността. Не знаеше какво да мисли, на какво да разчита. Вдигна глава към Джейми, чийто загрижен поглед бе насочен към него в момента, и твърдо разбра на какво може да разчита.

– Както и да е. – Кавано вдигна Клайн от пода и извади ножа.

– Какво правиш? – притесни се Клайн.

– Джон ще се обади в Министерството на правосъдието и ще има каже да заберам приятелчетата ти да си побържат малко за неособено приятелски настроени правителства.

Клайн не откъсваше поглед от ножа.

– А какво ще стане с мен?

– Ще излезем малко да се полюбуваме на природата.

– Какво?

– Приятна и лека разходка с кола из полята.

– С теб? – Клайн отправи умолителен поглед към Ръдърфорд. – Не виждате ли, че този човек е откачил? Сега ще ме води из полята и горите. Един господ знае какво ще прави с мен там. Никой няма да намери трупа ми.

Ръдърфорд погледна изпитателно Кавано.

– Може ли да поговорим малко?

– Не изпускай Клайн от мушката – каза Кавано на Джейми и последва Ръдърфорд в спалнята.

19.

Ръдърфорд затвори вратата.

– Сериозно ли говориш?

– Трябва ми, за да ми покаже лабораторията на Прескот. Може би нещо там ще ми подсказе къде е отишъл той. Това засега е единственото, за което мога да се хвана.

– Не мога да ти позволя – поклати глава Ръдърфорд. – Клайн е вече арестант на ФБР.

– Не те чух да му прочетеш правата.

– След трийсет секунди ще чуеш.

– А ако е след два-три часа?

– Какво се опитваш да...

– Веднъж арестуван официално от ФБР и въдворен от Бюрото в правителствено съоръжение – край с натиска върху него. Няма вече да се чувства застрашен. Няма да ни каже нито дума повече.

– За отвлечане на федерален агент може да остане в затвора за цял живот – натърти Ръдърфорд. – Ще ни каже всичко, каквото знае, при положение че му предложим сделка.

– Да, но за сделката отива време – възрази Кавано. – А дотогава следите на Прескот ще изстинат. Това, което знае Клайн, ми трябва сега.

– Не мога – повтори Ръдърфорд. – Ако от Бюрото научат, че съм пуснал арестант, ще си загубя работата.

– Ти няма да го пускаш – каза Кавано.

– Тогава за какво водим този разговор?

– Аз го поемам.

– Какво?

– Изчакай два часа, после позвъни в Бюрото. Кажим им, че има още един арестуван, но в суматохата аз съм го отмъкнал. Кажим им, че сме тръгнали към лабораторията на Прескот. Изпрати екип там. Дотогава ще съм научил всичко, което ми трябва.

– Ти наистина си откачен.

– Нека просто да кажем, че в мен стават неща, които трябва да спра.

– Не те разбирам.

Кавано вдигна пред очите му треперещата си ръка.

– Прескот ме нагости с доза от оня страхов хормон, за който Клайн говореше.

Известно време Ръдърфорд не проговори нищо. После прошепна:

– Боже господи!

– Клайн каза, че имало неутрализатор. У Прескот е. И той ми трябва. – Кавано отвори вратата и влезе във всекидневната, където Клайн обърна разтревожен поглед към него. – Да вървим.

– Не – каза Ръдърфорд.

Кавано отвори ножа, освободи Клайн от стола, върза ръцете му пред него и хвърли якето му в скута.

– Ще слезем по стълбите и ще излезем през аварийния вход. Дженифър, докарай колата и ни изчакай отзад.

– Не мога да ти позволя да направиш това – каза тихо Ръдърфорд.

– Два часа, Джон.

– Не ме карай да те спирам.

– Какво ще направиш, ще ме застреляш?

Ръдърфорд само го гледаше.

ЧАСТ ПЕТА

Ескалация на заплахата

1.

Джейми бе на волана, а Клайн бе седнал до нея отпред. Кавано бе седнал на задната седалка, скрил пистолета под вестник на скута си, и бе готов да стреля през облегалката на Клайн, ако оня само му даде повод.

На сто и шейсет километра от Вашингтон земята на Вирджиния бе потънала в зеленина, ниски хълмове начупваха хоризонта, мяркаха се малки градчета и отново започваха зелени поля и гори. От трилентовата магистрала понякога се виждаха сгущени зад каменни огради ферми, мяркаха се за миг, после оставаха назад. Човек обаче добиваше впечатление за обширни имения и мирно пасящи коне.

В четири следобед движението не бе натоварено. Докато Джейми се справяше прекрасно зад волана, Кавано се обърна към Клайн:

– Още много ли има?

– Още пет минути.

– Сигурен ли си, че ония двамата, дето ги остави тук, са си тръгнали?

– Чу ме да говоря по телефона с тях. Освен това ти даде много ясно да се разбере, че ако само ги мернеш, моментално ще ме застреляш. Уверявам те, че са си отишли. Не съм ги предупреждавал за нищо.

Джейми мина покрай една табела, на която пишеше:

БЕЙЛИ РИДЖ

– А къде е селото? Не виждам никакви къщи.

– Това не е село – отвърна Клайн.

– Какво е тогава?

– Място, където се е водила битка от гражданската война.

След табелата имаше плоча, на която бе дадена карта и историческо описание. Джейми спря до нея.

Картата представляваше барелеф и включваше обраслите с растителност хълмове наоколо. Със стрелки бяха посочени маневрите на

конфедератите и юнионистите в една битка, която бе сравнила със земята по-голямата част от фермата на ирландски емигрант на име Самюел Бейли и в която бяха загинали жена му и дъщеря му. Битката свършила, когато Бейли облякъл униформата на убит юнионист, грабнал пушка и повел рота северняци през билото над фермата му, излизайки във фланг на противника. След това Бейли бил приет в армията с чин капитан и участвал в много битки, но починал от дифтерит, без да успее да се върне във фермата си и да види гробовете на жена си и дъщеря си.

– Е, това е достатъчно да ми съсипе деня – отбеляза Кавано.

– Моят вече е съсипан – каза Клайн. Ръцете му още бяха вързани на скута под якето. – На две изкачвания по пътя оттук, вляво се отбива алея.

Джейми пое нататък, качи се по първата височина и се запуска надолу от другата ѝ страна.

– Поеми по тази алея – каза ѝ Кавано.

– Не, не по тая – обади се Клайн. – Казах ти след две изкачвания.

– Помня какво ми каза – отрязва го Кавано, – но ще опитаме по тази.

Джейми отби. Навътре, обрамчен от гъст храсталак и дървета, влизахе черен път с дълбоки, обрасли с треволяк коловози, преграден в дъното от дървена порта, бялата боя на която бе избеляла и сега приличаше на проснат да съхне парцал. Това, което привлече вниманието на Кавано, бе, че треволякът в коловозите бе полегнал и на места натъпкан в земята, сякаш оттук съвсем скоро е минавала кола.

– Не виждам катинар – каза Джейми.

След кратък и предпазлив оглед наоколо, тя излезе от колата, откачи ръждясалата верига на портата и я отвори. После вкара колата, отново спря, пак се огледа внимателно и отиде да я затвори.

– Толкова е паянтова – каза тя, като седна отново зад волана, – че като се връщаме, можем да я разбием с колата, ако се наложи.

– Спри там, където дърветата и храстите ни скриват от пътя – посъветва я Кавано. – По-нататък ще продължим пеш.

След като предупреди Клайн да пази тишина, Кавано го накара да тръгне пръв по изровената алея, която се виеше между дърветата и храстите. Бе измъкнал пистолета си и вървеше подир Клайн на подходящо разстояние.

Разперените във всички посоки клони на дърветата пазеха сянка. След малко обаче веjkите им се разрешиха и стръмното нанагорнище изведнъж ги изведе на обширна поляна с трева до колене, със сковани по краищата ѝ, разсъхнати от студовете и жегите дървени пейки,

обърнати към долина, поне половин километър широка. Използваше се предимно за пасище, дървета не се виждаха никакви, което всъщност бе странно, ако пасището бе за коне, каза си Кавано, но нищо странно няма, ако дърветата са били изкоренени, за да може цялата долина да бъде под обстрел и евентуалният противник да няма къде да се скрие.

На табелата в единия край с избелели жълти букви, които явно някога са били оранжеви, пишеше:

ДОБРЕ ДОШЛИ НА БЕЙЛИ РИДЖ

– Изглежда, преди някоя и друга година някой от местните жители се е опитал да направи от мястото туристическа атракция – отбеляза Кавано.

Той впери поглед във вдлъбнатините в тревата, които показваха, че на това място скоро е имало кола. После направи знак на Клайн да поеме към пейките. Вниманието му бе привлечено от утъпканата трева около една от тях. Наоколо се белееха хвърлени фасове, които, ако се съди по хартията, бяха още свежи.

– Значи оттук твоите хора са чакали да се появя, нали? – попита Кавано и впери поглед в павирания път долу, пресичащ пасището. – Оттук се вижда, кажи-речи, всичко. Вчера какво те накара да си помислиш, че ще хвана следващата отбивка?

– Това е единственото място, където дърветата откъм пътя са отрязани. Преди около месец там имаше телена ограда. И където са били коловете ѝ, земята е разровена. Тия, дето са ги извадили, са се опитали да загладят пръстта и са насадили храсти, но ако се вгледаш, ще разбереш, че теренът е бил променян. Всички други отбивки от пътя, които сякаш не водят за никъде, са черни и обрасли с треволяк. А онази алея е гладка, не е обрасла с трева и след дърветата е настлана с паваж.

– А как така Прескот и военните са успели да получат разрешение да затворят път към исторически обект? – попита Кавано.

– На Прескот не му е трябвало разрешение. Вярно че обектът е исторически, но земята, на която се намира, е на правителството, значи негова.

– Дали е безопасно да слезем долу?

– Наоколо няма никой. Лабораторията бе изоставена веднага след като закриха програмата.

– Но къде е самата лаборатория?

Клайн посочи долината.

– Не виждам нищо освен порутена и полуизгоряла ферма – каза Кавано.

2.

– Фермата на Бейли е била разрушена за първи път през 1864 година – обясняваше Клайн, докато тримата се возеха в колата по пътя, прекосяващ пасището и водещ към изгорялата ферма. – След края на вашата гражданска война новият собственик – индустриалец, който направил огромно състояние, продавайки боеприпаси на правителството – закупил по-голямата част от земята наоколо и на мястото, където била къщата на Бейли, построил голям дом. В проекта му влизала и едновременно изба. Използвали са и камъни от оригиналната сграда.

– Трябвало е да станеш историк.

– Баща ми беше. – В гласа на Клайн потрепна разкаяние.

Стигнаха до обгорената и порутена сграда и излязоха от тауруса.

Въпреки разрушенията, изгорелите дървени греди и почернелите каменни стени, Кавано успя да добие представа колко внушителен е бил някога домът. Представи си колоните и двете дълги веранди отпред, една над друга, с разхождащи се по тях хора, някои от които махат с ръка на пристигащите долу бляскави екипажи.

– Как не ги е било срам военните да разрушат такова нещо? – възмути се Кавано.

– Не са го разрушили те – поклати глава Клайн. – Прескот го е разрушил.

Кавано и Джейми извърнаха глави към него като по команда.

– След като програмата била закрыта, военните затворили Прескот в дома – обясни Клайн. – Един човек не може да се посвети на изследвания върху страха, ако не се идентифицира с него. Ако е параноик, параноята му ще се задълбочи още повече, когато забележи, че всички хора около него го смятат за пасив.

– Страхът е негова първична емоция – съгласи се Кавано. А наум добави: „А сега, благодарение на него, и моя“.

– За да се защити, Прескот е направил нещо, което военните никога не биха могли да предположат, като се има предвид колко се е гордеел той със своя имот – продължи да обяснява Клайн. – Една вечер, когато страхът му станал особено непоносим и се уверил, че скоро ще го убият, той запалил сградата. Тъй като бил дебел и, изглежда, не бил във форма,

военните го подценили и оставили само няколко души да го пазят, докато останалата охрана била заета да пази околността от натрапници като мен. В суматохата, предизвикана от пожара, той успял да се измъкне в тъмнината. Пожарът обаче съставлявал само половината от тактиката му. Докато сградата горяла, той пуснал и хормона. Охраната изпаднала в паника и започнала да стреля по противник, който им се струвало, че излиза от всяка сянка, от всеки пламък дори. Няколко от тях били убити от собствените си колеги. Изстрелите привлекли охраната от целия район. През това време Прескот откраднал една тяхна кола и минал с нея през задната ограда. Изоставил колата в близкото градче, където в един взет под наем гараж си бил скрил друга кола.

– Когато на един параноик е застрашен животът, нормално е да постъпи така – отбеляза Джейми.

– А къде е лабораторията му? – попита Кавано.

– Там отзад – посочи Клайн.

Те заобиколиха купчината изгорели греди и опушени камъни и се озоваха пред подобна почерняла и полуразрушена сграда, но тя приличаше повече на хамбар.

– Пожарът не се разпространил чак дотук – каза Клайн. – За това тук са виновни военните. Направили са го няколко дни по-късно и това беше част от начина за разчистване на уликите. И то доста ефективен.

– Лабораторията да не е под земята?

– Под хамбара. – Клайн посочи към почернелите руини, които бяха поразбутани така, че по бетонния под на хамбара се бе оформило нещо като пътека. После кимна към нещо подобно на бетонен капак. – Ето оттам се влизаше.

– Това вие ли сте го разчистили? А не ви ли е било страх, че ще ви хванат?

– Кой да ни хване? Казах ти вече, че имението тук бе изоставено. Безсмислено е да го пазят. Военните няма за какво да се притесняват.

Клайн внезапно изстена. Кавано го зяпна изумен, а Джейми изпищя, видяла кървавата струя, изригнала от челото на Клайн. До ушите им долетя пукот от далечен изстрел и в същото време Клайн рухна по очи на земята.

Случи се толкова внезапно и неочаквано, че отначало Кавано реагира чисто рефлективно. До този момент, след всичко, което се бе случило в апартамента на Ръдърфорд, успяваше да потиска нервността си. От тази експедиция очакваха да научат само някои факти, а не да участват в престрелка. Сега необичайният страх, който хормонът на Прескот

бе успял да задейства у него и който се бе опитвал да потисне, отново го облада. Страхът му за Джейми обаче бе още по-голям. Мускулите му реагираха като внезапно освободена натегната пружина и той се хвърли към нея с плонж, събаряйки я върху обгорелите руини на хамбара.

Пред главите им се заби куршум, вдигайки облаче пръст и прах, но този път звукът от изстрела бе по-близък и прозвуча почти едновременно с тупкането на куршума в земята.

Втори изстрел направи дупка до краката им. Кавано усети леката вибрация в земята, предизвикана от забиването на куршума.

В големия дом обгорените греди и стени изведнъж със скърцане се раздвижиха, заразместваха се и на мястото им оставаха празнини. Западаха почернели камъни. Части от руините, внезапно придобили способността сами да се местят и да приемат своя собствена форма, като че ли изведнъж се раздвижиха. От пепелищата, от купчините безразборно изпадали греди, с покрити със сажди лица, изплуваха облечени в черно фигури с автомати в ръце.

Един от маскираните мъже изстреля откос, който тропоса земята около Джейми. Разхвърча се пръст. Земята се разтърси. Тръсъкът бе оглушителен.

После стрелбата изведнъж секна и в настъпилата тишина, нарушавана единствено от пищенето в ушите на Кавано, той успя да потисне треперенето на ръцете си и ги вдигна нагоре, в знак че се предава.

Бледа, разтреперана и тежко дишаща, Джейми последва примера му.

Двамата бавно и несигурно се изправиха на крака.

– Ако искаха да ни убият... – промърмори Кавано с пресъхнала уста, едва мърдайки внезапно натежалия си език, опитвайки се да окуражи Джейми – ...досега да са го направили.

Надяваше се да го е казал убедително и гласът му да не е прозвучал кухо. В стомаха му се бе събрала огнена топка.

Излизайки бавно от руините, маскираните мъже продължаваха да държат оръжията си насочени към тях. Това са автомати МР–5, позна ги Кавано. Също като хората, които се бяха спуснали от хеликоптерите в нощта на нападението над бункера, тези мъже бяха преминали специално обучение. Един от тях отклони погледа си покрай Кавано, подсказвайки му по този начин да проследи погледа на маскирания.

От другия край на долината – там, където започваше гората – се появи малко черно петно, наподобяващо кола. Тя се приближаваше бързо насам, вдигайки облаци прах. След малко стигна до павирания път,

шлейфът прах изведнъж сякаш се скъса и прахът остана да виси само назад, но и той бързо се разпръсна от едва доловимия ветрец. Въпреки писъка в ушите си, Кавано чу ръмженето на приближаващия двигател. Машината се приближи достатъчно и Кавано видя, че това е голям джип „Форд Експлорър“. Тъй като слънцето бе срещу колата, зад предното стъкло той различи фигурите на двама души – широкоплещест шофьор и висока руса жена на около трийсетина години, чието овално лице и високи скули може би щяха да бъдат привлекателни, ако очите ѝ не бяха най-студените, които някога бе виждал.

Джипът рязко спря и жената слезе. Беше висока около метър и седемдесет и пет – горе-долу колкото Джейми. Кожата на лицето ѝ бе хванала тен като на спортист, грим нямаше. Косата ѝ също бе като на спортистка – твърде къса, за да може да се снесе назад. Очите ѝ бяха сини студени късчета лед. Бе обута с твърди обувки, къси панталони таки, а облеклото ѝ се състоеше от същия цвят яке и бежова блуза с джобчета като на военните.

Докато маскираните фигури се приближаваха, тя се обърна към шофьора с фигура на шангист и изляз:

– Претърси ги.

Мускулестият мъж явно хареса заповедта, защото отупа Кавано по силно, отколкото бе необходимо, след това обстойно опипа Джейми.

Ще ми платиш за това, помисли си Кавано, опитвайки се да потисне страха си с гняв.

Шофьорът намери пистолетите под саката им и кимна със задоволство, забелязал матовото им покритие против отражение – доказателство за прекрасната работа, свършена от оръжейника. По начина, по който ги пхна в широките си камуфлажни панталони, личеше, че се кани да ги запази за себе си. Извади ножа от джоба на Кавано, огледа одобрително и него и го закопча за собствения си джоб. От джоба на Джейми взе и ключовете за колата.

– Имената ви? – каза жената.

– Сам Мърдок – даде ѝ Кавано името на паспорта, който му бе подарил Карен.

– Дженифър – каза Джейми, казвайки името, което ѝ бе дал Кавано в апартамента на Ръдърфорд. Документите ѝ за самоличност бяха в чантата ѝ, останала на предната седалка в тауруса.

– Сам Мърдок? – Жената впери поглед в документите, които шофьорът ѝ бе подхвърлил. – Така пише и тук, но професионалното ти име е Кавано.

– Нямам представа за какво...

– Работиш в Глоубъл Протектив Сървисис. Ти беше тоя, който отиде да спасява Прескот в склада.

Значи Клайн е бил прав, каза си Кавано. Предал ме е някой от Протектив Сървисис. И са ме проследили до склада.

– Прескот? – Кавано сви вежди, преструвайки се, че мисли усилено.
– За какво става дума?

Жената кимна на шофьора, който заби юмука си в корема на Кавано.

Кавано се присви одве и задъхан, рухна на колене. Въздухът му изсвистя навън с такава сила, че докато се мъчеше отново да видиша, зрението му за миг се замъгли.

– Ти си дошъл тук, за да видиш лабораторията – продължи жената.
– Чудесно. Аз ще ти я покажа.

Тя извади нещо прилично на пейджър от джоба си и натисна едно копче.

Зад гърба на Кавано забръмча моторче. Той се извърна да види. Бетонната плоча се надигаше, тласкана от два хидравлични повдигача, и под нея се показаха стълби, спускащи се надолу в тъмнината.

– Стрелбата ще привлече нечие внимание – изхрипя Кавано, събрал най-сетне достатъчно дъх.

– Не и тук. По-голямата част от земята е собственост на Прескот. На местните бе казано, че той обича да стреля по мишени. А сега слизай долу, ако не искаш Едгар да те хвърли – подкани го жената.

– Благодаря, предпочитам първия вариант – побърза да каже Кавано.

Успя някак си да се изправи. Кимайки към Джейми, която бе победняла повече, той заслиза надолу по стълбите, следван от нея.

– Претърсихме мястото основно – проеча гласът на жената. – Изтърбушихме го.

Маскираните мъже измъкнаха фенерчета от коланите си. Малко побели от показалеца на едър мъж, малките черни тръбички излъчваха смайващо за размерите си количество светлина и с нейна помощ Кавано различи бетонен коридор с много отвори и от двете страни. Въздухът бе застоял.

– Унищожихме цялата апаратура – каза жената. – Компютрите и файловете – също. Изнесохме мебелите. Разглобихме отоплителната и климатичната инсталация. Свалихме дори осветителните тела, мивките и тоалетните чинии, мокета, окачените тавани, вратите, даже и

ламперията. – Тя взе фенерчето от ръцете на един от мъжете и го насочи към тавана, откъдето висяха скъсани кабели от свалените осветителни тела. После насочи лъча на фенерчето към стените, откъдето също стърчаха кабели, вероятно от мястото, където са били ключовете за лампите. – По-чисто от това, здраве му кажи. Никой не би могъл да се досети за какво са били използвани тези помещения. По дяволите, ако хамбарът беше останал здрав, човек щеше да започне да го пълни със сено и фураж, без да се усети.

– Тогава защо ще се притеснявате, ако някой случайно влезе в района? – проеча и гласът на Кавано. – Тук не е останало нищо, което да ви докара беля на главите.

– Точно така – отвърна жената. – Тук няма нищо друго освен голи помещения. Не съм сигурна дали разбираш какво искам да кажа.

Насочили фенерчетата в очите на Кавано и Джейми, въоръжените мъже пристъпиха към тях, принуждавайки ги да влязат още по-навътре.

– Не сме дошли тук да пазим. Хората ми не са лежали в пепелта и вглените само за да покажат колко са добри. Чакахме.

Кавано не реагира.

– Но не когото и да било.

Отново никаква реакция от Кавано.

– Чакахме *теб*.

3.

Този път Кавано реагира, но не по начина, по който жената очакваше. Опирайки се на дългогодишното си обучение, той каза:

– Искам да знам името ти.

– Какво?

– Ако трябва да постигаме някакво споразумение, ще ми бъде от полза да знам името ти. За да знам как да се обръщам към теб. Да изградим помежду си доверие.

– Страхотно – промърмори жената.

– В такъв случай се обзалагам, че мога да отгатна фамилията ти.

Грейс.

В тъмнината, прорязвана само от лъчите на фенерчетата, жената помълча малко. Когато накрая проговори, в гласа ѝ прозвуча раздражение:

– Да, проучихме те доста добре, за да знаем, че си много добър при

подбора на думите, когато трябва да вземеш инициативата в един разговор. Всъщност точно това искам от теб. Да говориш. Много.

– За?

– Прескот.

– Как разбра, че ще дойдем тук?

– Научи го да не променя темата на разговора, Едгар.

Заслепен от фенерчетата, Кавано не можа да разбере накъде е насочен юмрукът. Очакваше да го ударят отново в корема, затова стегна мускулите си, но този път ударът попадна в лицето му и го просна на пода. Замаян, за миг видял много повече светлинки от насочените в него фенерчета, той надигна глава и изплю кръв. Гневът отново успя да неутрализира страха му.

– Мислехме, че Прескот е загинал, но не можахме да намерим трупа му след пожара – поясни Грейс.

Побъркахте ме наистина, но аз пак спечелих, каза си Кавано. Ти ми отговори на въпроса.

– Затова решихме да наблюдаваме отблизо съперниците си – продължи тя. – Те също се опитваха да го намерят и силно се интересуваха от всекиго, който се опитваше да го открие. Вчера ги видяхме да отвличат един агент от ФБР. След това четирима от тях, включително този, дето преди малко очистихме, устройоха наблюдателен пункт горе на билото, явно очаквайки някой да се появи. Мислехме, че ще е Прескот, макар да не можахме да се сетим защо му е да се връща тук. Но след това двама от тях си тръгнаха. Когато и другите двама започнаха да си стягат багажа, ние ги разпитахме и научихме за теб и интереса ти към това място, така че не ни остана нищо друго, освен да те почакаме.

– Защо застреляхте Клайн?

– Така ли се казваше? – Грейс сви рамене. – Ако знаеше нещо, нямаше да се старее с такова усърдие да те хване. Той не ми трябваше, освен за да покажа, че нямаме намерение да си играем.

– Обаче аз ви трябвам, значи няма да ме убиете – заключи Кавано.

– Искаш да кажеш, че няма как да те подплашим достатъчно, за да те накараме да говориш? Ами да видим дали на Едгар няма да му хареса да си поиграе малко с приятелката ти, а? Може би това ще те накара да поговориш.

Заплахата прободe гърдите на Кавано като нажежен шиш. Все още замаян от удара в лицето, той се опита да мисли бързо, да отклони вниманието на Грейс от Джейми.

– Нашата група научи Прескот как да изчезне. А след това той избяга

всички, с изключение на мен.

Това бе истината, но не цялата. Нарочно не спомена, че Чад и Трейси бяха убити от изстреляна от хеликоптерите ракета. Може би щеше да успее да убеди Грейс, че не я мрази толкова, колкото Прескот.

– Рискувах живота си за този кучи син – продължи той съкрушено. – А той изби всички, които се бяха посветили да му помогнат. *Мои приятели*. Опита се да убие и мен... Искам да го хвана точно толкова, колкото и ти.

– Тогава ни кажи къде да го намерим – каза Грейс.

Все още на пода, Кавано вдигна ръка да засенчи очи от светлината на фенерчетата. От устата му прокапа още кръв.

– Ако знам къде да го намеря, мислиш ли, че щях да дойда в лабораторията?

– Но ти току-що ми каза, че сте научили Прескот как да изчезне – проеча сърдито гласът на Грейс.

– Всичко му казахме, с изключение на последната фаза. Новата му самоличност. – Устата на Кавано се подуваше с всяка изминала секунда и му пречеше да говори. – Уредихме му да отиде при един фалшификатор, който щеше да му даде нова самоличност и целия набор документи с нея. Прескот успя да стигне там преди мен, да вземе документите и да убие нашия човек. Няма начин да узнаем нито новото му име, нито биографията към него.

– А къде смята да отиде да живее?

– Нямам представа. Все още не бяхме взели решение.

– Едгар – подхвърли Грейс.

Ударът, накарал Кавано да изстене, този път бе ритник в ребрата. Опитвайки се да намали силата му, той се претърколи, но не можа да отиде надалеч – спря го бетонен ръб.

Кавано чу ахването на Джейми и изхриптя:

– Посъветвахме го да избере място, където никога не е бил, където никой не очаква да отиде и не го е споменавал на никого.

– Не си помагаш особено – отбеляза Грейс. – След като не можеш да ни помогнеш, защо трябва да те оставяме жив?

– Аз го разбирам.

– Разбираш го, а? – подигра го Грейс. – Той работи за нас десет години и никой тук не можа да го разбере.

– Освен че е параноик – каза Кавано. – И арогантен.

– Не ми казваш нищо ново. Мисля, че вече е време Едгар да си поиграе малко с приятелката ти, за да те направи по-словоохотлив.

Кавано чу много ясно как Джейми спря да диша.

– Грейс, ще ти кажа най-важното нещо, което трябва да знаеш за него – побърза да каже той.

– Стига си ме наричал така! Ако искаш да помисля, че изпадаш в делириум, номерът ти няма...

– Прескот смята, че е по-умен от всеки друг – прекъсна я Кавано.

– И какво от това?

– Обзалагам се, че е измислил по-добър начин да изчезне от този, на който ние го научихме. Обзалагам се, че мисли, че може да наруши правилата, и е достатъчно умен да извърти нещата така, че да му се размине. – Идеята, току-що хрумнала на Кавано, започна все повече да се превръща в нещо повече от отвличаща маневра.

– По-точно?

Кавано присви очи срещу светлината към посоката вляво от него, откъдето идваше гласът на Грейс.

– Попитахме Прескот дали има някое място предвид, където да започне нов живот. Каза ни, че няма, и ние го уверихме, че това е добре...

– Кавано избърса кръвта от устата си. – ...защото хора, които мечтаят за такова място, често, без да се усетят, го споделят с някого. – Той пое въздух и изохка от болка. – По-късно този някой може да си спомни това и без да иска, да го каже точно на когото не трябва. – Той се размърда да промени позата си на пода, защото от бетона го полазиха студени тръпки. – Опитвам се да си спомня дали наистина не се е изтървал нещо в този смисъл.

– И спомни ли си?

– Той обича вино.

– Това също го казаха по новините.

– Обича и изтънченото готвене. И говори за него като професионален готвач. – При мисълта за похвалите на Прескот към уменията на Чад гневът отново заклокочи у него, защото, ако не беше Грейс с нейните хора и Прескот да запали пожара, сега всички щяха да са живи. Изгарйки от омраза към Грейс, той се съсредоточи върху болката, предизвикана от Едгар – смазаните устни и туптящата болка в корема му. – Каза още, че единственият спорт, с който се занимава, е голф.

– Значи в такъв случай Прескот е отишъл в долината Напа, във виения край на Ню Йорк или в Бордо, Франция, където хапва като чревоугодник изтънчени манджи, когато не играе голф. Това ли е проблемът, с който смяташ да ме смаеш? – озъби се Грейс. – Ако не започнеш да ми казваш нещо наистина полезно, Едгар и приятелката ти скоро ще

се завъртят във вихрен танц. И съм сигурна, че ще настъпват твоите пръсти.

– Остави ме да довърша – едва успя да изфъфли с подутите си и туптящи от болка устни Кавано. – Когато отидох при него в склада, той бе взел със себе си няколко книги и видеокасети. Не много. Криел се е в тая дупка от три седмици. Може да се предположи, че малкото неща, които е взел със себе си, са много важни за него – достатъчно, за да им се радва известен период от време. – Кавано замълча за миг и пусна вдицата по-дълбоко. – Или да подхранва въображението си.

– Въображението си?

– За идеалния живот, който е планирал. За онова мечтано място, където ще отиде с новата си самоличност.

– Какви бяха книгите и касетите?

– Ето точно в това е проблемът. Мъча се да се сетя, но не мога да си спомня заглавията. – Кавано отново казваше само част от истината. Много добре си спомняше любимия на Прескот поет Робинсън Джефърс. Опитваше се да даде на Грейс достатъчно информация, за да поддържа интереса ѝ, като в същото време печелеше и време с надеждата, че ще намери начин да измъкне себе си и Джейми от ситуацията. – Спомням си, че забелязах някакво порносписание. Имаше и книга по геология. От касетите си спомням, че видях един трилъър с Клинт Ийстууд и една драма с Трой Донаху.

– Заглавия? – попита Грейс.

– Казах ти вече, не помня.

– Ще си ги спомниш – каза зловещо Грейс.

Тя щракна с пръсти. Стържейки с крака по бетона, групата се отдръпна назад. Подпирайки се на стената, за да се изправи, Кавано усети Джейми да му помага. С олюляване, той излезе от стаята, в която се бе търколил, и загледа как групата се качва по стълбите, излизайки в ослепителната светлина на деня въвн.

Застанала най-горе, Грейс извади телефон и го доближи до ухото си.

– Някой да доведе доктор Ратиган... Не ме интересува какво прави. Искам го тук веднага!

Групата изчезна в ослепителната светлина.

С бръмчене, бетонната плоча започна да се затваря, закривайки постепенно слънцето. Метър. Половин. Кавано с тъга изпрати последния проблясък. После с тъп удар плочата се намести на мястото си и двамата с Джейми бяха обгърнати от мрак.

4.

Мракът и изолацията бяха толкова абсолютни, че въздухът стана като че ли по-гъст и замираше на още по-застояло. До себе си чуваше дъха на Джейми.

– Кой е този доктор Ратиган?

Гласът ѝ бе несигурен. Абсолютната липса на светлина сякаш засилваше ехото.

Раните на Кавано и скованите от страха мускули му пречеха да пази равновесие в тъмнината.

– Според мен е някой доктор с пълна със спринцовки чанта, с които да ме накара да си припомня.

– Силно ли те удари оня?

– Усмивката ми не е толкова чаровна. – Шегата не бе кой знае какво, но все пак трябваше да направи нещо, за да повдигне духа на Джейми. – А ти? Ти...

– Трябва да... Извинявай, но трябва да...

Кавано усети как Джейми, опипвайки стената, хлътна в първата стая. Трескавото изтракване на токата на колана бе последвано от рязко дръпване на цип, после от шум на свличащи се панталони и накрая от шипенето на урината.

– Съжалявам – каза тя. – Съжалявам...

– Е, ти поне навън... – Ако не бе решен на всяка цена да повдигне духа ѝ, нямаше да си признае, че панталоните му са мокри. – Когато Едгар ме ритна, се изпуснах.

Още едно нещо, за което той и Грейс ще си платят, каза си Кавано.

Чу се отново шум от дрехи – Джейми се нагласяше.

– Не си спомням дали съм ти казвала. Когато бях малка, едни приятели... ако мога да ги нарека приятели... ме затвориха в един килер. Никак не обичам тъмното.

– Аз също не си падам по него.

– Имам проблеми с места, които ме карат да се чувствам затворена.

– Може би ще успее да накарам това място да изглежда по-голямо.

Светещият циферблат на часовника му издаде движението на ръката му нагоре, след като той си спомни за нещо в горното джобче на самото му.

Драс.

Пламна кибритена клечка.

В потрепващата светлина се появи изненаданото лице на Джейми.

– Откъде го...

– Нали ходих да купя цигари, за да пушим пред входа. Тогава купих и кибрита.

– Едно от малкото предимства на пушачите – отбеляза Джейми.

– Едгар не е и наполовина толкова добър в претърсването, колкото си мисли, че е. Той ни остави и коланите.

– Какво можем да направим с...

– Езичето на колана може да се превърне в оръжие.

Кавано усети топлината да се качва към пръстите му. Треперещите му ръце караха светлинката да потрепва. Накрая се наложи да я пусне.

– Ела до мен – каза той. – Дръж ми самото.

В тъмнината се чу шум от раздиране на плат.

– Какво правиш? – попита Джейми.

– Късам си ризата.

– Защо, по дя...

– За да си направим факли.

Кавано дърпаше и опъваше силно плата, който се оказа по-здрав, отколкото бе очаквал. Накрая успя да откъсне и двата ръкава. Голите му ръце усетиха хладината, излъчвана от бетона около тях. Той бързо облеche самото си.

– Мой ред е – каза Джейми и му подаде блейзъра си.

Материята на блузата ѝ бе много по-фина и двамата бързо откъснаха ръкавите ѝ. Тя ги мушна в джоба си.

– Известно време ще можем да виждаме – обади се Джейми, – но пак няма да успеем да излезем оттук.

– Представи си, че си Прескот. – Кавано изниза колана си от панталона и промуши езичето на токата през края на един от ръкавите си. – И без това параноик, на него няма никак да му хареса затвореното пространство, както и на нас. Тази плоча пада надолу и...

– Хидравликата може да се повреди – каза Джейми. – Някой случайно може да остане тук и да се задуши. Перспективата да остане без въздух на Прескот определено не му е харесала.

– Точно така.

Кавано запали още една клечка кибрит и доближи ръкава над слабото ѝ пламъче. Както много други тъкани, така и тази бе обработена с пожароустойчив препарат. Това нямаше да попречи на плата да се запали, но щеше да попречи на огъня да се разпространи бързо – а точно това му трябваше на Кавано.

Той сложи ръкава на пода и го задърпа с колана си. Така нямаше да рискува да се опари. Токата задрънча по бетона. Светлинката успя да свали доста напрежението от лицето на Джейми.

- Тунел, който да излиза в дома на Прескот – каза тя.
- Точно така.

Влачейки подрънквания зад тях колан, двамата тръгнаха към стълбите, водещи нагоре към плочата. До тях, в светлината на бавно тлеещия ръкав, се оказа някакъв коридор. Тръгнаха по него, но той ги заведе пред затворена врата.

Тя беше заключена.

Кавано обърна яката на самото си и извади инструментите за разбиване на ключалки. Дръпна ръкава до вратата, опита се да спре треперенето на ръцете си и се хвана на работа.

- Виждаш ли добре? – попита Джейми.
- Най-важното тук е да усещаш, а не да виждаш.

Той започна да ѝ обяснява как стават тия работи, надявайки се да я разсее малко, а и себе си също. Завъртайки крайчеца на единия инструмент, той мушна втория в ключалката. Тя бе със солидна направа и с шест зъбчета. Едно по едно Кавано ги бутна навътре.

Въпреки треперещите си пръсти, след петнайсет секунди той елиминира ключалката.

Но когато я отвориха, светлината на помръквания бавно пламък разкри пред тях плътна маса от почернели камъни и обгорели греди и видът им накара Джейми да изстене.

– Ще ни трябват най-малко няколко часа да разчистим този боклук, ако допуснем, че изобщо можем да го направим.

Пламъкът помръкна още повече.

– А да не споменаваме и за шума, който ще се вдигне и който сигурно ще се чуе горе. И ако въпреки всичко успеем да изпълим, първото, което ще видим, ще бъдат дулата на поне дузина автомати, насочени в главите ни.

Пламъкът угасна.

- Сега какво ще правим? – попита Джейми.

Без да отговаря, Кавано изгърси пепелта от токата, сложи другия ръкав и го запали. След това двамата тръгнаха към отсрещния край на коридора.

– Какво каза Грейс за всичко това? Какво каза, че са демонтирали оттук?

- Климатичната и отоплителната инсталация. Може би ще успеем

да се промъкнем през някой въздуховод – бързо каза Джейми. – Може би има някоя вентилационна шахта, излизаща на повърхността.

Двамата излязоха в главния коридор. Застанал до стълбите, Кавано вдигна поглед към тавана и видя шейсетсантиметров отвор, от който вентилационната решетка липсваше.

Приклякайки, той направи столче с ръце и подкани Джейми да стъпи на него. Тя се подчини и Кавано я вдигна нагоре. Бе висока и стигна отвора без никакви проблеми. После мушна ръка в него.

– Не мога да мина оттук и гарантирам, че и ти няма да можеш. По дяволите, вентилационните въздуховоди във филмите са винаги толкова големи, че по тях може да мине средно голям слон.

Кавано я пусна на земята, а в това време пламъкът започна да гасне.

– Какво каза още Грейс? Какво друго са свалили оттук?

– Батериите и крановете за вода. Осветителните тела. И...

– Знаем, че има ток. – Кавано хвърли поглед на кабелите, стърчащи от стените. – В противен случай моторчето, дето вдига плочата, няма да работи.

– А къде е копчето, с което се пуска това моторче отвътре?

Джейми се насочи към жиците, щръкнали от стената. По краищата им имаше пластмасови капачета.

Кавано ги свали и огледа оголените краища на жиците.

– Ключът, който е бил вързан тук, е бил най-близо до стълбите. Ако допра тези жици една в друга, кръгът ще се затвори, но дали ще отвори вратата?

Осветеното от помръкващата светлина лице на Джейми се обърна към него, изпълнено с надежда. После надеждата в очите ѝ угасна.

– Отвън няма начин да не пазят. Ще чуят и ще видят, че плочата се вдига.

– Може и да има начин. Ако само чукна двете жици една в друга, ще има звук и движение, но само за миг. Вероятността да не го чуят е голяма. И поне ще разберем дали така можем да управляваме плочата.

– Е, и какво от това? Пак ще си останем тук.

– Известно време – уточни Кавано. – Докато сметнем, че моментът е подходящ да отворим вратата докрай.

– Преди или след като доктор Ратиган те натъпче с химикали, за да опресни паметта ти?

На този въпрос Кавано нямаше отговор. Трябва все пак да пробваме нещо, каза си той.

Тъкмо когато се канеше да чукне двете жици една в друга, плочата

мръдна сякаш самичка, моторчето бръмна и тя започна да се вдига.

На фона на ярката светлина отвън се появиха силуетите на Грейс, Едгар и половин дузина въоръжени мъже.

Кавано стъпи на тлеещия ръкав, за да го изгаси, после хвана Джейми за лакътя и я дръпна в мрака на едно от помещенията. Нямаше представа какво се мъчи да постигне, но всичко бе по-добре, отколкото да стои отпред на открито. Извади кибритеното пакетче от джоба си, откъсна няколко клечки от него, скъса и малко драскало и ги скри в друг джоб. След това смачка пакетчето в шепата си.

Тежките стъпки по стълбата подсказваха, че първи долу слизат въоръжените мъже. Грейс и Едгар идваха след тях.

– Покажете се – каза Грейс. – Ако ни карате да ви търсим, ще хвърляме по една светлинна граната във всяка стая.

Заплахата да им спукат тъпанчетата бе достатъчна да накара Кавано да излезе, последван от Джейми.

– Тук мирише на пушек – каза Грейс и сведе поглед към черното петно на пода, останало от изгорелия ръкав.

– Да ни свети – отвърна Кавано.

– Как успяхте да го запалите?

– С кибрит.

Грейс изгледа Едгар презрително.

Бе достатъчно светло и Кавано забеляза, че въоръжените мъже нямаха онзи характерен вид на едри дебелаци, който се добива от носенето на кевларена бронирана бронжилетка под ризата. Затова пък имаха колан с накачени по него радио, по една берета, резервни пълнители и светлинни гранати.

Кавано хвърли поглед към панталоните на Едгар. В десния джоб имаше нещо тежко и то вероятно бе единият от пистолетите, които той бе взел от тях. Щипката от ножа се подаваше от другия му джоб.

– Хвърли кибрита насам – заповяда му Грейс.

Кавано се подчини.

– Какво, да не си минал с колата през него? – Грейс взе кибрита от пода и поради това, че бе смачкан на топка, не можа да види, че от него липсват няколко клечки и парче драскало. – Горещо в колата имам компютър и достъп до интернет. – Тя размаха няколко разпечатки. – Преди да дойде докторът, може би няма да е зле да опиташ да опресниш паметта си по лесния начин. Трой Донахю. – В падащата отгоре светлина Грейс започна да чете от едната разпечатка: – „Висок, рус и синеок любимец на тийнейджърите, известен с вдървената си игра. Връх на

популярността му – края на петдесетте и началото на шейсетте. По-големи хитове – «Лятно място», «Сюзан Слейд», «Париш», «Приключение в Рим», «Уикенд в Палм Спрингс». Някой от тях да ти звучи познат?

– Видях само кутията на касетата – отвърна Кавано. – Нямам представа за какво става въпрос във филма. Името на актрисата, играеща главната героиня, бе написано отвън. Кажете ми имената на някои актриси.

Грейс отново заби поглед в разпечатката.

– Кони Стивънс. Сандра Дий. Сюзан Плешет. Стефани Пауърс.

– Сандра Дий – каза Кавано, разбирайки, че трябва все пак да каже нещо, за да не си играе с търпението на Грейс.

– „Лятно място“. – Грейс зачете краткото описание на сюжета: – „Любов в курортен град в Мейн“. Може би Прескот е искал да отиде да живее в Мейн. – Тя смени разпечатките. – Клинт Ийстууд. Трилъер, викаш, а?

– Всеки случай определено не беше филм за войната, нито пък уестърн.

– „Мръсният Хари“.

– Не.

– „Магнъм форс“. „Законът“. „Мъртвият басейн“.

– Не.

– „Параграфът на Айгер“. „Посвири ми малко“. „Тежката и Леката стъпка“. „Въжеиграчът“.

– Не.

Кавано изведнъж си спомни заглавието и с усилие успя да запази неутрално изражение.

– Почваш да ме дразниш. „Руски шпалир“. „Новобранецът“. „На огневата линия“.

– Не.

– „Свършен свят“. „Абсолютна власт“. „Истинско престъпление“. „Кървава работа“.

– Не.

– Определено ме дразниш. Край на списъка. Край на дискусиите. Докторът ще е тук до трийсет минути. За мен ще е удоволствие да гледам как те омагьосва.

Грейс сърдито се обърна и си тръгна. Едгар и въоръжената охрана я последваха. Бетонната плоча пак се спусна. И отново Кавано изпрати с копнеж последните лъчи на слънцето. И отново ги обгърна абсолютна

тъмнина.

5.

Този път тъмнината бе толкова осезаема, че сякаш ги стегна в прегръдката си.

Джейми звучеше така, като че ли й бе трудно да диша. А краката на Кавано омекнаха толкова, че му се искаше да залепи гръб за някоя стена и да се свлече на пода. С усилие отпъди това усещане.

– Има едно нещо в наша полза – каза той.

– Не мога да си представя какво може да е – отвърна Джейми.

– Пак не ни взеха коланите. – Увереността в гласа му обаче не заблуди никого. Той протегна ръце и опипом стигна до помещението, в което се бяха скрили. После клекна долу и с пипане по пода успя да намери колана си там, където го бе хвърлил. – Дай ми и твоите ръкави. Всъщност има още едно нещо в наша полза. – Кавано се надяваше гласът му да е прозвучал по-уверено от първия път. – Не дадох на Грейс всички клечки.

Той извади една от клечките в джоба си и я драсна в откъснатото парче драскало.

Нищо не се случи.

Господи, май не съм откъснал достатъчно драскало, помисли си той. С бясно биещо сърце, Кавано опита отново – този път клечката пламна и той успя да види изписаното по лицето на Джейми облекчение.

Тя извади скъсаните ръкави от джоба си. Кавано закачи единия за токата на колана и доближи горящата клечка под него. Двамата впериха нетрепващи погледи в колебливата светлинка, сякаш животът им зависеше от нея. Платът се запали.

– Жадна съм.

– Аз също. За това е виновен адреналинът.

– Устата ми е толкова суха... Да можех да пийна само глътка вода. Ако не бяха свалили крановете...

Изведнъж Кавано видя, дори и на тази светлина, как очите на Джейми внезапно светнаха, сякаш се бе сетила за нещо.

– Какво? – попита я той.

– Къде според теб е била банята?

Тя се извърна, излезе в коридора и тръгна с колеблива крачка по

него.

Кавано повлече колана подире й.

– Какво ти дойде на ума?

Тя му каза.

– Може би – отвърна той. – Може и да стане.

– Но всичко зависи от водата – каза Джейми.

Двамата трескаво и отчаяно запретърсваха помещенията от дясната страна на коридора и накрая стигнаха до предпоследното, от чиито стени се подаваха множество тръби – остатъци от мивки, тоалетни чинии и душеве.

– Мамка му, сложили са им тапи! – ядоса се Джейми. – Мислех си, че може да са оставили малки кранчета. Тогава работата щеше да стане.

– Пак може да стане. – В помръкващата светлина на ръкава Кавано огледа една тръба, която бе по-дебела от останалите. Главата на тапата бе квадратна.

– Да, но нямаме ключ да развием тапите!

– Свали си колана.

– За какво ти е – учуди се Джейми, но още преди да зададе въпроса, бе започнала да го изнизва от панталона си.

Благодарен, че има какво да прави, за да се разсее от страха, Кавано подпали другия ръкав на Джейми и под слабата светлина разгледа внимателно двупластовия колан. Грапавият пласт на всяка страна бе обърнат навън.

– Дай да видим сега колко е здрав.

Той прекара края на колана през токата и направи примка. После наниза примката върху квадратната глава на тапата и стегна колана. Когато му се стори, че е достатъчно стегнат, той задърпа колана, мъчейки се да завърти тапата. Ръцете му се напънаха. Краката му едва успяваха да запазят сцеплението си с пода.

Тапата не помръдваше.

Джейми също хвана колана.

Двамата задърпаха с общи усилия. Тапата скръцна пронизително и малко се въртна. Те се напънаха здраво и тапата изведнъж се разви свободно.

Кавано бързо свали колана от тапата и я доразви с ръка. Беше се наядвал, че водата ще бликне силно под налягане, но дори и когато тапата остана в ръката му, от тръбата не капна и капка.

– Тук някъде трябва да има главен кран – каза Джейми. – Сигурно е спрян.

Повлякъл тлеещия ръкав с колана, Кавано тръгна след нея към последното помещение.

– Ето го!

Това бе явно помощна стая и в колебливата светлина от ръкава освети дебела тръба, която излизаше от пода и бе свързана с мрежа от потънки тръби. Главната тръба имаше кран. Джейми го завъртя, но дори и развит докрай, по него не зашумя вода. Нито пък от съседната стая долетя плисък.

– Спрели са водата от друго място.

Кавано трескаво се извъртя към стената зад него. От нея бяха свалили електрическо табло, чиито очертания още си личаха. С изключение на ключа в горния десен ъгъл, който вероятно даваше ток към входа, всички други ключове бяха свалени. От дупките им висяха разноцветни кабели.

– Тук сигурно имат собствен кладенец – предположи Кавано. – Кое то означава, че им трябва помпа. И водата не тече, защото помпата няма ток.

Двамата впериха погледи в жиците и се помъчиха да отгатнат кой кабел за кой ключ е бил. При по-внимателен оглед Кавано забеляза, че кабелите са горе-долу по чифтове. Той хвана два от кабелите и допря оголените им краища. Нищо не се случи. После ги пусна и повтори същото с друг чифт. Нищо.

Джейми започна трескаво да прави същото.

– Колко време ни остава още?

– По-малко от петнайсет минути.

Огънят бавно гаснеше и сенките се съгъстяваха.

Кавано допря още две жици една в друга и от тях изхвърчаха искри. Но потеклият ток не оказа никакво видимо влияние върху нищо наоколо. Той раздели жиците, но ги огъна така, че после да може лесно да ги намери.

– По-бързо – прошепна Джейми и тревожният ѝ шепот отекна в мрака.

Когато вече едва виждаше жиците, които трябваше да съединява, Кавано свали сакото си и скъса ризата си по шевовете. Потръпна от хладината, лъхаша от бетона. След като запали едно парче от ризата си, той отново се извърна към жиците и чак тогава чу тихото бръмчене някъде под пода и шума на водата в главната тръба.

– Стана! – каза възбудено Джейми. – Намерих жиците, без да искам.

В другата стая се чу плисъкът на водата от отворената тръба в банята.

Опитвайки се да потисне възбудата си, Кавано забеляза някакво очертание на пода, където сигурно е била фурната. После насочи вниманието си към стърчащите от стената до таблото куки. Те явно са служили да държат аспиратора на фурната, каза си той.

Притискан от времето, Кавано отново насочи вниманието си към жиците от таблото.

– Трябват ни по-дълги.

Джейми дръпна две жици от някаква дупка в стената и ги издърпа по цялата им дължина. Двамата с Кавано хванаха по една и започнаха трескаво да ги огъват нагоре и надолу, за да ги скъсат.

През това време помпата продължаваше тихо да бръмчи и да бълва вода през отворената тръба в другата стая.

Докато Кавано с помощта на зъбите си издърпа капачетата на жиците, пламъкът пак започна да намалява. Джейми запали още едно парче от ризата му и издърпа огъня в коридора.

– Не виждам никаква вода по пода – каза тя тревожно.

Двамата се завтекоха към тръбата и видяха, че вода се е събрала само в средата на помещението.

– Божичко, има сифон! – възкликна Джейми, свали блейзъра си и запуши с него сифона.

Напрегнати и задъхани, двамата загледаха как водата се събира. Усещайки леко замайване, Кавано си даде сметка, че съдържа дъха си.

Блейзърът държеше добре. Локвата в средата започна да нараства. Когато стигна до вратата към коридора, Кавано издърпа огъня обратно в съседната стая.

Чуха се енергични плисъци и Кавано разбра, че оттатък Джейми се опитва трескаво да изтласква водата в коридора. Застанал до мястото, където е било електрическото табло, той грабна двете жици, които преди това бе огънал. Все още без да ги допира една в друга, той ги издърпа докъдето можаха да стигнат и ги свърза с двете жици, които двамата с Джейми преди малко бяха откъснали. Върховете им стигнаха до пода.

На вратата се появи Джейми, запъхтяна от усилието, с проблясващи на слабия пламък очи.

– Водата тръгва навсякъде.

– Трябва да я докараме дотук.

Той изтича в коридора и в светлината на угасващия парцал успя да види, че потъналият в мрак под е покрит съвсем леко с вода. Той я

заизтласква навън, мъчейки се да я закара в съседната стая.

Преди обаче да е стигнала дотам, той изтича пред нея, вдигна жичите, все още без да ги допира, и ги окачи на една от куките така, че да не се докосват.

Водата бавно се плъзна в помещението.

– Джейми, пригответи си колана.

В същото време той изтръска загасващия огън от своя колан и натопи токата му във водата, охлаждайки метала. После прекара края на колана през токата и го закопча, образувайки кръгче. Джейми направи същото и със своя колан. Така направените примки те окачиха на куките.

Двамата зачакаха в напрегната тишина водата да угаси огъня. Точно преди горящото парче плат да изсъска в прииждащата вода, Кавано раздели жичите за помпата.

Бръмченето под тях престана. А също и блискането от татък.

Отново потънали в непрогледна тъмнина, двамата зачакаха. От нахлулата вода стана още по-хладно. Кавано се разтрепера още по-силно, защото вече бе гол до кръста. В тъмнината чуваше напрегнатото дишане на Джейми.

Той се опита да я разсее.

– Когато всичко това свърши, ще те науча на невро-лингвистично програмиране.

– Това пък какво е?

– Начин за използване на езика така, че да контролираш мислите и чувствата си.

– Като свърши ли? Ето че май точно това правиш в момента. Мъчиш се да ме убедиш, че ще се измъкнем.

– Ще се измъкнем. – Надяваше се да е прозвучал достатъчно уверено. – Представи си какво може да се случи по-нататък и какво трябва да направиш. Не се оставяй да бъдеш изненадана от нещо, което не си си представяла.

– Представям си слънце.

– Което скоро ще видиш.

– Бъдещето време е прекрасно.

– И още как.

Внезапно откъм входа долетя бръмчене, което означаваше, че плочата се вдига. Чу се шум от много стъпки, слизаци по стълбите. Проблеснаха фенерчета, но лъчите им бяха насочени малко по-нависоко и затова влизашите не можаха да видят водата.

– Доведох ви доктора – каза Грейс.

Затаили дъх в помещението, Кавано и Джейми не помръднаха.

– Къде сте? – прогърмя сърдито гласът на Грейс.

Никакъв отговор.

– Къде сте? Мамка му, излизайте веднага! Предупредих ви какво ще стане, ако се опитвате да се криете.

Никакъв отговор.

– Искате светлинни гранати, светлинни гранати получавате – изръмжа Грейс.

Чу се шум от раздвижване. Кавано си помисли, че всички си слагат наушници, за да си предпазят тъпанчетата. Той напипа в тъмното ръцете на Джейми и ги притисна към ушите ѝ, после бързо направи същото и със своите. Тази предпазна мярка би помогнала, ако светлинната граната бъде хвърлена на известно разстояние от тях, но ако паднеше в същото помещение... Нямахше да ги убие, но трясъкът щеше да бъде такъв, че никакви ръце не биха могли да облекчат убийствената болка.

Кавано чу, или по-скоро си представи, как една от гранатите издрънчава на пода в едно от помещенията. Приглушената експлозия сгъсти въздуха около него. Отскачайки от бетона, трясъкът се оказа нещо, което той по-скоро усети, отколкото чу.

Разтърси го още един.

И още един – този път по-близо.

Кавано притисна длани към ушите си с всичка сила. Гръмна още една граната и Джейми се притисна към него, трепереща от ужас. Експлозиите бяха наблизко и Кавано виждаше отражението на ослепителния блясък от стените на коридора. Предполагаше, че Грейс и хората ѝ си закриват очите.

Следващата експлозия беше още по-близо. В мигновената светлина на светкавиците се виждаха фигурите на въоръжени с автомати мъже, крачещи бавно по коридора. Доколкото Кавано можеше да прецени, Грейс и хората ѝ бяха до водата. Бяха си запушили ушите и вероятно нямаше да чуят шляпането на краката си, но вече всеки момент сигурно щяха да сведат поглед надолу, за да видят в какво са стъпили.

Всъщност те вече го бяха направили. Тъй като в определения интервал не последва експлозия, Кавано предпазливо отдалечи длани от ушите си.

– Каква е тая вода? – попита Грейс. – И откъде, по дяволите, е дошла?

Кавано потупа Джейми по рамото, усещайки я как реагира на уговорения знак. Тя се хвана с две ръце за колана, закачен на куката, уви го

няколко пъти около китките си и увисна на него, вдигайки крака над водата.

– Проверете последните две помещения! – заповяда Грейс.

Кавано веднага усуква няколко пъти колана около дясната си ръка и сви колене над водата. В същото време посегна с другата ръка към куката, на която бе окачил двете жици, откачи ги и ги хвърли във водата.

Ако не успеем... помисли си той.

Очакваше да види искри в момента, в който жиците се потапят във водата, но не видя нищо такова и разбра, че двамата с Джейми са обречени. Съжалявам, Джейми, каза си той.

Разнесе се някакъв странен и призрачен звук, който го накара да свие вежди озадачено.

Aaaaaaaaaauuuuuuuuuuuuuhxxxxxxxx.

Идваше откъм коридора. Нисък, гърлен, животински. Последваха го и други подобни звуци.

Уuuuuuuuuuuuhxxxxxxxxxxxx.

Кавано разбра, че това са стонове на хора, разтърсвани от ударите на електрически ток. *Туп. Дум.* После още дрънкане. Автоматите падаха от ръцете им, издрънчавайки на бетона. Фенерчетата също зачаткаха по пода, но без да гаснат, тъй като бяха с водоустойчиво покритие.

Уuuuuuuuuuuuuuhxx.

В призрачната светлина на изпопадалите по пода фенерчета по стените на коридора играеха уголемени сенки на падащите и гърчещи се от ударите на тока мъже. Екна оглушителен откос от автомат и звукът се заби безмилостно в тъпанчетата на Кавано, но този път не можеше да си сложи длани на ушите, защото дясната му ръка бе заета да го държи над водата. Автоматът продължи да стреля безразборно, куршумите рикошираха от бетона с писък. Мъжете крещяха. Кавано не знаеше дали някой от тях стреля, защото е забелязал въображаема заплаха или защото спазмите от тока го караха да дърпа спусъка. Празните гилзи падаха във водата като дъжд, дрънчаха, удрайки се една в друга. *Щрак.* Пълнителят свърши и след секунда и този автомат издрънча на пода.

Уuuuuuuuhxxxxx.

Една след друга подмятащите се бясно сенки се умиряваха.

Ух.

В коридора се възцари призрачна тишина. Увиснал на дясната си ръка, Кавано извади жиците от водата, закачи ги отново на куката, прекъсвайки веригата, и каза:

– Готово.

6.

Двамата стъпиха във водата. Когато се спуснаха към коридора, блясъкът от фенерчетата на пода разкри грозна гледка – на пода лежах в най-различни сгърчени пози десет трупа. Кавано се хвърли към най-близкия автомат и се приготви да стреля, ако някой от тях се преструваше. Видя сгърченото тяло на мъж в костюм, до когото се търкаляше лекарска чанта. Видя Едгар, проснат по корем във водата, пребърка джобовете му и извади ножа и пистолета, които не се изненада да намери там. Подаде пистолета на Джейми и закачи ножа в своя джоб.

Грейс. По дяволите, къде беше Грейс?

Забързани стъпки привлякоха вниманието на Кавано към края на коридора. Очертан в светлината отвън силует се втурна нагоре по стълбите.

Кавано стреля.

Куршумът извънтя в стълбите, но Грейс вече бе изхвъркнала навън, хвърляйки се наляво. И явно бе натиснала копчето на дистанционното на колана си, защото бетонната плоча започна бавно да се затваря.

Кавано се спусна като луд към стълбите, питайки се как, по дяволите, Грейс е успяла да се спаси. Сигурно още не е била стъпила във водата или пък е била с дебели гумени подметки.

Плочата неумолимо падаше надолу. Кавано чу Джейми да се спуска задъхано след него, но отново насочи цялото си внимание към затварящата се плоча и как да се измъкне, преди да се е затворила.

Светлият правоъгълник горе вече бе само половин метър. Стъпил на най-долното стъпало, той мощно се отхвърли напред и нагоре, прелетя с плонж през затварящата се цепнатина и се търколи навън в момента, в който с тъп удар плочата се намести на мястото си.

В ослепителната светлина навън той мярна силуетите на четирима стреснати мъже, претърколи се още веднъж и се изправи на коляно, натискайки спусъка на автомата последователно три пъти. *Трррт. Трррт. Трррт.*

Единият от мъжете залитна назад с бликнала от гърдите му кръв, преди да е успял да вдигне оръжието си. Другият успя да го насочи, но куршумите на Кавано разкъсаха лицето му и откосът от автомата му отиде в небето, а самият той се строполи на земята.

Третият и четвъртият хукнаха приведени към останките на изгорелия хамбар.

В същото време Кавано се спусна пък към руините на къщата.

Хвърли се зад голям камък от стената точно когато онези откриха огън по него. Рикошетите сърдито бръмнаха към небето. Удари голите си гърди в отломъците по земята зад камъка, но не обърна внимание на болката – в момента гледаше само да избива всеки, който му се изпречи на пътя, и да измъкне Джейми колкото е възможно по-бързо. Но за да вдигне плочата, му трябваше дистанционното управление на колана на Грейс. Къде беше тя? Кавано не я бе забелязал, докато тичаше към прикритието си. Бе изчезнала вляво от бетонната плоча, което сега се падаше вдясно от Кавано. В тази посока се намираще джипът ѝ. Дали няма да се скрие с него?

Пред експлоръра бе спряно голямо зелено комби, което най-вероятно бе на доктора. Грейс може би се прокрадва към тях, опитвайки се да ми излезе във фланг, помисли си Кавано. Внимателно надникна иззад камъните, но оттук не можеше да види какво става под колите, където иначе би видял краката на Грейс.

Пищенето в ушите му също не му помагаше кой знае колко да чува тихи звуци, които биха го предупредили какво се кани да направи Грейс или двамата ѝ подчинени. С бясно биещо сърце, той разбра, че се крие в нещо като плитко окопче, изкопано и почистено от някого от ударната група, когато е дошъл тук да се маскира в изгорелите руини. Отляво се виждаха още такива окопчета. Той запълзя през тях по дължината на каменната стена. Опитвайки се да не вдига никакъв шум, той затърси отвор в стената, дупка, през която да огледа руините на хамбара и може би да огледа по-добре останалите вдясно коли.

Той разгледа автомата в ръцете си. Пълнителят му побираше трийсет 9-милиметрови патрона. Опита се да си припомни колко му остават. Бе изстрелял три откоса и като се има предвид, че са го учили да изстрелва по четири патрона на откос... Но може би е изстрелял повече. Спирайки се на по-лошия случай, той допусна, че е изстрелял шестнайсет патрона, което означаваше, че в пълнителя остават четиринайсет, и то ако преди това е бил пълен догоре и ако собственикът му е заредил и един в цевта.

Бъди по-консервативен, каза си той. Приеми, че имаш само дванайсет патрона.

Той бутна лостчето от автоматична на единична стрелба. После разгъна приклада, за да може да стреля с него като с пушка. Когато предпазливо надигна глава да надникне през процепите между камъните, между руините на хамбара, вляво и вдясно от входа към подземие,

той забеляза някакво движение. Но още преди да успее да стреля, куршумите се забиха в камъка над главата му, принуждавайки го да се сниши. Челото го щипеше и от него се стичаше нещо. Той пипна и пръстът му почервения от кръвта, причинена от разхвърчалите се камъчета от стената.

Той хвърли едно овъглено парче дърво към мястото, където се бе приземил още отначало зад стената, надявайки се шумът от падането да накара ония да си помислят, че се връща пак там. Бързо надничайки през цепнатината, през която бе погледнал преди малко, той видя мъжа отдясно на входа да надига глава и да се прицелва към мястото, където току-що бе хвърлил дървото.

Кавано стреля и уцели мъжа в рамото, просвайки го на земята. И веднага сниши глава. Последвалият откос зачатка по камъка покрай цепнатината и из въздуха отново засвистяха отчупени парченца камък. Духът му се повдигна малко от доброто попадение. Обаче раната на мъжа не бе сериозна. Човекът не бе елиминиран изцяло и още представляваше заплаха.

Джейми, помисли си той. Ще полудее долу. Може някой от ония да се съвземе. Може би щеше да ѝ се наложи да се бие.

Стига си мислил!

Той изпълзя още по-наляво покрай стената, промушвайки се предпазливо около стърчащи жезла и натрошени камъни, но колкото и да се пазеше, раздра гърдите си още повече. Стигна до края на руините и разбра, че ако се снишава ниско покрай тази по-далечна от скритите в развалините на хамбара мъже стена, те няма да го видят. Ако успееше да се прокрадне до предната страна и да се промъкне покрай отсрещната стена, щеше да изненада противника. Освен това щеше да изненада и Грейс, ако тя бе зад джипа и комбито от дясната страна на порутения хамбар.

Кавано се добра до предната страна и завари техния таурус на мястото, където Джейми го бе спряла. Не че би могъл да му свърши някаква работа. Без ключовете не можеше да запали колата незабелязан и да я използва за изненадващ удар. Тук обаче руините бяха по-високи и той можеше да се придвижва по-бързо, притичвайки приведен. От драскотините по гърдите му сълзеше кръв. Езикът му се бе подул. Той надникна иззад следващия ъгъл и видя джипа и комбито до руините на хамбара. Бяха спрени под ъгъл спрямо него и не можеше да се види какво има зад тях, но все пак можеше да се просне на земята и да надникне под тях.

В процепа под експлоръра, близо до предните гуми, той видя

твърдите обувки на Грейс. Бе се свила зад двигателя – единственото място, което никакъв куршум не можеше да пробие, пък бил той и с усилен заряд. След това видя и някакво движение точно над капака. Русата глава на Грейс се показва съвсем близо до предното стъкло и бавно се завъртя към задната страна на обгорената къща. Ъгълът, от който гледаше, не ѝ позволяваше да види Кавано, надничаш иззад предния ъгъл.

Автоматите МР–5 имаха обсег около двеста метра. Експлорърът беше на около седемдесет и пет метра. Но при тези обстоятелства това разстояние пак си оставаше голямо. Кавано се запита дали може да се прицели толкова точно, че да удари толкова малка мишена – темето на Грейс, подаващо се над капака на двигателя – с оръжие, чиято цев бе къса, и мерник, който не е калибриран от него. А и след толкова висене на стената ръцете му трепереха. Накъсаното му дишане също щеше да бъде пречка и нямаше да му помага никак, ако искаше ръцете му да останат неподвижни. Пропуснеше ли целта, щяха да открият местоположението му. Грейс и двамата ѝ помощници трябваше само да се разделят, да направят широк обход към предната част на къщата и да го хванат като в клещи.

Той се отказа и продължи да лежи на земята, притискайки голия си корем в нея. От тази позиция, подпрял автомата на земята, той имаше по-добър шанс да задържи оръжието неподвижно. Отворил и двете си очи, той изравни мушката и мерника и бавно ги наведе надолу под джипа, където се виждаха обувките и глезените на Грейс. Макар краката ѝ да бяха разтворени за по-добро равновесие, поради ъгъла, под който ги гледаше, те сякаш бяха плътно един до друг, като по този начин ставаха по-голяма мишена, отколкото малкото кръгче на главата ѝ. Той задържа дъха си, стегна мускули и дръпна спусъка.

Пукотът от изстрела бе толкова силен, че не можа да чуе удара на куршума, но много добре чу писъка, долетял иззад експлоръра. Свеждайки поглед до земята, той видя Грейс да пада, а разкривеното ѝ от болка лице се заби в тревата, близо до предната гума. За да се прицели по-добре, той трябваше да се подаде още повече от ъгъла. Грейс забеляза движението и насочи пистолета си под джипа право към него. Той се търколи обратно само миг преди куршумът ѝ да отчупи върха на една от обгорелите дъски в ъгъла.

– Копелето е от тази страна! – викна Грейс. – Отпред!

Кавано се надигна и приведен, притича по посоката, откъдето бе дошъл, по лявата страна на изгорения дом. Едва не повърнал от разгорелия се в него конфликт между двата хормона „бий или бягай“, той се

остави на инстинктите си, придобити в безброй изнурителни тренировки, на опита си, набран в бойни условия, и извикал на помощ всичкия си кураж, профуча покрай ъгъла. Срещу него тичаше единият от мъжете, който, като го видя, закова на място от изумление. Реагирайки на вика на Грейс, той се бе спуснал от хамбара към дома само за да бъде пресрещнат на половината път от Кавано, който с два бързи изстрела в гърдите го повали на място.

Без да спира, той продължи напред, стигна до поваления, провери дали е мъртъв и взе оръжието му. Нямаше представа дали в пълнителя са му останали патрони и колко, но все пак щяха да бъдат повече, отколкото имаше в момента. Понесъл и двата автомата, той стигна до левия заден ъгъл на големия дом. Другият бе ранен и едва ли би излязъл от прикритието си, освен ако нещо много основателно не го принудеше. Грейс също бе ранена и можеше да се придвижва на куц крак или пълзешком. Затова вероятно също нямаше да ѝ се иска да напусне прикритието си зад експлоръра, докато не разбере какво става. Нито един от тях не би могъл да разбере какъв е резултатът от изстрелите, които несъмнено и двамата бяха чули. Логично бе, че ако техният е победил, ще им извика, но ако не е уцелил, щеше да мълчи, за да продължи да дебне Кавано, така че липсата на победен възглас не означаваше задължително, че Грейс и нейният човек трябва да считат мъжа за убит.

Кавано реши да изчака, да ги остави кръвта им да поизтече малко и чак тогава да се покаже.

После, въпреки пищенето в ушите си, до слуха му долетя бръмчене. Учуден, той си каза, че това е невъзможно – вероятно така му се струва, – защото това означаваше, че бетонната плоча се вдига, а не можеше да си представи как би станало това.

Бръмченето обаче продължи. Господи, да не би Грейс да я отваря с дистанционното? Да не би да пуска Джейми навън само за да я вземе за заложник?

Предполагайки, че последното място, където, както Грейс, така и нейният човек, биха го потърсили, е в самото дъно на ъгъла, на нивото на земята, той се просна там по корем и предпазливо надникна иззад ъгъла на стената. Бързият поглед към развалините на хамбара му даде да разбере, че плочата наистина се надига.

Той хвърли поглед и зад себе си, изпитал изведнъж недоверие към позицията, заета от него, защото му хрумна, че Грейс може да отваря лабораторията само за да отвлече вниманието му. Да не би да се надява да обиколи руините на големия дом, куцайки, и да го изненада в гръб,

докато той гледа към надигащата се плоча и се мъчи да попречи на Джейми да излезе?

След като се огледа внимателно назад, Кавано отново надникна иззад ъгловия камък на порутената стена. Плочата вече се бе вдигнала догоре. В черния правоъгълник нещо отдолу се размърда.

– Джейми, не излизай! – извика той и в същото време пак дръпна глава зад ъгъла.

Съвсем навреме, защото веднага изтрещя откос и от ъгловия камък се разхвърчаха камъчета. Но като че ли не беше само огън от автоматична стрелба. Прозвучаха и няколко единични изстрела от пистолет, от което Кавано разбра, че Грейс все още се крие зад джипа.

– Джейми, чуваш ли? Не излизай!

Този път виковете му не предизвикаха никакви изстрели, вероятно защото Грейс и нейният човек пестяха патроните.

– Чувам те – прозвуча едва-едва гласът на Джейми. – Няма да мръдна отгук.

– Ако излезеш, ще те застрелят или ще те вземат за заложник. Затова Грейс отвори плочата!

– Плочата я отворих аз, а не Грейс!

Какво?!, прииска му се да възкликне.

– Онези жици, дето се канеше да свържеш! Онези, дето смяташе, че вдигат плочата! Точно те са!

– Стой там сега!

– Колко души са навън?

– Грейс и един от нейните хора! – викна в отговор Кавано.

– А къде са?

– Грейс е вляво от теб! Скрила се е зад експлоръра! Където го остави, преди да ни вкара долу. Нейният човек се крие в развалините зад входа към лабораторията. За бога, стой там и не мърдай!

– Нейният човек отляво ли ми е или отдясно?

– Беше отляво, но сега може да се е преместил. Казвам ти, не прави опити да излизаш!

– Няма! – извика Джейми. – Но ми хрумна една идея! Когато ти викна, бъди готов да стреляш.

– Каквото и да си намислила, не го прави! Много е рисковано!

– Дай ми само двадесетина секунди!

Какво, по дяволите, се кани да прави, запита се Кавано.

С предпазливи движения той заметна единия автомат на лявото си рамо. После стисна автомата, който бе взел от убития. Причината да

вземе неговото оръжие бе, че она не би рискувал да излезе от укритието си и да се промъкне покрай порутената ограда на големия дом, ако пълнителят му е празен или със съвсем малко патрони в него. Нямахше време да го сваля и да проверява.

Кавано се заизтегля от ъгъла. Оттам бяха звучали виковете му към Джейми. Оттам го очакваха да се появи и Грейс, и нейният човек. Сигурен, че ако продължава да бие със същия ритъм, сърцето му ще се пръсне, той се отдалечи на десетина метра от мястото, където беше. Там развалините бяха достатъчно ниски, за да стреля над тях, ако се изправи.

Отново хвърли тревожен поглед зад себе си. Ако Грейс бе решила да му излезе във фланг, колко време щеше да пълзи или да куца, заобикаляйки дома?

От отворената плоча долетя приглушеният вик на Джейми:

– Пригответи се!

Каквото и да е замислила, дано да стане, каза си Кавано.

– Почни да броиш до пет! – извика Джейми. – Сега!

Объркан, Кавано я послуша.

Едно. Две.

Той сложи предпазителя на автомата на единична стрелба.

Три. Четири.

Гръмнаха две експлозии и го стреснаха. Дойдоха откъм хамбара. Господи, тия хвърлят гранати по отворения вход, изтръпна Кавано. Побеснял от гняв, той се изправи и изстреля по един откос вляво и вдясно от отворения вход. Гръмнаха още два взрива, придружени от ослепителни светкавици. Но това не са обикновени гранати! Джейми хвърля светлинни гранати отвътре.

Още две експлозии разтърсиха руините. Вдигна се облак прах. Вдигна се и раненият мъж и притиснал длани към ушите си, се спусна да бяга.

Кавано стабилизира ръцете си и стреля три пъти. Беше се прицелил в центъра на движещата се мишена, но само един от куршумите го удари в гърба, другият попадна във врата му. Третият изобщо не го засегна. Нямахше значение. От врата на мъжа бликна толкова кръв, че сигурно щеше след няколко секунди да е мъртъв.

– Един по-малко! – викна Кавано на Джейми.

Бууум!

Бууум!

Ярките и оглушителни експлозии от другата страна на разрушения хамбар подсказаха на Кавано, че Джейми хвърля гранатите по посока на

експлоръра.

Бууум!

Кавано се спусна към предната част на къщата и опитвайки се да съдържи трескавия си дъх, надникна иззад ъгъла. После се спусна покрай срутената стена и отиде в дясната страна на къщата. И отново предпазливо надникна иззад ъгъла.

Бууум!

Дори и от седемдесет и пет метра разстояние, блясъкът беше ослепителен за Кавано. Допускайки, че Грейс е напълно обездвижена от експлозиите, Кавано рискува да излезе иззад ъгъла и да се спусне през откритото пространство, за да види какво става от другата страна на джипа.

Шофьорската врата бе отворена. Видя как Грейс се мята вътре с потънал в кръв ляв крак. Той стреля във вратата, надявайки се куршумът да я пробие и да стигне до Грейс, но изстрелът бе последван от тъпия удар на куршум в броня. Грейс дръпна вратата зад себе си. Кавано много ясно виждаше русата ѝ коса и високите ѝ скули през предното стъкло, докато жената с трескави движения извади ключ, мушна го в контакта и джипът изрева.

Кавано стреля в предното стъкло, но по него само се плъзнаха къси звездообразни пукнатини и той разбра, че стъклото също е бронирано. Независимо от това Кавано пак стреля, докато Грейс натисна газта докрай, насочвайки експлоръра право срещу него.

Той пак стреля, но отново само напука стъклото. Знаеше, че повечето противокуршумни стъкла не могат да устоят на пет изстрела, ако попаденията са в двайсетсантиметров радиус. След това стъклото щеше да се срути и куршумите щяха безпрепятствено да стигнат до Грейс. Затова той не помръдна от мястото си и стреля за четвърти път, но Грейс вече бе толкова близо, че виждаше разширените ѝ от възбудата студено-сини очи.

Когато Кавано дръпна спусъка за пети път, ударникът на автомата изщрака на празно. Той изруга, метна автомата по предното стъкло и се хвърли встрани миг преди Грейс да го удари. Докато експлорърът профуча с рев покрай него, вдигайки облаци прах, той се претърколи и усети как другият автомат се впива в голата плът на рамото му.

Вместо да натисне газта по алеята към пътя, откъдето Кавано бе влязъл в долината, Грейс завъртя бясно волана и отново обърна джипа към него.

Изправяйки се на крака, той свали автомата от рамото си, но Грейс вече бе много близо, за да има време да стреля.

Той се спусна вляво.

Грейс го сподери в същата посока.

Кривна вдясно.

Грейс – също.

В последния момент Кавано направи финт наляво, а се хвърли вдясно. Облъхнат от вълната въздух от префучалия на косъм от него джип, той се приземи болезнено на земята, но нямаше време да изпита болка и скочи на крака, очаквайки Грейс да обърне и отново да го погне.

Вместо това обаче експлорърът полетя към другия край на долината. Докато ревът му заглъхваше в далечината, до него достигна друг звук – приближаваше се някаква машина. Постепенно набирайки сила, звукът се превърна в отчетливо чаткане – *чат, чат, чат*. Хеликоптер! Грейс се е обадила по телефона за подкрепления, помисли си Кавано. После се сети: „Не, не може да е така, тя щеше да остане тук, ако хеликоптерът е на нейните хора. А тя се опитва да избяга“.

Кавано се спусна към тауруса и както бягаше, се наведе и взе един камък. В по-съвременните американски автомобили ключалките на воланите бяха много по-здрави и нямаше да успее да счупи тази, като запъне с крака и дръпне волана с всичка сила, както бе направил с онази кола, с която бе спасявал Прескот. Сега бе принуден да отвори незаключената врата, да извади ножа от джоба си, да го отвори, да пъкне острието в контакта и с помощта на камъка да го набие навътре. Направи го бързо, после затвори наполовина дръжката на ножа и силно завъртя като с Г-образен ключ. Металът, от който бе направено острието, бе изключително здрав, предвиден именно за такива жестоки напъни. След още един подобен удар Кавано усети ключалката да поддава и воланът се освободи.

Той трескаво бръкна под таблото и измъкна прекъсвача, който двамата с Джейми бяха купили от един радиомагазин, когато бяха дооборудвали колата – стандартна предпазна мярка, в случай че нямат ключ. Прекъсвачът бе свързан със запалителната система. Натисна бутона и двигателят веднага запали.

Дясната врата внезапно се отвори. Кавано вдигна ножа да се защити, но веднага го дръпна, когато вътре влетя Джейми.

– Давай, давай! – кресна тя. – Давай!

7.

Кавано натисна газта до пода, усети как гумите забуксуваха в пръстта и миг след това с въртяща се наляво и надясно задница колата се понесе след експлоръра.

Докато Джейми затваряше вратата, Кавано видя как джипът изчезва между дърветата напред.

– Пистолетът, дето го взех от Едгар, у теб ли е още? – попита я Кавано.

– Без него не тръгвам никъде – задъхано изрече Джейми.

– Свали си стъклото. Гледай за места, където Грейс може да ни устрои засада.

Таурусът се носеше между дървета и храсталаци и Джейми отвърна:

– Много са.

Алеята прехвърли една височинка и излезе от долината. В края на височината имаше няколко завоя, следвани от прав участък, който свършваше на Т-образно кръстовище, павирано с чакъл. Вдясно все още несегналният се шлейф прах сочеше накъде бе поела Грейс.

Кавано сви вдясно и отново натисна поохлабената на завоя газ. От гъстия прах, вдиган от колата на Грейс пред него, му бе много трудно да вижда. Караше колкото е възможно по-бързо, но гледаше да си остави време да реагира и да спре, ако внезапно пред него изникнеше препятствие. За щастие подухна лек ветрец и разнесе малко праха, позволявайки на Кавано да увеличи скоростта. После облакът се разсея съвсем и той видя, че приближава пресечка с асфалтиран път.

В посоката, където продължаваше настланият с чакъл път, нямаше никакъв облак прах. Грейс явно бе свърнала или вдясно, или вляво, но по асфалта имаше много отпечатъци от прашни гуми, поемащи и в двете посоки, затова Кавано не можа да познае накъде е поела.

– Избери посоката – каза той.

– Наляво – отвърна веднага Джейми.

Уверил се, че няма идваща кола, Кавано изскочи на платното, сви вляво и само след няколко секунди вече летеше със сто и шейсет километра в час. Дърветата и нивите покрай тях се превърнаха в размазана, разноцветна ивица. Пригответайки се да прехвърли една височинка, той бе принуден да намали, защото Грейс можеше да му е устроила капан от другата ѝ страна. Спусна се по другата страна безпрепятствено, но в

края ѝ отново бе принуден да спре на още един кръстопът, където и четирите разклонения бяха асфалтирани.

– Избери посоката – повтори Кавано.

– Пак вляво – отвърна Джейми.

– Някаква причина да посочиш?

– Никаква.

– Тогава поемаме наляво.

На следващия кръстопът, след като от експлоръра нямаше и следа, Кавано отби от пътя. Ръцете му бяха стиснали волана толкова здраво, че ги откопчи само със силата на волята си.

Потънал в пот, той остана така, загледан напред. До него Джейми трепереше – точно както и той.

– Справи се много добре там – каза ѝ най-сетне.

– Благодаря – отвърна Джейми с пресипнал глас.

– Не ти мигна окото – продължи той. – Не се паникьоса.

– Но едвам се сдържах.

– Познато чувство ми е. – Потейки се още по-обилно, Кавано продължаваше да гледа напред. – Хубав номер... Това със светлинните гранати.

– Бях побесняла. Просто си казах, че няма да се оставя да пукна там, в оная тъмница.

– Гневът е добър мотиватор. – Ръката на Кавано трепереше, докато бършеше праха от устата си. – Особено ако трябва да прогониш страха.

– Донесла съм ти подарък – каза Джейми.

– О?

Замаян все още от бързото каране, Кавано сведе поглед. До „Зиг-Зауер“-а, оставен от нея между двете седалки, бе проснат армейски колан, който бе свалила от някого от убитите от тока в подземие. На него имаше закачен кобур с една берета и резервен пълнител, пълен догоре.

– Умно.

– Ключът към сърцето на моя любим. У кого е другият зиг? У Грейс?

– Сигурно – отвърна Кавано. – И ключовете от колата. А също и телефонът ми. И портфейлът с новите ми документи, подарък от Карен.

– Я бръкни под седалката.

Озадачен, Кавано бръкна под седалката и измъкна чантичката на Джейми.

– Брей, да пукна!

Чантичката бе затворена. Джейми я отвори и надникна вътре.

– Явно дотук не са стигнали. Телефонът и портфейлът ми са още тук.

Зад тях се чу далечният шум от хеликоптера, който заглъхна, спускайки се в долината. Джейми хвърли поглед натат.

– Не може да е подкрепление за Грейс. В такъв случай нямаше да избяга.

Кавано кимна.

– Готов съм да се обзаложа, че това е Джон с група от Бюрото.

Джейми въздъхна с облекчение.

– Тогава да се върнем и да им кажем каквото знаем.

Кавано не помръдна.

– Какво има? – учудено го изгледа Джейми. – Ако не се върнем там, ще ни издадат заповеди за арестуване. По дяволите, те и без това пак ще ни арестуват. Отмъкнахме Клайн от Джон, а сега той е мъртъв. Ония типове – също. Докторът – и той. Трябва да обясняваме какво е станало.

– Не можем да се върнем.

– Какво?

– Не можем да се доверим на ФБР Някой от тях работи за Клайн. Някой от тях го е информирал за Джон. И дори Джон да открие кой е информаторът, дори вече да мога да кажа на ФБР каквото знам, това пак няма да реши нищо. Прескот няма да бъде наказан.

– Не разбирам.

– Правителството ще го защити. Естествено, те ще се ужасят от изследванията му. Военните, които са ги поръчали, ще бъдат наказани сурово, но тихомълком. Но не и Прескот. Тъй като оръжието съществува и бедата вече е сторена, Министерството на отбраната ще иска да научи абсолютно всичко за него просто така, за да го имат за всеки случай. В името на националната сигурност те ще го скрият тихичко някъде, откъдето ще могат винаги да почерпят информация, ако им потрябва. Прескот ще получи нова самоличност, нов живот, с една дума – всичко, към което поначало се е стремял.

Джейми го гледаше втренчено.

– Какво има? – попита я той.

– Когато започна всичко това, ти бягаше от някакви хора – каза Джейми, все още без да отмества поглед от него. – Искане да те убият. Смятах, че ако ти помогна да разбереш кой те преследва, ще успеем да се измъкнем от цялата бъркотия. Ще можем да се върнем в Уайоминг. И

ще си заживеем постарому.

– Повярвай ми, точно това искам и аз. Всичко в мен крещи, че трябва да се върна и да продължа да живея така, сякаш нищо не е станало.

– Тогава защо да не можем да се върнем?

– Карен. Дънкан. Чад. Трейси. Роберто. И те няма да бъдат последните жертви на Прескот. Параноята му е достатъчно голяма, за да го тласка към нови и нови убийства, стига само да прецени, че някой го гледа накриво, стига само да прецени, че безопасността му е застрашена. Той трябва да бъде спрян.

Двамата замълчаха. Единственият звук беше бръмченето на отминаващия напред по пътя пикап.

– Трябва да имаме правдоподобно опровержение – наруши той мълчанието най-сетне.

– Какво?

– Не ние убихме Клайн. Аз го убих. Аз те принудих да дойдеш с мен. Ето това е версията ти. Да играеш ролята на жертва.

– И смяташ, че някой ще повярва? – повиши тон Джейми.

– Ще ги накараш да повярват. Просто се измъкни от тази каша.

– Искаш да ми кажеш...

– Да се върнеш.

– Да се разделим? – повиши още повече тон тя.

– Замалко да те убият заради мен. Повече не мога да ти позволя да рискуваш живота си.

– Аз съм тук, защото искам да бъда.

– Но аз не мога да гоня Прескот и да се безпокоя за теб.

– Но аз се справих доста добре.

– Да – кимна Кавано. – Така е.

– Оставам.

Кавано сведе поглед към готовите си да затреперят ръце. През кръстопътя избръмча още един пикап.

Той кимна.

– Какво означава това кимане? – попита Джейми. – Докъде стигнахме?

– Някъде около Западна Вирджиния.

– Изобщо не е смешно.

– Не ми останаха вече майтапи. – Кавано огледа мръсните й, покрити с прах ръце и блуза и натисна копчето на багажника. – Дай да вземем да си облечем чисти дрехи.

– Ти имаш нужда не само от чисти дрехи.

Втреченият поглед на Джейми го накара да се погледне. Бе потънал в сажди и прах от глава до пети. Панталоните му висяха на парцали. Гърдите му представляваха цял лабиринт от драскотини. Кръвта и потта се бяха смесили в хомогенна смес, спекла се като кора върху кожата му.

– На задната седалка все още имаме малко вода. Ще си измия лицето и ще си сложа някаква шапка, риза и панталони, за да скрия останалото, докато стигнем някой мотел.

– Вониш целият на кордит.

– Някои смятат това за много секси миризма.

ЧАСТ ШЕСТА

Заплахата отвръща

1.

Мотелът в покрайнините на Харисбърг, Пенсилвания, бе на два часа път на север – достатъчно далеч, така че ако Ръдърфорд предприемеше издирване, вероятността то да бъде успешно бе малка, особено пък след като Ръдърфорд не знаеше с каква кола са, нито пък знаеше истинското име на Джейми.

Харисбърг, столица на щата, имаше и още едно предимство. Бе достатъчно голям град, за да има много магазини за даване на видеокасети под наем. Филмът с Клинт Ийстууд, чието заглавие Кавано си спомни, но не каза на Грейс, когато тя му прочете списъка с филмите, не бе трудно да се намери. Съвсем друга бе работата обаче с филма с Трой Донахю и Сандра Дий. След като Кавано и Джейми се регистрираха в мотела, обиколиха почти всички магазини за даване на видеокасети под наем, докато най-сетне в един от тях успяха да намерят „Лятно място“.

– „Двама влюбени с разбити сърца в курортно градче в Мейн“ – прочете Джейми кратката анотация на гърба на касетата.

Кавано пхна касетата във видеото, което също бяха взели под наем.

– Прескот не е точно от този тип романтици, така че сигурно има друга причина филмът да е важен за него.

– Може Грейс да е била права – замислено каза Джейми. – Може наистина да е искал да се премести в Мейн.

Касетата бе толкова стара и толкова въртяна, че цветовете бяха избелели и картината бе на петна. Явно правена за широк екран, картината се сви, за да се вмести в размерите на екрана на стандартен телевизор. Не помагаше и това, че този екран в случая бе само двайсетинчов.

– Музиката не е лоша – отбеляза Джейми.

– Ами то горе-долу е само това.

Докато възрастните си играеха любовни игрички, на Донахю и Сандра бе внушено, че любовта между тях е забранена. Ричард Игън играеше почти толкова вдървено, колкото и Донахю. Скучните сцени се подчертаваха от вълни, миещи лениво живописен плаж, обрамчен от

борови гори.

– Интересна къщичка.

На един скалист нос, владен в залива, на преден план изпъкваше ниска и изтеглена модернистична къща. Изградена от камък, постройката напомняше на корабен нос, в чиято основа се разбиваха вълните.

– Напомня ми на къща от Франк Лойд Райт² – отбеляза Джейми.

С гръмка музика, набързо предъвкани сцени и скована игра, филмът най-сетне свърши.

Кавано натисна копчето за пренавиване на касетата.

– Мейн – промърмори замислено той.

– А сега следващият номер в програмата... – Джейми взе „Посвири ми малко“ и прочете написаното отзад: – „Жена досажда с преследванията си на дисководещ. Режисьорски дебют на Клинт Ийстууд. Сниман в родния му град Кармел“. – Тя обърна да погледне картинката отпред. – Джесика Уолтър и нож. Супер. Умирам за филми с насилие.

– Всъщност той е доста добре направен. Гледал съм го толкова отдавна, че едва си го спомням, но се сещам как си казах, че Клинт Ийстууд е свършил добра работа. Хубав и напрегнат филм.

– Не може да е толкова напрегнат – възрази Джейми.

– Калифорния. Мейн. На нашия Прескот май наистина му е трудно да направи избор.

– Добре, пускай го той шедьовър – каза Джейми – и дай да видим защо Прескот го харесва толкова.

Филмът започна с изглед, заснет от хеликоптер, чийто полет следеше начупена брегова линия с вълни, разбиващи се в скали, над които се надвесваха брулени от вятъра борове.

Бяха минали само трийсетина секунди от началото на филма, когато Кавано и Джейми се наведоха напред смаяни.

– Мамка му! – измърмори Кавано. – „Лятно място“ уж се отнася за Мейн, а всъщност е сниман в...

– ... Кармел – допълни Джейми.

Залепени за екрана, те гледаха как Клинт Ийстууд кара спортната си кола покрай острите извивки на брега. Двамата с приятелката му дълго се разхождаха по плажната ивица.

– Но това е същият плаж, който видяхме и в „Лятно място“ – каза Джейми. – Начупената форма на залива е толкова характерна, че едва ли има друго такова място.

2. Франк Лойд Райт – известен американски архитект (1867–1959 г.). – Б.р.

– Гледай, да видим дали ще се появи и къщата – каза Кавано, без да откъсва очи от екрана.

Във филма нямаше изобщо кадри с тази къща, но това не беше от значение. Когато филмът свърши, Джейми и Кавано бяха напълно убедени: двата филма бяха снимани на едно и също място.

– Какво още забеляза, като се качи при Прескот? – обърна се Джейми към него. – Спомена за някакви книги.

– Нещо за фотографията... една от тях ми заприлича на порносписане. И геология. И Робинсън Джефърс.

2.

Отвън библиотеката в Харисбърг бе украсена с вити, затъмнени стъкла, а вътре разполагаше с просторна читалня с много компютри. Кавано и Джейми пребродиха всички рафтове и събраха купчина книги на една от масите в единия ъгъл.

– Чуй това – прошепна Джейми. – Заливът в „Кармел край морето“, както се нарича официално градът, е на върха на огромна подводна падина, която съперничи на Големия каньон. Геолозите са очаровани от това място.

– Това обяснява една от книгите – каза Кавано.

– Освен това градът е известен със своите писатели, художници и *фотографи*. – Въпреки че натърти на думата, Джейми успя да я каже, без да повишава глас. – Там е живял Ансел Адамс³. А също и Едуард Уестън⁴.

– Знам кой е Адамс, обаче кой е...

– Нали каза, че онази книга за фотографията, дето си я видял у Прескот, ти заприличала на порнографско списание.

– Имаше някакво свързано със секса заглавие и на обложката ми се мярна гола жена...

– *Страст*.

– Моля?

– Заглавието на книгата дали не би могло да бъде „Форми на

3. Ансел Адамс – Професионален фотограф, известен най-вече с технически нововъведения и майсторско представяне на планински релеф. Починал в Кармел (1902–1984 г.). – Б.пр.

4. Едуард Уестън – Един от най-известните фотографи на XX век, формулирал картинната естетичност. Починал също в Кармел (1886–1958 г.). – Б.пр.

страстта“? Виж тук.

Джейми плъзна книгата към него. Името на фотографа бе Едуард Уестън. Обложката я нямаше, но когато Кавано прелисти страниците, видя снимка с най-красивата гола жена, която бе виждал.

– Ето тази снимка беше на обложката – каза той.

На фотоса бе седнала млада жена с наведена глава, опряла чело на ръка, подпряна на лакът в свитото ѝ коляно. Беше съвсем гола, но не се виждаше никаква срамна част. Чувствената ѝ поза напомни на Кавано на една снимка, която видя няколко страници преди това. Снимката бе на чушка, на която природата бе придала такава форма, че приличаше на мъж и жена, притиснати един в друг в любовна прегръдка. На друга снимка бе показана мидена черупка със същите еротични форми.

– Страстта – прошепна Кавано, вперил поглед в снимката. – Във всичките ѝ форми.

След това той стигна до пейзажи на – както пишеше в книгата – Пойнт Лобос, близо до Кармел. Една след друга снимките показваха същия живописно извиващ се бряг, който вече бяха видели в двата филма.

– Има ли още някакво съмнение, че Прескот си е падал страшно по тия места? – попита го Джейми.

Една от библиотекарките мина край тях и като че ли не обърна внимание на драскотините на Кавано, но изгледа Джейми продължително, задето бе повишила глас.

Придала си извинително изражение на лицето, Джейми сведе поглед към книгата. Щом библиотекарката отмина нататък, тя прошепна:

– Каза, че Прескот се интересувал от голф. Пибъл Бийч е едно от най-прочутите игрища за голф. И съвсем малко по на север от Кармел. Каза също, че бил ценител на изтънчената кухня. А според това тук, в Кармел има повече ресторанти на единица площ от което и да е друго място. И за да допълним картинката изцяло, трябва да видим как се вмести в нея и Робинсън Джефърс.

– Вече го направих. – Кавано плъзна бележките, които си бе направил, към нея. – Джефърс и жена му Уна посетили Кармел през 1914 година и били толкова поразени от красотата му, че останали там до края на живота си. Джефърс купил земя, докарал гранит от скалите на плажа и с години строил къща, като направил дори и една дванайсетметрова кула. Нарекъл имението Тор Хаус, на името на някаква скална формация в Англия. Двамата с Уна починали там.

Кавано ѝ показва сборник със стихотворения на Джефърс, насочвайки вниманието ѝ към два стиха:

Кула построих за нея като млад...
Ще умре някога и тя...

– Дватама с Прескот говорихме за кулата, когато се видяхме за пръв път, но тогава няхах представа за какво става дума.

– Сега вече имаш.

– Сега вече имам.

3.

Дватама решиха да пътуват с колата. Поради повишената бдителност на охраната по летищата Кавано отхвърли пътуването до Кармел по въздуха. Трябваше да се минава през безброй контролни пунктове, да се показват документи, а фалшивият паспорт и шофьорска книжка, които му бе направила Карен, му ги бе взел Едгар. На това отгоре Ръдърфорд сигурно бе пунал информация да се търсят хора, отговарящи на описанието на тях двамата. Като се прибавят и другите трудности – без да се смята оръжието, с което трябваше да пътуват, – най-добрият вариант бе колата.

Освен това така Кавано получаваше възможност да си излекува раните. За останалите участници в движението таурусът бе просто поредната обикновена кола с най-обикновени пътници, макар изподрасканото лице на мъжа вътре да навеждаше на мисълта, че скоро май е преживял някаква неприятна случка. И вероятно това бе причината да си пуска брада.

Междущатска магистрала 80 ги прекара през Охайо, Индиана, Илинойс и Айова.

Като минаваха през Небраска, загледан в безкрайните равнини, Кавано каза:

– Напомня ми на Оклахома.

– О?

– Като бях малък, бяхме там една-две години.

Джейми му хвърли изпълнен с любопитство поглед.

– Баща ми извади лошия късмет да сондира за петрол след петролния бум... – Той млъкна за момент, после продължи с колеблив глас: – Имах си куче. Нищо особено. Обикновен помиар. Горедолу колкото коли голям...

Джейми го погледна очаквателно.

– ...Тримата с мама и татко доста се мотахме, докато татко си търсеше работа. И понякога единствената, която успяваше да си намери, обикновено бе и най-опасната. Веднъж, бях още малък, го видях да гаси пожар, избухнал на един петролен кладенец. Бе облечен в скафандър като космонавт. С помощта на булдозер и динамит, успя да потуши пожара. След това се напи. Доста пиеше. Прибра се вкъщи същата вечер и двамата с мама се скараха. И когато се опитах да му попреча да удари мама, той удари мен. Тогава се намеси и кучето и татко показа на всички кой командва у дома, като преби кучето с ритници до смърт...

Единственият звук бе тихото мъркане на двигателя и свистенето на гумите по асфалта.

– ...След този случай мама го напусна – продължи Кавано. – Искаше се доста кураж да му се опъва, когато е ядосан. Двамата с нея обедняхме още повече. Но някакси успя да се справи, намери си почтен мъж и ме записа в добри училища. Според мен тя и мъжът й очакваха да стана я адвокат, я нещо от този род. Но в себе си аз бях насъбрал много гняв. Исках да се разплатя за всички бити майки, за всички наритани и пребити до смърт кучета на света, затова се записах в армията, където получих специалното си обучение. Така имах хиляди възможности да развалям работата на терористи и всякаква подобна измет. Обаче разбрах, че преди това трябва да си съставям план. Един войник от специалните части няма къде толкова да прилага уменията си в цивилния живот. Става или наемник, или започва да работи за ЦРУ, за правоохранителните органи, или пък се хваща охрана някъде. Когато един от бившите ми инструктори от Делта Форс ми предложи работа като протектор, подскочих до небето. Смятам, че не е трудно да се разбере защо. Изпитвам състрадание към слабите и жертвите. И все още се опитвам да помогна на майка си. Да помогна на кучето си.

– Това е най-дългият монолог за миналото ти, който съм те чувала да произнасяш – каза Джейми най-сетне. – Всъщност това е един от много малкото случаи, когато изобщо говориш за миналото си.

– Прескот се преструваше на жертва, но се оказа измет. Заради него сега аз се страхувам от такава измет. Няма да му се разминем.

Носещи се през Уайоминг, никой от тях не каза и дума, когато минаха покрай изхода, който би ги отвел отвъд Тетън Ридж, към Джаксън Хоул и дома им.

4.

След четири дни междушатска магистрала 80 ги докара в Сан Франциско. Поеха по крайбрежната магистрала на юг към Кармел и прекараха нощта в един мотел. Кавано обаче не можа да заспи, потънал в мисли относно това, което му предстоеше.

– Къде искаш да погледнем най-напред? – попита го Джейми на другата сутрин, докато закусваше омлет с шунка и сирене в ресторантчето на мотела.

Кавано пи само кафе.

– Как можеш да ядеш толкова и пак да си слаба?

– Имам висок метаболизъм. Освен това, когато съм притеснена, трябва да ям.

– В момента нищо не ни заплашва.

– Нямам предвид това. – Бяха седнали на ъглова маса. Откъм плота на бара долиташе тихото мърморене на телевизор. Въпреки това тя сниши глас: – Вече никой не те преследва. Това не е да изпълняваш заповеди на бойното поле. Това не е самоотбрана. Не закриляш клиент. В момента *ти* си преследвачът. Ако получиш това, което искаш, притеснявам се как то ще те промени.

– Прескот повдигна същия въпрос.

Джейми го погледна озадачено.

– След като го измъкнах от склада, едва не попаднахме в клопка в един търговски център. Групата, която ни гонеше, остави кола пред входа. Успях да се измъкна навън и да викна на шофьора ѝ да бяга. Обаче оня беше се стреснал здраво и не помръдна. Наложих да стрелям през тавана на колата, за да го накарам да се размърда. После Прескот ме попита защо просто не съм го убил.

– И ти какво му отговори?

– Че човекът не ми е дал повод, че съм протектор, а не... – Джейми нямаше защо да пита повече и той, без да довърши изречението, продължи: – Питам се дали Прескот не разчита именно на това – с горчивина изрече Кавано. – Не е сигурен дали не съм загинал в пожара у Карен. Питам се дали кучият син не залага на това, че аз съм просто една дефанзивна личност, че няма да хукна да му отмъщавам за смъртта на приятелите си.

Джейми замълча.

– Сигурно е променил външността си – продължи Кавано. –

Сложил си е очила вероятно. Имал е достатъчно време да си пусне мустаци или брада. Може дори да е успял да си направи пластична операция. Обаче ще му е трудно да скрие дебелия си корем.

Обезпокоена, Джейми отново се зае с омлета.

Кавано хвърли разсеян поглед към телевизора на бара. В момента вървеше реклама за някакво средство за отслабване и на екрана показваха снимките на дебел мъж, който сега бе удивително слаб. Той насочи поглед към Джейми.

– Когато се видях с Прескот за пръв път, беше се затрупал с най-богатата на въглехидрати и калории храна, която можеш да си представиш. Макарони и сирене. Лазаня. Равиоли. Чипс. Сладки неща. Шоколад. Класическа кока-кола.

– Ще вдигне килограмите като нищо.

– Ами ако се подложи на строга диета?

Джейми вдигна поглед от омлета.

– Минаха почти три седмици, откакто го видях за последен път – каза Кавано. – Ако се подложи на глад, ако изпие тонове вода да си прочисти организма...

– Човек с решимостта на Прескот... – Джейми кимна. – Няма да е здравословно, но може все пак да отслабва с половин до килограм на ден.

– Господи! – изпъшка Кавано. – При това темпо той скоро ще е вече неузнаваем.

– Обаче ти, с тази брада, дето се опитваш да я пускаш, за да скриеш чертите си, ще бъдеш много узнаваем – наблегна Джейми. – Прескот ще се слее с тълпата и ще те види, че идваш.

– Обаче не и теб – уточни Кавано.

– Какво искаш да кажеш?

– Той не знае, че ти си с мен. Той може да те гледа право в очите и пак да не разбере, че си излязла на лов за него.

– На лов за него си излязъл ти – на свой ред уточни Джейми.

5.

Оушън Авеню бе единствената улица в Кармел, която стигаше от магистралата право до водата. Стръмна и дълга няколко пресечки, тя бе разделена на две платна от затревена ивица, залесена с храсти и дървета. По нея безцелно се шляеха туристи и обикаляха из старомодните

магазинчета, обрамчващи улицата по цялото ѝ протежение.

Докато Джейми караше, Кавано разглеждаше хората по тротоарите, питайки се дали няма да извади късмет и да види Прескот още първия ден.

Не стана обаче.

В подножието на хълма те се приближиха към вълните, лениво лижещи красивия като пощенска картичка и дълъг почти два километра плаж от най-белия пясък, който бяха виждали. Но имаше и скали. Кипарисите простираха подобните си на папрат клони. Двама сърфисти в неопренови костюми се носеха по гребените на вълните. Кучета се боричкаха край брега, докато стопаните им бавно се разхождаха зад тях по пясъка. Крякаха чайки.

Вниманието на Кавано обаче бе насочено към хората по плажа, никой от които не му приличаше на Прескот.

Джейми сви вляво и подкара по живописен път досами водата. Грубо построените къщи бяха обрамчени от дървета, някои от които бяха монтерейски борове – както пишеше в справочника, – докато извиващите се във всички страни стебла на други сочеха, че са най-обикновени, брулени от вятъра с години дъбове.

Джейми посочи към една издатина вдясно.

– Ето я къщата от „Лятно място“.

Видът ѝ пак напомни на Кавано на носа на кораб, но непрекъснатият прибой бе поразвалил малко тази прилика.

– Изглежда запусната – каза той, отделяйки ѝ само секунда внимание, преди да продължи да оглежда съсредоточено хората по плажа и по тротоарите.

Прескот го нямаше.

6.

Двамата спряха в тиха и тясна уличка, която не е съществувала, когато Робинсън Джефърс и Уна са се заселили в Кармел. След като се изкачиха пеш по павираната алея за коли, те отвориха дървената порта и влязоха в малък комплекс.

Кавано бе чел толкова много за това място, за епичната борба на върлинестия ирландец с изпито като на постник лице да го построи, че очакваше то да бъде също толкова епично, съответстващо на претърпените от него страдания. Но бе изненадан от това колко уединен се

чувства човек вътре. Живописните цветя и храсти му напомнях на типичен английски двор. Вляво се издигаше дванайсетметровото каменно съоръжение, което Джефърс бе нарекъл Хоук Тауър – с комин, стълбище, бойница и кулички. Вдясно бе изградената от камък къща с леко наклонен дъсчен покрив и каменен комин.

Настлана с тухли пътека водеше към входната врата, където един възрастен господин обясни, че работел за фондацията, поддържаща имението.

– Искате ли да направите обиколка? – попита ги той.

– Много.

– Злополука ли сте претърпели? – попита белокосият господин съчувствено, като видя лицето на Кавано.

– Паднах. И ми дадоха малко отпуск да се възстановя.

– Кармел е чудесно място за възстановяване.

Вътре стаите, които Джефърс мъчително бавно бе построил, бяха малко, но в същото време придаваха чувство за простор. Съоръжението бе масивно и от това въздухът сякаш се сгъстяваше. Откъм стените лъхаше лек хлад. Във всекидневната Кавано разгледа каменната камина вдясно и пианото в отсрещния ъгъл. През прозореца се виждаше океанът.

Гидът ги преведе през стаята за гости, кухнята и банята на главния етаж, както и през двете спални на тавана, една от които Джефърс е използвал за писане.

– Робин, както го наричахме, построи къщата малка – обясни възрастният човек, – за да може да устои на силните бури. Той и Уна имаха двама синове близнаци и можете да си представите колко са се обичали, щом са могли да живеят щастливо на толкова тясна и изолирана площ. Нарочно не си прекараха ток до 1949 година, след като бяха живели тук трийсет години.

Кавано с изненада усети стягане в гърлото.

– Забележете стиха, който Робин гравира в тази греда – продължи гидът. – Той обаче не е негов. Написан е от Спенсър и е едно от любимите му произведения – „Кралицата фея“:

Да заспиш след тежък труд – пристан след бурното море.

Да отпуснеш морно тяло – животът наистина е сладка смърт.

Кавано изведнъж се почувства кух, празен.

– А сега ме последвайте в Хоук Тауър – каза им възрастният мъж.

Като се има предвид трезвия поглед на Джефърс по отношение на човешката безпомощност спрямо непобедимата сила на природата, Кавано бе изненадан от хумора, който Джефърс бе вложил в кулата. Направена отначало като място за уединение на Уна и за игра на синовете им, в нея имаше подземие и „тайна“ вътрешна стълба, където децата да се крият. От най-горната тераса, както и от няколкото тесни прозореца, се виждаше океанът.

– Уна умря през 1950 година, а Робин – през 1962-а – разказваше гидът. – Тя – от рак, а той – от най-различни болести. От пушенето артериите му се бяха втвърдили и дробовете му не работеха добре, но тъй като и без това не можа да се възстанови напълно от смъртта на Уна, смятам, че причината за смъртта му беше разбито сърце. Тя беше на шейсет и шест години. Той – на седемдесет и пет. Все още млад, би казал човек, и въпреки това колко изпълнен със смисъл живот. Това не го казвам на децата, чиито учители ги водят тук, но го казвам на вас. Когато са били млади, те са изпращали синовете си да си лягат в някоя от таванските стаи. После са оставали сами и са... – Тук старецът се поколеба само миг. – ...правели любов в стаята за гости, преди да си легнат в другата стая горе. Леглото, в което са правели любов, е същото, в което са лежали и са очаквали смъртта. Пепелта им е погребана заедно в онзи тъгъл на градината.

Откъм улицата се чу шум от отварящи се и затварящи се врати на кола. Кавано вдигна поглед над цветята и дървената ограда и видя едно семейство, току-що слязло от семейния ван.

– Ето тук има откъси от стиховете на Робин. – Гидът им подаде няколко фотокопирани брошури. – Ако имате въпроси...

– Всъщност аз имам. – Кавано хвърли поглед към приближаващото семейство, убеждавайки се, че бащата не е Прескот. – Но той не се отнася за Робинсън Джефърс.

Гидът кимна и зачака.

– Търся един човек. Почти съм сигурен, че скоро е дошъл насам. Голям поклонник е на Робинсън Джефърс.

Гидът отново кимна, като че ли всеки разумен човек би трябвало да е голям поклонник на Робинсън Джефърс.

– Казва се Даниъл Прескот. – Кавано силно се съмняваше, че Прескот ще използва истинското си име, но нищо не му струваше да опита.

– Името нищо не ми говори.

– На около четиридесетина години е. Около метър и осемдесет. С очила. С мустаци е, но мислеше да си пуска брада.

– Съжалявам, не мога да ви помогна – отвърна гидът. – На това описание отговарят много мъже. Виждам толкова много хора, че всички ми се мержелят пред очите.

– Ясно. Освен това бе и доста дебел. Но докторите му бяха заповядали да свали всичките излишни килограми. Да сте виждали някого на четиридесетина години, който явно напоследък е свалил доста килограми?

– Е как мога да позная?

– Ами кожата ще му виси като чужда, особено под брадичката.

– И това не ми напомня нищо. Но ако видя някой такъв, искате ли да му предам нещо от вас?

– Не – каза Кавано. – Всъщност истината е, че съм частен детектив и се опитвам да го намеря.

Очите на гида се разшириха.

– Има три жени и дванайсет деца. Когато зареже домашните си задължения, той побягва. Променя името си. Не плаща издръжката на децата. Истински гадняр. Смятаме, че е дошъл към района на Кармел и има намерение да създава ново семейство. И един Господ знае кога ще изостави и следващата си жена. Наеха ме да го намеря и да го накарам да отговаря за някои свои дела. Смешното в случая е, че е голям поклонник на Робинсън Джефърс, но не е научил нищо от верността и отдадеността, за които той пише в поезията си.

Гидът изглеждаше силно обезпокоен от мисълта, че някой е могъл да не схване истината в творбите на Джефърс.

– Ако този шегаджия наmine, опитайте се да забележите номерата на колата, да разберете името му или нещо от този род – помоли го Кавано. – Обаче гледайте да не ви заподозре нещо.

– Ще действам умело.

– И, за бога, не му казвайте, че съм тук.

– Дори няма да си помисля.

– Ще го хвана – каза Кавано.

– Надявам се.

7.

Пebъл Бийч бе на север от градчето. Двамата поеха по обиколен маршрут през заспалите улички на Кармел, без да спират да оглеждат внимателно всеки, който имаше дори и далечна прилика с Прескот.

Но него го нямаше.

На касата на магистралата Джейми плати, за да влезе в прочутата 27-километрова зона – живописен маршрут, покрай който се простираше огромно игрище за голф с всичките си вирчета, зелени площи и пясъчни клопки. Елените се движеха съвсем свободно. Кипариси и монтерейски дъб обгръщаха имения за милиони долари. Кавано не обръщаше внимание на всичко това и гледаше само за Прескот.

В малкия хотел на Пебъл Бийч Джейми влезе през входа и спря на по-отдалечено място на паркинга, откъдето Кавано можеше да наблюдава пристигащите и заминаващите. После тя влезе вътре, за да излезе само десет минути по-късно с озадачено изражение на лицето.

– Какво има? – попита Кавано.

– Ако Прескот си е представял как играе голф на Пебъл Бийч, значи е останал неприятно изненадан. Освен ако нямаш страхотни връзки, за да играеш на това игрище, трябва да направиш заявка една година предварително.

– Година?

– А ако сте група – две години. Ако ти си прав и той е планирал това от години насам, може да е направил резервация преди известно време и е успял някак си да го скрие от военните.

– Огромен риск – поклати глава Кавано. – А и тогава не е знаел новото си име. Няма е и кредитна карта на това име, с която да плати резервацията.

– Значи, ако не намери някоя много дебела връзка, което е трудно да се направи в рамките на тези три седмици – резюмира Джейми, – можеш да се върнеш след година време и тогава да видим дали ще го познаеш.

– Имам предвид малко по-бърз график – каза Кавано.

– В този район има поне пет-шест игрища за голф. И за някои от тях едва ли се чака на толкова дълга опашка. Ти какво си решил да правиш? Да ходиш от игрище на игрище? Да намериш удобно място и с бинокъл да наблюдаваш играчите да не би Прескот да се появи.

– Ако се наложи.

– Това е много време. И голям шанс да го изпуснеш. ФБР имат достатъчно хора, за да наблюдават всички игрища едновременно.

– Никакво ФБР – отсече Кавано.

– Освен това разполагат с възможности да проверят играчи, които са били тук и преди.

– Никакво ФБР – повтори той.

8.

Закрит от кипарисите, Кавано седеше в североизточния край на плажа – там, където брегът се издигаше нагоре и преминаваше в зелени-те площи на Пибъл Бийч. Бе достатъчно навътре в сушата, за да се слее с дърветата и храстите зад него. Въздухът бе приятен и слънчевите отблясъци по водата бяха толкова ярки, че се наложи да сложи слънчеви очила.

– Всички пътища водят към Рим, а? – попита Джейми.

– И всеки, попаднал в Кармел, винаги отива да види прочутия плаж. Както и игрищата за голф по 27-километровата зона, така и това са най-голямата атракция тук. – Той огледа големия полумесец на плажната ивица. По него се бяха пръснали стотици хора. Четяха на сянка под чадърите, плискаха се в прибоя, тичаха или хвърляха фризбита на кучетата си. – Не мога да си представя Прескот да живее тук и да не посети плажа. Отначало ще го е страх да се показва. Вероятно няма и да си подава носа оттам, където се е настанил. Но с времето това ще мине. Може дори да започне да тича из околността. По дяволите, възможно е дори да си вземе и куче.

– ФБР може да направи проверка за наскоро купени тук имоти – отбеляза Джейми.

Кавано не отговори и продължи да гледа към хората на плажа.

– Просто си помислих, нищо повече – каза Джейми.

– Продължавам да виждам Роберто с размазаната глава... Дънкан с надупченото си от куршуми лице... Карен, буквално умряла от страх в инвалидната си количка.

– Правителството може да не се окаже толкова снизходително към Прескот, колкото ти си мислиш.

Вместо да отговори, Кавано сведе поглед към карта на магазините в града.

– Голямата книжарница се намира в търговския център. Можем да държим мястото под наблюдение. Тъй като Прескот обича книги, може би по някое време ще се появи.

– Освен ако не купува книги по интернет.

– Нищо обаче не би могло да замести истинската книжарница.

– В такъв случай може да реши да отиде до Монтерей. Ей го къде е – на две крачки – каза Джейми.

Кавано я изглежда.

– Просто се опитвам да покрия всички възможности – защити се тя.

– Именно поради което седим сега тук, на плажа, и го чакаме да се появи.

– Аз лично нямам нищо против – каза Джейми. – Ще си взема чадър и книжка. И всичко останало.

– След като се стъмни, почваме да наблюдаваме най-добрия ресторант – и пак чакаме.

– Надявах се, че поне ще хапнем в тези ресторанти, а не само да ги гледаме отвън.

– Като се има предвид колко малко яде напоследък, няма да си губи времето с малки ресторантчета. Само два или три от най-добрите ресторанти в града.

– Освен ако не яде у дома.

Кавано отново я изгледа.

Един от бягащите стигна до техния край на плажа, обърна се и пое обратно.

– Отслабва – каза Джейми.

– Нещо ти дойде наум ли?

– Почвам да се мразя за това, че съм честна. На Прескот само диетата няма да му е достатъчна, за да се отърве от килограмите. Ще му са необходими и упражнения. Часове упражнения. Много часове.

9.

Кавано изчака в една художествена галерия, докато Джейми намери пролука в движението и прекоси улицата, откъдето пое към гъсто наблъсканите едно до друго магазинчета. Бяха научили, че един от фитнес клубовете, които си бяха набелязали за проверка, се намира на втория етаж в сградата там, свързана с близкия хотел. Беше 16,30 ч. Макар да нямаха никаква гаранция, че Прескот изобщо е решил да се занимава с фитнес, камо ли пък именно в този клуб, и то по това време, Кавано не би могъл да рискува да влезе, защото все пак имаше възможност, макар и невероятно малка, Прескот да е вътре. Тъй като Прескот не знаеше за съществуването на Джейми, беше по-безопасно да прати нея да поогледа. Ако никой от присъстващите не ѝ привлечеше вниманието, тя щеше да се обърне към някой инструктор и да му каже, че пише статия за едно здравно списание, в която да разкаже за хора с наднормено тегло, отслабнали значително за кратко време благодарение на упоритостта си.

После щеше да попита дали в клуба членуват такива хора.

Преструвайки се на заинтригуван от картините в галерията, Кавано не изпускаше от очи входа на отсрещната страна на улицата. Лъчите на следобедното слънце обагряха в позлата витрините покрай него и на този фон входът като че ли тънеше в сянка. Оглеждайки внимателно туристите, които влизаха и излизаха от магазинчетата наоколо, той погледна колко е часът, въздъхна и продължи да демонстрира интерес към изложените картини.

Трийсет минути по-късно, той все още се правеше на дълбоко погълнат от художествените произведения по стените. Реши обаче, че това е достатъчно. Излезе навън и прекоси улицата. Заобиколи пъстрата тълпа от туристи, хлътна в широкия вход и подмина първия коридор вдясно. Според това, което двамата с Джейми бяха научили, фитнес залата бе във втория коридор вдясно. Кривна покрай един ъгъл, подмина щанда за цветя и стигна до стълбище, водещо към втория етаж. На табелата над него пишеше:

ФИТНЕС КЛИНИКА

Горе той огледа внимателно фойето и ярко осветената зала от другата му страна. Джейми не се виждаше никаква. Застанал до стената, той внимателно огледа хората, потящи се на различните уреди. Нито един от тях не му заприлича на Прескот. Сред нескончаемия шум от въртящи се колелета и падащи шанги той се приближи към един мускулест мъж в тесни шорти и тениска, застанал зад нещо като рецепция.

– Имахме среща с жена ми тук, но закъснях – обърна се Кавано към него. – Знаете ли дали случайно не е наоколо? Висока, слаба, червенокока. Добре изглеждаща.

Инструкторът впери изпитателен поглед в него.

– Вие Кавано ли се казвате?

– Защо? Какво има?

– Много съжалявам за случилото се.

– Съжалявате?

– След като жена ви припадна, нейните приятелки ми казаха, че имала проблеми с кръвното, било й ниско.

Дланите и стъпалата на Кавано изстинаха.

– Исках да извикам линейка – продължи инструкторът, – но те ми казаха, че и друг път е имала такива припадъци. Нищо страшно, казаха, просто ниско кръвно.

В корема на Кавано сякаш се настани буца лед.

– Затова им дадох бутилка вода от машината там – каза инструкторът. – Те й дадоха да глътне малко и й помогнаха да се изправи. Беше замаяна, но можеше да ходи, ако някой я придържа през кръста.

– Какви приятели? – едва успя да запита Кавано.

– Две жени, които идваха зад нея. Добре че бяха две. Тази с патериците нямаше да може да помогне кой знае колко.

– Патерици? – Фоайето сякаш се залюля пред очите му.

– Единият й крак беше гипсиран. Именно тя ми каза, че вие ще дойдете да я търсите, затова остави съобщение.

Инструкторът бръкна отдолу, извади един плик и го остави на рецепцията.

Кавано едва успя да го отвори с вдървените си пръсти. Прочете печатния текст вътре и му се прииска да изкрещи.

Тор Хаус. Осем сутринта утре.

10.

Грейс, мина му през ума. С усилие запази самообладание. Въпреки слабостта в краката и ръцете си, той караше наслуки из района, свиваше в избрани в последния момент пресечки, правеше внезапни обратни завои, насочвайки се постепенно към посоката, откъдето бе дошъл. Когато минаваше на светофари, разчиташе времето си така, че да мине в последната секунда преди да светне червено. Прилагаше всички трикове, които знаеше, за да види дали не го следят. Ругаейки под нос, той разбира, че Грейс е направила връзката между „Лятно място“ и Кармел. И тъй като нямаше представа какво да прави по-нататък, тя претърсваше района така, както той и Джейми го бяха правили. И по някое време през деня пътищата им се бяха кръстосали. Може би в Тор Хаус. Грейс не знаеше нищо за това, че Прескот си пада много по Робинсън Джефърс, но това нямаше значение. Тор Хаус е местна забележителност и като такава е трябвало да бъде изследван. Може би Грейс е идвала, когато те двамата с Джейми тъкмо са се качвали в колата. Това обясняваше избора на Грейс за мястото на срещата. А може да ги е видяла и на 27-километровата зона или пък на Пибъл Бийч. Дали пък не ги е видяла, докато е разглеждала плажа с бинокъл?

Сигурно бе едно: Грейс ги бе проследила, бе използвала шанса да

сложи ръка на Джейми и вероятно в момента следеше и Кавано. Поемайки рязко въздух, той си даде сметка, че докато го е нямало, Грейс може да е сложила на колата проследяващо устройство и сега нямаше никакви проблеми да го следи отдалеч. Кавано веднага спря на първата бензиностанция и провери всички явни скришни места във и под колата. После отиде до телефона и помоли „Справки“ да му дадат телефонните номера на всички радиомагазини в района. Първият от тях, този в Монтерей, бе отворен до девет часа вечерта, разбра той. След като помоли да го упътят как да стигне дотам, той пое по магистрала 1 и кара по нея единайсет километра, внимавайки да не превишава ограничението на скоростта. С помощта на един УКВ приемник, купен от радиомагазина, той обиколи тауруса няколко пъти, като сменяше бавно станциите, очаквайки всеки момент да чуе бипкането на предавателя. Би трябвало да бъде настроен на честота, която не се използва в района. Съдейки по силата на сигнала, Грейс щеше да знае дали Кавано е близо или далеч пред нея. Обаче ако тя бе успяла да му лепне нещо по-сложно – нещо, излъчващо свръхзвукови предавания, – Кавано не можеше да се надява да намери също такъв сложен уред в радиомагазина, за да го открие.

След един час, неуспял да открие никакъв предавател, той се качи пак в колата и поднови триковете за избягване на следенето, без да сваля поглед от огледалото, за да види дали някой не предприема същите маневри като неговите. Накрая умората и огорчението си казаха думата. Той се върна в мотела, в който бяха отседнали двамата с Джейми. Грейс можеше да използва химикали, за да принуди Джейми да ѝ каже къде са отседнали, но колкото и да се изкушаваше да потърси друго място да прекара нощта, Кавано не се реши да го направи. Ако Джейми успееше да избяга, тя щеше да телефонира тук или да се върне, за да го търси. Без да пали лампите, той подпря вратата с бюрото и седна на пода в ъгъла до прозореца, сви колене към гърдите си и зачака, стиснал пистолет в ръката, без да смее да заспи, готов да стреля по всичко, което се втурнеше в стаята му.

11.

Мъглата превърна утрото в здрач. Пристигайки в седем сутринта, цял час по-рано, той остави колата на една пресечка от Тор Хаус. Угаси фаровете, чистачките и двигателя, после излезе навън в мъглата. Парното в колата не можа да го стопли кой знае колко. И сега от хладната

влага потрепери от студ. Понечи да си закопчее сакото, но тъй като искаше да има възможност да извади пистолета си бързо и безпрепятствено, го остави разкопчано и тръгна нататък. Мъглата се сгъсти, сенките потъмняха. Звукът от стъпките му го накара да тръгне по края на пътя, където нападалите от боровете иглички образуваха дебел килим и заглушаваха всеки звук.

Докато приближаваше улицата, където беше Тор Хаус, той се запита какво ще постигне, като идва един час по-рано. Мъглата му пречеше да предположи на кое място може да му бъде устроена засада. Какво трябва да направя, когато Грейс се покаже? Да я застрелям? Да се опитам да я раня? Да я накарам да ми каже къде е Джейми? Грейс нямаше да се даде толкова лесно и ако това наистина е засада, тя с лекота ще застреля мен, а не аз нея.

Спирайки за миг да прецени сенките на дърветата, храстите и къщите пред него, Кавано разбра, че трябваше да послуша Джейми и да не търси Прескот. Ако беше я послушал, сега тя щеше да си спи спокойно в леглото, а той нямаше да се прокрадва в мъглата, обзет от такъв страх, какъвто не го бе обземал никога в живота му.

Не страх за себе си.

За Джейми.

С труд местеше крака. Ако през последните няколко седмици гневът му бе помагал да забрави страха, то сега желанието да спаси Джейми вършеше това с много по-голям успех. През нощта бе обмислял дали да не направи така, както го бе посъветвала Джейми, и да повика ФБР на помощ, но без да имат време да съставят план и да рискуват набързо сформиранията група да се издаде, имаше голяма вероятност Грейс да надуши опасността и да не се яви на срещата, пращайки по дяволите единствения засега шанс на Кавано да спаси Джейми.

Крачейки едва-едва по потъналите в бялата пелена улици и приближавайки се към мястото, където според него се намиреше Тор Хаус, студената мъгла го прониза до кости – чувство, което му се струваше невъзможно, като се има предвид огнената топка, изгаряща корема му. Тъй като в Тор Хаус не живееше никой, той се изкушаваше да се скрие някъде в малкия комплекс, най-вероятно в Хоук Тауър, и да се надява след един час мъглата да се вдигне. Тогава щеше да види идващата на сам Грейс.

Грейс като нищо може сама да се е скрила някъде из района, каза си той. Може би тя го чака в кулата.

Туп-туп.

От този звук сърцето на Кавано се преобърна и той замръзна по средата на обгърнатото в мъгла кръстовище.

Туп-туп.

Звукът се приближаваше.

Туп-туп.

Видял някакво движение в мъглата пред себе си, Кавано извади пистолета.

Туп-туп.

В края на видимостта му от мъглата изплува силует. Тупкането спря.

В далечината се чуваше шумът на вълните.

– Дошъл си един час по-рано, а? – чу се гласът на Грейс. – Опитваш се да вземеш инициативата. Защо ли не съм изненадана?

Кавано не можа да проговори.

– Приближавам се – каза Грейс. – Ще ти бъда благодарна, ако не почнеш пак да стреляш.

Туп-туп.

Стройният и висок силует изплува изцяло от мъглата. Пак бе облечена във военните си дрехи – панталони таки, пуловер в същия цвят и фотографско яке от онези с многото джобове и халки, прекрасно за криене на оръжие.

Но това, което се наби най-напред в погледа на Кавано, бяха патериците – по една под всяка мишница. И именно гумените им накрайници бяха виновни за тупкането, което бе чул Кавано. Левият ѝ крак бе в гипс.

– Добре че е левият. Иначе нямаше да мога да карам. Искаш ли да се подпишеш на него? С „X“ да отбележиш мястото, където ме уцели, а?

Кавано продължаваше да мълчи.

– Може би после – продължи Грейс. – След като свършим първо работата.

Мъглата се виеше около късата ѝ руса коса, създавайки илюзията, че блика от нея. Високите ѝ скули може би щяха да бъдат привлекателни, ако изразът ѝ не беше толкова студен.

Тя сведе втрънен поглед към беретата в ръката на Кавано.

Той я мушна в кобура.

Някъде из мъглата изляя куче.

– Хайде да се поразходим покрай плажа, преди да сме разбудили съседите – предложи Грейс.

Тя изхвърли крака напред, стъпи с единия на земята и премести

патериците след тях. Едната докосна земята малко преди другата. *Туп-туп.*

– Това, че ме рани, мога да го разбера – каза тя, – но да ме караш да гледам тия тъпотии с Трой Донахю е нещо, което няма да ти простя никога.

Туп-туп.

– Не мога да кажа дали ме излъга, че във филма играела и Сандра Дий, затова трябваше да се измъчвам да гледам всичките хитове с Донахю. „Приключение в Рим“? Има толкова много терористични заплахи срещу американци, че Прескот никога не би отишъл в Европа. Със сигурност не би си паднал по тютюневите полета в „Париш“, въпреки всичките тези зажадени за секс жени, които филмът ни показва. „Уикенд в Палм Спрингс“? Там го има голф игрището, по което си пада Прескот, но тъй като е построил лабораторията си в потънала в богата зеленина долина във Вирджиния, не можах да си го представя да живее в пустинята. Така ми остана „Лятно място“ и този прекрасен плаж, който се оказа, че изобщо не е в Мейн.

Мъглата се разреди достатъчно, за да разкрие, че Кавано и Грейс са стигнали до панорамния път над прибоа. По лицето му изби студена пот.

– Но за да стигна до този извод – продължи Грейс, – трябваше да изгледам всички трилъри на Клинт Ййстууд, които можах да намеря. Колкото и да обичам да гледам как Клинт трепе лошите, двудневната диета само от такива филми ми дойде малко множко. Не съм сигурна дали ще мога да се насиля да ида вече на някой негов филм. И за това също ти си виновен.

– Къде ни откри?

– Насочих вниманието си към интереса на Прескот към голфа. Знаех, че рано или късно вие ще го потърсите там, където всеки любител на голфа мечтае да поиграе. Пейбъл Бийч. Вчера ви видях там.

Кавано помълча малко.

Прибоят продължаваше да гърми.

– По дяволите! – каза той най-сетне.

– После зачаках шанса си.

– Как успя да упоиш Дженифър?

– Ако обичаш, спести ми дезинформацията, а? На документите в чантичката й пише, че се казва Джейми. Обадох се да поискам услуга от една моя приятелка. *Единствената* ми приятелка, би трябвало да добавя. Благодарение на теб Министерството на правосъдието разследва

лабораторията на Прескот и всички, свързани с нея. В настоящия момент военните, с които имахме контакт, са готови да кажат, че както Прескот, така и аз, никога не сме съществували на този свят. Приятелката ми даде на Джейми да си смръкне от това нещо. – Грейс му показва малък флакон спрей. – Она тип зад рецепцията с облекчение приветства решението ни да изведем Джейми навън. Припадъкът не е най-добрата реклама за една фитнес зала. Освен това и патериците ми помогнаха. Никой не би си помислил, че жена с патерици може да играе някаква друга роля освен на жертва.

На Кавано му се струваше, че сърцето му бие по-силно от приборя.

– Как е Джейми?

– Както би могло да се очаква. Но къде ще бъде, зависи изцяло от теб. Времето стигна ли ти да разбереш колко много ти липсва? Готов ли си да направиш това, което ти се каже?

С туптящи слепоочия Кавано я изчака да обясни.

– Трябва ми Прескот – продължи тя. – Това е единственият начин да убедя военните да не ме смятат за излишна тежест. Ако го намеря или пък представя доказателство, че е мъртъв, те отново ще възстановят доверието си в мен дотолкова, че да ми позволят да изчезна при мои условия, а не при техни.

На Кавано едва не му прилоша.

– Ти ще ми го хванеш – каза Грейс.

– Но ти си ни следяла из целия район. Не ти ли стана ясно, че и аз не знам къде е. По дяволите, знам точно толкова, колкото и ти!

– Но ти имаш два здрави крака, което, благодарение на теб, не може да се каже за мен – отбеляза Грейс. – Намери го до утре сутринта по това време.

– *До утре?*

– Толкова време имаш. Толкова време имам и аз. Ако положението с Прескот не бъде уредено до утре, моите хора от военните ще се паникьосат до такава степен, ще загубят дотолкова доверието си в мен, че няма да мога никога да го възстановя. Намери го. Ето ти номера на мобилния ми телефон.

Грейс подаде на Кавано едно листче.

– Искаш да ти го докарам?

– Да ми го докараш ли? По дяволите, не! Искам да го убиеш и след това да ми покажеш трупа му.

Кавано не можа да не си помисли, че именно желанието да бъде убит Прескот бе предизвикало цялата тази каша.

– Ето – каза Грейс. – Може би това ще ти помогне.

Тя му подаде флакона със спрея, от който Джейми бе принадлежала.

– Има трайност два часа – каза тя. – Препаратът прониква през кожата. Гледай да си сложиш найлонови ръкавици, когато работиш с него. – Докато Кавано го прибираще в джоба си, тя продължи: – Ако до утре сутринта по същото време не се обадиш, следващото нещо, което ще получиш от мен, ще бъде трупът на Джейми.

Двамата се гледаха втренчено, без да помръднат.

Прибоят ревеше в далечината.

Грейс бавно изчезна в мъглата.

Докато тупкането на патериците заглъхваше нататък, мъглата като че ли стана по-студена. Треперейки, Кавано понечи да тръгне след нея, надявайки се тя да го заведе при Джейми. Но да я следи пеша само за да я види как след малко се качва на колата си и изчезва, беше безполезно. Дори да видеше марката на колата и номера ѝ, нямаше как да я проследи. Нещо повече – бе длъжен да приеме, че Грейс кара кола под наем, щеше да я върне и всичко щеше да свърши дотук. Другият начин бе да изтича до тауруса и бързо да се върне със смътната надежда, че тя още няма да е стигнала до колата си. Но в тази мъгла той трябваше да запали фаровете и Грейс щеше да ги види. Ако сметнеше, че е в опасност, тя можеше да убие Джейми и да положи всички усилия сама да изчезне.

Не, каза си той. Трябва да намеря Прескот.

И после, запита се той. Мога ли да разчитам на Грейс да спази обещанието си и да пусне Джейми?

Туп-туп. Тупкането на патериците вече се чуваше едва-едва. Покрай него минаха размазаните от мъглата светли петна на два фара и отминаха нататък.

Той се спусна по обвитата в мъгла улица към мястото, където бе оставил колата. Да убия Прескот ли, помисли си той. Ще го убия, ама друг път! Трябва да го запазя жив. Това е единствената ми надежда да си върна Джейми.

Но преди това трябва да го намеря – и Бог да ми е на помощ!

12.

– Ръдърфорд на телефона – отвърна дълбок баритон.

Вмъкнал се в телефонната кабина на една бензиностанция, Кавано притисна слушалката към ухото си.

– Още ли мразиш китайска храна?

Колебанието на Ръдърфорд трая само миг.

– Егати и бойното поле, дето го заварихме.

– Самоотбрана.

– Ще бъдеш много по-убедителен, ако се мернеш насам и ни обясниш какво е станало. Имаш ли представа колко агенти те търсят и колко закона си нарушил? Сигурно не искаш да ми кажеш откъде се обаждаш, нали?

– С удоволствие, тъй като от проследяването и без това ще ти кажат. Кармел.

– Браво на теб, че си намерил време за отпуск. – Гласът на Ръдърфорд преливаше от сарказъм. – Някой ден и аз ще си взема... – Около него прозвучаха хаотично объркани и възбудени гласове. – ...когато се измъкна от тая каша с лабораторията на Прескот. От Министерството на правосъдието смятат, че са разбрали кои военни са поръчали изследванията на Прескот, но след като лабораторията му е разрушена, а той самият е изчезнал, няма как да ги свържат с лабораторията или да докажат, че тя е произвеждала несанкционирани химически оръжия. Същото важи и за доказването на факта дали са изпробвани върху цивилни лица и военни.

– Може би мога да помогна да се намери доказателство – каза Кавано.

– В началото на тази седмица ти имаше шанса да го направиш, но предпочете да го изпуснеш.

– Наложил се да променя емоционалното си решение. – Кавано стисна слушалката така, че пръстите го заболяха.

– И как ще обясниш тази чудотворна промяна?

– Жена ми изчезна. – Опитвайки се да говори твърдо, Кавано му обясни какво се бе случило с Джейми и какво трябва да се направи, за да я отърве. – Искаш ли да работиш с мен да намерим заедно Прескот и да го използваме като примамка?

– Да работя с теб ли? Виж какво, преди това не искаше да включваш *нас*, защо сега ние трябва да включваме теб?

– Защото в замяна мога да ви кажа накъде да гледате.

– В Кармел? Това и без теб го разбрах.

– Мога да ти кажа далеч повече, но чуй ме хубаво. Ако не свършим тази работа както трябва, тя ще бъде убита.

Единственият отговор, който Кавано получи, бяха възбудените гласове на заден фон. Ръдърфорд явно усилено мислеше.

– И какво значи това „както трябва“? – попита най-сетне той.

– Провери всички голф клубове в района Монтерей-Кармел. Вземи имената на хората, които са се обаждали за резервации за игра през последните три седмици.

– Но те сигурно са хиляди.

– След това се свържи с всички агенции за продажби на недвижими имоти в района. Вземи имената на всички, които са закупили или взели на лизинг имоти тук през последните три седмици. Ако Прескот го е взел на лизинг, може да го е сторил чрез някой друг, а не чрез агенциите наистина, но все пак трябва да започнем отнякъде. После сравни имената им с този от списъка с голф играчите. Търси някакъв общ знаменател.

Ръдърфорд отново млъкна за момент.

– С бая народ трябва да говоря. Това иска време.

– *Нямам никакво време!* Днес следобед, Джон. Ще ти се обадя следобед.

Едва се въздържа да не тресне слушалката с всички сила. Подтичвайки към колата, той не можа да не си помисли, че обаждането му до Ръдърфорд бе точно онова, за което го бе молила Джейми още в началото.

13.

– Боб Банистър. – Кавано протегна ръка за поздрав.

– Вик Маккуийн. – Инструкторът вложи доста голяма доза мъжка искреност и сила в ръкостискането.

Кавано му позволи да му machка пръстите няколко секунди и после си дръпна ръката.

– Пиша за едно ново фитнес списание, наречено „Наше тяло, наше здраве“. Намира се в Лос Анджелис, но благодарение на електронната поща и интернет, няма нужда да ходя чак дотам.

Вик кимна със съчувствие към всеки, който би бил принуден да изостави чистия въздух на Кармел Вали и да се гмурне в смога на Лос Анджелис.

– Моите редактори са доста запалени по една идея, която им предложих – продължи Кавано. – Искам да напиша статия за това колко бързо хората могат да влязат във форма, ако са наистина твърдо решени да го направят.

Вик наклони глава на една страна, заинтересуван. Двамата седяха

един срещу друг в офис, по чиито стени и лавици се виждаха различни фитнес трофеи, снимки на Вик с разни други добре сложени личности и невероятно здравословно изглеждащи хора в оскъдни тениски – навярно знаменитости в тази сфера на действие.

– Става дума за най-тежките случаи – говореше Кавано, – за хора, които се задъхват само докато прекосяват стаята, които са толкова дебели, сякаш са готови всеки момент да получат апоплектичен удар. Статия, от която да стане ясно, че няма никакво значение каква развалина е бил даден човек – стига само да има мотивация, диета и напътствия, той може да влезе във форма, може да промени живота си драматично за относително кратък период. Не за шестте месеца или година, които смятате вие за нормално. За хора, изоставили се до такава степен, шест месеца или година са цяла вечност. Не могат да си представят как страдат месец след месец в продължение на цяла година. Те искат бързи резултати. Как беше она лаф... ъ-ъ... „Лошото на моменталното удовлетворение е, че се бави твърде дълго“.

Вик сви вежди.

– За какъв период от време става въпрос?

– Месец. Искам да знам дали е възможно човек, който е наистина с доста голямо наднормено тегло, подложен на здравословна диета, напътстван как да използва всички уреди тук, да се окуражава, да се наблюдава, да идва тук по няколко часа дневно, да му се вдъхне решимост и изобщо да мине през цялата необходима процедура – и в края на краищата да свали много килограми и да заприлича например на вас.

– На мен? За *месец*? По дяволите, в никакъв случай!

– Но може ли все пак да настъпи драстична промяна?

– Доста опасно би било.

– Но също така опасно е и да си развалина – вметна Кавано. – Това, което искам да напиша, е статия за положението преди и след това. Искам да покажа, че фитнес клуб като този тук например може да прави чудеса за много кратко време. Мотото на материала ще е нещо от рода „Не е нужно да си търпелив, нужна е само мотивация“.

Вик се замисли.

– Може и да стане, ако се посочат рисковете от бързината.

– Преди да изпратя статията за печат, ще ви я дам да я прочетете, за да сте сигурен, че всичко е както трябва. Може би ще приложим и някоя и друга снимка с вас и с някои от чудодейните случаи, които сте имали.

– Снимки с мен? Ама разбира се.

– А вашите членове в момента? Някой от тях да отговаря на

описанието ми?

– Ами има един тук, който започна преди шест месеца, който...

– Имам предвид човек, който наскоро е започнал, за да мога да го снимам по време на различните етапи на процедурата.

– Нямам такъв в момента – съкрушено отвърна Вик. – Означава ли това, че няма да пишете за мен и за клуба в статията?

14.

– По-голямата част от членовете ни са в страхотно състояние. От време на време идват нови за кратки процедури, но не и през последните три седмици.

– Правим чудеса с хората, ако ни дадат шанс, но...

– Не и през последните три седмици.

– Май точно такъв човек имам – отвърна приличния на северен бог инструктор.

Кавано не реагира. Това бе десетият фитнес клуб, в който влизаше. След като бе оставил зад гърба си Кармел, Пасифик Гроув и Монтерей, той в момента бе на шестнайсет километра по на изток, в община Сийсайд на Монтерей Бей, съвсем близо до старата военна база Форт Орд. Полагайки усилия да запази спокойствие, Кавано насочи химикалката към бележника си и се приготви да пише.

– Наистина ли?

– Казва се Джошуа Картър. Не Джош. Джошуа. Изрично наблегна на това. Дойде при нас преди... – Инструкторът се замисли за момент. – ...няма три седмици. Спомням си, защото изглеждаше толкова зле, че помислих дали ще се придържа към програмата. Но оттогава идва редовно всеки следобед. Подчертавам – *всеки* следобед. Стои четири часа. Отначало си помислих, че се убива, че ще падне мъртъв под щангите или на някой друг уред, но той разпределя усилията си правилно, работи по стабилен график и не преиграва и не се напруга прекомерно. След това отива в сауната и сваля още килограми.

Кавано успя някакси да потисне треперенето в ръцете, докато се правеше, че трескаво записва. Сърцето му работеше на високи обороти

през цялото време.

– Май точно за моята статия.

– Единствената беда е в това, че сте закъснели със снимките.

– Какво значи закъснял?

– Той е толкова упорит с работата и диетата, че откакто дойде, видът му е доста по-различен. Почти не можах да го позная, когато се върнах след тридневна екскурзия в планината. Аз лично не бих могъл да се справя с такова темпо, с каквото той. Единствените снимки от преди, които има обаче, са вероятно само у него.

– Е, ако няма снимки, няма какво да си губя времето. Какъв му е номерът на телефона и адресът, за да го питам? – Кавано зададе въпроса без въпросителна интонация, което накара инструкторът да се задейства веднага.

– Момент да видя. – Клавиатурата на компютъра затрака. – Виста Линда седемдесет и осем. Това е от ония нови улици, които ги построиха, след като голф игрището от Форт Орд мина към общината. – Инструкторът записа номера на телефона. – Знаете ли, тук нещо ме притеснява. Трябва да съм честен с вас.

– Да? – Заставайки нащрек, Кавано се запита дали инструкторът изведнъж не го е заподозрял, че не е журналист.

– Колкото повече си мисля, толкова повече се убеждавам, че Джошуа може и да не става за статията ви. Той влиза толкова бързо във форма, че това е направо противоестествено. Често си мисля, че се дължи не само на насърчението, диетата и помощта, която му оказваме.

– Какво искате да кажете? – Кавано разбра какъв ще е отговорът, но се направи на озадачен.

– Какво да ви кажа? Не искам да ви създавам проблеми със списанието, ако напишете статията си и те я отпечатат и след това някой открие, че голяма част от драстичната промяна у Джошуа се дължи на...

– Стероиди?

– Всичките тия приказки за шангистите и професионалните футболисти, стероидните скандали по време на олимпийските игри, слуховете, че някои от тенисистките ги вземали... Всичко това петни фитнес бизнеса. Някои хора ме гледат с всичките тия мускули и си викат: „Естествено, ако взема стероиди, всеки може да изглежда така“. Аз обаче се кълна в Бога, че никога през живота си не съм докосвал стероиди. Те са причина и за инфаркти, и за инсулти. Те противоречат на всякакъв принцип за здравословен живот, а именно принципите за здравословен начин на живот ме доведоха в този бизнес.

Биохимик е в края на краищата, помисли си Кавано. Разбира от тия неща. А на глас каза:

– Попитахте ли го за това?

– Въпросът го смая. И се закле, че няма нищо общо с тази химия.

– Обаче? – подсказа му Кавано.

– Една част от мен не може да си представи по какъв друг начин е възможно да постигне такава промяна с организма си.

– Когато се видя с него, ако се съгласи да ми помогне, ще го попитам. Как изглежда?

– Около метър и осемдесет висок. Малко над четиридесет. Все още е пухкав, но не много. Непрекъснато отслабва и става все по-строен. Една от причините да не го позная, като се върнах от екскурзията, беше, че си бе обръснал главата. И си е пуснал брадичка.

Последното изречение му напомни за брадичката на Роберто, а това пък му припомни и за разбитата му глава.

– Както ми го описвате, май е фотогеничен. За статията е супер. – След всичко изживяно му се искаше да види и главата на Прескот разбита, но засега трябваше да потиска гнева си. Най-важното сега бе да отърве Джейми, но за да го направи, да принуди Грейс да я върне, Прескот му трябваше жив. – В колко часа обикновено идва?

– Около един.

Кавано погледна часовника си. Цялата сутрин му бе отишла в търсене. В момента беше 12,35 ч. Времето! Нямаше никакво време.

– Той сигурно работи нощем, щом има толкова много свободни следобеди.

– Да работи нощем ли? – изненада се инструкторът. – Аз пък мисля, че той изобщо не работи.

– Не разбирам.

– Облича се добре. Златен часовник на ръката. „Пиаже“ или нещо от този род. Знам, че е скъп, защото когато дойде в клуба, изрично ни запита дали шкафчетата в съблекалните се заключват добре. Кара чисто ново порше. И то не бокстър, а карера. Живее в готин квартал. Имам чувството, че притежава толкова много пари, че няма нужда да работи.

Златен часовник, а, каза си Кавано. Порше. Тоя не помни ли какво му казаха? Да е по-тих от водата и по-нисък от тревата.

– Пари ли има? Съжалявам да го чуя – каза той гласно.

– Какво искате да кажете?

– Богаташите обикновено държат много на невмешателството в личния им живот и никак не обичат да пишат статии за тях. Страх ги е,

че това насочва крадците към тях или кой знае какво. Затова ще ви по-моля за една услуга. Когато Джошуа дойде, не му казвайте за нашия разговор. Нека се опитам да подхожда към него както аз си знам. В противен случай няма да мога да го накарам, особено пък ако разбере, че вие сте говорили за него. О, да, добре че се сетих. Ако подозре, че вие сте ми казали за вероятността да употребява стероиди, може да се ядоса не на шега и да ви съди.

– Исусе Христе, да съди мен?!

– Може би дори клуба. Богаташите са такива. Но не се безпокойте. Няма да ви намесвам. Просто не говорете с него преди мен.

– Човече, аз никога не съм разговарял с вас, честна дума.

– Порше, а?

– Аха.

– Ако някога спечеля на лотарията, и аз ще си купя. Червено. Това е любимият ми цвят.

– На Джошуа е бяло.

15.

В 12,55 ч. в паркинга, вдясно от постройката от дърво и стъкло на клуба, се вмъкна бяло порше. Затаил дъх, Кавано го гледаше от другата страна на улицата от едно кафе и бързо записа номера му в бележника си. Преструвайки се, че се наслаждава на кафето, той се бе изтегнал на стола във вътрешността на кафенето, далеч от прозорците му. Видя как бялата кола спира на едно от местата. Отвътре излезе висок и като че ли леко пълен човек. Дори оттук си личеше, че черните му обувки, сивите панталони и синият пуловер са маркови и скъпи. Главата на мъжа бе бръсната. Беше с брадичка. Добър тен, слънчеви очила.

Кавано успя да запази спокойствие, докато оставяше кафето си, и трескаво се опитваше да съсредоточи вниманието си върху човека, наричащ себе си Джошуа Картър. Ако това бе Прескот, промяната бе смайваща. От подпухналият и широколик мъж се получаваше нещо съвсем различно, тялото му просто придобиваше нова форма. Макар да имаше още доста килограми за сваляне, това, което вече бе стопил, бе преобразило контурите на бузите и челюстта му. Брадичката и бръснатата му глава също променяха силуета му като цяло, придавайки му по-едър и мъжествен вид. По свой странен начин бе станал почти красив. Под удобното си облекло този мъж бе започнал да набира повече сила и

увереност в тялото си.

Като се има предвид колко време е изминало, това просто е невъзможно, каза си Кавано. Няма начин тук да не са намесени стероиди или пък... Изведнъж му хрумна нещо друго. Прескот да не би да е изолирал някакъв хормонален стимулант?

Човекът спря за момент, огледа паркинга и района около него, после иззад предната седалка измъкна спортна чанта. Дали проверяваше околността от предпазливост, или просто гледаше без определена цел? Тъй като носеше слънчеви очила, Кавано не можеше да разбере накъде гледа, докато крачеше бавно към входа на клуба. Но преди да отвори вратата, не остави никакво място за съмнение, като се обърна назад и огледа улицата.

16.

Петдесет. Петдесет и две. Петдесет и четири. Стиснал здраво волана, Кавано караше бавно по Виста Линда, четейки номерата на къщите. Улицата се състоеше от претенциозно проектирани къщи за милиони долари с прекрасен изглед към онова, което наричаха голф игрище „Байонет-Блекхорс“ – име, останало от времето, когато Форт Орд е бил действащ.

Шейсет. Шейсет и две. Шейсет и четири. Въпреки близостта на голф игрището, Кавано не можеше да разбере защо Прескот бе избрал да живее в района на полуостров Монтерей, а не в самия Кармел. Може би го бе страх да живее на място, което би могло по някакъв начин да се свърже с него. Но ако се прави на толкова предпазлив, защо, по дяволите, носи златен часовник и се мотае наоколо с порше?

Седемдесет. Седемдесет и две. Седемдесет и четири. Кавано бе решил да научи каквото успее за къщата, да намери начин да влезе и да използва спрея, който му бе дала Грейс, за да залови Прескот и да го изтъргува срещу Джейми. Без съмнение трябваше да се пребори с алармената система, а това означаваше, че ще е много трудно да влезе, без да бъде забелязан от съседите – но друг избор нямаше.

Седемдесет и шест. Седемдесет и осем беше малко по-нататък – внушителна и импозантна двуетажна къща в стил псевдолатино, с керемиден покрив и...

Кавано забави, вперил поглед в табелата „Продава се“, забита в предния двор.

17.

– Извинете, че ви безпокоя – каза Кавано на възрастния човек с рехава косица, който му отвори, – но видях табелата отвън.

От твърде много стоене на слънцето потъмнялата като пергамент кожа на лицето му бе насечена на ситни бръчици и строгата му физиономия само ги подчертаваше още повече.

– Баща ми е хирург в Чикаго и е решил да се оттегли на спокойствие тук – продължи Кавано. – Луд е на тема голф, затова се поогледах наоколо да видя какво има за продан. Онази къща отсреща изглежда супер, но това е наскоро застроена площ и се питам какво му има на мястото, че се продава толкова скоро.

– Тази отвратителна табела – отвърна мъжът.

– Моля?

– Казах ѝ да пусне къщата за продажба на частния пазар. Само това ни трябва сега – табела като онази там да щръкне по средата на двора и да придава на квартала неугледен вид, та като идват агентите и хора, дето не могат да си позволят да живеят тук, да си мислят кой знае какво. Кой обаче те чува? Щом Сам умря, жена му на минутата обяви къщата за продан.

– Сам?

– Джеймисън. Двамата с него се нанесохме в един и същи ден преди две години. Той умря вчера сутринта на голф игрището и тази проклета табела цъфна в двора същия ден следобед.

18.

Спрял на най-близката бензиностанция, Кавано изтича към телефона. Пъхна фонокартата в цепката и набра номера.

– Ръдърфорд – каза дълбокият баритон.

– Какво става с ония списъци? – попита Кавано бързо, изненадан от това колко се е задъхал.

– Шестима агенти въртят телефоните нонстоп оттук, от Вашингтон. Изпратихме агенти от Сан Франциско и Сан Хосе да се свържат с агента, отговарящ за района Кармел-Монтерей. Но все още не сме се свързали с много от агентите по недвижими имоти, а колкото до игрищата за голф, хората, желаещи да играят там, са повече и от целия китайски народ.

– Трябва да побързаш. Провери следния номер. Калифорнийски е и е закачен на ново „Порше Карера“. Бяло. – Кавано му продиктува номера. – Кой е собственикът?

– Да не би да се намираш в... – Джон му каза мястото и номера на телефона, от който звънеше.

– Системата ти за проследяване е адски добра.

– *Ад и добро* не вървят заедно – отвърна южнякът баптист моменално. – Стой там, където си. Ще се свържа с калифорнийския отдел МПС и ще ти звънна пак след десет минути.

– Действай по най-бързия начин. Ще чакам.

Веднага след като затвори, Кавано изтича до тауруса, метна се в него и потегли, сигурен, че край телефона скоро щеше да се появи полицейска кола, изпратена от Ръдърфорд. Мина десетина пресечки и спря на друга бензиностанция, чийто телефон бе извън сградата. Времето, до този момент препускало в галоп, изведнъж се заточи в мъчително очакване. Точно когато трябваше, той отново мушна фонокартата в телефона и набра номера. Дланите му, стиснали слушалката, бяха хлъзгави от пот.

– Какво откри?

– Нали ти казах да стоиш там и да не мърдаш?

– *Какво откри?*

– Поршето е на лизинг.

– Какво?

– Само за месец. На името на някой си Джошуа Картър. Фирмата, която му е дала колата, казва, че адресът му е Виста Линда седемдесет и осем в Сийсайд, Калифорния. Местната полиция ще изпрати една необозначена кола да провери.

Кавано едва можеше да говори.

– Кажим им да не се престарават. Картър не живее там.

– Не живее там ли? Щом си го знаел, защо тогава, за бога, ме караш да...

– Надявах се, че ще ми кажеш друг адрес.

– Това е глупаво. Тук организираме координационен център и ти ми трябваш в него. Този път стой там, където си.

– Готово – отвърна Кавано, затвори и хукна към колата.

19.

Господи, Прескот е такъв параноик, че е създал фалшива самоличност във фалшивата самоличност, мислеше си Кавано, докато наблюдаваше фитнес клуба от кафенето от другата страна на улицата. Кучият му син вероятно е направил така, както го посъветвахме в бункера. Проверил е некролозите из старите вестници. Намерил е името на дете, което, ако е било останало живо, е щяло да бъде на неговата възраст. Знаейки, че повечето родители взимат за детето си номер на социалната осигуровка още при раждането му и че в някои щати, в това число и Калифорния, пишат номера на социалната осигуровка в смъртния акт, той е отишъл в архива на общината, където е умряло хлапето, и е помолил за копие от смъртния акт. С номера на социалната осигуровка, взет от смъртния акт, той си е извадил шофьорска книжка и си е направил банкова сметка.

Преструвайки се на задълбочен в списанието в ръцете си, Кавано седеше на стола в дъното на заведението и чакаше. Инструкторът му бе казал, че Джошуа Картър стои обикновено по четири часа вътре. Сега беше пет часът. Втората си фалшива самоличност Прескот вероятно използваше, за да изпробва какво ще стане наоколо. Ако чудотворната му физическа промяна във фитнес клуба привлечеше нечие внимание, той с лекота щеше да се отърве от самоличността на Джошуа Картър и да се покрие, разчитайки на абсолютно надеждната и незаменима самоличност, която Карен му бе създала.

Не мога да се надявам да го хвана сам в клуба, да го упоая и да го изведа навън, без хората наоколо да ме спрат, мислеше Кавано. Но ако го проследя...

В този момент Прескот излезе от сградата. Спирайки се за миг, той примижа срещу слънцето и на Кавано му се стори, че сега той изглежда малко по-изправен, отколкото като влезе. Раменете му като че ли бяха по-широки, гърдите – по-солидни. Бузите му, зачервени от усилието в клуба, сякаш бяха малко по-отслабнали. Каквато и химия да вземаше, тя даваше забележителни резултати в комбинация с упражненията и строгата диета. Пак бе със слънчеви очила и със същите черни мокасини, сиви панталони и син пуловер, с които бе влязъл. Пак носеше същата синя спортна чанта и голият му череп проблесна на слънцето, когато огледа улицата. После сви наляво към паркинга, спря за миг до поршето, огледа се бързо и седна зад волана.

Още като тръгна от паркинга, Кавано изтича навън към тауруса, който бе паркиран зад кафенето. Петнайсет секунди по-късно той го последва. Продължителността на времето бе критична, защото той бе пробвал и двете посоки на улицата и бе стигнал до заключението, че петнайсет секунди са малко по-малко от времето, необходимо да се стигне до стопа и в двата края на пресечката. Докато излизаше от паркинга, Кавано забеляза бялото порше да стига до пресечката вдясно. Секунда след това Прескот свърна вляво.

Кавано се насочи към пресечката, сви вляво и видя поршето напред в движението на около пресечка от него. Знаеше, че не може да се мери със спортната кола, ако Прескот реши да се възползва от маневреността ѝ и да започне да криволичи по пресечките, взимайки завоите с лекота дори без да нарушава ограничението на скоростта. Кавано обаче мислеше, че след като Прескот бе оставил фитнес клуба зад гърба си, той щеше да зареже богатския си имидж, който си бе изградил, и ще положи всички усилия да се слее с околната среда поне дотолкова, доколкото му позволяваше наличието на такава скъпа кола.

В съответствие с тази логика Прескот караше бавно по Дел Монте Авеню – главната улица, която го отведе в близкото градче Монтерей, където на два пъти сви чинно наляво и влезе в двуетажен гараж недалеч от един офис център.

Изходът от гаража бе съвсем близо до входа, но преди това Кавано трябваше да се убеди дали няма втори изход и дали Прескот не е влязъл вътре само за да излезе от другата му страна и да види дали някой няма да повтори маневрата му. Проблемът се състоеше в това, че докато Кавано проверяваше за други изходи, Прескот можеше спокойно да излезе от изхода, за който Кавано вече знаеше. В този момент обаче Кавано забеляза, че толкова много хора искаха да излязат от гаража в работния ден, че вътре се бе образувала опашка и хората търпеливо чакаха да им дойде редът да си платят и да си ходят. Опашката бе достатъчно дълга и Кавано си каза, че докато обикаля да провери за други изходи, Прескот не би могъл през това време да се измъкне оттук.

Както се бе надявал, друг изход нямаше. Връщайки се там, откъдето Прескот бе влязъл, Кавано вкара колата в гаража и бавно мина през целия потънал в синкав дим първи етаж, но не видя поршето. Качвайки се на горния етаж, той забеляза паркираната в зоната „Малки коли“ спортна кола, спряна близо до врата, водеща към офис центъра. Мястото ѝ принуди Кавано да промени стратегията си. Идеалният случай би бил, ако бе намерил поршето паркирано далеч от всякакви врати и сред

по-големи коли, за предпочитане джипове, зад които Кавано би могъл да скрие тауруса и да изчака Прескот, когато той се приближи до колата си.

Сега обаче се налагаше да паркира по-далеч. Обмисли дали да не се скрие в някой тъмен ъгъл до поршето и да скочи върху Прескот, преди онзи да я влязъл в колата. Друга алтернатива бе да изреже парчетата плат, които скриваха петната от кръв по седалките. Ако ги натъпкаше в ауспуха на поршето, двигателят нямаше да може да работи. И когато Прескот излезе да види какво става, щеше да е толкова замислен за проблема, че Кавано щеше да има по-добър шанс да го пипне.

Но дали Прескот ще е замислен, запита се Кавано. Или внезапната повреда в колата ще го изправи на нокти? Ако има пистолет и започне престрелка... Не мога да рискувам да го убия.

После му дойде наум, че най-добрият начин да свърши тази работа е да напръска дръжката на вратата със спрея. Когато Прескот я пипнеше да отвори, щеше да се сгромоляса и Кавано щеше да го вдигне, все едно че е пиян, и да го натика в тауруса.

Кавано си сложи найлоновите ръкавици, които бе успял да купи по-рано днес. Извади флакона от найлоновото джобче, в което го бе сложил, и скри ръце зад гърба си, за да попречи на тръгващите си служители да видят, че е с ръкавици. Трийсет секунди по-късно бе седнал отново зад волана на тауруса. След като пхна спрея в джобчето му, той предпазливо свали ръкавиците, гледайки да ги пипа само от вътрешната страна.

Бе паркирал колата в по-тъмна зона. Служителите, влизачи в гаража, не го забелязваха. В гаража ехтеше шум от отваряне и затваряне на врати. Колите излизаха от клетките си и се насочваха към долния етаж. Гаражът бавно се изпразваше. Стана шест часът и поршето вече беше единствената кола, паркирана срещу стената до вратата, а малко по-натък около тауруса бяха останали само две-три коли.

Кавано премести тауруса малко по-надалеч, смесвайки го с останалите коли.

Шест и половина. Още няколко служители си тръгнаха.

Седем.

Когато стана осем и единствените коли в гаража бяха поршето и таурусът, Кавано бе обзет от предчувствие.

20.

– Някой е оставил горе порше – каза Кавано на хлапето с халка в носа, което бе в будката на изхода.

– Аха, страхотно е, нали?

– За такава скъпа кола този гараж достатъчно безопасен ли е?

– Винаги има някой като мен дежурен. Досега никой не се е опитал да я открадне.

– Досега ли?

– Собственикът ѝ плаща на месец. Малко странно.

– Какво искаш да кажеш?

– Той кара поршето само в следобедите. Взема го някъде около два-найсет и половина и тръгва. Малко след пет се връща.

И излиза през офис центъра, добави Кавано наум. После сяда в кафенето отсреща и гледа дали някой не го следи.

21.

Видял ме е. Трябва да допусна, че копелето ме е видяло. Кавано се отдалечаваше от гаража, който, както вече бе разбрал, бе гранична бразда между Джошуа Картър и онази самоличност, дадена му от Карен. Насочил се обратно по Дел Монте Авеню, той бе абсолютно убеден, че някъде около гаража Прескот си е оставил друга кола. Такава, която не привлича вниманието, която се слива с околните така, както го бе научил Кавано.

Той полагаше всички усилия да не гледа в огледалото за обратно виждане. Не искаше да дава и най-малкия повод, който би накарал Прескот да си помисли, че Кавано смята, че е следен. С нерви, опънати до скъсване, той кривна вляво и се насочи към историческата част на Монтерей. Скоро разбра, че кара по Канъри Роу, където бутиците и кафенетата бяха заменили рибените консервни фабрики от времето на Джон Стайнбек, но това не го развълнува. Вдясно от него слънцето се бе спуснало ниско над океана. И това не го развълнува.

Следвай ме, молеше се той настоятелно. Следвай ме.

Опита се да си представи как работи съзнанието на Прескот в момента. Първата му мисъл щеше да бъде да изчезне от района Кармел-Монтерей по най-бързия начин. Но според него бе се провалила само самоличността на Джошуа Картър. Ако Прескот приемеше, че Кавано

действия сам, както и изглеждаше, щеше ли да реши да предпази фалшивата самоличност, дадена му от Карен, като елиминира заплахата, хуквайки да преследва Кавано? Всичко зависеше от това дали Прескот харесва новия си живот, от това дали е готов да се раздели с него или не. Щеше ли да избяга, или щеше да предпази самоличността, заради която вече бе убил петима души?

Кавано караше с равномерна скорост, без да предприема каквито и да било маневри за измъкване. Канъри Роу се оказа улица без изход и той се принуди да свърне вляво, а след това вдясно, но все пак без да променя скоростта и посоката, следвайки извивките на океана вдясно от него. Слънцето бавно залезе, потапяйки околността в кървавочервени отблясъци. Кавано не погледна нито веднъж в огледалото за обратно виждане. Нито веднъж не издаде с нищо съмненията си, че е следен. Подмина няколко панорамни паркинга по пътя и накрая спря на един с няколко коли на него. Отби колата от пътя и я спря далеч от тях, после излезе, прекоси настилката и се насочи към многобройните камъни по брега на океана.

Там той извърши постъпка, която с изненада установи, че може да бъде наречена храбра, макар да не мислеше, че е нещо, с което би могъл да се гордее. Избра две ниски скали близко една до друга, седна на едната и сложи обувките си на другата. Настанил се с гръб към паркинга, той постави ръце на коленете си и зачака.

Залезът бе окъпал океана в златнорозово. Усещаше хладния ветрец, носещ солена прах от вълните, с която бяха покрити скалите наоколо. Но единственото, което привлече вниманието му, бе звукът от отбила от пътя кола и спирането ѝ на паркинга.

Двигателят остана да работи. Отвори се и след това се затвори врата. Въпреки рева на прибоя, Кавано долови стъпките, прекосяващи паркинга. После чу хрускането на камъчетата и мидичките под обувките, приближаващо скалите, върху които бе седнал.

Стъпките спряха зад него.

Страхът у него крещеше да се бие или да бяга. Докато Кавано седеше, без да променя беззащитната си позиция, нервите му се опъваха, пулсираха и трепереха, искайки нови и нови порции кислород и по-голям приток на кръв.

– Как ме намери? – Гласът на Прескот потрепери точно както и първия път, когато се бяха видели.

– „Лятно място“ и „Посвири ми малко“. – Дланите на Кавано се изпотиха.

Известно време единственият шум, нарушаващ тишината, бе прибоят.

– Наблюдателен си.

– А ти бързо се учиш. В някой друг живот сигурно щеше да бъдеш агент-протектор. – Наблягай на суетата и гордостта му, каза си Кавано.

– Винаги ли говориш добри думи на хора, които искаш да убиеш?

– Вече не искам да те убивам – отвърна Кавано, без да отмества поглед от залеза.

– Може би по този начин искаш да ме накараш да не убивам теб?

– Не си дошъл тук за това. В противен случай досега да си дръпнал спусъка.

– Тогава защо съм дошъл?

– За да говориш с мен. – Кавано се стараеше да диша нормално.

Отново единствените звуци бяха прибоят и тихо мъркащият намаесто двигател.

– Дръж си ръцете на коленете. И продължавай да гледаш към водата – каза Прескот.

Ветрецът леко се усили и в този момент Кавано долови стъпки по камъчетата. В периферното му зрение отдясно се появи едра фигура, заобикаляйки скалата недалеч от него. Ръката на Прескот бе скрита под сакото и вероятно стискаше пистолет.

– Ти май си сам.

– Имал си много време да наблюдаваш гаража. Знаеш, че съм единственият човек, интересуващ се от поршето ти.

– Какво сложи върху дръжката на вратата?

– Толкова добре ли си ме следил?

– По подпорните греди на гаража наслагах миниатюрни видеокамери с батерии. Толкова са малки, че почти не се виждат. Интернет е пълен с реклами за тях. „Виж какво прави бавачката на детето ти. Виж как младата дъщеря на съседа прави слънчеви бани“. Гледах мониторите в един ван на долния етаж на гаража.

– Е, значи знаеш, че съм сам.

– *Какво сложи на дръжката на вратата?*

– Химикал, който при допир с кожата предизвиква припадък.

– И защо си сам? Защо не си казал на правителството къде съм?

– Защото правителството ще склучи сделка с теб, за да те накара да свидетелстваш срещу военните, които те бяха наели, за да създадеш хормона.

– Значи си разбрал за това?

– Предполагам, че единствената причина да не ми го прилагаш на мен в момента е ветрецът, който ще го разнесе, преди да ми е причинил каквото и да било.

– Кой ти каза за това?

– Човек, който нарече себе си Клайн. Той водеше ударната група, която искаше да те отвлече.

– Знам кой е Клайн. – Гласът на Прескот стана по-рязък.

– Няма какво да се притесняваш вече за него. Той е мъртъв.

– Заради теб ли?

– Не. Уби го една жена, която наричам Грейс.

– Грейс?

– Метър и седемдесет и пет висока. Сини очи. Къса руса коса. Изглежда така, сякаш прекарва доста време по фитнес залите. Можеше да е хубава, ако не беше толкова противна.

– И нея познавам. Истинското ѝ име е Алиша.

– Много женствено е за нея.

– Ако и ти беше на нейно място, обучен в експериментална програма за специални операции, и ти щеше да изгубиш доста от женствеността си.

Слънцето бе почти напълно залязло. Наоколо сенките започнаха да преминават в здрач. Кавано се сети защо Прескот бе оставил двигателя на колата да работи намясто. Фаровете бяха запалени и насочени в тях. Прескот не искаше акумулаторът му да падне.

– Именно тя ми даде спрея, дето го пръснах по дръжката на вратата ти.

– Радвам се, че го казваш.

– Така ли?

– Съмнявам се дали знанията и уменията ти се простират до лаборатории и формули. Някой все трябваше да ти го е дал. Но това противоречи на твърдението ти, че работиш сам.

– Не работя с Грейс, повярвай.

– Хайде убеди ме.

– Имам... – Кавано с усилие наруши правилото си никога да не разкрива лични подробности. – ...жена.

– Ти ми каза, че нямаш семейство.

– Представи си обаче следното – заобяснява Кавано. – Обикновено я държа далеч от бизнеса. Но след онова, което се случи в бункера, тя се оказва единственият човек, към когото можех да се обърна за помощ. И тя дойде до Кармел с мен. Вчера Грейс я отвлече. Ако не ѝ предам трупа

ти... – Думите изведнъж се заклешиха в гърлото му. – ...ще умре.

– Доста мощен мотив да ме убиеш.

– Точно обратното. – Внезапен порив на ветреца обля лицето на Кавано с водни пръски от прибоя, но скован от страх, той дори не го усети. – Ако й докарам трупа ти, какво би накарало Грейс да освободи жена ми? Грейс има всички основания да ме мрази. Осакатих я и унищожих цялата ѝ група.

– Осакатил си я?

– Раних я в крака. Затова сега ходи с патерици. Военните вече ѝ нямат никакво доверие.

– Да, всички тези неща определено биха я ядосали – отбеляза Прескот.

– Затова си мисля, че ако ѝ занеса трупа ти, тя ще използва жена ми, за да ми отмъсти за всички беди, които ѝ навлякох.

– Доста вероятно.

– Искам да ми помогнеш – каза Кавано.

Прибоят гърмеше. Двигателят тихо мъркаше. Фаровете блестяха.

– Моля? – сякаш не дочу Прескот.

– Има начин да разреши и двата проблема. – Сякаш огромна преса бе стиснала гърдите на Кавано.

– Да чуем.

– Моята жена означава за мен повече от всичко друго на света.

– Повече от петимата ти мъртви приятели?

– Повече от *всичко*. Ако нещо се случи с нея, не знам как ще... Помогни ми да я отърва и никога повече няма да чуеш за мен. Няма да правя нищо, за да ти навреда. И на никого няма да позволя.

– Пак ли ще бъдеш мой протектор? – Прескот изсумтя. – И как очакваш да ти помогна?

– Като разрешиш *твоя* проблем в същото време, когато аз разреша *моя*. Обаждам се по телефона на Грейс и ѝ казвам, че съм те хванал, но те държа жив, докато освободи жена ми. После уреждам размяната. Ти тръгваш към Грейс, а жена ми тръгва към мен. Това, което Грейс не знае, е, че ти не си ми пленник, а съучастник.

– И защо няма да заподозре това?

– Защото знае през какви перипетии съм минал, за да те хвана. Защото тя смята, че аз и ти сме врагове.

– А не сме ли?

– Не и ако ми помогнеш.

– Какво ще я спре да ме застреля в момента, в който се появя пред

нея?

– Първо ще иска да изпита личното удовлетворение да те погледа малко, преди да ти стори нещо. Но все пак, за всеки случай ще бъдеш облечен с бронезилетка. Грейс те е виждала само когато си бил дебел. Така че няма да забележи, че отдолу си с жилетка. Няма да заподозре нищо. Преди да те предам, ще се държа грубо с теб, ще те блъскам. Ще приспя подозренията ѝ още повече, като направя така, че ръцете ти все едно са вързани. Обаче те няма да са и когато се доближиш до нея... Знаеш ли как да използваш този пицов, дето го криеш под самото?

– Всяка сутрин ходя да се упражнявам в едно закрито стрелбище в Монтерей.

Кавано не си даде труда да му обяснява, че едно е да стреляш по мишени, а съвсем друго да събереш всичките си сили, за да се решиш да стреляш по човек. Както вече бе демонстрирал, Прескот нямаше такива колебания.

– Приближиш ли се достатъчно до нея, измъкваш ръцете си, вадиш пистолета и стреляш.

– Лесно е да се каже. Ами ако разполага с помощници?

– Всъщност да, има такъв. Един от нейните хора. Казва, че до такава степен ѝ нямали доверие, че повече от един помощник не могла да измоли.

– Може да лъже.

– Ще подберем място, където да се доберем преди тях. Така можем да се подсигуририм срещу изненади. Каквото и да се случи, аз съм там и ще те предпазя.

– Ти май говориш сериозно, а? – каза Прескот.

– Грейс те мрази толкова, че никога няма да спре да те търси. Никога няма да се почувстваш в безопасност. Винаги ще се заслушваш в стъпките зад себе си. Ако искаш да запазиш новата си самоличност, трябва да я спреш. Помогни ми да отърва жена си, а аз ще ти помогна да се отървеш от Грейс.

– И после? Ако успеем, ако ти си върнеш жената, няма да предприемеш нищо срещу мен, така ли?

– Точно така – кимна Кавано.

– Въпреки всичко, което направих с хората ти? Нещо много рязка промяна май долавям у теб, а? Посочи ми причина, поради която да ти вярвам.

– Посочвам ти най-добрата причина на света – каза Кавано. – Моята дума.

За първи път от началото на разговора Кавано откъсна взор от погъналия в мрак хоризонт. В светлината на блесналите фарове той погледна Прескот право в очите, прикова поглед в едва различимите черти на мъжа – очертанятия на челюстта, брадичката, бръснатата глава и широките плещи.

– Давам ти думата си. Помогни ми да си върна жената – и вече никога няма да има причина да се страхуваш от мен.

– Твоята *дума*? – Прескот зададе въпроса така, сякаш за първи път чуваше за такова нещо.

– И любовта ми към жена ми.

– Откъде да знам дали изобщо имаш съпруга? Или дали всичко това не е някакъв номер?

– Можех да те застрелям на паркинга на фитнес клуба. Но не го направих, защото имаме нужда един от друг.

Тъмните очи на Прескот не помръдваха.

– Обаче ако и това не ти е достатъчно, би ли повярвал на Грейс? – попита го Кавано. – Телефонът в мотела, в който съм отседнал, има комутатор. Когато се обадя на Грейс и ти чуеш гласа ѝ, когато я чуеш да говори за жена ми, тогава ще ми повярваш ли?

22.

Стиснал насочения напред пистолет под сакото, Прескот влезе след Кавано в стаята в мотела, после го накара да заключи вратата и да спусне пердетата. Кавано се движеше бавно, гледаше да не доближава ръце към хълбоците си, макар да бе оставил пистолета и големия нож в тауруса, както му бе наредил Прескот.

След като пердетата паднаха, Прескот метна сакото си на един стол и тогава се разбра, че е последвал съвета на Кавано до такава степен, че си бе купил пистолет също като неговия – „Зиг-Зауер 225“.

– Така се срещнахме и първия път – отбеляза Кавано. – Ти ме посрещна с насочен срещу мен пистолет.

Зениците на Прескот бяха пак толкова големи, колкото бяха тогава, когато се видяха за първи път в склада.

– Спомняш ли си, като говорихме за адреналина – попита Кавано.

Прескот кимна, навлажнявайки устните си с език.

– В бункера.

– Казах ти, че човек, който може да контролира адреналина, който

предпочете да се бие, не може да бъде наречен храбър. Но човек като теб, който продължава да действа, въпреки че го е страх; който иска да побегне, но вместо това посреща заплахата лице в лице... Ето това е храбра постъпка.

– Не ме четкай. Искам само да се отърва от враговете си, нищо повече.

Кавано посочи бюрото.

– Искам да отворя онова чекмедже и да ти покажа нещо.

– Бавно.

Служейки си само с връхчетата на пръстите, Кавано издърпа чекмеджето.

– Сутиен. Бикини. Много отдавна престанах да си обличам такива неща.

– Какво? – Лицето на Прескот бавно почервения.

– В банята ще намериш дамски несесер. Лак за коса. Червило. Крем за лице. Депилатор. Искам у теб да не остане и най-малкото съмнение, че пътувам с жена.

– Добре, убеди ме – каза Прескот неловко. – Въпросът е дали е била отвлечена.

От джобчето на ризата си Кавано извади листчето с номера на Грейс. После се приближи до телефона до леглото, натисна деветка за външна линия, натисна и бутона за комутатора, след което набра мобилния телефон, даден му от Грейс.

Седнали един срещу друг на двете легла, двамата с Прескот, който още държеше пистолета насочен към Кавано, чуха първото позвъняване.

После второто.

Тъкмо когато Кавано започна да се притеснява, че Грейс няма да се обади, чу се стегнат женски глас:

– Ало.

Кавано хвърли поглед към Прескот, сякаш за да го запита: „Познат ли ти е този глас?“.

Устните на Прескот побледнях.

Връзката беше лоша. Добре, помисли си Кавано. Тъкмо няма да забележи кънтежа, който се чува по време на разговор през комутатора.

– Аз съм – каза Кавано.

– Надявам се да се обаждаш с добра новина.

– Пипнах Прескот.

– Мъртъв?

- Искам да чуя гласа на жена си.
- А аз те попитах дали е мъртъв.
- А пък аз казах, че искам да чуя гласа на жена си.

Фоновите смущения нараснаха, после до тях долетяха приглушени и сърдити гласове.

Веднага след това прозвуча острият глас на Грейс:

- Кажи му, че си добре.

Никакъв отговор.

- За бога, кажи му!

– Аз съм... – Скованият от болка глас накара Кавано да затвори очи. – ...добре.

- Ето – намеси се Грейс. – Добре е. А сега кажи за Прескот.

- Какво, по дяволите, си й сторила?

- Нищо, което да не мога да направя още по-болезнено.

Кавано изведнъж си представи Джейми с потънало в кръв лице.

– Колкото по-скоро се върнеш, толкова по-скоро ще я обградиш с любов – подигравателно изрече Грейс. – Прескот. Каза, че имаш добри новини. Мъртъв ли е?

- Не.

– Значи това изобщо не може да се нарече добра новина. Защо не си го убил?

Кавано отпрати към Прескот безмълвен поглед, сякаш искаше да каже: „Видя ли? Казах ти истината“.

– Защото искам да съм сигурен, че ще ми върнеш жената – каза Кавано.

- Мислиш, че няма да спазя уговорката ли?

– Не и ако ти пратя труп. Какво може да те накара да ми я върнеш? А сега имам с какво да търгувам. Когато видя жена си, тогава и ти ще видиш Прескот. Когато пуснеш жена ми, аз ще пусна Прескот. След това можеш да правиш каквото си искаш с него.

- По дяволите, уговорката ни не беше такава!

- Е, сега вече е такава.

Мълчание. Чуваше се само пукотът на фоновия шум.

- Никак не обичам да ме притискат – каза заплашително Грейс.

– Трябва да се радваш. Каза ми, че се налага да си върнеш доверието на твоите хора от военните до утре сутринта. Е, сега го правиш преди крайния срок. Просто ми дай жена ми, а аз ти давам Прескот. С това проблемите и на двама ни ще свършат.

Грейс замълча и след малко се чу уморената ѝ въздишка.

– Къде искаш да направим размяната?

За трети път Кавано вдигна поглед към Прескот. По пътя към мотела те бяха обмислили как да стане размяната, ако Кавано казва истината и ако Прескот се съгласи да участва. Прескот, който бе имал време да пообиколи района около Кармел, бе направил предложението.

Кавано отвърна:

– На двайсет и четири километра на юг от Кармел по магистрала едно има път, който поема към планината. На табелата пише „Исторически обект“.

– Точно това ми трябва. Културно мероприятие. Какъв е този исторически обект?

– Каменен параклис, построен от един отшелник през 1906 година. Бил banker, чието семейство загинало през голямото земетресение в Сан Франциско. Почти всичко е порутено от доста отдавна. Рядко някой се качва дотам.

– И откъде си научил за това място?

– И преди съм идвал в Кармел – излъга Кавано. – Като се връщам веднъж от Лос Анджелис, видях отклонението и реших да го разгледам.

– И от мен се очаква да се чувствам в безопасност там, така ли?

– Хей, ти си тази, която получава помощта. А аз искам само да се отърва от този кучи син и да си върна жената. Какво ще правиш с Прескот там, където никой няма да те безпокои, изобщо не ми влиза в работата. Помислих си, че отдалечеността ще ти хареса.

Отново тежка въздишка. Подозренията на Грейс срещу доверието на началниците ѝ. Добра битка!

– Кога?

– След час.

– Не мога да стигна дотам за един час. Нека са два. – Грейс прекъсна връзката.

23.

Кавано натисна бутона на комутатора и сложи слушалката на мястото ѝ. Мускулите на лицето му бяха изтръпнали. Той погледна към Прескот и към оръжието, насочено в корема му.

– Е?

Изпусвайки въздух на пресекулки, Прескот като че ли събираше цялата си воля, мобилизирайки целия си организъм, като в същото

време сякаш си оставаше здраво стъпил на мястото си. Той хвърли поглед на часовника до леглото – 10:20.

– Лъже, че й трябват два часа, за да стигне дотам.

– Прав си.

– Тя ще отиде там по възможно най-бързия начин – продължи Прескот. – Да заложи капан и да се убеди, че ти не залагаш такъв.

– Пак си прав. И отново ти го казвам: пропуснал си истинската си професия.

– Нямаме много време – каза Прескот.

– И така. Какво избираш? Цял живот да се озърташ през рамо или да решиш проблема веднъж завинаги още тази вечер?

Прескот впери поглед в него, или по-точно казано – впери поглед през него, сякаш Кавано бе прозрачен, сякаш се опитваше да надникне отвъд мрачния хоризонт, зад който се мерзелееше битието на човек, го-нен и криещ се цял живот.

Накрая той се изправи. Тъмната му брадичка рязко контрастиреше с побледнялото лице. По голия му череп се плъзнаха струйки пот. Имаше вид на човек, който произнася най-тежките две думи в живота си:

– Да вървим.

ЧАСТ СЕДМА

Елиминиране на заплахата

1.

– Съблечи си ризата и облечи това. – Кавано се пресегна и измъкна бронезилетката изпод калъфа на задната седалка. – Ризата ти е достатъчно голяма, за да не личи, че отдолу си с бронезилетка. После си облечи сакото, за да скриеш пистолета.

Таурусът бе паркиран в сенчестия заден край на паркинга на мотела. Използвайки колата като прикритие, Прескот направи това, което му бе казано. Почти плоският му корем, който Кавано успя да мерне само за миг, го изненада.

Когато Прескот си облече и сакото, Кавано отново се пресегна назад и извади ролка изолирбанд.

– А сега се качи отпред. Аз ще карам, а ти през това време усучи краката и ръцете си с това.

Прескот го изгледа с подозрение.

– Направи го така, че да изглежда здраво – посъветва го Кавано. – После вземи това. – Кавано отвори предната врата и извади големия нож, който Прескот го бе накарал да остави под педалите заедно с пистолета, преди да влязат в мотела. Натиснал с палец бутончето на дръжката, Кавано отвори ножа и го подаде на Прескот. – Резни лентата от вътрешната страна така, че като напънеш с крака, да я скъсаш.

Прескот продължаваше да го фиксира с изпълнен с подозрение поглед.

– Не мислиш ли, че ако исках, досега да съм ти взел пистолета и да съм те убил? – отегчено попита Кавано. – Ти си само на метър от мен. Щом си с мен, няма от какво да се плашиш. Увий глезените си с това нещо, после резни лентата от вътрешната страна. И внимавай. Ножът е остър.

Кавано се качи в колата, взе пистолета от пода, пхна го в кобура и зачака Прескот да събере достатъчно кураж и сили, за да седне до него.

После подкара веднага и две пресечки по-късно спря пред ярко осветения магазин за хранителни стоки, който бе забелязал на идване към мотела. „Отворено до полунощ“, пишеше на табелата отвън. Той изтича

вътре и след пет минути се върна с книжен плик, чието съдържание изсипа на задната седалка.

Качи се отпред и потегли, а Прескот се извърна назад и впери недоумяващ поглед в четирите неща отзад: бутилка безцветен сироп, бутилка червена хранителна боя, пластмасова купа и голяма пластмасова лъжица.

– Тия неща пък за какво ти са?

– Разбъркай малко сироп и боя в купата – заповяда му Кавано и свърна към изхода за магистрала 1.

– Защо, за бога?

– Тъй като нямаме професионален гримьорски несесер, това е най-добрият начин да имитираме рани и петна засъхнала кръв.

Кавано вмъкна колата в потока фарове, поели на юг. Въпреки нетърпението си, спазваше стриктно ограничението на скоростта. Часовникът на таблото показваше 22,40 ч. Трябваше да се доберат до мястото по най-бързия начин, а вече бяха изгубили двацет минути.

Прескот свърши с разбъркването и бръкна във вътрешния джоб на самото си, измъквайки сив, метален флакон.

Кавано замря.

– Това не е ли...

– ...хормонът – кимна Прескот. – Прав си. Не го използвах, като бяхме на брега, защото ветрецът щеше да го разнесе. Ако завъртя капачето, се задейства предпазен закъснител, който държи флакона затворен двацет секунди. После го отваря и съдържанието му, което е под налягане, излиза навън.

– Имаш намерение да го ползваш при срещата?

– Избери такава позиция, при която вятърът да духа в гърбовете ни.

– А ако е невъзможно? Ако смръкна от това нещо, няма да мога да ти помогна. Ами какво би станало, ако Грейс и нейният човек реагират така, както са реагирали рейнджърите във Флорида? Вместо да побегнат, ще започнат да стрелят напосоки. Джейми може да пострада.

Прескот не отговори.

– Не – каза твърдо Кавано.

– Но...

– Остави го на седалката.

Прескот го гледаше втренчено.

– Хайде – подкани го Кавано. – Остави го там.

Прескот остави флакона на седалката.

– Само заради тази гадост аз за първи път разбрах какво е страх –

каза Кавано. – А има ли неутрализатор?

Надяваше се във въпроса му да е прозвучало просто любопитство и нищо повече.

– Разбира се. В противен случай, макар и да има предпазител, оръжието може да поразии и този, който го използва.

– И тази противоотрова ти отнема всичкия страх?

– Не. Само страха, причинен от хормона.

– Искам да ми я дадеш – каза Кавано.

– Не мога.

– Защо?

– Противоотровата не е у мен – отвърна Прескот. – Но дори и да можех да ти я дам, в момента това нямаше да има никакво значение.

– Какво значи това?

– Теб пак ще те е страх за жена ти. Обичаш ли някого, ти непрекъснато се страхуваш да не му се случи нещо лошо. За щастие този страх аз успях да избегна. А сега и ти ще разбереш.

– Ще разбере какво?

– Какво означава да си храбър.

2.

Двамата минаха през Кармел и продължиха на юг. След малко движението взе да оредява и останаха само тук-там по някой и друг фар в най-слабо населената област около Пойнт Лобос.

Скоро след това сред сенките на дърветата отстрани на пътя заблещукаха светлинки.

– Какво е това? – попита Кавано.

– Кармел Хайландс. Малка община, разположена на нос, владен в океана.

Видял отбивката към градчето, Кавано сви по нея и спря сред дърветата. После загаси фаровете.

– По-рано не можех да го направя, защото имаше движение. Някой полицейски можеше да ни спре и да види лицето ти.

Той пое пластмасовата лъжица, натопи я в сместа в купата и намаза лявата част на устата на Прескот, бузата и част от голия му череп, където имитира дълбока рана. В досег с въздуха сместа започна да коагулира и постепенно заприлича на съвсем истинска кръв.

Когато Кавано отново запали фаровете, в светлината на таблото той

огледа ефекта.

– Направо за спешното отделение си.

– Да, ама подушвам сироп.

– Докато се приближиш до Грейс толкова, че да успее да го помирише, тя ще е вече мъртва.

– Трябва да съм абсолютно сигурен.

– Какво искаш да кажеш?

– Направи го наистина.

– Нямам представа какво...

– Порежи ме – каза Прескот.

– *Какво?*

– По главата. Там тече яко кръв. И миризмата на мед ще прикрие миризмата на сироп.

– Господи! – успя само да възкликне Кавано.

– Хайде! – подкани го рязко Прескот и се стегна, когато Кавано вдигна ножа.

Можеше само да си представи какво му костваше на Прескот да стои мирно, докато той му прави петсантиметрова порезна рана малко над челото.

Бликна кръв.

Кавано избърса ножа в другата буза на Прескот, който вече заприлича на зомби.

– Дай си ръцете сега – подкани го Кавано.

Ръцете му трепереха, докато усукваше китките му с лентата. После, мушкайки ножа между тях, Кавано срязва вътрешната ѝ част така, че отвън всичко изглеждаше здраво, но стигаше само известно усилие – и лентата щеше да се скъса.

– Добре ли е? – попита го Кавано.

Прескот пробва лентата на китките си и малко преди да я скъса, прекрати натиска и кимна:

– Добре е.

Кавано даде на заден и се върна на магистрала 1, продължавайки на юг. Вдясно от тях океанът проблясваше на лунната светлина като разтопено сребро. Отляво се виждаше тъмният силует на планината, осеян тук-там със светли точки. Освен тауруса на пътя нямаше друга кола.

– След следващия завой – каза напрегнато Прескот.

– Доста добре познаваш района.

– Когато започнах да свалям килограми, избягвах да срещам хора, докато външността ми не се промени достатъчно. Доста време прекарах

тук, из горите.

След като взе последния завой, таурусът освети с фаровете си табелата „Исторически обект“. Кавано пое вляво по неравен черен път, който се качваше нагоре и изчезваше между дърветата.

Стигнаха до обляна от лунната светлина поляна, после отново се гмурнаха между дърветата. На няколко пъти коловозите се оказваха доста дълбоки и колата се разтърсваше, остъргвайки дъното си в земята. Над главите им клоните на дърветата скриваха окъпаното от луната ясно небе. Храстите отстрани драскаха по вратите.

– След малко ще излезем на друга поляна – каза Прескот. – Параклисът е построен на склона на срещнатата ѝ страна. Не че има кой знае какво да се види. – Дишането му се бе ускорило и думите излизаха накъсани. – С изключение на малката куличка с кръста отгоре, всичко друго е порутено.

– След като видишаш, преброй бавно до три.

– Какво?

– Задръж дъха си и преброй до три. После издишай и пак преброй до три. Направи го няколко пъти. Помага. А сега се свлечи надолу, преди да са те видели. Престори се, че си в безсъзнание.

Побледнял толкова, че се виждаше и на тъмното, Прескот се подчини.

Кавано се заслуша в отмерените интервали на пресилено отчетливото дишане на Прескот, свлякъл се като парцал на предната седалка до него. Всяко трепване на колата по неравния път, всяко подрусване му действаше така, сякаш бе предизвикано от подскочането на собственото му сърце. Навлезе в остър завой и след малко изведнъж излезе на още една поляна, която бе осветена не само от луната, но и от внезапно блесналите фарове откъм мястото, където според думите на Прескот би трябвало да се намира параклисът.

– По дяволите, тя е дошла преди нас – изпъшка Кавано.

3.

Той не намали и не реагира, сякаш се бе стреснал, и просто продължи по черния път, карайки право към фаровете.

– Готов ли си? – попита той свлеклия се на пода Прескот.

– Малко е късно да кажа, че не съм.

– След пет минути ще си свободен. А аз ще прегърна жена си.

– Тоя номер с бъдещето време направи чудеса с мен, когато бягахме от склада – каза Прескот. – Да. След пет минути ти ще прегърнеш жена си, а аз ще съм свободен.

Чувайки Прескот да го изрича, Кавано почувства наистина магията на думите.

– Дай да видим сега дали си толкова добър артист, колкото и биохимик.

– А също така... – долетя задъханият шепот на Прескот отдолу – ...да видим дали си толкова добър протектор, колкото обеща да бъдеш.

Таурусът се приближи до фаровете. Подпряна на патерици, Грейс бе застанала до кола, чиято популярност, а оттук и способност да се слива с околната среда, я бяха направили предпочитано превозно средство сред специалистите, занимаващи се със сигурността – Мъркюри Сейбъл. Зад колата се виждаше осветената от фаровете на тауруса кула с кръста отгоре. Отдолу бяха порутените стени.

Той спря на двайсет и пет метра от колата на Грейс, извън обсега на добро нощно попадение от пистолет. Разбира се, винаги съществуваше възможността тя да е скрила някого в гората със снайпер в ръка, обаче на него щеше да му трябва мерник с нощно виждане, а Кавано се съмняваше дали Грейс ще успее да се снабди толкова бързо с такава сложна апаратура. Освен това блясъкът и от двата чифта фарове би попречило на уреда за нощно виждане, който работеше на принципа на улавяне на околната светлина и многократното ѝ увеличаване, което означаваше, че снайперистът щеше да бъде заслепен и нямаше да може да види нищо.

Кавано остави двигателя да работи намясто, остави и фаровете да светят и излезе. Нощта бе хладна, в пълно съответствие с хладината, загнездила се в гърдите му.

Присвивайки очи срещу ярката светлина и опитвайки се да говори спокойно, той извика:

– Подранила си.

Това му напомни за разговора, който водиха в мъглата тази сутрин. Гласът му отекна от околните ридове.

– Виждам, че това не те изненадва, както не изненадва и мен това, че и ти се опита да дойдеш по-рано – отвърна Грейс. – Отвори всички врати.

Кавано се подчини. Единствената причина да го кара да прави това бе, че някой се бе скрил между дърветата отстрани и можеше да види какво има в колата. Това го обезпокои, защото евентуалният

снайперист, скрил се там, можеше и да не използва принципа на увеличената светлина за мерника си, а принципа на излъчваната от човешкото тяло топлина, и фаровете в този случай нямаше да бъдат никаква пречка.

С натежало сърце той отвори задната лява врата, заобиколи задницата и отвори задната дясна, после мръдна малко напред да отвори предната дясна. След това отново застана до фаровете, надявайки се, че вместо да го осветяват директно, по този начин могат да му служат като прикритие.

Но вече подозираше, че най-лошите му страхове се сбъдват и плащът му няма да успее.

Моля те, Господи, помогни ми да си върна Джейми, помоли се той безмълвно.

В този момент Грейс каза нещо, което отново събуди надеждите му:

– Къде е Прескот?

Защо пита, учуди се Кавано. Всички врати са отворени и щом има човек отстрани, той трябва вече да го е видял. Снайперистът, с помощта на уоки-токи или малка радиостанция, би могъл да й каже, че Кавано не си води помощ.

– Намира се в полусъзнание на предната седалка.

Номерът с отварянето на вратите е блъф, помисли си Кавано и сърцето му лудо заби с нова надежда. Искане да ме накара да си мисля, че е скрила някого в дърветата със снайпер в ръка. Но няма нищо подобно. В противен случай щеше да знае къде е Прескот, без да пита, и че други в колата освен него няма.

– Измъкни това копеле навън!

– Не и преди да видя жена си.

С нетърпеливо изражение Грейс вдигна ръка от едната патерица и махна на някого, скрил се в развалините на параклиса.

В светлината на фаровете изникнаха две фигури и едната побутна другата. Бутащата фигура бе на висока и яка жена. С изключение на това, че късата й коса бе тъмна – за разлика от русата на Грейс, – двете жени си приличаха поразително по ръст и физика, може би защото принадлежаха към една и съща женска специфична група.

Лицето, което побутнаха, бе Джейми. Ръцете й бяха вързани пред тялото й. Тя залитна и потръпна като че от болка. Когато вдигна лице, Кавано видя по него кръв. Гневът накара мускулите му да пламнат. Искаше му се да изкрещи.

– Извлечи Прескот навън! – отново заповяда Грейс.

Кавано отиде до дясната врата и погледна дали Прескот е изпълнил заповедта. Металният флакон стоеше на седалката. Измъкна Прескот от колата и го блъсна с такава сила на земята, че той изстена.

Без да го жали, Кавано го вдигна на крака и го тръшна на земята пред колата. В светлината на фаровете, пред очите на Грейс и на съучастничката ѝ, Кавано го срита няколко пъти отстрани, усещайки как обувката му попада в твърдата преграда на бронезилетката. Макар да предпазваше жизненоважните му органи, Прескот все пак щеше да почувства ритниците. Той отново изпъшка. След четвъртия ритник се претърколи и се спря свит на топка.

– Ставай! – изрева Кавано. – Да не мислиш, че ще те мъкна на гръб чак догоре?

Кавано откачи големия нож от джоба си, отвори го и сряза лентата около глезените на Прескот. После сгъна ножа, закачи го пак в джоба си и вдигна Прескот на крака с такава сила, че главата му едва не се откъсна. Кавано застана зад него, придържайки го за раменете да не се клати.

– Искаше го, ето ти го – каза той на Грейс.

– Какви са тия глупости? – прозвуча резкият ѝ глас. – Това не е Прескот.

– Не е, ама е той.

– Но той не изглежда...

– Отслабнал е за маскировка. Ще ти докажа, че е той. Хей, боклук, кажи нещо!

Прескот само се люшкаше наляво и надясно.

Кавано го удари в кръста, знаейки, че ударът му ще попадне в бронезилетката. За да запази кокалчетата си, той спря силата на удара в последния момент, когато Грейс вече нямаше да вижда юмука му.

Прескот изстена и залитна напред.

– Заповядах да ѝ кажеш нещо!

– Ъ-ъ... – Преструвайки се, че адски го боли, Прескот вдигна глава. – Как е... – Той се закашля, сякаш нещо вътре в него бе счупено. – Как е положението, Ал?

– Това е той – кимна Грейс. – Господи, виж лицето му! Какво си го направил?

– Върнах му малко за приятелите ми. А сега е твой ред да му връщаш. Но първо пусни жена ми. А аз ще пусна Прескот.

Опряна на патериците, Грейс се извърна към придружителката си и кимна.

Тъмнокосата жена побутна Джейми напред. Изрязан отчетливо на фона на фаровете отзад, силуетът ѝ закрачи несигурно към него.

– Твой ред е – обади се Грейс.

Кавано блъсна Прескот напред. Като марионетка, управлявана от пръстите на обхванат от спазми кукловод, Прескот залиташе ту наляво, ту надясно, и краката му като че ли всеки момент щяха да откажат да го държат.

– Джейми, още малко. – Кавано я гледаше как идва с олюляване на сам. – Всичко ще бъде наред. Трябва само да стигнеш до мен.

През това време Прескот се клатушкаше към Грейс и придружителката ѝ.

И изведнъж се срина на колене.

Кавано се спусна към него и го вдигна на крака.

– Не спирай бе, мамка му! Хората те чакат с нетърпение. Очаква ме далеч по-приятна работа от тази да те гледам как цяла нощ се чудиш кой крак да мръднеш.

Той отново блъсна Прескот, който сякаш пак бе попаднал в ръцете на още по-откачен кукловод.

Приблизил се малко повече до Грейс и другата с нея, двете жени с ужас се вгледаха в кървавото му лице.

Джейми също вече бе по-близо и зелените ѝ очи проблясваха на светлината на фаровете на тауруса.

Прескот за втори път спря и се олюля, готов отново да падне.

– Давай! – викна Кавано, отиде до него и отново го бутна.

Двамата бяха точно по средата между двете коли.

Прескот залитна напред и отново закрачи несигурно. След малко двамата с Джейми се разминаха. Тя се ужаси от пораженията по лицето и главата на Прескот.

Почти сме готови, почти е свободна, мислеше си Кавано и се молеше. Грейс можеше да го застреля като нищо, и то именно сега, когато цялото му внимание бе насочено към Джейми. Всичко зависеше от следващите няколко секунди.

– Хайде да се прибираме у дома – каза той на Джейми. Вдигнал ръка, готов да я прегърне, той ѝ помахаше да се приближи още.

Но някакви неочаквани движения отвъд Прескот привлякоха вниманието му. Подпряна на едната патерица, Грейс вдигна другата да удари Прескот през лицето. През това време придружителката ѝ държеше пистолета си насочен в Прескот.

Дадох дума, помисли си Кавано.

Грейс замахна с патерицата и Прескот отново се срина на колене – този път за да избегне удара. Патерицата изсвистя над главата му, а самият той падна по лице, притискайки ръце под тялото си.

Сега къса лентата и вади пистолета изпод сакото си, каза си Кавано.

Грейс едва успя да запази равновесие, но това не я възпря веднага след това да се приготви за нов удар.

В момента, в който Прескот се изтърколи, за да го избегне, движенията му бяха станали толкова бързи за замаяното му състояние, че нямаше съмнение какво ще си помислят Грейс и другата жена. Кавано измъкна пистолета си.

Чуха се три изстрела от три различни оръжия – толкова бързо един след друг, че прозвучаха почти като автоматен откос. Придружителката на Грейс удари Прескот в гърдите. Разтърсен здраво от удара, Прескот също стреля и уцели Грейс в главата. Хвърлената за част от секундата преди това патерица се завъртя във въздуха и се заби в земята до него. Кавано чу писъка на другата жена, когато куршумът му я удари в гърдите и я отхвърли назад. Четвърти изстрел, прозвучал малко по-късно от първите три, прекъсна писъка ѝ, когато куршумът, изстрелян от Прескот, я намери в лицето и я укроти.

Над поляната се възцари тишина. Из въздуха се носеше мирис на кордит, димът от изстрелите повися малко над тревата, после се разнесе в нощния въздух.

С писнали уши и опънати нерви, Кавано се изви към Джейми и с облекчение я видя просната на земята. Бе паднала там още когато прозвуча първият изстрел.

– *Добре ли си?*

– Да.

– Сигурна ли си?

– Да.

Той се обърна към Прескот.

– *А ти?*

Проснат на земята, мъчейки се да поеме дъх от попадението на куршума в бронезилетката, Прескот не можа да отговори веднага. Освен това явно му трябваше повече време, за да осъзнае, че всичко е свършило и няма защо да се плаши повече.

– Да.

– Аз съдържах на думата си – каза Кавано. – Помогнах ти. Пазих те. Тъй като ти също ми помогна, няма защо да се страхуваш от мен. Колкото и да те мразя, никога повече няма да се занимавам с теб.

Прескот кимна, без да става от земята, мъчейки се да си поеме дъх.

– Ако не си забравил да си изтриеш отпечатъците от патроните, преди да ги заредиш в пълнителя, намери гилзите и го направи сега – посъветва го Кавано. – Вземи колата на Грейс, за да се измъкнеш оттук. И когато я захвърлиш, не забравяй пак да изтриеш всичко, до което си се докосвал.

– Няма да забравя.

– Значи договорът ни приключи.

Без да изпуска Прескот от поглед и без да сваля насочения си към него пистолет, Кавано отстъпи назад към Джейми, помогна ѝ да се изправи и продължи да отстъпва към колата.

– Добре ли си? – попита я отново. – Да те заведе ли на доктор?

Прескот седна на земята и се хвана за мястото, където куршумът бе ударил жилетката – там явно щеше да остане синина.

Зад Кавано и Джейми фаровете на тауруса продължаваха да блестят и силуетите им хвърляха дълги сенки на земята. Двигателят му тихо продължаваше да работи.

Кавано стигна да тауруса и насочи Джейми към дясната му врата.

Изведнъж Джейми се разтрепера неудържимо в ръцете му, а краката му внезапно омекнаха. Откъм колата се носеше неприятна миризма, която изпълни ноздрите му и от която сърцето му побесня. Устата му пресъхна. Дишането му се учести драстично.

Металният флакон на седалката, схвана той веднага. Прескот е развил капачката, преди да го извлека от колата!

Докато хормонът продължаваше да бълва от флакона, Кавано го сграбчи и го хвърли към Прескот. *Към мястото, където беше Прескот.* Докато Кавано се занимаваше с Джейми и флакона, той бе изчезнал.

В момента, в който Кавано се извърна към Джейми, за да я натика в колата, от тъмнината екна изстрел и тя залитна към него.

– Hee!

Хормонът разпъваше гърдите му. Неспособен да спре треперенето, той прихвана Джейми с една ръка, а с другата стреля в мястото, откъдето бе видял проблясъка от изстрела. Стори му се, че съзря някаква тъмна сянка да заляга зад колата на Грейс. Яр코 осветен от светлината на фаровете ѝ, той стреля по колата на Грейс с разтреперана ръка, не можа да уцели десния фар и веднага стреля още два пъти. Крушката вътре избухна и десният фар изгасна. Но преди да успее да счупи и левия фар, Прескот отвърна на огъня и куршумът му мина толкова близо, че усети вятъра от него над главата си.

Дал си сметка, че отворената дясна врата на колата не може да служи за прикритие срещу куршуми, Кавано натика Джейми на дясната седалка и сърцето му се сви, като видя разширяващото се от дясната страна на гърдите ѝ червено петно.

В предното стъкло на колата цъфна дупка.

Кавано се надвеси над Джейми. Сега вече двигателят на тауруса осигуряваше добро прикритие и той бързо разкъса блузата ѝ. Дробовете ѝ хрипяха. Острата миризма на хормона почти го задави, докато посягаше за ролката изолибранд към мястото, където я бе захвърлил Прескот. С треперещи пръсти, тресящ се целият, той откъсна едно парче и го лепна на гърдите на Джейми, затваряйки входящата рана. Хриптенето в дробовете спря.

Той откъсна още едно парче и го затисна върху изходящата рана на гърба ѝ. Сnižавайки стресната глава от още два-три куршума, пробили предното стъкло, той припълзя през Джейми, сви се зад волана, после се пресегна и затръшна дясната врата. Без да надига глава, Кавано включи на задна и натисна педала на газта до пода. Изпод превъртелите на мястото гуми се разлетя пръст и трева, колата се хвърли назад и той изчака малко да набере скорост, преди да си вдигне крака от газта и да врътне волана четвърт оборот. Колата се завъртя на 180 градуса, подлагайки задницата си на куршумите на Прескот. С трескаво движение Кавано премести скоростния лост напред, натисна газта отново до пода и ускорението затвори и останалите три врати.

Свил се зад волана, за да не превърне силуета си в мишена, той насочи цялото си внимание в шофирането до такава степен, че едва успя да намери копчетата за сваляне на стъклата. Успя накрая да свали някои от тях с десетина сантиметра, за да проветри купето, а в това време в задното стъкло с пукот се появи дупка. Тресейки се като от треска, той се сви още повече. Прескот явно бе решил да свали малко мерника и да се цели в багажника, защото този път звукът от попадението на куршума дойде оттам. Сигурно се надява куршумът да го пробие, да мине през облегалките и да удари някого от нас, успя да си помисли Кавано. Обаче той се сплеска в стоманения лист, който Кавано бе сложил в задния край на багажника.

Носейки се с пълна скорост към дърветата в края на поляната, Кавано не можа да изпита увереност от факта, че Прескот вече бе почти изпразнил пълнителя си. Можеше да вземе пистолета на Грейс и този на другата жена.

Хвърляйки поглед в огледалото за обратно виждане, Кавано видя

как единият фар на колата отзад се люшна напред, спускайки се след тях.

Кучият му син мръсен, помисли си Кавано, закопчавайки с треперещи пръсти колана си. А аз обещах да го пазя!

Фаровете на тауруса хлътнаха между дърветата и разкриха гледката на остър завой надясно и надолу – гледка, за която забавените рефлексии на Кавано едва ли бяха подготвени.

Дадох му дума да не го закачам!

Колата жестоко поднесе встрани, издра дясната си страна в един бор и се върна на пътя, подчинявайки се на волана, с който Кавано успя да се пребори. Но веднага след това дойде още един завой, този път ляв, и Кавано само трябваше да врътне леко волана, за да го отсече. Първото занасяне обаче му бе убило скоростта и хвърляйки поглед на огледалото, той видя, че светлината от единия фар се приближаваше бързо между дърветата.

Тъй като Джейми лежеше на предната седалка ранена, а самият той се разкъсваше от действието на хормона, Кавано си даде сметка, че Прескот има предимство. Сякаш за да потвърди мисълта му, последвалият остър завой едва не свали Джейми от седалката. Кавано отново трябваше да намали скоростта, да пусне волана с едната ръка, да намести Джейми и да я закопчее с колана.

Тъмните сенки на дърветата изведнъж останаха назад и те излязоха на първата поляна. В огледалото „еднооката“ кола вече бе по-близо до тях. Кавано чу ударите на още куршуми в стоманения лист отзад.

Носейки се през потъналата в тъмнина поляна, той се помъчи да намери бутона, който бе закрепил под таблото. Откри го, натисна копчето и избухналата отзад ярка светлина за миг го заслепи. Щом на мен ми действат така, значи она нищо няма да вижда, мина му през ума. Стова-товите кварцови халогени бяха насочени право в предното стъкло на преследващата ги кола и силата на 480-те хиляди свещи сякаш едва не го спуска.

Настъпил отново газта до пода, Кавано летеше през поляната като вятър. Хвърляйки поглед в огледалото, той видя, че задните фарове светеха с такава сила в колата на Прескот, че единственият ѝ фар не се виждаше. Представи си как Прескот засенчва с ръка очите си и вдига крак от газта.

Заминал е, помисли си Кавано. Трябва да закарам Джейми в някоя болница.

Тя изстена.

Боже мили, не ѝ позволявай да умре!

Отпред се изправи нова стена от дървета. Изведнъж таурусът се разтресе, блъснат отзад от колата на Прескот. Ударът се оказа толкова силен и изненадващ, че Кавано тресна глава в облегалката и отхвърча напред, задържан само от коланите. Главата на Джейми – също. Не!

Вместо да изостане назад поради това, че не вижда, Прескот бе използвал ярката светлина на задните фарове като ориентир. Без да вижда нищо друго освен тях, Прескот бе натиснал газта и бе достигнал тауруса. Блъскайки се в него, той остана толкова близо до колата, че предницата му отразяваше яркия блясък, който изпълни купето на тауруса и се отрази от огледалото за обратно виждане, заслепявайки Кавано.

Кавано перна огледалото нагоре и отклони отразената светлина. Борейки се да удържи волана, той отново усети удара върху тауруса отзад. Прескот явно не бе научил нищо от онова преследване с колите, когато бягаха от склада. Колата, която Кавано бе откраднал, бе удряна отзад много пъти без почти никакъв ефект. Смачкани брони. Раздрусани пътници. Обаче колата си оставаше в движение.

Колата на Прескот отново удари тауруса и близостта ѝ до задницата му за малко засенчи яркия блясък на задните фарове. Или може да се опитва да ги счупи, мина му през ума на Кавано. Намалявайки скоростта, за да се приготви да се гмурне пак между тъмните сенки на дърветата, той усети натиска отзад и разбра какво се мъчи да направи Прескот. Господи, той се опитва да ме тласка с такава скорост, че да ме принуди да изпусна управлението. Опитва се да ме блъсне в гората.

Въпреки риска, на Кавано не му остана да направи нищо друго, освен да увеличи скоростта. Когато се отлепи от колата отзад, стана ясно, че Прескот все пак бе успял да счупи единия фар. След това на Кавано му остана време само да мисли как да върти волана и кога да натиска спирачката. Поднесъл още на първия завой, той смачка единия калник. Отзад няколко куршума се сплескаха в стоманения лист. След това един от тях удари и другия фар и блясъкът зад тауруса изчезна. Единствената светлина идваше от здравия фар на колата отзад.

Дърветата рязко свършиха и Кавано сви надясно, поемайки по крайбрежния панорамен път. Гумите му изпищяха, когато изведнъж натисна газта до пода и подкара на север към Кармел.

Джейми отново изстена.

– Дръж се! – извика той към нея.

Зад него Прескот изскочи със занасяне по тясната лента. Вляво от тях океанът лениво помръдваше посребрените си от лунната светлина

води. Вдясно се носеха покрити с гъста растителност хълмове, които постепенно се отдалечаваха от пътя. Нямаше светлини нито от коли, нито от къщи. Той навлезе с голяма скорост в един завой и едва успя да излезе от него. Воланът се въртеше някак неохотно, сякаш нещо по управлението се бе счупило. Тогава му дойде наум, че проблемът сигурно е в гумите. Ако Прескот е успял да пробие някоя от тях, тя не е гръмнала, но е започнала да изпуска, каза си той.

В това време Прескот се приближаваше. Когато Кавано влезе в следващия завой, трудното управление го принуди да намали скоростта. Без да намали скоростта, задната кола се наниза в задницата на тауруса, разтърсвайки жестоко Джейми. Кавано обаче нямаше време да мисли за нея. Единственото нещо, заело съзнанието му в този момент, бе шофирането.

Трудността на въртене на волана се задълбочи. Минавайки покрай светлини на къщи, Кавано си каза, че може би има шанс. Излязъл на прав участък, той натисна газта докрай, опитвайки се да увеличи дистанцията, но спадналата гума попречи на тауруса да се държи както трябва на пътя.

Пред тях се появиха фарове. Секунда след това се разминаха с тях и Прескот отново удари тауруса, отдръпна се малко, после пак се приближи, готвейки се сякаш за следващия удар, но в последния момент кривна в страни, като че ли се канеше да го задминава.

Не! – помисли си Кавано.

Както се бе научил от Кавано, с предния си десен калник Прескот леко чукна задния ляв калник на тауруса. Подпомогната от спадналата гума, маневрата завъртя предницата на тауруса наляво, а задницата – надясно. Прескот префуча в безопасност покрай тях, а Кавано се озова завъртян към посоката, от която бе дошъл. С лудо прорязващи тъмнината фарове, таурусът се блъсна в ниския парапет на малко мостче, праметна се бавно през него, задържа се за миг на една страна, после се претърколи през парапета и падна от моста с колелата нагоре. Завъртя се във въздуха на другата страна и преди да се удари във водата долу, отново зае нормалното си положение. Кавано усети страхотен удар, когато колата плесна с все сила във водата.

4.

– Джейми!

Тя изстена до него.

Замаян, Кавано се опита да прочисти съзнанието си. Тъй като колата потъваше, налягането на водата нямаше да му позволи да отвори вратите, докато купето не се напълнесе с вода и налягането не се изравнише. По време на преследването той бе успял да свали едно от стъклата с десетина сантиметра. Сега натисна копчето, което щеше да свали шофьорското стъкло до долу. Надявайки се да избута Джейми през него и след това да пропъзти след нея, той изтръпна, като видя, че то не помръдва.

Усетил студената вода в краката си, докато вадеше големия нож от джоба си, той замахна с дръжката, счупи стъклото до себе си и се захвана да разчиства остатъците, когато тъмната сянка отвън го спря. Луната, подпомогната от все още светещите фарове, му даде да разбере, че това е скала.

Извърщайки поглед към дясната врата, Кавано забеляза, че и там има скала. Таурусът бе паднал в нещо като голям улей между две скали. Отстрани не можеше да се излезе – нито от предните, нито от задните врати.

Бързо изритай предното стъкло, помисли си Кавано. И веднага се сети, че когато колата се прехвърляше през парапета, таванът ѝ бе хлътнал и предното и задното стъкло се бяха пръснали, като на тяхно място бе останало много тясно пространство, през което човек не би могъл да се измъкне.

Студената вода стигаше вече до коленете на Кавано. Колата потъваше и фаровете и светлината на таблото примигнаха. Разтреперан, Кавано издърпа Джейми колкото можа по-нагоре, опитвайки се да ѝ осигури въздух колкото е възможно по-дълго. Краката му бяха изтръпнали.

Вратите. Не могат да се отворят заради скалите.

Стъклата. Не може да мине през тях.

Таванът.

Кавано отвори големия нож, разряза тапицерията и я свали долу. Таванът бе хлътнал навътре. Поддържащите го от четирите страни колонки се бяха свили навън.

Стиснал ножа здраво, Кавано замахна нагоре. Сред агентите този вид нож си бе спечелил репутация на инструмент за всичко. Острието му беше остро като бръснач и закалено като длето, металът – изключително здрав, а върхът – изчислен за максимална издръжливост. Накъдреното му острие можеше да реже метал. Можеше да нареже врата на кола на ивици, а Кавано веднъж бе чул един да се хвали, че пробил с

него и бронезилетка.

Така че както остротата и умелата направа, така и силата, с която замахна, прекараха ножа през ламарината на тавана. Той го разклати, издърпа го и отново го заби, пак го разклати, пак го измъкна и пак го заби, опитвайки се да изреже отвор. През това време водата стигна до чатала му, но той не й обърна внимание, а продължи да забива ножа, без да обръща внимание и на болката, разнасяща се по тялото му от силните последователни удари. Забиваше острието в самозабрава, стенойки от усилието и от болката. Изведнъж видя, че Джейми се бе наклонила на една страна, скланяйки глава към надигащата се вода, която вече стигаше до корема му. За миг спря да удря по покрива, намести я и отново заудря тавана с ножа, старайки се да направи кръг. Дъхът му излизаше на пресекулки и макар да можеше да види кълбетата в студения въздух, по челото му изби пот. Водата стигна до гърдите му. Той не спираше с ударите по тавана, но покачилата се вода му пречееше да замахва както трябва и ножът вече не прорупчваше тавана.

Фаровете изгаснаха, а заедно с тях и осветлението на таблото. Останал на тъмно в потъващата кола, Кавано изстена вътрешно. Тъй като водата ограничаваше движенията му и вече не виждаше къде удря в тавана, нямаше да успее да изреже отвора. Усети как Джейми пак се изхлузва към покачващата се вода, той пак я оправи и я докосна по лицето. На косъм пред сълзите, той изстена наум: *съжалявам*. Ако те обичаш достатъчно, сега щях да съм си у дома. Не можах да те защитя. Толкова съжалявам.

Когато водата се надигна до средата на гърдите му, Кавано бе обхванат от силен пристъп на ярост. Бог да ми е на помощ, тук трябва да има...

Той веднага натисна бутона за отваряне на багажника. Изрита обувките си, прехвърли се през облегалката и се плюсна на задната седалка. Треперейки от студ, той откачи облегалката на задната седалка и с помощта на ножа разкъса платното отзад, стигайки до стоманения лист. Блъсна го силно и той падна в багажника. После пое дълбоко дъх и се гмурна през отвора, влизайки в наводнения багажник. Тежестта на водата отгоре бе попречила на багажника да се отвори. Той го натисна нагоре, но макар да бе освободил ключалката му от купето, нищо не се случи. Ключалката му сигурно се е повредила, докато оная ме е блъскал, мина му през ума. Натисна по-силно. С агонизиращи дробове, той разчовърка ключалката с помощта на ножа, мушка, блъска – и накрая нещо поддаде. Натискайки силно с гърба си, той успя да вдигне капака на

багажника.

Въздух! Той пое няколко пъти дълбоко, после отново се гмурна обратно в купето и вдигна глава, удрайки я в тъмното в тавана. Издишването му прозвуча като рев в тясното пространство. Трескаво прецени, че между водата и сплескания таван оставаха не повече от десетина сантиметра. Без да губи и секунда, той отново пое въздух, после потъна под вода, напипа Джейми на предната седалка и я вдигна над водата.

Стонът ѝ го изпълни с надежда. Няма начин да стениш, ако не дишаш. Свали ѝ обувките. После я извърна към себе си, отвори разбитата ѝ уста и вдъхна в нея, опитвайки се да изпълни дробовете ѝ с въздух, който се надяваше, че ще ѝ стигне за това, което се бе накарал да направи – да я издърпа над облегалката и да я изтегли през отвора в багажника. Успя да я извлече в багажника и хванал я здраво през кръста, се отгласна нагоре през отворения капак, борейки се с течението.

Изпита чувството, че е подмятан насам-натам, без да може да се ориентира в посоките.

Хиляда.

Две хиляди.

Три хиляди.

Четири хиляди.

Двамата излязоха на повърхността и на Кавано му се стори, че чува гърмежи, но това бе от водата, блъскаща неспирно скалите. Джейми пое въздух и със свободната си ръка Кавано направи опити да плува.

Ослепи го ярък блясък от фенерче. Бе насочено към него от моста, издигащ се на шест метра над главата му, близо до мястото, откъдето бе паднала колата. *Прескот*, помисли си Кавано. Е сега вече щеше да си свърши работата докрай. Мъчейки се да доплува към скалите, той всеки момент очакваше куршума, който сигурно нямаше да усети, тъй като щеше да му пръсне главата. Знаеше, че тогава Джейми щеше да се удави, ако, разбира се, Прескот не застреля най-напред нея. Телата им щяха да поемат надолу по течението и да стигнат до морето. А бяхме толкова близко.

– Мръсен кучи син такъв! – извика Кавано извън себе си.

– Какво? – викна в отговор мъжки глас. Не беше Прескот. – Не те чувам. Опитай се да стигнеш до скалите.

На Кавано не му останаха сили да отговори. Ярката светлина продължаваше да го заслепява.

– Забелязах огънатия парапет, спрях и видях как колата потъва! Викнах полицията! Дай още малко. В камиона имам въже!

5.

С кислородна маска на лицето и със система, забодена в лявата ѝ ръка, Джейми лежеше на носилка, която две сестри бързо вкараха през ярко осветения вход на спешното отделение. Часовникът на стената в коридора показваше 00,35 ч.

Загледан в затварящите се врати, Кавано се загърна в одеялото.

– Чух, че си спрял кръвотечението с изолирбанд – каза глас зад него.

Кавано се обърна към Ръдърфорд, чието тъмно лице бе посивяло от умора. И той като Кавано още беше с лепенките от побоя.

– Това трябва да започнем да го преподаваме в Академията – продължи Ръдърфорд.

Кавано с труд успя да изговори няколко думи:

– Радвам се да те видя, Джон.

– Трудно ми е да повярвам, като видях какви усилия положи да не ме видиш.

– Кога се включи?

– Тази вечер. Веднага щом стана ясно, че се ебаваш с нас, няколко души от нашите решиха да отидат в Кармел и да поогледат малко. Всъщност второто ти обаждане го приех на борда на самолета някъде над Охайо.

– И си казал на полицията да ти докладва за инциденти с хора, отговарящи на нашето описание, а?

– Изглеждаше ми разумен ход. Как все на теб се случват такива неща? – Ръдърфорд кимна към входа на болницата. – Ще се оправи ли?

Кавано сведе поглед надолу.

– Не знаят.

– Съжالياвам много. Можем да се опитаме да я отървем.

– Да се опитате? Преди това трябва да се координирате. А нямаше време. Правителството щеше да гледа да пипне Прескот, а не да помага на мен. Нямах право да рискувам.

– Докторите казаха ли кога ще могат да съобщят нещо за състоянието ѝ?

– След четири до пет часа.

– Доста време – каза Ръдърфорд. – Можеш да го прекараш в ареста, но можеш да го прекараш и с нас. Мислиш ли, че вече си в състояние да ни помогнеш в залавянето на Прескот?

6.

В оперативната стая в полицейския участък в Монтерей имаше два реда чиновци, по които бяха насядали уморените представители на местното правосъдие и правоохранителните органи, заслушани в думите на Кавано. През цялото време звъняха телефони. И когато някой отговаряше, Кавано напрегнато очакваше да го повикат и да му кажат какво става с Джейми. Поне до този момент нищо такова не се случува.

– В момента един художник подготвя портрет по описанието, което ни даде – увери го Ръдърфорд. – Летищата по цялото крайбрежие са алармирани.

– Според мен той няма да се махне от района – каза Кавано. Лампите неприятно режеха очите с яркия си блясък. – Доколкото Прескот знае, ние сме мъртви.

Мисълта, че в този момент Джейми може наистина да умира, скова гърлото на Кавано.

Все пак той преодолява слабостта си и продължи:

– Казах на Прескот, че правителството не знае, че аз съм го проследил до Кармел. И той ми повярва. В края на краищата, ако работех с правителството, нямаше да бъда сам. С неговата арогантност, Прескот сигурно си мисли, че най-накрая вече е успял да прикрие следите си. Като нищо може да направи неочакваното и да си остане тук. Къде е списъкът, който те накара да направиш?

Ставаше дума за имената на хората, които са купили или взели на лизинг имоти в района на Монтерей и Кармел в рамките на последните три седмици и които освен това са направили резервации за игра на голф по най-добрите игрища.

Ръдърфорд подаде на Кавано няколко листа.

– Това е засега. В този списък не влизат онези, които са взели под наем имоти чрез брокери. Проверяваме обявите „Дава се под наем“ в местните вестници, за да се опитаме да се свържем със собствениците на имоти, влезли в пряко споразумение с наемателя.

Кавано впери поглед в списъка и му се стори, че осветлението става още по-неприятно ярко.

– Повече са, отколкото очаквах.

– Районът е доста популярен.

– И как така имената в Кармел са толкова малко?

– Заради скъпите имоти там. Малко хора могат да си ги позволят.

Поради това и много малко хора продават.

Кавано продължи да преглежда имената. Огледа купувачите в Пасифик Гроув, Монтерей, Сийсайд, Кармел, общините в Кармел Вали, в Кармел Хайландс, а списъкът сякаш нямаше край.

– Доста персонал е нужен, за да се провери всичко това – отбеляза по едно време Кавано. – И много време и усилия, да не се възбудят подозренията на Прескот, ако се стигне дотам.

– Надявахме се да си спестим това време и усилия, ако някое от тези имена привлече вниманието ти – каза един агент от ФБР.

– Когато Карен е изготвяла новата самоличност на Прескот – предложи Кавано, – не би избрала някое необичайно име. Да не се набива на очи. Нито пък такова, което би свързвало Прескот с предишния му живот по какъвто и да било начин.

Хората от групата като че оклюмаха още повече.

– Освен ако Карен не е имала лошо чувство за Прескот – добави той.

Всички отново наостриха уши.

– Ако Карен е разбрала, че е в опасност – заобяснява Кавано, – може да е избрала за Прескот такова име, което да ми подсказва нещо и така да ме отведе при него.

– Теб ли? – попита един от агентите.

– Тя имаше всички основания да вярва, че ще подгоня всеки, който ѝ стори някакво зло.

– Толкова близки ли бяхте?

– Двамата с брат ѝ служехме заедно в Делта Форс. Той умря в ръцете ми.

Всички се смълчаха.

Кавано отново насочи вниманието си към списъка.

– Името му беше... – Кавано почука с пръст върху едно от имената. – ...Бен.

Ръдърфорд се приближи и надникна през рамото му.

– Бенджамин Крамър.

– Кармел Хайландс – добави Кавано.

Той си спомни как бе отбил по един път към Хайландс и бе попитал какво означава името. „Малка община, разположена на нос, вдаден в океана“, му бе отговорил тогава Прескот равнодушно. Копелето живее там, помисли си Кавано. Без да знае, се е намирал само на няколко крачки от дома на Прескот.

– Мислиш ли, че наистина може да има връзка – попита го

Ръдърфорд с тон, от който си пролича, че ужасно му се иска да има. – Може да е просто съвпадение.

– Отначало не го забелязах, защото Бен много рядко използваше официалното си име. Винаги се наричаше Бен. Прескот обаче нещо не обича съкратените имена. Още първия път, като се запознавахме, той изрично настоя да му викам Даниъл, а не Дан, а когато създаде самоличността на Джошуа Картър, инструкторът ми каза, че името му било не Джош, а Джошуа. На този списък доста от хората се назовават със съкратени имена. Ето – Сам, Стив, Дик. И на този фон Бенджамин звучи ужасно официално.

– Да кажеш нещо за фамилията му Крамър? – попита го един от агентите.

– Преди автомобилната катастрофа, която я прати на инвалидна количка, Карен беше сгодена за един тип, който се казваше Крамър. И когато мръсникът разбра, че уврежданията ѝ са трайни, той развали годежа. Бен казваше, че единственото хубаво нещо от катастрофата било, че я е отървала от женитбата с Крамър.

– Дайте тогава да видим адреса – каза Ръдърфорд. – Кой познава Хайландс?

– Леля ми живее там. – Една от жените детективи грабна телефона.

Ръдърфорд се обърна към един от останалите детективи.

– Във вашия участък има ли подробни карти на населените места в него?

– Компютърна програма и сателитна снимка в интернет.

– Дайте тогава да видим точното местоположение на къщата.

Извън телефон. Един от детективите го вдигна и Кавано се заслуша с надежда, но също и със страх, че може да го викат от болницата, но се оказа за друго нещо.

Друг детектив сложи в компютъра някакъв компактдиск. На екрана се появи карта на улиците в Кармел Хайландс. Детективът натрака адреса.

– Ето. В края на този рид. Точно над океана.

Увеличената сателитна снимка показваше покривите на къщите, вида растителност около тях, както и контурите на улиците. Детективът увеличи образа на къщата, която ги интересуваше.

– Голям имот – отбеляза Кавано.

– В Хайландс повечето са от акър нагоре.

– Голяма къща.

– Ако я сравним със сенките на околните къщи, тя май е само на

един етаж.

Жената детектив свърши разговора с лея си и остави слушалката.

– Там всички се познават. Когато този тип се нанесъл, тя му занесла кошница с плодове за добре дошъл. Бил дебел и малко дръпнат. Казал й, че бил на диета. Не трябвало да яде плодове заради фруктозата в тях. Точно тази дума употребил – *фруктоза*. И след това тя го видяла няколко пъти. Направило й впечатление, че е много отслабнал. Избръснал си главата. Пуснал си брадичка. Каза още, че къщата му се виждала от нейната и прозорците й светели.

– В един и половина посред нощ? – учуди се един от агентите.

– Може да оставя светното, когато излиза.

– Или пък си събира багажа – каза Ръдърфорд, грабвайки телефона, – което ще рече, че нямаме никакво време.

7.

Изправен на нокти от напрежение и недоспиване, Кавано стоеше зад една от трите полицейски коли, оформящи барикада в началото на тъмната уличка. Безпокойството му за Джейми растеше: той бе телефонирал в болницата, преди да тръгне насам, но все още никой не знаеше какво е състоянието й. С помощта на бинокли за нощно виждане застаналите до него Ръдърфорд и екипът му оглеждаха къщите наоколо, за да насочат накрая вниманието си към тази в края на пресечката. Кацнала на ръба на скалата, ниският й силует би се виждал прекрасно на фона на океана зад нея, ако не бе ярката светлина на всички външни лампи в имота. Няколко прозореца също светеха.

– Още не съм видял някого да мърда зад пердетата – прошепна един от агентите.

– Прескот може да го няма, а лампите са оставени да светят, за да си мислим, че е вътре – отговори му друг.

Въпреки сухите дрехи, с които бе облечен, Кавано скръсти ръце пред гърдите си, за да се постопли още малко. Продължаваше да усеща студа от това, което се бе случило с Джейми, и от още нещо – страха.

– Не виждате никого около пердетата, защото Прескот не обича да минава близо до прозорци.

Вниманието му бе привлечено от някакво движение – измежду дърветата започнаха да излизат фигури. Полицаяте водеха стопаните на другите къщи зад безопасната линия на барикадата. Събудени по

телефона и предупредени да не палят лампите, на тях им бе казано да напуснат домовете си през задната врата, където ги чакаха въоръжени до зъби полицаи.

– Това последните ли са? – попита Ръдърфорд.

– Шест къщи, шест семейства – отвърна сержантът. – Всичко е чисто.

Зад барикадата – там, където бе спрял един фургон – се раздаде приглушено шракане и почукване, когато облечени в черно фигури започнаха да си слагат снаряжението – двустранна радиовръзка, колани, бронезилетки, очила за нощно виждане и каски. Десетимата мъже от SWAT⁵ приличаха на космонавти, докато проверяваха и регулираха оръжието и снаряжението си.

Ръдърфорд се приближи до тях. Кавано го последва.

От другата страна на фургона един цивилен гражданин – съсед на Прескот – показваше на командира на SWAT отряда плана с вътрешното разположение на стаите в къщата на Прескот. Мътната червена светлинка, с помощта на която командирът разглеждаше плана, не можеше да се види зад фургона.

– Кога за последен път сте ходили в дома му – попита командирът.

– Преди пет седмици. Малко преди предишният собственик да се изнесе. Двамата с Джей бяхме много близки. Жалко, че се разболя.

– Да са правени някакви ремонти оттогава? Да са идвали работници, нещо такова?

– Не съм виждал.

– Значи положението е следното – направи резюме командирът. – От входната врата се влиза в коридор, после идва холът. Стая, стая за гости и баня отдясно. Вляво са кухнята, още две спални и бани. Кабинет. Доста голяма къща. Това ли са двойните врати, излизачи от хола?

– Да. Отзад има тераса. Висок до кръста парапет, откъдето се виждат скалите и океанът.

– А какво е това в задния край на гаража?

– Пералня.

– А до нея?

– Тъмна стаичка. Двамата с Джей обичаме... – Човекът побърза да се поправи. – ...обичахме да правим снимки, преди той да се разболее.

Командирът показа плана на групата си и обясни как ще влязат.

5. SWAT – Специални оръжия и тактика. Наименование на специален полицейски отряд. – Б.р.

Когато никой нямаше повече въпроси, той кимна на Ръдърфорд.

– Готови сме. Когато наредите.

– Искам да подчертая, че ни трябва жив – каза Ръдърфорд.

Значи правителството наистина възнамерява да сключи сделка с него, каза си Кавано.

– Въоръжен ли е?

– Доколкото знаем, разполага с една AR–15, преустроена за автоматична стрелба. Освен това има повече от един 9-милиметров пистолет.

– Ако стреля по нас...

– Имате сълзотворен газ. Имате и светлинни гранати. Ако се наложи да се защитавате, положете всички усилия само да го раните.

– Освен това има и бронезилетка – обади се Кавано.

Командирът се обърна и внимателно огледа Кавано в тъмното.

– Вие ли сте телохранителят?

Кавано не обърна внимание на обръщението.

– На два пъти ми се наложи да работя с него. Изключително опасен е.

Командирът се обърна към Ръдърфорд:

– Казахте ми, че бил биохимик.

– Правилно.

– Някой, който обича да се прави на Рамбо и да размахва пищови.

– И който уби петима души – добави Кавано. – Само за петима знаем. Много е интелигентен. Тези неща му идват отръпки. Не го подценявайте.

– Ще му подхвърлим толкова светлинни гранати, че няма да може да чува цяла седмица.

– А казаха ли ви за оръжието, което той изобрети? – попита Кавано.

– Нещо за страха ставаше въпрос май.

– Аерозолно разпръскван хормон.

– Хормон ли? – Командирът го изгледа с поглед, който сякаш казваше: „Хайде стига глупости“. – Повечето от момчетата ми вършат тая работа вече седма година. Биохимик за тях означава отпуск в сравнение с онова, с което са свикнали да се сблъскват. Някакси сме успели да привикнем към страха. Да се оправяме с него, искам да кажа.

– Разбирам – отвърна Кавано.

Командирът отново го огледа изпитателно, сякаш искаше да каже, че опитът не му позволява да разбира какво чувства един член на SWAT.

– Но докато не опитате въздействието на това вещество, няма да

разберете колко мощно е – обясни Кавано. – Ако усетите някаква остра миризма и...

– Тя ще е от посраните му гащи, като ни види как щурмуваме дома му като порой от всички страни – прекъсна го командирът.

– Мисля да вляза първи – каза Кавано.

– *Какво?* – стресна се Ръдърфорд.

– Знам какво да очаквам. – Сърцето на Кавано се сви при мисълта отново да усети миризмата на хормона, но не можеше да позволи на тези мъже да влязат първи. Те нямаха представа какво ги очаква. – Имам по-добър шанс да...

– Я се вижте на какво приличате – прекъсна го отново командирът. – В това състояние изобщо не бива да влизате вътре. Този тип вече ви е бил веднъж тази нощ, така че какво ви кара да мислите, че няма да го направи пак? Уверен съм, че сте добър телохранител, но това е случай, с който трябва да се заемат истинските професионалисти. – Командирът се обърна към хората си: – Да вървим.

Колкото и да им се ядоса, Кавано трябваше да признае, че наистина пипат като професионалисти. Разделиха се светкавично на две групи и поеха от двете страни на улицата, използвайки за прикритие всяка сянка, всеки храст и дърво. Всичко ставаше бързо, в абсолютен синхрон – хората бяха обучени и опитни както всеки SWAT екип. Само в рамките на няколко секунди вече никой от тях не се виждаше.

Лампите в дома на Прескот започнаха бавно да гаснат една след друга.

– Какво, по дяволите... – каза някой.

– Може да е решил да си легне човекът.

– Или пък лампите са с таймери – обади се един от детективите.

– Трябва да спреш това – каза Кавано на Ръдърфорд.

Във фургона един полицаи със слушалки на ушите прошепна:

– Командирът казва, че ще изчака десет минути, за да види какво ще стане. Ако обектът е тръгнал да си ляга, още по-добре, щял да им улесни работата.

Изпитвайки внезапен хлад, Кавано се взираше във външните лампи на смълчаната и тъмна къща. Чувстваше напрежението така, сякаш беше заедно с момчетата от SWAT.

Минаха десет минути. В 4,40 ч. човекът със слушалките се подаде от фургона.

– Влизат.

От сенките се заизмъкваха тъмни фигури и бързо стигнаха до

границата на осветление от външните лампи. Спуснали се през двора, двама от тях носеха нещо подобно на таран, хванали го отстрани за дръжките, и без да се спират, с все сила го треснаха във входната врата, която отхвъркна навътре разбита. Кавано си каза, че и другият екип – онзи, дето влиза през задната врата – използва сигурно същия таран. С готови за стрелба оръжия тъмните фигури с каските се хвърлиха вътре. Зад завесите започна да проблясва стробоскоп. Зави сирена.

Виковете и изстрелите започнаха.

8.

– Господи боже, какво става? – запита напрегнато Ръдърфорд. – *Каква е тая сирена? Какъв е тоя стробоскоп?*

– Прескот – отвърна Кавано.

Виковете и изстрелите като че ли се ожесточиха още повече.

– Викайте подкрепление! – извика Ръдърфорд към радиста във фургона и извади пистолета си. – Трябва да отидем там! Трябва да им помогнем!

– Те се стрелят един друг – каза Кавано.

– Какво?!

– Стрелят по всичко, което се движи! Ако влезеш там – и теб ще застрелят!

– Ама не можем просто да седим и да...

Стрелбата спря. Виковете един по един заглъхваха, но сирената продължаваше да вие. Стробоскопът продължаваше да мига зад завесите с такава честота, че само като го гледаше, му идеше да повърне.

– За бога, не отивай там, докато не ти кажа! – извика той. – Някой да ми даде пистолет!

– Нямах право.

Кавано грабна едно фенерче от фургона. Докато го вземаше, видя на другата маса и една помпа. Взе и нея.

– Хей, хей! – викна след него радистът.

Преди някой да успее да го спре, Кавано профуча през барикадата. Стигна до първата къща вдясно и използвайки сенките на дърветата, притичваше от едно на друго към стълба пред къщата на Прескот, на който бе прикрепено външното осветително тяло.

Стълбът бе забит отпред, вдясно от къщата на Прескот, и колкото повече Кавано се приближаваше към стробоскопа и сирената, толкова

повече забавяше крачка. Когато стигна до последната къща вдясно, той хлътна в двора ѝ, мина покрай потъналата ѝ в тъма страна и излезе в тесния заден двор, където висока до кръста каменна стена разделяше двора от скалата, падаща вертикално към океана. Кавано стигна до високата дървена ограда, разделяща имота на Прескот от този тук – сирената се чуваше и през шума на прибоя. Стълбът стърчеше пред къщата на Прескот, увенчан със сивия правоъгълник на един трансформатор.

Кавано помисли дали да не прескочи оградата, да падне от другата страна и да потърси външното електрическо табло, в което обикновено слагаха и електромера. Прекъсвачът вътре в таблото щеше да спре тока в къщата – и сирената и стробоскопът щяха да млъкнат. Но мисълта да вдигне глава над тази ограда и да се изправи лице в лице с каквато и опасност да имаше от другата страна, го накара да се поколебае. Освен това бе сигурен, че таблото ще бъде заключено и че Прескот ще е измислил някакъв капан, за да попречи на всекиго, който би се опитал да спре тока към къщата му. Като се има предвид, че нямаше почти никакво време, имаше само един избор.

Той вкара патрон в цевта на помпата, насочи я към трансформатора на върха на стълба и натисна спусъка леко дръпвайки рамото си назад, за да обере отката. Пушката гръмна като топ и в трансформатора се появи двайсетсантиметрова дупка. Обаче сирената и стробоскопът продължаваха. Той изхвърли празната гилза и зареди нов патрон с едно движение и стреля втори път. Трясъкът от пушката бе последван от гръмък пукот и светкавица откъм трансформатора. Разхвърчаха се искри, нещо запуши и сирената и стробоскопът спряха.

Домът на Прескот потъна в тъмнина.

Кавано предпазливо се добра до другия край на оградата и надникна над нея към едва виждащия се в мрака дом.

По улицата се чува забързани стъпки.

Долетяха напрегнати гласове.

Изведнъж до него клекна Ръдърфорд.

– Добре де, като си толкова отворен, сега какво ще правим?

– Преди да се влезе вътре, трябва първо да счупим всички прозорци.

– Да счупим всички...

– За да може бризът от океана да проветри вътре и да издуха миризмата на хормона навън. В противен случай всеки, който влезе, ще се паникьоса до такава степен, че ще започне да стреля по всяка сянка, а останалите живи вътре ще направят същото.

До тях клекнаха още двама агенти. От другата страна на улицата, в сенките на дърветата, заеха позиции и останалите полицаи и детективи.

Единственият звук, който остана, бе приглушеният грохот на вълните, разбиващи се в скалата долу.

Откъм входната врата на къщата се разнесе стон.

– Тони? – подвикна Ръдърфорд на командира.

Никакъв отговор.

– Тони, чуваш ли ме?

Никакъв отговор.

Кавано добре знаеше, че това нищо не означава. Ако на Тони му нямаше нищо, може би няма да иска да издаде къде е заел позиция.

Стонът от входната врата отново долетя до тях.

Ръдърфорд измъкна уоки-токито от колана си.

– Да са се обаждали по радиото?

– Нито дума – изпука уоки-токито в отговор.

Кавано чу сирените в далечината.

– На всеки, който не е умрял, ще му изтече кръвта, ако не го отнесем в болница.

– И Прескот да ни очисти един по един, докато се мъчим да ги изнесем – отвърна Ръдърфорд и ни в клин, ни в ръкав изтърси: – Знаеш ли в какво вярват баптистите?

Кавано си каза, че говори така, за да се успокои.

– Не, Джон. Кажй.

– Хората са грешници.

– По-вярно от това, здраве му кажи.

– Нашата единствена надежда е Божията милост.

– Също вярно.

– Е, Бог е милостив – отвърна Ръдърфорд, изправи се и хукна към един бор пред къщата на Прескот.

Кавано поиска да го последва, но краката му изведнъж отказаха. Представил си миризмата на хормона, му се прииска да хукне назад, да се махне от тази къща колкото е възможно по-далеч.

Ръдърфорд вдигна уоки-токито пред устата си и каза нещо. Сирените приближаваха и полицаите и агентите стесниха обръча около къщата.

– Дааа, Бог е милостив – промърмори на себе си Кавано.

Чул още един стон през отворената входна врата, той се оттласна през оградата. Изпитвайки угризения за това, че се е проявил като страхливец, той хукна през двора на Прескот, стигна до стената на къщата между два прозореца, притисна гръб в нея и с две бързи движения

на приклада строши и двата прозореца.

Чу тряска и на други счупени стъкла – полицаите и агентите явно следваха примера му, трошейки стъклата с прикладите на пушките, и притисаха гърбове в стената. Половин минута по-късно всички прозорци от задната страна на къщата бяха също изпотрошени.

Докато чакаха Прескот да започне стрелбата, надигна се лек бриз, зашета из къщата и залюля пердетата на потрошените прозорци.

– Каква е тая миризма? – обади се един от полицаите.

– Махни се от къщата! – викна някой от агентите в отговор.

– Прикрий се! Видях нещо да мърда!

– Не стреляй, ако не си сигурен, че това е обектът – изкрещя Ръдърфорд.

Един от полицаите се отдалечи на бегот от къщата.

Двама от агентите го последваха, препъвайки се от желанието да се махнат по-скоро оттук, да стигнат до барикадата на всяка цена живи.

Кавано се опита да затаи дъх.

Но след малко трябваше да вдиша и усети острата миризма, понесе-на от бриза. Макар да бе вече доста разредена, подейства му като юмрук в мозъка. Тялото му моментално потъна в пот, устата му пресъхна. Би побегнал ужасен, ако страхът не го бе парализирал. Мъчително бавно, сякаш да удължи мъките му колкото е възможно повече, въздухът отново се раздвижи и отвя последните остатъци от миризмата. Но макар вече единствената миризма, която в момента се носеше из въздуха, да бе миризмата на сол и море, Кавано продължаваше неудържимо да трепери.

– Холът е чист! – извика някой отвътре.

Тъй като бризът бе духнал откъм морето, онези отзад бяха останали незасегнати от хормона.

– Стаята за гости чиста!

– Банята чиста!

Зад потрошените прозорци се виждаха шарещите във всички посоки лъчи на фенерчетата. Агентите и полицаите се вмъкнаха през входната врата. Лъчите на фенерчетата станаха повече.

– Втората стая за гости чиста!

– Втората баня чиста!

– Кабинетът чист!

Докато виковете следваха един след друг и екипът се местеше към различни части на къщата, Кавано се вмъкна през входната врата. Миризмата на хормона не се усещаше изобщо, заместена от миризмата на кордит и мед.

– Махнете барикадата! – извика Ръдърфорд в уоки-токието. – Дайте веднага линейките!

Кавано го видя клекнал пред едно тяло, проснато на пода. Униформата на SWAT отряда отпред бе потънала в кръв. Мъжът бе ударен в лицето.

Кавано се местеше от стая в стая – навсякъде тела и кръв. Но не всички бяха мъртви, слава богу. Някои от тях мърдаха, други стенеха – явно бронезилетките бяха свършили добра работа. Обаче от раните по ръцете и краката можеше да им изтече всичката кръв.

През строшените прозорци той видя проблясващите светлини на две линейки, приближаващи се към къщата. Вниманието му бе привлечено от конзолите със стробоскопни светлини, монтирани в ъгъла на всяка стая. До тях бе прикрепена по една сирена.

- Главна спалня чиста!
- Главна баня чиста!
- Гаражът чист!
- Пералня чиста!
- Тъмната стаичка чиста!

Сред светлината на още повече фенерчета санитарите от линейките хлътнаха в къщата и затичаха от тяло на тяло, полагайки всички усилия да спасят живота на оцелелите.

– Ти беше прав – каза Ръдърфорд. – Стреляли са се един друг.

Кавано кимна към конзолите със стробоскопите.

– Както ги е наредил така, проблясъците сигурно са напомняли на автоматична стрелба. Може дори да им се е сторило, че виждат пред себе си мъж с автомат. Сирените пък са послужили да ги стреснат. И крайният резултат е, че тези момчета вече не са могли да правят разлика между противника и собствените си колеги. Трябвало е само един от тях да изпадне в паника заради хормона – и пукотевещата е почнала веднага. Побъркани от страх, те са се изпозастреляли един друг.

– Професионалисти – каза Ръдърфорд.

– Също както петнайсетината рейнджъри, които изгубили самообладание и се избили един друг в блатата на Флорида... По дяволите, къде е Прескот? – попита Кавано.

Подкреплението пристигна, шарещите лъчи на фенерчетата станаха още повече, докато полицаите и агентите претърсваха непрекъснато къщата.

– Няма мазе, няма таван – каза Ръдърфорд.

– Покривът е наклонен – възрази Кавано. – Под него все пак трябва

да има празно пространство.

– Двама агенти го претърсиха сантиметър по сантиметър. Два пъти.

– Когато хората тръгнаха, она загаси лампите – каза Кавано. – И е свързал стробоскопите и сирените със сензор за движение.

– После се е изнизал през задната врата – продължи мисълта му Ръдърфорд. – Проверете съседните къщи. Изпратете патрули по пътищата и магистралите. Ако върви пеш, няма да стигне много далеч.

– Е точно в това е проблемът.

– Какъв проблем?

– В гаража няма коли. Може би някъде наоколо си е скрил кола.

За първи път в живота си Кавано чу Ръдърфорд да псува.

Уоки-токито му изпука. Един глас, в който Кавано позна радиста от фургона, попита:

– Она телохранител с теб ли е?

– Застанал е до мен.

– Каж ми, че току-що се обадиха от болницата.

9.

Кавано седеше в ъгъла на ярко осветената стая в интензивното отделение. Срещу него Джейми лежеше в безсъзнание, с бледно лице, с набучени по нея ЕКГ електроди, с болничен халат и покрита с чаршаф, със система в ръката и респиратор в гърлото. Зад нея святкаха и бипкаха монитори за пулса, кръвното и сърцето.

Един от хирурзите, строен латиноамериканец, навесен над нея, се обърна към него.

– Тя е много силна жена.

– Да – кимна Кавано.

– Ще узная повече след дванайсет часа, но отсега мога да кажа, че жизнеността ѝ е насърчаваща. Имаме причина да сме оптимистично настроени.

Без да сваля поглед от Джейми, Кавано кимна отново.

– Трябва да ви благодари – продължи хирургът. – Щяла е сигурно да умре, преди да стигне до болницата, ако не сте ѝ били залепили раната с изолирбанд.

– Не – отвърна Кавано. – Няма за какво да ми благодари.

Докторът го изгледа озадачено.

– Ако я бях послушал – продължи Кавано, – нямаше изобщо да я

ранят.

Мониторът за сърцето бипна.

– Може ли да остана тук? – попита Кавано.

– Обикновено не позволяваме...

Кавано вдигна поглед към него.

– Да – отвърна хирургът.

– Лампите – каза Кавано, присвивайки очи срещу режещата светлина. – Може ли да й сложите нещо на очите.

– Веднага щом приключим, ще загасим осветлението.

– Говоря за сега.

– Ще пратя една сестра за кърпа.

– Благодаря.

Трийсет секунди по-късно Кавано остана сам с нея.

Респираторът съскаше, шипеше и пулсираше с всяко повдигане на гърдите.

– Съжалявам – каза й Кавано.

Мускулите го боляха. Очите му бяха като натъркани с пясък. Затваряйки клепачи, за да се скрие от ослепителната светлина, той се облегна назад в пластмасовия стол и потъна в дълбок сън, който не успяха да нарушат дори сестрите, дошли да й сменят системата.

10.

Някъде около два следобед Кавано караше взетата назаем необозначена полицейска кола по шосе 1 и спря встрани от пътя – точно преди отбивката за Кармел Хайландс, която би го отвела право в къщата на Прескот. Излезе от колата и придържайки се близо до дърветата, закрачи към отбивката. Денят бе прекрасен, с ясно и чисто небе, но Кавано обръщаше внимание само на високите клони на дърветата в самото начало на отбивката. Приближаваше се бавно до тях, извил глава на една страна, и дори сваляше слънчевите си очила, за да ги огледа по-обстойно.

Когато не видя онова, което търсеше, той вдигна бинокъла и с негова помощ продължи огледа на клоните. Стараейки се да не се показва по средата на пътя, той обърна особено внимание на мястото, където клоните се хващаха за ствола. След около десет минути един висок монтерейски бор – вляво, на около дванайсетина метра от началото на отбивката – се превърна в единствен обект на вниманието му. Той фокусира

бинокъла в една празнина между клоните и кимна.

11.

Близко до началото на уличката с дома на Прескот Кавано отново спря, излезе от колата и внимавайки да не излиза по средата на уличката, се приближи към пресечката. Сега, когато знаеше какво да търси и очите му вече бяха по-тренирани, му отне само пет минути, за да види миниатюрната камера с око, не по-голямо от десетцентова монета, хваната с метална лента за клоната на един монтерейски бор на около десетина метра от началото на уличката. Лентата бе боядисана като кората на дървото. Камерата явно бе от същия вид, който Прескот бе използвал да наблюдава поршето в оня закрит паркинг. „Интернет е пълен с реклами за тях – бе му казал той. – Виж какво прави бавачката на детето ти. Виж как младата дъщеря на съседа прави слънчеви бани“. Или виж как полицията прави засада пред дома ти и се мъчи да те изненада, добави от себе си Кавано. Снощи Прескот е видял всяко наше движение – от момента, в който завихме към Хайландс и направихме барикадата в началото на улицата, до момента на нахлуването на SWAT. Кавано си спомни как лампите в къщата бяха изгаснали няколко секунди след като SWAT тръгнаха. Разбира се, каза си той. Прескот се е надявал, че светналата отвсякъде къща ще забави малко топката и ще му даде известно време, но когато е видял полицията да тръгва, е минал на вариант две – изгасил е лампите, настроил е сензорите на движение и накрая е изпълнил стайте с хормона.

Старайки се да не попада в обсега на камерата, Кавано се върна при колата. Когато пое по улицата на Прескот, за първи път успя да види ясно къщата му – ниска, модернистична и изградена от дебели каменни плочи. Пред входа се извиваше обрамчена с храсти алея за коли. Вратите на двойния гараж бяха отворени. Целият имот бе ограден от жълта полицейска лента.

Други неща обаче привлякоха вниманието му. Вдясно, близо до стълба, бе спрял камион с вдигната платформа и двама електротехници сменяха трансформатора, който снощи Кавано бе повредил с изстрела си. На алеята отпред бе спрял пикап и един брадат мъж разговарваше от него листов е шперплат. Половината от строшените прозорци откъм предната част на къщата вече бяха закрити от такива листов е фарове към Кавано, бяха спрени две полицейски коли и още един

необозначен седан, който принадлежеше на Ръдърфорд.

Пред къщата той направи бавен обратен завой, използвайки всяка секунда от маневрата да огледа ъглите под стрехите, но така, че да не се разбере. Малките кутии по дърветата можеше и да са къщички за птици, но можеше и да крият в себе си камери. След като паркира пред полицейските коли, от къщата излезе Ръдърфорд и го загледа с уморен поглед.

– Жена ти по-добре ли е?

Макар да си бе сменил костюма и да се бе избръснал, Ръдърфорд все още изглеждаше изтощен. От синините по лицето черната му кожа бе добила пепеляв цвят.

– Още е в безсъзнание. – Кавано се насили, за да продължи: – Но хирургът казва, че имала повече жизнени сили, отколкото очаквал. Оптимист е.

– Това е добре – кимна Ръдърфорд с облекчение, макар следващите му думи да прозвучаха малко обидено: – Току-що случайно открих, че името ѝ е Джейми, а не Дженифър.

– Съжалявам.

– Разбира се.

– Смятах, че като запазя името ѝ в тайна, няма да бъде въввлечена в това – обясни Кавано.

– Обаче бе въввлечена, нали?

– Да – отвърна Кавано, – бе въввлечена.

– Защо дойде?

– Няма какво да правя в болницата. Това чакане... – Без да довърши изречението, Кавано се огледа. – Питях се дали не мога да ви помогна с нещо.

– Не виждам с какво – каза Ръдърфорд. – Прескот отдавна го няма. Или е имал скрита кола някъде, или е откраднал някоя. Алармирали сме всички села на север и на юг оттук. Пътна полиция. Летищата. Пристанищата. Гарите. Автогарите. Всичко. Преглеждаме основно колата, която е оставил на панорамния паркинг на пътя. Наблюдаваме също и вана, който държи в оня гараж, дето прибирал поршето.

Под акомпанимента на чукането на дърводелеца, заковаващ поредния прозорец, Кавано кимна към отворената входна врата.

– Оперативната група приключи ли?

– Не намериха нищо полезно. Компютъра и всичките му документи ги конфискувахме. Може там да открием нещо, което да ни подсказе къде да го търсим.

Влизайки, Кавано чу гласове в стаите вляво и вдясно – вероятно агентите и детективите правеха последен оглед. Видяна на дневна светлина, големината на къщата впечатляваше. Скъпата й модернистична мебелировка подходеше на външната архитектура, макар почти всеки стол, диван, маса или лампа да бяха надупчени от куршуми. Стените и черно-белите снимки на Кармел и региона бяха постигнати от същата участ. Навсякъде имаше пръснати стъкла. През разбитите прозорци отзад нахлуваше лек ветрец и разнасяше миризмата от кървавите петна сред тебеширените контури на пода.

Кавано впери поглед в конзолата стробоскопични лампи, монтирана в един от ъглите. Оцветените в различни цветове крушки бяха разпределени така, че приличаха на някаква украса и нямаше да направят впечатление, ако някой ги видеше отвън.

– Броят на жертвите все същият ли е? – попита той.

– Петима убити. Петима тежкоранени, но положението им е стабилно. Май ще прескочат трапа.

– Е, поне една добра новина.

Кавано прекоси хола, мина през широките врати в другия му край, наведе се под жълтата лента и излезе на терасата, по чиито краища бяха насадени храсти. Отиде до високия до кръста парапет и с интерес надникна. Петнайсетметровата скала бе абсолютно отвесна и стигаше чак до гърмящия прибор. В лицето го лъхна воден прах.

– Пратихме лодки да претърсят долу за труп, ако Прескот е проявил лудостта да се опита да слезе по скалата – каза Ръдърфорд.

– Струва си да провери човек.

Полагайки всички усилия да се държи непринудено, Кавано обърна гръб на парапета и мярна двете къщички за птици, монтирани под стрехите – едната в левия, а другата в десния край. И двете бяха насочени към срещуположния ъгъл. Ако в тях имаше камери – в което Кавано бе сигурен, – Прескот можеше да види всичко, което дойдеше от която и да е страна на къщата.

Когато Кавано влезе в къщата отново, дърводелецът слагаше поредния шперплатов лист на счупените прозорци. Четирима детективи тъкмо излизаха от къщата. Двама агенти стояха и чакаха Ръдърфорд.

– Ще изчакаме и след като пуснат тока и заковат прозорците, ще заключим – каза Ръдърфорд.

Кавано кимна.

Той провери кабинета, спалните и баните. Влезе в гаража и разгледа пералнята и тъмната стаичка.

Ръдърфорд го следваше по петите през цялото време.

Кавано се върна в предната част на къщата, огледа се още един-два пъти, после поклати глава.

- Нали ти казах – заяви Ръдърфорд.
- Поне не можете да твърдите, че не съм опитал.
- Така е. Този път не мога да ти кажа нищо.
- Трябваше да остана в болницата.

12.

– Не, сър – поклати глава сестрата. – Никаква промяна.

– Мога ли да ви помогна? – попита жилестият и мустакат продавач в оръжейния магазин.

- Искам да си купя пушка?
- Каква по-точно?
- Помпа, „Ремингтън 870“, с патрони дванайсетица.
- Да, това е нещо наистина специално. Да не би да сте от правоохранителните органи?
- Не. Защо питате?
- Просто защото повечето полицейски участъци предпочитат този модел. А също и някои американски подразделения за специални операции.
- Така ли? – учуди се Кавано.

– Трябва ми най-якият ъглошлайф, с който разполагате, заедно с няколко резервни диска – обясни Кавано на продавача в железарския магазин.

– Трябва ми неопренов костюм – каза Кавано на продавача в магазина за подводен спорт.

– Трябва ми надуваема лодка, на която да може да се слага извънбордов двигател. – Кавано се намираше в магазина за военни атрибути.

13.

В стаята в мотела Кавано се втрени в несесера, който Джейми бе оставила на бюрото. Току-що бе позвънил в болницата и отново му бяха казали, че промяна все още няма.

Той свали матрака от леглото и с помощта на стягите, които бе купил в железарския магазин, стегна пушката към рамката на леглото, закрепяйки я така, че цевта да стърчи навън. После хвана ъглошлайфа и започна да реже десет сантиметра от цевта на пушката, скъсявайки я до онази компактност, предпочитана от много полицейски участъци. Работата му отне един час и няколко диска, но той не усещаше времето – имаше да мисли за толкова много други неща.

След поредното телефонно обаждане до болницата („Няма промяна“) Кавано отвори две кутии с федерални „тактически“ патрони. Харесваше този боеприпас, защото едрите му сачми оформяха компактно попадение на дълго разстояние.

За да стесни още повече това попадение, той отвори големия нож, който бе купил в оръжейния магазин, и на едно място на около две-трети от дължината на всеки патрон, на линията, където свършваше барутът и започваха сачмите, направи кръгов разрез. Трябваше да внимава много, за да не разреже патрона изцяло на две половини, но в същото време разрезът трябваше да е достатъчно дълбок, за да може, когато пушката гръмне, изрязаното парче да се откъсне от гилзата и да полети заедно със сачмите, които бяха в него. Целта беше сачмите да не се разлетят, а да останат като компактна маса, чиято поразяваща сила ставаше съкрушително голяма.

14.

След като се стъмни, Кавано подкара по шосе 1 към едно ниско мостче, намиращо се на юг от Пойнт Лобос, близо до Хайландс. Теренът там отговаряше на нуждите му. Освен това бе същото мостче, от което ги бе бутнал Прескот. Спря колата встрани от пътя, изчака платното да се изчисти от фаровете и в двете посоки и търколи скътаната в пакет надуваема лодка по склона надолу. После слезе при нея, наду я с помощта на бутилка сгъстен въздух и я завърза за брега. Притича още два пъти до колата, като внимаваше по пътя да няма коли. Първия път донесе извънбордовия двигател, а втория – плаващия водонепроницаем

чувал, в който бе снаряжението му. Неопреновия костюм бе облякъл още в мотела. Сега му остана да свали само спортното сако и да остане по онова, което бе облякъл отдолу. Гумени ръкавици и специални ботуши за гмуркачи допълваха облеклото му.

Той се отблъсна от скалите. После запали двигателя и се насочи към окъпаното в сребриста светлина море, като поддържаше постоянна стометрова дистанция от брега, следвайки извивките на бреговата линия и използвайки светлинките на къщите като ориентир.

Когато стигна до скалата, на която бе построен домът на Прескот, той загаси двигателя и заработи с веслото, приближавайки се съвсем тихо. Тъй като токът вече беше пуснат, отвън и около къщата някои лампи светеха и му служеха за ориентир. Обаче вълните и подводното течение правеха управлението на лодката трудна работа. Потънал в пот, той се мятеше от левия към десния борд и усилено гребеше.

Дойде толкова наблизко, че ако се приближеше още малко, вълните на прибойа щяха да обърнат лодката и да я разбият. Водният прах обля лицето му. След като си сложи качулката, плавниците и маската с шнорхела, той стисна чувала със снаряжението си и се плъзна във водата. За миг водата му се стори толкова студена, че не можа да помръдне. После тя се просмука през неопреновия му костюм и оформи тънък слой между самия костюм и кожата му. Тялото му почти веднага нагроя слоя до своята собствена температура, така че само лицето му остана на студено. Подводното течение обаче се оказа изненадващо силно. С цялата сила на краката и ръцете си той се понесе заедно с разбунените води, дърпайки чувала след себе си с връв, завързана на лявата му ръка. Една вълна го повдигна и заплаши да го размаже на скалата отсреща. Сърцето му бясно биеше и за миг той помисли да се откаже и да се върне към лодката, преди течението да я отнесе надалеч.

Но не можеше да си позволи да отстъпи, не можеше да се остави на страха си. Ако го направеше, щеше да бъде първият от много следващи пъти, когато щеше да му се оставя. Вълните го издигаха и спускаха. Той издуха шнорхела си и потопил лице във водата, за да избягва ръбестите скали отдолу, заработи енергично с плавниците и ръцете. Една от вълните го повдигна леко и с все сила го запокити в скалата. Ако не беше неопреновият му костюм, гранитът щеше да одере гърдите му до кръв. Разтърсвайки глава, за да я проясни след удара, той се хвана за една издатина, но докато вълната се изтегляше, го откъсна оттам. Следващата вълна отново го тресна в скалата, но този път протегнатите му да убият удара ръце напипаха една пукнатина и той впи пръсти в нея. Заопипва

нагоре за друга пукнатина и я намери. Той се изтегли бавно малко понагоре, преди да е дошла следващата вълна. Тя обаче се стовари с грохот в краката му и отново едва не го откъсна от отвесната скала. Вдигна се още нагоре и този път вълните вече не можеха да го достигнат.

Уловен с една ръка за скалата над беснеещия прибой, той си свали маската с шнорхела. Вдишвайки жадно наситения със сол въздух, той я хвърли във вълните долу, после изу плавниците, търкайки ги в скалата, и също ги хвърли във вълните. Намери една слаба издатина, на която да стъпи, постоя малко така, после пое дълбоко въздух и продължи нагоре мъчителното си изкачване. Въздухът около него бе наситен с воден прах. Връхчетата на пръстите на ръкавиците ги бе изрязал, така че сега можеше по-лесно да се хваща за скалата, но останалата част от тях пак пречеше на движенията му, затова трябваше да ги свали. С помощта на зъбите си той ги издърпа една по една и ги хвърли във водата под него. Дланите му моментално истинаха, но не чак толкова, че да не може да се хваща и задържа.

Той се изтегли още по-нагоре. Връвта, вързана за лявата му ръка, минаваше през специална макара с копче, с което да се спира или пуска въртенето ѝ. Бе пуснал макарата да се върти в момента, в който вълната го запрати в скалата, и сега връвта се развиваше, давайки му възможност да се катери, без да усеща тежестта на снаряжението си. Нагоре, нагоре. Имаше чувството, че пръстите му са се разкървали, но това нямаше значение. Важното беше, че не се предава. Той намери място за хващане, хвана се, втична пръстите на краката си в една пукнатина, пак посегна нагоре и този път пръстите му напипаха каменния парапет. Бе стигнал – и по-трудната част от задачата бе вече зад гърба му.

Малките камери, скрити в двата ъгъла на стрехата, бяха насочени почти една срещу друга. Можеха да видят всекиго, който се прокрадне покрай стената, но с ограниченото им от дупките на къщичките зрително поле, бе невъзможно да се види парапетът над скалата. Кавано се изтегли на парапета, седна на него и издърпа чувала. Сложи го долу и около него веднага се образува локва. Почака го малко да се изцеди и през това време огледа къщата. Ъглите на къщата и големият изход към терасата бяха ярко осветени. Също както и прозорците, и вратите бяха закрити с листове шперплат. На долната им дървена част висеше огромен катинар и през тях бяха кръстосани жълти полицейски ленти. На шперплата бе закована табела, на която пишеше, че всеки нарушител ще бъде подвеждан под отговорност.

Кавано дръпна ципа на чувала и извади пушката с рязаната цев и

найлоновата торбичка, в която бяха патроните, и я преметна през рамото си. После измъкна големия нож и го закачи на яката на водолазния си костюм. Пак бръкна в чувала и извади шперцове за отваряне на ключалки. Накрая отметна качулката на неопреновия костюм назад и отново бръкна в чувала да извади очилата за нощно виждане, които бе намерил в магазина за военни атрибути, откъдето бе купил гумената лодка. После ги наниза на шията си.

Напълно готов вече, той се сниши до плочите на терасата и присви поглед към вратите, долният край на които също бе извън полезрението на камерите. Когато се приближи до тях и се изправи до клекнало положение, най-многого, което камерите можеха да видят, бе, че някой забързано отключва вратите. Той отвори, хлътна в тъмната къща, затвори вратите зад себе си, сложи очилата си за нощно виждане и насочи пушката пред себе си.

Очилата придаваха леко зеленикав оттенък на предметите край него. Той провери най-напред хола, после сви наляво и влезе поред в стаята за гости и банята. Тези помещения не представляваха интерес за него, но трябваше да се увери, че не представляват и заплаха. Удовлетворен, Кавано се прокрадна към другия край на къщата, като през цялото време пръснатите стъкла скърцаха под обутите в гума крака. Във въздуха все още се носеше едва доловимата миризма на кордит. В този момент Кавано разбра, че камерите са го заснели да влиза в къщата, защото към миризмата на кордита се прибави и познатата остра миризма на хормона на Прескот.

До този момент в неопреновия костюм му бе приятно топло. Но потта, избила изведнъж от всичките му пори, вдигна температурата му до такава степен, че му се стори, че се намира в сауна. Едва ли не замаян от горещината, той рискува да пусне пушката с дясната си ръка, за да дръпне ципа на костюма. Положението обаче не се промени кой знае колко.

В приземния етаж на Карен той си бе помислил, че е изпитал цялата мощ на хормона, но сега миризмата едва можеше да се понася и той си даде сметка, че е нямал ни най-малка представа колко мощно е оръжието на Прескот. Краката му всеки момент щяха да откажат. Стомахът му се бе свил на топка и бе едновременно палецо горещ и леденостуден. Пулсът му се бе вдигнал до такива стойности, че му се струваше, че всеки момент ще припадне.

Една част от него настояваше веднага да се свие на пода и да се моли този кошмар да свърши. Друга част го караше да се върти все по-

бързо и по-бързо, насочвайки пушката навсякъде и във всички посоки едновременно. Температурата на тялото му замъгляваше зеленикавите образи на предметите около него. Заобиколен отвсякъде от въображаема заплаха, без да вижда добре заради нарушеното зрение, той видя човек с пистолет, който се целеше в него от коридора, водещ за спалнята. Малко остана да дръпне спусъка, но разбра, че това е просто сянка и именно тази сянка бе накарала хората от SWAT да се избият.

Единственото предимство на Кавано беше, че той вече бе опитвал действието на хормона и знаеше какво да очаква. Но дори и при това положение, тъй като миризмата бе станала достатъчно силна, за да му се доповръща, в гърлото му започнаха да се надигат първите предвестници на жалки и измъчени хлипове. Трескавото повдигане на гърдите му караше пристъпите да идват и да се оттеглят, да идват и да се оттеглят и всеки път с все по-голяма сила, докато се превърнат в неистов писък, който той потисна, като се спусна по коридора към спалнята.

Нахлувайки вътре, той не посмя да мисли, не посмя да се поколебае, нито пък се опита да си даде сметка за постъпките си.

В просторната спалня имаше голям и луксозен стол за четене, а до него – видеоигра. На стената срещу леглото бе монтиран голям плазмен телевизор, а до него – цяло табло с електроника. Вдясно от телевизора имаше плъзгаща врата, водеща в гардероба. Днес следобед Кавано бе надникнал в гардероба и бе видял повесените на закачалките маркови костюми на Прескот, а зад тях се виждаха прилежно подредените на редове тениски, пуловери и блузи – всичко от маркови и скъпи магазини.

Сега той избута бюрото от мястото му в единия край на стаята и го тресна във вратата на гардероба с такава сила, че счупи пръта, на който се държаха закачалките с костюмите. После бутна на пода таблото с електрониката, дръпна от стената телевизора и го счупи на пода. След като затвори вратата на гардероба и очисти стената от всички неща по нея, той бръкна в торбичката с патроните, извади от нея наушниците и си ги сложи. Треперещите му пръсти едва се справиха със задачата. Острата миризма бе толкова силна, че едва се сдържаше да не се свие одве и да повърне. Ругайки под нос, той отстъпи назад, вдигна пушката и стреля в едно място в стената на около половин метър от тавана. Едва удържал се на крака от мощния откат, с който неудържимо треперещото му тяло малко остана да не се справи, той изпита за миг задоволство, че полуизрязаната част се бе откъснала заедно със сачмите, когато патронът се е взривил. Също като миниатюрна граната, по-голямата част от гилзата, заедно със сачмите в нея, извистя към горната част на стената

и се пръсна в нея, издълбавайки дупка колкото юмрук, в която част от сачмите проникнаха и се пръснаха като шрапнели. В дупката засия някаква призрачна бледа светлина.

Кавано тръсна рязко пушката, стиснал я за предната ложа, изхвърляйки гилзата и зареждайки нов патрон. Побеснял, той отново стреля в стената близо до тавана, целейки се в място на около половин метър вляво от първата дупка. Поредната миниатюрна граната сякаш изряза като с магическа пръчка още една такава дупка. И още една. И от всяка дупка започваше да струи тази бледа, призрачна светлина. „Ремингтън“ът побираше четири патрона в пълнителя и един в цевта. Кавано бързо изстреля всичките пет, пробивайки още дупки в стената и постепенно слизайки по-надолу по нея. Силната миризма на кордит, изпълнила спалнята, някакси успя да надвие над отвратителната миризма на хормона. Треперещите му пръсти бръкнаха в торбичката за още патрони, заемайки се с почти непосилната задача да ги напъхат в отвора на пълнителя под пушката. Въпреки наушниците, той чу приглушените писъци зад стената точно преди отново да поднови стрелбата.

Той свали мерника по-надолу, някъде на около метър и половина от тавана. Прескот запищя още по-силно, но това не спря Кавано да зареди и пак да стреля, дупчейки стената. От дупките струйна още по-ярка светлина. Спалнята се изпълни с гъст синкав дим. Зареди! Огън! Зареди! Огън! Сега Кавано премести мерника на около метър и половина над пода. Крясъците на Прескот идваха оттам, където се бе скрил от непрекъснатото слизашите надолу дупки и се бе притиснал в пода.

– Мислеше, че ще ти повярвам, че си изчезнал? – викна Кавано.

Страхът и наушниците на ушите му правеха гласа му да долита като че ли някъде отдалеч.

– Да, ама видях камерите пред къщата ти!

Кавано зареди помпата и продупчи още една дупка в стената, внимавайки да не слиза по-ниско от метър и половина над пода, принуждавайки Прескот да лежи долу като залепен. Из въздуха отново се развърчаха мазилка и трески. От дупката пак струйна бледата светлина.

– Толкова много камери! – Ревът на Кавано бе направо първобитен. – На камерите им трябват монитори! *А къде са мониторите?*

Кавано проби още една дупка в стената, усещайки как хормонът още малко и ще го накара да се подмокри.

– *А къде е големият гардероб, в който се влиза и е тъкмо за къща, голяма колкото тази?*

Кавано напомпи и отново стреля. Светлината от мониторите се

засили и накрая се видяха и самите монитори, наслагани на редове покрай лявата стена, където изстрелите не можеха да ги засегнат.

– Сигурно не е било трудно да се направи стена в големия гардероб! Нещо, което да завърташ на ос и да го заключваш от другата страна.

Кавано отново дръпна спусъка. Знаеше, че съседите ще чуят стрелбата и ще се обадят на полицията. Не го беше еня. Докато полицията дойде, той щеше да си свърши работата.

– Как го направи, с помощта на вана от оня паркинг? С него ли пренесе строителните материали? – Пушката в ръцете на Кавано отново ревна. – На съседите ти изобщо не им е хрумвало, че разделяш гардероба на две. Полици за мониторите! Вентилационна система, включена към главната! Легло! Любима храна! Преносима тоалетна! Също като едно време, а? Тогава си бе направил бърлога! Сега пак си се наврял в бърлога!

Кавано дръпна спусъка и проби дупка в средата на стената. Светлината от мониторите вече беше толкова силна, че пречеше на очилата му за нощно виждане. Той ги вдигна на челото си.

– Всички толкова се шашнаха от големия ти телевизор на стената, че на никого не му дойде наум, че се криеш зад него. Някой и друг ден по-късно, когато полицията спре да те търси, щеше да се измъкнеш от къщата по мръкнало, да откраднеш някоя кола и да се озовеш в Сан Франциско, преди още да са разбрали, че колата я няма. Никой нямаше да направи връзката с теб, особено пък след като си избършеше отпечатъците от нея, както съм те учил.

От ръцете и лицето на Кавано капеше пот, докато дръпна спусъка за последно и започна да зарежда отново.

В същия момент откъм дупките затреща автоматична стрелба и сред лудешки писък на разлетели се на всички посоки куршуми Кавано се хвърли на пода. Секунда затишие, после втори откос тропоса стената над главата му. Разхвърча се мазилка и го посипа с парчета и бял прах. *Това е оръжието на Роберто*, мина му през ума. Откосът закачи и горната табла на леглото, мигом превръщайки я в трески. Загърмяха лампи и крушки, издрънчаха счупени стъкла от снимките по стената. Кавано успя да надигне глава и съзря проблясващата цев в една от дупките до пода.

Стрелбата изведнъж спря. На Кавано му се стори, че чува приглушена ругатня, чегъртане по метал, сякаш някой се мъчи да отстрани заял патрон. В следния миг онова, което бе останало от стената, цъфна на

две и мускулестото тяло на Прескот влетя с рев в спалнята. Бе гол до кръста, с изключение на бронезилетката. Потта по мощните му ръце и голия череп блестеше на светлината на мониторите зад гърба му. В приглушената светлина на спалнята очите му светеха като фенерчета. Острите контури на челюстта и брадичката излъчваха яростта на сгачен натясно хищник. Захвърляйки оръжието си в движение, той прескочи счупения телевизор и се хвърли към Кавано. Ударът бе толкова силен, че му изкара въздуха от дробовете. Бронезилетката допълнително подпомогна удара до такава степен, че съзнанието на Кавано започна да се замъглява. После мощните ръце на Прескот го стиснаха за гърлото и нервната му система получи още един удар. Без да може да си поеме дъх, Кавано усети как костите в гърлото му се огъват навътре, готови всеки момент да се счупят. Вдигна ръце и нанесе едновременен удар и по двете уши на Прескот, който изрева от болка и падна назад.

Жадно вдишвайки въздуха, Кавано се претърколи към мястото, където бе изтървал пушката. Прескот обаче го изрита през ръцете и се добра до пушката първи, дърпайки спусъка. Макар наушниците му като по чудо да седяха на мястото си, тъпанчетата му едва не се спухаха от мощния рев и писъка на патрона само на сантиметър покрай ухото му. Миниатюрният снаряд шибна видеоиграта, скъса се и сачмите мигом превърнаха играта в неузнаваема купчина лъскав метал, пластмаса и платки. Тъй като на Прескот не му бе ясно как точно действа пушката, той се забави, преди да се сети да напоmpi, за да изхвърли гилзата и да зареди нов патрон. Това даде възможност на Кавано да скочи върху него. Ударът изпрати двамата мъже на топка във вече потрошената врата, водеща към терасата. Закованият шперплат поддаде и те се търколиха на ярко осветената тераса.

Прожекторите заслепиха за миг Кавано, а Прескот през това време се дръпна от него и вдигна пушката.

– Няма да ти стане работата! – Гласът на Кавано трепереше, раздиран от страх. Силният и хладен морски бриз с лекота изпълваше ноздрите и задъханата му уста. – Успях да заредя само един патрон, когато ти скочи през стената.

– Да бе – отвърна Прескот.

Кавано откачи ножа от яката на неопреновия костюм и щракна острието. Няколко пъти пое дълбоко въздух. Чистият въздух нямаше да отвее ефектите от хормона, но поне щеше да попречи да стане още по-зле.

– Хей, тъпак, къде си тръгнал с нож срещу пищов? – каза Прескот.

– Стар майтап.

– Да, ама само аз май ще се смея. – Прескот дръпна спусъка.

Нищо не се случи.

– Училището отново отваря врати – каза Кавано.

Докато Прескот зяпаше глупаво празната пушка, Кавано свали наущниците от ушите си. И веднага чу приближаващите сирени.

– Какво ще кажеш за един-два урока по бой с нож? – попита той и пристъпи напред с ножа.

Прескот отскочи назад.

– Едно от най-важните неща е равновесието. – Кавано отново скочи напред.

Прескот отскочи встрани.

– Друго важно нещо е сръчността. – Ножът в ръцете му се превърна в тъмно ветрило, сменящо посоките си с мълниеносна скорост вляво и вдясно, нагоре и надолу.

Прескот вдигна пушката, хванал я за цевта като бейзболна бухалка.

– Трето важно нещо е да знаеш коя част от тялото да порaziш, в зависимост от това дали искаш моментална смърт или... – Тук Кавано направи драматична пауза и довърши: – ...бавна такава.

Вдигнал пушката над главата си, Прескот не помръдна. Пое рязко въздух, без да иска, издавайки се, че ще напада, и се хвърли напред.

Пушката описа широка дъга, Кавано сниши глава под нея, порна мигновено дясната ръка на Прескот и се дръпна веднага назад, преди онзи да е замахнал отново.

Прескот не можа да разбере защо от ръката му рукна кръв.

Сирените вече се чуваха по-силно.

Когато Прескот неволно погледна нататък, Кавано се хвърли напред и порна и другата му ръка.

Побеснял от гняв, Прескот пак замахна с все сила с пушката и ахна изненадано, когато Кавано отново се озова под нея и с все сила заби ножа в стомаха му, пробивайки бронезилетката.

С омекнали колене, Прескот залитна назад, втренчил поглед в кръвения нож, който Кавано измъкна от противокоршумната жилетка. Изпод долния ѝ край протече кръв и се разля по долнището на анцуга му. Очите на Прескот се разшириха от смайване – не можеше да повярва, че това, което вижда, е възможно.

– Раната е твърде плитка, за да те убие веднага – каза Кавано. – Има още бая кръв да изтече.

– Как така... – Въпросът на Прескот бе хрип.

– Умно момче като теб може и само да се сети. Жилетката е

направена от полимерни влакна. И може да устои само на рязката сила на куршум.

– А ножът е достатъчно остър, за да мине между влакната?

– Браво на теб, взе си изпита. – Кавано отново нападна.

Но Прескот бе използвал кратката пауза да се посъвземе. Вместо да отскочи назад, той изненада Кавано, като захвърли пушката, хвърли се напред и го прегърна, приковавайки ръцете му към тялото, преди Кавано да успее да му стори нещо сериозно, освен леко да го драсне. Вкопчил ръце зад гърба му, Прескот напрегна мускули и стисна с все сила.

Сякаш метални обръчи стегнаха гърдите на Кавано. Не можеше да помръдне гърди, не можеше да диша. Втрещил поглед в очите на Прескот, само на няколко сантиметра от неговите, той усети как главата му се замайва. Ръцете му бяха толкова здраво притиснати към тялото, че не можеше да използва ножа. И бе толкова близо до Прескот, че не можеше да свие коляно и да го тресне в чатала.

С отчаяно усилие той захвана с дясното си стъпало левия глезен на Прескот и го дръпна. В същия момент, в който Прескот се олюля назад, Кавано го бутна и падна върху него, изкарвайки му въздуха.

Прегръдката на Прескот се разхлаби за миг, но това бе достатъчно за Кавано да се освободи. Двамата се изтърколиха в противоположни посоки и се изправиха на крака.

Кавано замахна с ножа.

Прескот се дръпна назад.

Кавано отново замахна.

Прескот отскочи още веднъж, удари се във високия до кръста парапет и се преметна назад.

– Неее! – викна извън себе си Кавано, хвърли се напред и успя да сграбчи лявата ръка на Прескот миг преди да се изхлузи от парапета.

Прескот увисна във въздуха, размахал крака. Едва успя да прошепне:

– Моля те... не ме... пускай.

– Рамото ми още ме боли от куршума ти. – Кавано се бе проснал през парапета и го стискаше здраво. – Не знам колко ще те удържа.

Прескот вдигна и другата си ръка и се вкопчи и с нея в ръката на Кавано. Долу под него тътнеше грохотът на приборя.

– Умирам от страх.

– Знам – отвърна Кавано. – Благодарение на твоя хормон толкова ме е страх, че не знам дали мога да си контролирам ръцете.

Сякаш за да подчертаят това, изцапаните с кръв ръце на Прескот

започнаха да се изплъзват от хватката на Кавано.

– За бога! – ужаси се Прескот.

– Къде е противоотровата?

– Какво?

– Каж ми къде е противоотровата?

С неистово виещи сирени пред къщата изскърцаха спирачки. Затръшнаха се врати.

– Каж ми къде е противоотровата и ще живееш.

Ръцете на Прескот продължаваха да се хлъзгат през дланите на Кавано. Опита се да стисне по-силно, но силите не му стигнаха.

Прескот ужасено изпъшка.

Стискайки зъби, Кавано напрегна всички сили и успя да спре хлъзгането.

– *Къде е противоотровата?*

– Покажи си ръцете да ги видя! – прогърмя гласът на Ръдърфорд иззад него.

Кавано с усилие изви глава и го видя до ъгъла на къщата, насочил пистолета си в него.

– Май трябва да се подчиня. – Кавано се престори, че иска да измъкне ръцете си.

– Не, чакай! – изкрещя Прескот.

– Противоотровата! Къде е?

– В къщата.

– Карай нататък. – Кавано стискаше с всички сили.

– Там, дето се криех! Зад един от мониторите! В червен флакон!

– Дано да не е някой препарат против хлебарки, защото тогава ще съжалиш, че не съм те пуснал.

– Издърпай го!

Ръдърфорд излезе иззад ъгъла, придружен от още няколко агенти и полицаи, всички с пистолети в ръцете. От другия ъгъл също се показва подобна група.

Все още увиснал през стената, стиснал ръката на Прескот, Кавано изви глава назад и попита:

– Какво ще стане с него, Джон? Ще има ли сделка с правителството?

– Вече не. Твърде много хора знаят какво е станало снощи. Вестниците и телевизиите по цялото западно крайбрежие задават въпроси. А също и кабеларките, новинарските мрежи и вестниците по източното крайбрежие. Ако правителството направи сделка със сериен убиец в

замяна на онова, което знае, въпросите ще станат още повече. Ще бъде наказан.

– Каквото и наказание да получи, малко ще му е. Прескот, чуй ме – обърна се към него Кавано, изтегляйки го. – В затвора май ще е по-добре да заприличаш пак на бъчвата, която беше, иначе ще станеш обект на романтичните попълзновения на някои романтично настроени души. Или пък обратното – да продължиш с помпането на мускули, та да можеш да им отбиваш атаките. Тогава ще разбереш що е истински страх.

15.

Под безмилостно яркото осветление в интензивното отделение Кавано седеше до Джейми, без да склопи очи, и дебнеше и най-малкото потрепване на клепах или устна.

Респираторът ѝ бе свален. Гърдите ѝ се надигаха и спадаха без негова помощ. Проблясващите и бипкащи монитори на пулса, кръвното и ритъма на сърцето показваха стабилно подобрение.

– Двадесет и четири часа без ни най-малко влошаване – каза лекарят ѝ. – Отличен признак.

Кавано кимна с надежда.

– Защо не отидете да подремнете малко? – попита го хирургът.

В 6,37 ч. сутринта (Кавано отбеляза времето с точност) Джейми най-сетне отвори очи. Огледа се замаяно с още нефокусиран поглед. Но щом го позна, изподраното ѝ лице трепна с любов.

– Разбираш ли ме, като говоря? – попита я той.

Тя кимна едва доловимо, усилието я изморяваше.

– В случай че не, ще ти го повтарям често – каза Кавано. – Веднага щом можеш да се движиш, се връщаме в Уайоминг. У дома. И няма да мърдаме оттам.

С все още недобре фокусиран поглед, тя се опита да се вгледа в него.

– Ако се бях съгласил да се върнем у дома, когато ти искаше, нямаше да те ранят. Не знам какво да правя, за да компенсирам това, но все ще измисля нещо.

Полагайки огромно усилие, тя запита:

– Прескот?

– Намерих го.

Безпокойство замъгли погледа ѝ.

– Жив е. Джон го арестува – успокой я Кавано. Бипкането на мониторите изпълни настъпилата тишина между двамата.

– Искам да ти докажа колко много съжалявам – продължи Кавано.
– Ти за мен си най-важната. Отсега нататък няма да има нещо, което да не направя за теб.

Клепачите ѝ натежаха.

– Знам, че засега това ти идва твърде много, за да го разбереш. Но аз ще съм тук и следващия път, като се събудиш, и пак ще ти го повтора. Непрекъснато ще ти го повтарям. – Гласът на Кавано трепна, готов да го подведе. – Докато ми простиш.

Той я погали по ръката.

Пръстите на Джейми едва доловимо отвърнаха на милувката, но това бе достатъчно.

– Ще бъда тук – продължи Кавано. – Усещаш ли колко непоклатима е ръката ми. – Противоотровата даваше резултат. – Аз ще те пазя.

Тя кимна и очите ѝ се затвориха. Докато се унасяше в сън, напуканите ѝ устни леко се изкривиха в нещо, което може би бе усмивка.

КРАЙ

© 2003 Дейвид Морел
© 2004 Огнян Алтънчев, превод от английски

David Morrell
The Protector, 2003

Сканиране, разпознаване и редакция: Dave, 2009

Издание:

ИК „Хермес“, Пловдив, 2004 г.
Художествено оформление на корицата: Борис Николов Стоилов, 2004 г.
ISBN 954-26-0218-9

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10417>]